ΤΡΥΦΩΝΟΣ Χ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
Ἐπιθεωρητοῦ Δημ. Σχολείων

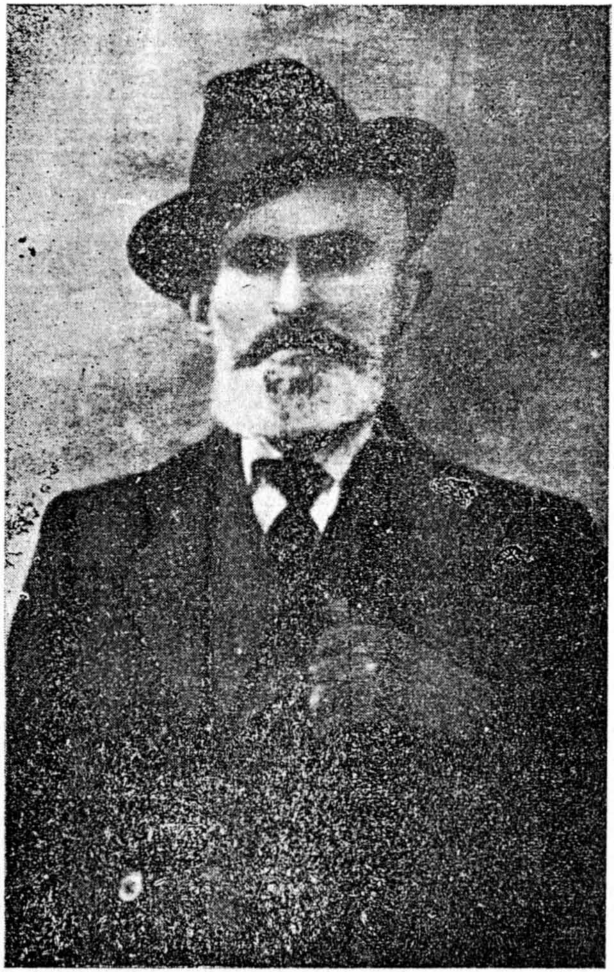
Η ΜΑΥΡΗ ΒΙΒΛΟΣ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ τοῦ ΕΑΜ

ΤΡΥΦΩΝΟΣ Χ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Η
ΜΑΥΡΗ ΒΙΒΛΟΣ
ΤΩΝ
ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΑΜ

1946

'Αφιερώνεται εἰς τὸν πατέρα μου

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ·

φονευθέντα ἀδίκως ἐξ αἰτίας τοῦ ΕΑΜ εἰς ἔνδειξιν αἰωνίου πένθους καὶ υἱϊκῆς λατρείας

«Καταβήσομαι εἰς ᾅδου πενθῶν» Γεν. ΛΖ' 35

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης ἐκινδύνευσεν ἀπὸ τὸν καταστρεπτικὸν πόλεμον, ποὺ ἐξαπέλυσεν ἐναντίον της ὁ Χίτλερ. Ἡ πατρὶς μας ὅμως ἐκινδύνευσε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο Κράτος, διότι τρεῖς τρομεροὶ ἐχθροὶ τῆς ἐπετέθησαν, οἱ Ἰταλοί, οἱ Γερμανοί καὶ οἱ Βούλγαροι διὰ νὰ τὴν ἐξαφανίσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Καὶ ἐναντίον τῶν τριῶν αὐτῶν βαρβάρων ἀντέταξεν ἡ Ἑλλὰς ἡρωϊσμόν, ποὺ σπάνια ἀναφέρεται ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν εἰς τὴν ζωὴν ἄλλων λαῶν.

Ἀλλὰ τὸν μεγαλύτερον καί τρομακτικώτερον κίνδυνον δὲν διέτρεξεν ἀπό τοὺς κατακτητάς, ὅσον κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 1941—1944 ἀπὸ τὸ ΕΑΜ, τὸ ὁποῖον ἔκαψεν, ἠτίμασε καὶ προσεπάθησε νὰ θάψη ὁριστικῶς τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ θεοκατάρατος αὐτὴ ὀργάνωσις ποὺ λέγεται ΕΑΜ, συλλαβοῦσα μὲ τοὺς Σατανάδες τῶν Βαλκανίων, ἐγέννησε τάς θεομηνίας ποὺ ἀκούουν εἰς τὸ ὄνομα ΕΛΑΣ, ΕΠΟΝ, ΟΠΛΑ, ΕΤΑ, ΕΠ κ.λ.π. αἱ ὁποῖαι, κάθε μία χωριστά, καὶ ὅλαι μαζύ, ὑπῆρξαν διὰ τὸν δύσμοιρον τόπον μας, ληστοσυμμορίαι, μπουλούκια δολοφόνα, φωλεαὶ λυσσασμένων λύκων καὶ ρυπαρῶν ὑαινῶν.

Ἡ ἀντεθνική, ἡ ἀντικοινωνική, ἡ ἀντιχριστιανικὴ αὐτὴ συμμορία παρουσιάσθη ἀρχικῶς ὡς «τὸ ΕΑΜ», ἤτοι Ἐθνικὸν Ἀπελευθερωτικὸν Μέτωπον, ἐνῷ πραγματικῶς ἦτο καὶ εἶναι «ἡ ΕΑΜ», τουτέστιν Ἕνωσις ἀδελφῶν Μόσχας.

Τῆς ὀργανώσεως ταύτης ἀποφασίζομεν νὰ κάμωμεν, σὺν Θεῷ Ἁγίῳ, τὰ ἐπίσημα ἀποκαλυπτήρια, διὰ νὰ διαφωτίσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν. Καὶ πρὸς τοῦτο τὸ ἀνὰ χεῖρας ἔργον περιλαμβάνει: 1) τὰς ἐκτελέσεις κατὰ τὴν κατοχήν, μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἐπεξηγηματικὰ Κεφάλαια, 2) τὰ Δεκεμβριανά, καὶ 3) τό Δρᾶμα τῶν Ὁμήρων.

Εἰς τὰ τρία αὐτὰ μέρη τοῦ βιβλίου θὰ συναντήσῃ ὁ ἀναγνώστης στοιχεῖα, ἀληθῆ, ἐπίσημα, ἀδιάψευστα καὶ μεμαρτυρημένα. ὥστε νὰ δύναται νὰ κρίνῃ καθαρά, διὰ τὸν ἐξολοθρεμὸν καὶ τὸ ξεθεμέλιωμα ποὺ ἐπροξένησεν ἡ ΕΑΜ εἰς τὴν χώραν μας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ Ἑλλάς ζῆ τρεῖς χιλιάδας ἔτη καὶ περισσότερα. Μέσα εἰς αὐτοὺς τοὺς τριάντα αἰῶνας, αὕτη πολλάκις ἐκινδύνευσε καὶ ἀπὸ ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς ἐχθρούς· πολλάκις ἐνικήθη, καὶ πολλάκις ὑπεδουλώθη διὰ μακρὰ ἔτη, καὶ δι' αἰῶνας ἀκόμη· ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠπειλήθη νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν Ἐθνῶν, ποτὲ δὲν ἐκινδύνευσε νά χάσῃ τὴν ψυχοσύνθεσίν της, καὶ τὰς φυσικάς ἀρετάς της, ὅσον κατὰ τὸ διάστημα 1941—1944, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ἐαμοκρατία ὑπῆρξεν ἡ στυγνότέρα, ἡ φρικτοτέρα, ἡ μᾶλλον ἀνατριχιαστικὴ δουλεία.

Ὑπεδουλώθη ἡ Ἑλλὰς εἰς τοὺς Ρωμαίους· ὑπεδουλώθη εἰς τοὺς Τούρκους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μόλις πρὸ 117 ἐτῶν ἠλευθερώθη, καὶ εἰς τὸν ζυγὸν τῶν ὁποίων ἔμεινε τετρακόσια χρόνια.

Αἴ λοιπόν! Αἱ δουλεῖαι αὗται εἶναι θωπεῖαι ἐμπρὸς εἰς τὴν τυραννίαν τοῦ ΕΑΜ, τὴν ἀποτρόπαιον καὶ στυγερὰν καὶ ὕπουλον, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλεν ἐπὶ μίαν τριετίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν καὶ προσεπάθησε καὶ ἠγωνίσθη καὶ ἐμόχθησε νὰ τήν ἐπιβάλῃ διὰ παντός.

Ὁ Γενιτσαρισμός ἀκόμη εἶναι μηδὲν ἐμπρὸς εἰς τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε τὸ ΕΑΜ εἰς βάρος τῆς Νεολαῖας, τῆς ὁποίας διέσεισεν αὐτὰ τὰ βάθρα τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως, ἀφ' οὗ παιδιὰ ἐδίκαζον καὶ καθύβριζον τοὺς γονεῖς, παιδιὰ κατεσκόπευον τὰς ἀδελφὰς καὶ παιδιά ἐφόνευον μὲ ἡδονὴν τοὺς συνομήλικάς των !!

Τὸ ΕΑΜ ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἑλλάδα κεραυνός, ποὺ ὀλίγον ἀκόμη καί θὰ μετέβαλεν εἰς κονιορτόν ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν.

Τὸ ΕΑΜ ὑπῆρξε κατακλυσμός, ποὺ ὀλίγον ἀκόμη καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ ἐγίνετο ἐπαρχία Βουλγαρική.

Τό ΕΑΜ ὑπῆρξε σεισμός ποὺ ἐκλόνισεν ἐκ θεμελίων αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἡ ὁποία, ἄν δὲν εἶχε μέσα της αἰώνια ζώπυρα, τώρα ξεψυχισμένη θά ἐσάπιζε κάτω ἀπὸ τὸ βρωμερό πόδι **τῶν ἄπλυτων καπετάνιων της...**

Ὁ πόλεμος ἦτο μοιραῖον νὰ πλήξῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα. Καί τὰ τέκνα της ἔχουν πατριωτισμὸν καὶ σωφροσύνην, ὥστε νὰ ὁμονοοῦν ἀναμεταξύ των, καὶ μὲ ὀλίγας θυσίας νὰ διέρχωνται τούς κινδύνους. Ἔχουν οἱ Ἕλληνες τὴν ἱκανότητα, εἰς τὰς δυσκόλους καμπὰς τοῦ Ἐθνικοῦ μας βίου, νὰ ἀναπτύσουν ἀλληλεγγύην, ὁμόνοιαν

καὶ ἀδελφωσύνην, ὥστε νὰ διέρχωνται σχεδὸν ἄτρωτοι τὴν τραγικότητα τῆς μοίρας των.

Καὶ αὐτὸ θὰ συνέβαινεν ἀσφαλῶς καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Κατοχῆς. Ἀλλ' ἡ κακὴ μοῖρα, ὁ φθονερὸς δαίμων τῆς Ἑλλάδος, παρουσίασε τὸ ΕΑΜ.

Καὶ ἡ πολύμορφος καὶ σατανικὴ αὕτη ὀργάνωσις, ποὺ ἄλλοτε ἐμφανίζεται ὡς ΕΛΑΣ, ἄλλοτε ὡς ΚΚΕ, ἄλλοτε ὡς ΕΠΟΝ, ὡς ΠΕΕΑ, ὡς ΕΤΑ, ὡς ΕΑ κλπ, ἐξηπάτησε τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, τὸν ἐξώπλισε μὲ ὅπλα τῶν Συμμάχων, ἀφ' οὗ ἐξηπάτησε καὶ αὐτούς, καὶ μόνον παρὰ τῶν Ἄγγλων ἔλαβε μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1944 ἑξακοσίας ὀγδοήκοντα χιλιάδας χρυσᾶς λίρας, καὶ δέσμιον τὸν ἔσυρε πρὸς τοὺς σκοπούς της, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ εἶναι νὰ ἐπιβάλῃ ἄγριον καὶ ἀδυσώπητον προλεταριᾶτον.

Τὸ ΕΑΜ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀγῶνος ἀντιστάσεως κατὰ τοῦ κατακτητοῦ, ἔσυρε πρὸς τὸ μέρος του, ὅλον τὸν συντηρητικὸν κόσμον, ὅλην τὴν μεσαίαν τάξιν, καὶ ὅλην τὴν νομιμόφρονα ἐργατικὴν μερίδα, διὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ δεμένους χειροπόδαρα εἰς τὸν Κομμουνισμόν.

Ὅσοι θὰ ἀναγνώσητε τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον μου θὰ πεισθῆτε περὶ τούτου ἀπολύτως, καὶ χωρὶς καμίαν ἀμφιβολίαν, διότι παραθέτω γεγονότα ὠμά, ἀναφέρω γεγονότα ἀπὸ ἐπίσημα δοκουμέντα, καὶ γράφω σκηνὰς τὰς ὁποίας ἔζησα καὶ ἀντελήφθην μὲ τὰς ἰδίας μου αἰσθήσεις εἰς τὴν Εὐρυτανίαν, τὴν Φθιώτιδα, τὴν Πελασγίαν, τὸν Δομοκόν, τὴν Αἰτωλοακαρνανίαν, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὸ κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου,

Μὲ τὸ παρὸν βιβλίον δὲν πρόκειται νὰ γράψω Ἱστορίαν. Ἡ Ἱστορία εἶναι φιλοσοφία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, φιλοσοφία κοινωνική, φιλοσοφία πολιτική.

Ἀλλὰ τὸ ΕΑΜ δὲν ἔχει φιλοσοφίαν, δὲν ἔχει ἠθικήν, δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀνθρώπινον, ἀφ' οὗ παραδέχεται τὸ ἔγκλημα ὡς ἀρετήν, τὴν ληστείαν ὡς γενναιότητα, τὸν ἐκφαυλισμὸν ὡς ἀνάγκην, ἀφ' οὗ καθύβρισε τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν, διέφθειρε τὴν οἰκογένειαν, ἐπώλησε τὴν Πατρίδα, καὶ αἰσθάνεται ἡδονήν, μόνον ὅταν πλύνεται μὲ τὸ ἀχνῖζον αἷμα τῶν θυμάτων του.

Ἄλλως τε μὲ τὸ ΕΑΜ, μὲ τοὺς ἀρχηγούς του, μὲ τοὺς ὀπαδούς του καὶ τοὺς ἐκτελεστάς του, πρέπει νὰ ἀσχοληθῇ ἡ Ψυχιατρικὴ καὶ ἡ Ἐγκληματολογία ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ εἰς ὀγκώδεις τόμους.

Μὲ τὸ παρὸν βιβλίον ἐπιθυμῶ νὰ διαιωνισθοῦν εἰς τὸ διηνεκὲς τὰ φρικαλέα ἐγκλήματα τοῦ ΕΑΜ, ὥστε μὲ τὴν ἀνάμνησίν των νὰ συγκρατῶνται οἱ Ἕλληνες καὶ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὴν λέπραν ποὺ λέγεται Κομμουνισμός, καὶ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν χειροτέραν δικτατορίαν τοῦ προλεταριάτου.

Καὶ δεύτερον ἐπιθυμῶ ὅπως οἱ σφαγεῖς τῶν ἀθώων Ἑλλήνων, οἱ ἐκδορεῖς τῶν τιμίων πατριωτῶν, οἱ πυρποληταὶ τῶν χωρίων, οἱ αἱμοχαρεῖς δολοφόνοι, τὰ αἱμοδιψῆ τέρατα τοῦ ΕΛΑΣ καὶ τῆς ΟΠΛΑ, παραδοθοῦν εἰς τὸ ἀνάθεμα, παραδοθοῦν εἰς τὴν κατάραν καὶ περιφρόνησιν ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς γενεάς, διὰ μίαν χιλιετίαν.

ΜΕΡΟΣ Α΄

1. ΙΔΡΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΑΜ
2. ΙΔΡΥΤΑΙ ΤΟΥ ΕΑΜ
3. ΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΕΑΜ
4. ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ καὶ ΕΑΜ
5. ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΕΑΜ

   α΄ Διδάσκαλοι
   β΄ Νεολαία
   γ΄ Ἀρχιερεῖς—Ἱερεῖς
   δ΄ Πατριωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων

Ἵδρυσις τοῦ Ε.Α.Μ

Ὁ διαβόητος Ἄρης Βελουχιώτης ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Λαμίαν τὴν 20ην Ὀκτωβρίου 1944 ὡμίλησε πρὸς τὸν συγκεντρωθέντα πληθυσμὸν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον «Κεντρικὸν» καὶ εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι αὐτὸς μαζὺ μὲ ὀλίγους ἄλλους ὁμοϊδεάτας του ἵδρυσε τὸ ΕΑΜ τὴν 27ην Σ)βρίου τοῦ 1941, προσέθεσε δὲ καθαρὰ καὶ ξάστερα, ὅτι εἶναι κομμουνιστής.

Διεδόθη εὐρύτατα, ὅτι τὴν ἵδρυσιν τοῦ ΕΑΜ ἐνέκρινε καὶ δηυκόλυνε καὶ ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ τὸ βεβαιώσω· ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος ἄς εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν· ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἀληθὲς καὶ ἀναμφισβήτητον εἶναι τὸ ἑξῆς:

Μετὰ τὸν θρίαμβον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας, καὶ ἐνώπιον τοῦ κατακτητοῦ, οἱ Ἕλληνες εἶχον ἀφήσει κατὰ μέρος τὰς ἔχθρας των. Ἡνωμένοι, ὡς ἕνας ἄνθρωπος, ἐκαίοντο ἀπὸ ἀπέραντον πατριωτισμόν, καὶ ὡς ἡφαίστειον, ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἐκραγοῦν κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως. Ἡ ψυχολογικὴ των ὅθεν προεργασία ἦτο ἀνθηροτάτη, καὶ δὲν ἐχρειάζετο τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ παρουσιασθῇ κάποιος ὡς ἀρχηγὸς τοῦ κρυφοκαίοντος Ἐθνικοῦ των ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ εἰς τὴν κατάλληλων στιγμὴν παρουσιάζεται ὁ Κλάρας.

Οἱ Ἕλληνες μέσα εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν των, ἀφ᾽ οὗ ἔβλεπον τὴν προσδοκίαν των νὰ γίνεται πραγματικότης, δὲν ἐπρόσεξαν τὶ θὰ πῇ Βελουχιώτης· ποῖον τὸ παρελθὸν του, ποῖον τὸ ἠθικὸν του ἕρμα, ποία ἡ εἰλικρίνειά του. Δὲν ἐπρόσεξαν τὶ θὰ πῇ Γληνός, τὶ θὰ πῇ Μπακιρτζῆς καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐ ν ε ρ γ ο ύ μ ε ν α! Τοὺς ἐνηγκαλίσθησαν καὶ τοὺς ἔδωκαν δύναμιν ἀνυπολόγιστον. Ἄλλως τε ἦτο τόσον ὡραῖον καὶ ὑψηλὸν τὸ διάγγελμα τοῦ ΕΑΜ. Ἀπηυθύνετο «σ ὲ ὅ λ ο τ ὸ Ἑ λ λ η ν ι κ ὸ λ α ό, σ᾽ ὅ λ ο υ ς τ ο ὺ ς

Ἕλληνες, ποὺ λαχταροῦν γιὰ τὸ ξεσκλάβωμα τῆς Πατρίδος μας»!!

Καὶ παρακάτω συνέχιζε:

«Ἡ ἕνωσις ὅλων στὸν κοινὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα, ἡ ὡργανωμένη καθοδήγησή του, νὰ ποιός εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ ΕΑΜ».

Ἐπηκολούθησε συναγερμός ὅλων τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐχρειάσθη καιρὸς, καὶ ἐμεσολάβησε τὸ ἔγκλημα, τὸ αἷμα, τὸ κάψιμο ὁλοκλήρων περιφερειῶν διὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰς τοὺς Συμμάχους ἀκόμη, ὅτι τὸ ΕΑΜ εἶναι τὸ ἴδιον Κομμουνιστικὸν Κόμμα μὲ ἄλλο ὄνομα διὰ νὰ δύναται νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν λαὸν μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ σκοπὸν καταχθόνιον ἔχον νὰ κυριαρχήσῃ τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν.

Μὲ ἄλλους λόγους τὸ ΕΑΜ ὑπῆρξεν ὁ Δούρειος Ἵππος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος. Καὶ ὅπως ἀπὸ τὸν Δούρειον Ἵππον, ἐξαπατήσαντα τοὺς ἀφελεῖς Τρῶας, ἐξεπήδησαν οἱ Ἀχαιοί πάνοπλοι καὶ σιδηρόφρακτοι, καὶ ἔσπειραν τὸν θάνατον, τὸν ὄλεθρον, τὴν φρίκην καὶ τὸν ἐξαφανισμὸν εἰς τὸ ἱερὸν Ἴλιον, ἔτσι καὶ ἀπὸ τὸ ΕΑΜ, ποὺ ὑπεσχέθη τὴν ἐλευθερίαν, ἐξεχύθη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἡ καταστροφή, ὁ ἀφανισμός, τὸ αἷμα, τὸ ἔγκλημα, ὁ καπνός, ἡ φωτιὰ καὶ ὁ θάνατος, ἀφ' οὗ τόσον ἀφελεῖς ὑπήρξαμεν καὶ τόσον ἀδρανεῖς ἐστάθημεν.

Ὅτι δὲ τό ΕΑΜ ἱδρύθη ἀπὸ τὴν Μόσχαν, πείθεται κάθε ἀναγνώστης ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις ποὺ ἔκαμαν οἱ «Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης» τὴν 23ην Ἰουλίου 1942.

Ἀπεκάλυπτον λοιπὸν οἱ «Τάϊμς» ὅτι ὁ Στάλιν ὡμίλησε τὴν 7ην Νοεμβρίου 1941, καὶ ἔδωκε τὰς ἑξῆς ὁδηγίας πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς τῆς Εὐρώπης:

1) Ὀφείλουν τὰ Κομμουνιστικὰ κόμματα νὰ γίνουν δυναμικὰ καὶ νὰ κυριαρχήσουν ἐπάνω εἰς τὰ ἀντιδραστικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

2) Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἐξουδετερώσουν τὰ ἀντικομμουνιστικὰ ρεύματα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ἀμερικήν.

3) Πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμα νὰ ἀντιμετωπίσουν ρῆξιν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως μὲ τοὺς τωρινοὺς συμμάχους της, διότι ἡ Μόσχα δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἔθνη ἐλευθερωθέντα ἀπὸ τὸν Χιτλερισμόν, νὰ γίνουν βάσεις ὑποστηρίξεως τοῦ Ἀγγλο—Ἀμερικανικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

Ἐδῶ εἶναι τὸ λάθος τοῦ Πολιτικοῦ καὶ Στρατιωτικοῦ κόσμου· ἔπρεπε, δι᾿ ἐκπροσώπων των ἐμπείρων, ἱκανῶν, καὶ πρὸ παντὸς πατριωτικῶν αἰσθημάτων, νὰ κατευθύνουν τὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ πρὸς τὰς ἀφθάρτους ἰδέας, τὰς ὁποίας ἐγκλείει μόνον ἡ Μεγάλη καὶ Ὡραία Ἑλλάς, καὶ νὰ μὴ ἀφήσουν τὴν ἐπαναστατικὴν αὐτὴν ὁρμὴν νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦν ἱερόσυλοι καὶ τυμβωρύχοι τοῦ φυράματος τοῦ Κλάρα καὶ τῶν ἄλλων συμμοριτῶν τοῦ ΕΑΜ.

Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἔθνους μας, ἥτις πρὸ παντὸς θεραπεύει τὴν ἀλήθειαν, ἐν καιρῷ θὰ ἐκδώσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν της. Ἱδρύθη λοιπὸν τὸ ΕΑΜ. Τὸ ὄνειρον τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοῦ εἰσβολέως ἔγινε πραγματικότης. Ἀλλὰ ἡ Ἑλληνικὴ ἀνταρσία πάνοπλος καὶ ἀποφασιστική, ἀντὶ νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ κατακτητοῦ καὶ ἐνισχύσῃ τὸν συμμαχικὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνθαρρύνῃ τὰς λαϊκὰς μάζας, ὅτι γλυκοχαράζει ἡ ἐλευθερία, ἔστρεψε τὰ ὅπλα κατὰ τῶν συμμάχων Ἄγγλων καὶ τῶν πατριωτῶν Ἑλλήνων. Διατί αὐτὸ τὸ τερατῶδες φαινόμενον;

Διότι οἱ ἱδρυταὶ καὶ ἀρχηγοὶ τοῦ ΕΑΜ δὲν εἶχον ἰδέας ἐθνικὰς καὶ πατριωτικάς. Εἶχον ὅμως σκοποὺς μαύρους καὶ ἀπαισίους: πῶς νὰ ἐξανδραποδίσουν τὴν Ἑλλάδα, καὶ πῶς κάτω ἀπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν τῆς Πατρίδος μας, νὰ ἱδρύσουν σχολὴν ἐγκλήματος, αἵματος καὶ θανάτου.

Ἱδρυταὶ τοῦ Ε.Α.Μ.

Νίκος Ζαχαριάδης

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ΕΑΜοκρατίας ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐκρατεῖτο εἰς τὰς φυλακὰς Βιέννης. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτός, πρὶν συλληφθῇ καὶ φυλακισθῇ ἀπὸ τὸν Μεταξᾶν, ἐγαλούχησε ὅλους τοὺς παραστρατημένους Ἕλληνας εἰς τὸν Κομμουνισμόν, καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ τὸ Κ.Κ.Ε. τὸν θεωρεῖ Πατριάρχην του, εἶναι δίκαιον νὰ τὸν θεωρήσωμεν ἱδρυτήν, διότι ἀναμφισβητήτως ἔδιδεν ὁδηγίας ἀπὸ τὰς φυλακάς.

Ὁ Ζαχαριάδης ἤ Κούτβης, ἢ Γεωργιάδης, ἢ Κόλλιας, ἤ Ξάνθης, ἤ Παπαδόπουλος, ἤ Δημητριάδης, ἤ Βασιλειάδης, ἤ Κόντος, ἤ Ζάδης Νικόλαος τοῦ Παναγιώτου ἐγεννήθη εἰς ἕνα μικρὸ χωριὸ τοῦ Πόντου πλησίον τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας. Εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν, ἀλητεύων ἔφθασεν εἰς Ρωσσίαν, ὅπου τὸν ἐμάζεψεν ἡ Ἀστυνομία, τὸν ἀνέλαβεν ἡ Γ' Διεθνὴς καὶ τὸν ἐσπούδασεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Προπαγάνδας εἰς τὴν πόλιν Κούτβ. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας φέρων τὸ δηλητήριον τοῦ κομμουνισμοῦ.

Κατέσφαξε τὸν σύντροφόν του Παπαδᾶτον, διότι ἐδυσφήμησεν οὗτος τὸ σύστημα τοῦ προλεταριάτου, καὶ κατεδικάσθη εἰς 9 ἐτῶν εἱρκτήν. Ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὰς φυλακάς τραυματίσας δύο χωροφύλακας, καὶ κατεδικάσθη ἐρήμην ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ.

Συνειργάσθη κατόπιν μὲ τὴν «Ἐσωτερικὴν Μακεδονικὴν Ἐπαναστατικὴν Ὀργάνωσιν» (ΕΜΕΟ) καὶ μὲ Βουλγάρους κομιτατζῆδες διὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἀνεξάρτητον Μακεδονικὸν Κράτος, ἤ ἄν δὲν κατορθωθῇ τοῦτο, νὰ προσαρτήσῃ τὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην εἰς τὸ Βουλγαρικὸν Κράτος.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Ζαχαριάδης. Ἄπατρις, θολὸς ἐγκέφαλος, χωρὶς συνείδησιν ἐθνικήν.

Αἱ ἀνωτέρω σημειώσεις ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν ἐφημερίδα τῶν Χανίων «Ἑ λ λ η ν ι κ ὴ Φ ω ν ή».

2. Ἄρης Βελουχιώτης (Ἀθανάσιος Κλάρας)

Ὁ Ἄρης Βελουχιώτης ἐδημιούργησε τὸν ΕΛΑΣ, τοῦ ὁποίου ἦτο Ἀρχικαπετάνιος, δηλαδὴ πολιτικὸς καθοδηγητὴς τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου τοῦ ΕΛΑΣ. Ἦτο ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἐγκληματικοῦ καὶ ταξικοῦ αὐτοῦ στρατοῦ καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ συζητήσῃ τὰς γνώμας του. Οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ΕΛΑΣ, ποὺ ἐγαλουχήθησαν εἰς τὰ ἁγνὰ νάματα τῆς Ἐθνικῆς στρατιωτικῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ ἀνάνδρως τὰ ἐπρόδωσαν, ὡσὰν τὸν Σαράφη, τὸν Σπαθῆ, τὸν Μάντακα, τὸν Γρηγοριάδη, τὸν Καραμῆτρο, ἔτρεμον μπροστά του, ὅπως ὁ δοῦλος ἐνώπιον ἰταμοῦ αὐθέντου. Παρὰ ταῦτα εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ ΕΛΑΣ, ὁ Ἄρης δὲν εἶχε πρωτοβουλίαν ἀτομικήν, ἀλλ' ἐκινεῖτο κατόπιν ἐντολῶν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, διότι ὁ ΕΛΑΣ ἀπετέλει τὴν μαχητικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ΕΑΜ, τὸ ὁποῖον συνειργάζετο καὶ διηυθύνετο ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα.

Τὴν ἐμφάνισίν του ὁ Ἄρης εἰς τὸν ἐγκληματικὸν ὁρίζοντα ἐπισήμως τὴν ἔκαμε τόν Ἰούνιον τοῦ 1942, εἰς τὸ Νέον Μοναστήριον—Δομοκοῦ.

Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, τὸ Ν. Μοναστήριον (κοινῶς Μπεκριλὲρ ἢ Τσόμπα, περὶ τὰς 3 ὥρας ἀπέχον τοῦ Δομοκοῦ), ἐπέδραμε κατὰ τοῦ γαιοκτήμονος Μαραθέα, τὸν συνέλαβε μετὰ τῶν 15 ὀπαδῶν του, ὅλων ἐγκληματιῶν καὶ βαρυποινιτῶν, τὸν ἔδεσε, καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ βλέπῃ τὰς φλόγας τῆς οἰκίας του, τὴν ὁποίαν ἔκαψε μὲ βενζίνην! Μετὰ τὴν ἀποτέφρωσιν τοῦ μεγάρου, διέταξε τὰ παλληκάρια του καὶ ἐφόνευσαν τὸν Μαραθέαν κατὰ τρόπον φρικιαστικὸν καὶ μὴ ἀπαντῶντα εἰς τὰ ἐγκληματικὰ χρονικὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ αἰώνων. Ἀπήγαγε καὶ τὸν υἱὸν Μαραθέα, νεανίσκον 14 ἐτῶν, καὶ ἐτράπη πρὸς τὰ ὄρη.

Βραδύτερον μετά τινα χρόνον τόν υἱὸν Μαραθέα ἐξετέλεσε

μόνος του εἰς στιγμάς διασκεδάσεως καὶ κατόπιν ἀγρίας οὐζοποσίας. Διότι ὁ ἐκλεκτὸς αὐτὸς Καπετάνιος τοῦ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ, ἔπινε τὸ οὖζο μὲ τὸ τσουκάλι.

Ὅταν ἀστραπιαίως διεδόθη εἰς Λαμίαν τὸ ἀποτρόπαιον αὐτό ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἐγένετο εἰς βάρος ἐκλεκτοῦ Ἕλληνος καὶ πατριώτου, ἄνευ οὐδεμιᾶς δικαιολογίας, πανικός κατέλαβε πάντας, ἐντοπίους καὶ ξένους, καὶ ὅλοι διηρωτῶντο «τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ ποίων καιρῶν εἶναι σημεῖα;»

Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας, μελετήσας τὸν τρόπον καθ' ὅν ἐφονεύθη ὁ Μαραθέας καὶ εὑρὼν αὐτὸν ἀπολύτως ἀσυνήθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἕλληνος, ἀλλὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν νοοτροπίαν καὶ ψυχοσύνθεσιν τοῦ Σλαύου, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ δῆθεν ἀπελευθερωταὶ καὶ ἐκτελεσταὶ τοῦ Μαραθέα, εἶναι κομμουνισταὶ καὶ μάλιστα τῆς χειροτέρας μορφῆς.

Τὴν σκέψιν μου ταύτην τὴν ἀνεκοίνωσα ἀμέσως εἰς τὴν σύζυγόν μου, τὸν Σεβασμιώτατον Φθιώτιδος κ. Ἀμβρόσιον καὶ τὸν δικηγόρον καὶ ἀδελφικόν μου φίλον κ. Εὐάγ. Καϊλάνην.

Δυστυχῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅ,τι προέβλεψα, ὄχι ἁπλῶς ἐπηλήθευσεν, ἀλλ' ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν.

Ἐπρόκειτο περὶ χειρίστης μορφῆς κομμουνιστῶν, οἵτινες μετέβαλον τὴν τιμωρίαν εἰς εἰδεχθὲς καὶ ἀποτρόπαιον ἔγκλημα ἵνα κατακτήσωσι τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, φονεύοντες ἕνα Γερμανόν, γιὰ τὰ μάτια, καὶ ξεπαστρέβοντες 100 Ἕλληνας.

Ὁ ἴδιος ἄλλως τε ὁ Βελουχιώτης, ὡμολόγει εἰς τὰς κατ' ἰδίαν συζητήσεις, ὅτι πάντοτε ἐλάμβανε διαταγὰς ἀπὸ τὸ ΚΚΕ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὅτι ἐχθροὺς ἐθεώρει ὄχι τοὺς Ἰταλοὺς καὶ Γερμανούς, ἀλλὰ τοὺς Ἕλληνας ποὺ δὲν εἶναι μὲ τὸ μέρος του. Παραθέτομεν ἀμέσως ἐντυπώσεις ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἐγνώρισε καλά, καὶ τὸν παρηκολούθησεν εἰς ὅλας τὰς τρομακτικὰς ἐκδηλώσεις του, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν σοβαρὰν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «ὁ Ἀσύρματος», ὑπὸ τὸν τίτλον: «Αὐτὸς ἦταν»:

Ἦταν πιστὸ καὶ πειθήνιο ὄργανο τοῦ ΚΚΕ.

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ χρειαζόταν τότε, στὰ 1942. Ἀφοσιωμένος σὰ σκύλλος σ' αὐτοὺς καὶ στὸ «μεγάλο σκοπό», ἀνάλγητος,

ἀμείλικτος, τίγρις καὶ ὕαινα γιὰ τοὺς ἄλλους.

—Πρέπει νὰ τινάξουμε τὸ γεφύρι, καπετάνιε, τοῦ ἔλεγε τὸ Νοέμβριο τού 1942 ὁ Ζέρβας στὸ Μαῦρο Λιθάρι, πάνω ἀπὸ τὸ Γοργοπόταμο. Εἶναι ζήτημα τιμῆς γιὰ μᾶς, γιὰ τὴν Ἑλλάδα....

Ὁ Βελουχιώτης κουνοῦσε τὸ κεφάλι.

—Δὲν μπορῶ....

—Ὡστόσο οἱ Ἐγγλέζοι σαμποτὲρ ἦρθαν ὕστερα ἀπὸ συνεννόηση μαζί σας... Μὲ τὴν ὀργάνωσή σας αὐτή... τὸ ΕΑΜ πῶς τὸ λέτε... Ἐμένα μὲ κουβαλήσανε ἀπὸ τὴν Ἤπειρο, ἐπειδὴ ἀρνηθήκατε νὰ κρατήσετε τὸ λόγο σας ἐσεῖς. Ἔχεις τὴν ὑποχρέωσή νὰ μὲ βοηθήσης τοὐλάχιστον, καπετάνιε, νὰ κάνω τὴ δουλειά... Διάβολε, τί τἄχουμε τὰ ὅπλα, ἂν δὲν εἶναι γιὰ νὰ χτυπᾶμε τὸν ἐχθρό...

Ὁ Βελουχιώτης ξέσπασε:

—Τὶ ἐχθροὺς μοῦ ψέλνεις τώρα, στρατηγέ! Ἐγὼ λαβαίνω διαταγές...

Χτύπησε τὴν τσέπη ὅπου εἶχε τὰ χαρτιά του.

—Ἀπὸ τὴ Λαμία... καὶ ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ τῶν Ἀθηνῶν... Νὰ μὴ ἀνακατεύουμαι σὲ τέτοιες δουλειές, προστάζουν. Καλὰ λοιπὸν θὰ κάνῃς καὶ σύ, νὰ ξαναγυρίσῃς στὰ λημέρια σου. Λόγος δὲ μᾶς πέφτει....

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ὁ Ζέρβας κούνησε τὸ κεφάλι.

—Θὰ τινάξω τὸ γεφύρι, καπετάνιε, καὶ χωρὶς τὴ βοήθειά σου.

Τότε σκίρτησε γιὰ πρώτη φορὰ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Βελουχιώτη τὸ ἄσβεστο καὶ θανάσιμο μῖσος γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ γραφτὸ ἦταν τόσα ἄλλα—καὶ πολὺ σπουδαιότερα—σχέδια, νὰ τοὺς χαλάσῃ τῶν κόκκινων συντρόφων.

*
* *

«Τὶ ἐχθροὺς μοῦ ψέλνεις!...»

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, στὰ Τζουμέρκα, οἱ Ἐθνικὲς Ὁμάδες ἀντιμετώπιζαν ξεφρενιασμένη τὴ μανία τῆς γερμανικῆς ἐπιθέσεως. Ἀπὸ τὰ Γιάννινα πῆρε ὁ ὑπαρχηγὸς τῶν Ἐθνικῶν Ὁμάδων τὸν Κόζακα, πρωτοπαλλήκαρο τοῦ ΕΛΑΣ, στὸ τηλέφωνο.

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἐλᾶτε νὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ σταματήσουμε τὸν ἐχθρό.... Μετὰ λύνουμε τὶς διαφορές μας...

Δίπλα στὸν Κόζακα ἦταν ὁ Ἄρης. Δική του ἦταν ἡ ἀπάντηση:

—Ἐχθροί γιὰ μᾶς εἴστε σεῖς καὶ ὄχι οἱ Γερμανοί.

Ἐχθροὶ καὶ οἱ Ἐγγλέζοι! Ὁ Ἄρης τὸ εἶχε πῆ στὴ Δεσφίνα στὶς ἀρχὲς τοῦ 43:

«Ἂν μποῦνε ἐμπόδιο στὸ δρόμο μας, θὰ τοὺς χτυπήσουμε κι' αὐτούς.... Ἐχθροί μας δὲν εἶναι οἱ Γερμανοὶ καὶ Ἰταλοὶ στρατιῶτες... Ἀπὸ τὴ Μόσχα θὰ μᾶς ἔρθη τὸ μεγάλο σύνθημα, καὶ τότε θὰ ξεχυθοῦμε στοὺς δρόμους καὶ τὰ μέγαρα τῶν Ἀθηνῶν!...»

Πλήρη εἰκόνα τοῦ Ἄρη Βελουχιώτη, τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ ΕΑΜ, τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ ΕΛΑΣ, τοῦ Ἐρυθροῦ Ἀττίλα τῶν μαύρων χρόνων τῆς σκλαβιᾶς, λαμβάνει ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὰ κατωτέρω, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν ὡς κύριον ἄρθρον τῆς καθημερινῆς ἐφημερίδος «Ἐλευθερία» τὴν 13ην Ἰουνίου 1945, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ Μιζέριας»:

«Ἀνεδύθη ἀπὸ τὴν ἀφάνειαν, μόλις ἤρχισε νὰ χύνῃ αἷμα. Κατόπιν ἔγινε «καπετάνιος». Ὕστερα τραγοῦδι. Ἔπειτα θρῦλος διά τοὺς μέν, Ἀττίλας διὰ τούς ἄλλους. Τὸ ὄνομά του ἐπέρασε τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος. Τὸ ἔμαθαν εἰς ὅλας ἴσως τὰς χώρας τῶν ἡνωμένων ἐθνῶν. Καὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ Ἄξονος καὶ τῶν δορυφόρων του. Ὅσον περισσότερον αἷμα ἔχυνε, τόσον περισσότερο ἐμάνθανον τὸ ὄνομά του. Μετά τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐκρεμόταν ὡς δαμόκλειος σπάθη ἐπάνω ἀπὸ τά κεφάλια τῶν προδοτῶν. Ἀλλὰ καὶ τῶν τιμίων καὶ φιλησύχων Ἑλλήνων ποὺ ἦσαν ἑκατομμύρια. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἐλάτρευαν ἐπερίμεναν τὴν κάθοδόν του. Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν μισοῦσαν, τὸν ἔτρεμαν. Ἦλθε κατόπιν τὸ κίνημα. Οἱ ὀργανωταί του, δὲν τὸν ἠρώτησαν; Ἴσως. Τώρα, εἶναι ἕνας κοινὸς ληστής, βαρυνόμενος μὲ χιλιάδας φόνων καὶ ἀποκηρυγμένος ἀπὸ τὸ κόμμα, ποὺ ἄλλοτε τὸν ἀπεθέωσε. Ξαίρει ὅτι ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἕνα πρᾶγμα πρέπει νὰ εὔχεται: τὸ «καλὸ βόλι»....

Ὁ Ἄρης. Ἐξεκίνησε διὰ τὴν ζωὴν ὡς ἀποκηρυγμένος ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του πρῶτα. Μίαν οἰκογένειαν τῆς Λαμίας, εὔπορον καὶ ἄψογον. Ὅταν τὰ ἄλλα παιδιά, καὶ πρὸ πάντων τὰ παιδιὰ τῶν εὐπόρων οἰκογενειῶν, χορεύουν, ἐρωτεύονται καὶ σαχλαμαρίζουν, αὐτὸς ἔκαμνε διαρρήξεις καὶ ἔκλεπτε. Καὶ κατεδικάζετο εἰς διαφόρους ποινάς, τὰς ὁποίας ἐξέτιεν ὑπὸ τὸ σοφὸν ἑλληνικὸν σωφρονιστικὸν σύστημα. Μίαν ἡμέραν — πολὺ ἀπομακρυσμένην — ἔγινε κομμουνιστής. Ἔπαυσε νὰ κλέβῃ. Καὶ ἐπῆρε τὸ «ἐπαναστατικόν» ψευδώνυμον «Μιζέριας». Εἶχε ζήσει ὁ ἴδιος εἰς τὴν μιζέριαν ἢ ἤθελε νὰ λυτρώσῃ τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὴν μιζέριαν; Ποῦ νά ἐμβαθύνῃ κανεὶς εἰς τὸ ὑποσυνείδητον ἑνὸς ἀνθρώπου! Ὡς «Μιζέριας» δὲν ἔχει καμμίαν ἐξαιρετικὴν σταδιοδρομίαν. Οὔτε ὡς θεωρητικός, οὔτε ὡς ἀγωνιστής. Ἁπλῶς μίαν λατρείαν πρὸς τὴν βίαν καὶ μίαν κλίσιν πρὸς τὴν σκληρότητα εἶχεν ἐπιδείξει μέχρι τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπέγραψεν ἐπὶ 4ης Αὐγούστου τὴν δήλωσιν ἀποκηρύξεως τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἔγινε «δηλωσίας». Ὑπῆρξε κλέπτης καὶ διαρρήκτης. Καὶ εἶχε κλίσιν πρὸς τὸ «νταηλίκι» καὶ τὴν σκληρότητα. Ἐπέρασε μίαν τετραετίαν περιφρονημένος ἀπὸ τοὺς ἐλαχίστους συντρόφους του, ποὺ δὲν ἦσαν «δηλωσίαι». Ἦτο, δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον

ἀπέρριπτεν ὁλόκληρος ἡ κοινωνία. Ἡ μεγάλη τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ μικρὰ τῶν ὁμοϊδεατῶν. Καὶ τὴν ἐξεδικήθη Μερικοὺς μῆνας μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν—κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1942—ἔδωσεν εἰς τὴν κατεχομένην Ἑλλάδα τὴν πρώτην φρικίασιν. Μὲ καθαρῶς ληστρικὰς μεθόδους ἠθέλησε ν' ἀπομιμηθῇ τὸν Στένκα Ράζιν, τὸν Ρῶσον ἀγροτικὸν ἐπαναστάτην τοῦ 17ου αἰῶνος. Ἐγνώριζε τὴν ὕπαρξίν του; Ἴσως ποτὲ νὰ μὴ τὸ εἶχεν ἀκούσει. Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ αὐτὸς ἠξίωσε διανομὴν τῶν γαιῶν εἰς τοὺς κολλίγους ἀπὸ ἕνα τσιφλικᾶν καὶ τὰ ἀπαραίτητα λύτρα. Τὰ λύτρα ἐδόθησαν, ἀλλὰ οἱ κολλίγοι—φυσικὰ—δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνουν εἰς τὰ χωράφια των. Καὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, ἡ παρουσία του μόνον κακὸν προὐξένησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρον. Διότι τὸ ΚΚΕ — ποὺ σήμερα τὸν ἀποκηρύσσει — γοητευμένον ἀπὸ τὸν δυναμισμὸν του, ἀδιαφοροῦν διὰ τὰς μεθόδους του, ἐπιεικὲς ἢ τυφλῶττον ἀπέναντι τῶν ἐγκλημάτων του, ὄχι μόνον δὲν προσεπάθησε νά τὸν χειραγωγήσῃ καὶ νὰ δώσῃ εἰς ἕνα ἄξεστον, ἀμόρφωτον κὰὶ κατεχόμενον ἀπὸ τὸ ὀλέθριον «σύμπλεγμα τῆς κατωτερότητος» τὸν πρακτικόν ἰδεαλισμὸν καὶ τὸν ἱπποτισμὸν τοῦ ἐπαναστάτου — και τοῦ ληστοῦ ἀκόμη — ἀλλὰ, μεθυσμένον, ἀνεξέλεγκτον καὶ ἀσύδοτον, τὸν ἐξαπέλυσε κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τὸν ἐχρησιμοποίησεν ὡς δήμιον, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τὸν φωτοστέφανον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιστάσεως εἰς τὴν ὕπαιθρον.

Καὶ αὐτὸς, ἐπὶ τρία περίπου ἔτη περιέφερεν ἀνὰ τὴν μαρτυρικὴν αὐτὴν χώραν τὸν μαῦρον σκοῦφον του ὡς σημαίαν πειρατῶν τῆς ξηρᾶς. Ἡ ἐκτέλεσις ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ διὰ κάθε γνήσιον ἐπαναστάτην, θλιβερὸν καθῆκον. Δι' αὐτὸν καὶ τούς ὁμοίους του — τοὺς «μαυροσκούφηδες» — ἀπετέλει εὐκαιρίαν ἡδονισμοῦ. «Θὰ πεθάνῃς σὲ πέντε μέρες». Καὶ ἐπὶ πέντε ἡμέρας τὸ θῦμα — προδότης ἢ προσωπικος ἐχθρὸς ἢ μαχητὴς ἔξω ἀπὸ τὰ ὀργανωτικὰ ἢ ἰδεολογικὰ πλαίσια τοῦ Ἄρη — ἐβασανίζετο. Καὶ ἐγδάρησαν ἄνθρωποι. Καὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τακουνιὲς εἰς τὸ κεφάλι — ὅποιοι καὶ ἂν ἦσαν. Καὶ ἐσφάγησαν ὄχι ὀλίγοι κατὰ τρόπον, ποὺ μόνον τὸν ἀκαριαῖον θάνατον δὲν τοὺς ἐξησφάλιζε. Πρὸς τὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἀβυσσαλέα σκληρότης ἀπέναντι ἀνθρώπων ποὺ ἢ ἔπρεπε νὰ πεθάνουν ἀμέσως ἢ δὲν ἔπρεπε καθόλου νὰ θανατωθοῦν; Ἐπὶ τρία ἔτη τὸ ΚΚΕ ἐσίγα δι' ὅλα αὐτά. Καὶ ἐστρατολόγει ἀναξίους ὀπαδοὺς — πού τοὺς ἀνέβαζε κατόπιν εἰς τὸν «παπαφίγκον» τοῦ σκάφους του — μὲ μεθόδους τρομοκρατήσεως καὶ δολιότητος, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ληστὴς σεβόμενος τὸν ἑαυτὸν του χρησιμοποιεῖ. Διὰ τοῦ Ἄρη. Τοῦ δυναμικοῦ ἀρχηγοῦ του, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε ὡς σκύβαλα τὸν καπνεργάτην καὶ τὸν κουρέα, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦσαν καθοδηγηταί του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐδῶ καὶ παντοῦ, ἄνθρωποι ταπεινοί, χωρὶς

«συμπλέγματα κατωτερότητος», χωρὶς σαδιστικὴν σκληρότητα, ἁπλοῖ καὶ γλυκεῖς, ἐπεδίδοντο εἰς ἕναν ἀγῶνα ποὺ ἀποτελεῖ τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου — τοῦ ἀναμφισβητήτως ἐχθροῦ — τὴν ἔβλεπον ὡς ἀνάγκην θλιβεράν. Τὸν ἱπποτισμὸν ὡς κάτι τὸ αὐτονόητον. Τὴν εὐθύτητα, ὡς προϋπόθεσιν κάθε ἀγῶνος. Τὴν θυσίαν, ὡς κλῆρον κάθε ἀγωνιστοῦ. Τὸ ὅραμά των ἦτο μία Ἑλλὰς χωρὶς προδότας, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἐγκληματίας. Αὐτοὶ ἀπετέλεσαν τὸ κίνημα τῆς ἀντιστάσεως. Καὶ αὐτοὶ τώρα εἶναι δευτέρας τάξεως πολῖται εἰς τὴν χώραν αὐτήν. Διότι τὸ ΚΚΕ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς ὄχι μόνον δὲν ἐτόλμησε νὰ καταδικάσῃ τὸν «Ἄρην» του, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐκάλυψε ὅλα τὰ ἐγκλήματά του. Καὶ διότι κατόπιν, ἐμποτισμένον βαθύτατα ἀπὸ τὴν πραξικοπηματικήν νοοτροπίαν του, ἠκολούθησε τὸν δρόμον ποὺ αὐτὸς εἶχε χαράξει, ὅταν πλέον ὁ Ἄρης διεφώνει. Κάποτε θ' ἀποκαλυφθοῦν ὅλα τὰ παρασκήνια τῆς ἑλληνικῆς τραγωδίας. Τώρα, ὁ Ἄρης ὁ Βελουχιώτης ἢ Μιζέριας, ἀποκηρύσσεται ἀπὸ τὸ Κ. Κ. Ε. Διότι συνέχισε τὴν δρᾶσιν του καὶ μετὰ τὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας. Διότι ἡ δρᾶσις του αὐτὴ μόνον τὴν «ἀντίδρασιν ἐξυπηρετεῖ». Διότι εἶναι ὕποπτος καὶ τυχοδιωκτική. Τυχοδιωκτικὴ ἦτο πάντοτε. Τὴν ἀντίδρασιν, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, πάντοτε ἐξυπηρέτει. Ὕποπτος ποτὲ δὲν ἦτο. Ἦτο ἁπλῶς καὶ βαθύτατα ἐγκληματική, καὶ πρὸ τῆς συμφωνίας τῆς Βάρκιζας καὶ μετὰ τὴν συμφωνίαν. Δύο τραγικὰ συμπεράσματα βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν αὐτήν. Συμπεράσματα ποὺ ἔχουν ἰσχὺν ἱστορικῶν νόμων. Τὸ πρῶτον: ὅταν ἕνα κόμμα τὸ κυβερνοῦν τυχοδιῶκται, ὁ περισσότερον ἀπὸ ὅλους ἐπιπλέει καὶ ἐπιβάλλει τὴν θελησίν του κατὰ τὰς περιόδους τῆς θυέλλης. Τὸ δεύτερον: τὸ πολὺ αἷμα, τὸ πληρώνουν εἰς τὸ τέλος ἐκεῖνοι ποὺ τὸ χύνουν. Διότι ἔρχεται ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν, ὅσοι ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τὸ χύσιμο αὐτὸ τοῦ αἵματος, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην κάποιον νὰ ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ ρίπτουν ὄχι βέβαια τὸν ἑαυτόν των. Ρίπτουν ἐκεῖνον, ποὺ κανένας δὲν θὰ εἶχεν ἀντίρρησιν νά τὸν ἴδῃ βυθιζόμενον εἰς τὰ τάρταρα. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψιν των τοὺς δύο αὐτοὺς νόμους, οἱ πολὺ «δυναμικοὶ» ἄνθρωποι. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἄρη εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἀλλὰ καὶ μιᾶς ὁλοκλήρου περιόδου, ποὺ εἴθε ποτὲ ἄλλοτε νὰ μὴ ζαναζήσῃ ἡ Ἑλλάς.

3. Σκοποὶ τοῦ Ε.Α.Μ.

Οἱ σκοποὶ τοῦ ΕΑΜ ἦσαν δύο, σαφεῖς καὶ κατακάθαροι.

Πρῶτος καὶ ἄμεσος ἡ κατάληψις τῆς ἐξουσίας καὶ δεύτερος καὶ σπουδαιότατος ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ Κομμουνισμοῦ. Χάριν τῶν σκοπῶν αὐτῶν μετεχειρίσθησαν ὅλα τὰ ἄτιμα, τὰ δολοφονικὰ καὶ προδοτικὰ μέσα, καὶ ἄν δὲν ἐβοήθει ὁ Θεός, τώρα θὰ ἤμεθα νεκροί, ἤ καὶ ἄν κατωρθώναμε νὰ ἐπιζήσωμεν, θὰ ἐσφαδάζομεν κάτω ἀπὸ τυραννικώτατον κομμουνισμὸν τόσῳ τυραννικόν, ὥστε νὰ θεωρῶμεν τὴν τυραννίαν τῶν Ἰταλῶν καὶ Γερμανῶν ὡς ἀναψυχήν.

Κατώρθωσαν δὲ οἱ ΕΑΜΙΤΑΙ νὰ ἐπιβληθοῦν ἀρχικῶς, ἐξαπατῶντες τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν μὲ ἐθνικὸν καὶ κοινωνικὸν καμουφλάρισμα, ἐπειδή, δυστυχῶς, ὁ λαὸς εἶναι ἀμόρφωτος καὶ ἀδιαπαιδαγώγητος.

Καὶ ἀκριβῶς, χάριν τοῦ λαοῦ καὶ μόνον, ἵνα τὸν διαφωτίσω, ἔστω καὶ στοιχειωδῶς, τοῦ δίδω νὰ ἐννοήσῃ μὲ ὀλίγας γραμμὰς ἁπλᾶς καὶ καθαράς τὶ εἶναι Κομμουνισμός.

Ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι κοσμοθεωρία, καὶ μάλιστα ἡ χειροτέρα ἀπὸ ὅσας ποτὲ ἐνεφανίσθησαν. Κτυπᾷ τὸν Θεόν, τὸν ἄνθρωπον, τὴν τέχνην, κάθε ὡραῖον καὶ εὐγενὲς αἴσθημα καὶ θέλει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν γυμνὴν καὶ ἄξεστον καὶ ἀπελέκητον, διὰ νὰ τὴν σύρῃ εἰς τὴν διαφθοράν, τὴν ἐκμαύλισιν, τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ πᾶσαν ρυπαρότητα.

Ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ἄσπονδος. Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία ὑψώνει τὸν ἄνθρωπον μέχρι τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐξαϋλώνει, τοῦ γνωρίζει τὸν προορισμόν του διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ τοῦ δίδει σταθερὰ καὶ ἀπαρασάλευτα ἐχέγγυα καὶ διὰ τὴν αἰωνιότητα· ἐπομένως, ἐπειδὴ οἱ Χριστιανοὶ δὲν γίνονται ὀπαδοί του μὲ εὐκολίαν, λυσσᾷ ἐναντίον τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ μας, τὴν πολεμεῖ μὲ λύσσαν καὶ μανίαν, ἐξοντώνει ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, κρημνίζει ναούς, τοὺς με-

ταβάλλει εἰς σταύλους καὶ σφάζει μὲ ἡδονὴν κάθε χριστιανόν.

Ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς τῆς Πατρίδος.

Ἡ Πατρὶς δὲν εἶναι αὐθαίρετος ἔννοια, ἀλλὰ κατάστασις πραγματική, ἡ ὁποία περιέχει τὸν πολιτισμὸν ἑνὸς λαοῦ. Τὸ Κράτος, τὸ ἔδαφος, τὰ ἱστορικὰ πρόσωπα, τὰ πολεμικὰ γεγονότα, ἡ παραγωγή, αἱ τέχναι, αἱ ἐπιστῆμαι, τὰ καλλιτεχνήματα, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν ἔννοιαν τῆς Πατρίδος.

Ἡ Πατρὶς δὲ εἰς τὴν συνείδησιν κάθε τιμίου ἀνθρώπου, περιλαμβάνει τὴν δημιουργίαν ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους. Καὶ εἶναι ἡ Πατρὶς δημιούργημα αὐτῆς τῆς φύσεως, ἥτις δημιουργεῖ τὰς γλώσσας καὶ τὰς φυλάς, καὶ θέτει ὅρια καὶ διακρίσεις εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν φυλῶν. Φροντίζει λοιπὸν ὁ Κομμουνισμὸς νὰ ἐξασθενήσῃ πλησίον τῶν λαῶν τὴν ἔννοιαν τῆς Πατρίδος, διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ κάθε ἰδεολογίαν καὶ παρασύρῃ, κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον, τὰ πλήθη εἰς ἕνα ἀπέραντον κόκκινον προλεταριᾶτον ἢ «κόκκινη Πατρίδα» μίαν καὶ μόνην δι᾽ ὅλους τοὺς λαούς.

Ὁ Κομμουνισμὸς εἶναι θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς οἰκογενείας. Διότι ἡ οἰκογένεια εἶναι ὁ πρῶτος καὶ κύριος πυρήν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον σχηματίζονται αἱ πατρίδες καὶ αἱ κοινωνίαι, εἶναι ἡ γλυκεῖα καὶ θερμὴ φωλεὰ εἰς τὴν ὁποίαν ἀναπτύσσεται καὶ γιγαντώνεται ἡ ἔννοια τῆς θρησκείας, ἡ ἔννοια τῆς πειθαρχίας καὶ τάξεως, τῆς ἀκριβείας, τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ.

Ἄς ἴδωμεν τώρα τί γίνεται καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐδῶ ἔχομεν Κομμουνισμὸν δύο εἰδῶν:

Κομμουνισμὸν ἐκ τῶν κάτω, καὶ κομμουνισμὸν ἐκ τῶν ἄνω.

Ὁ ἐκ τῶν κάτω Κομμουνισμὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν μᾶζαν ἀνθρώπων ἀποτυχημένων εἰς τὴν ζωήν, κοινωνικῶν ναυαγίων καὶ ἀποκλήρων τῆς τύχης· προστίθενται εἰς αὐτοὺς καὶ οἱ ὀκνηροί, οἱ ἡμιμαθεῖς, οἱ καφενόβιοι καὶ οἱ δοῦλοι τῆς δυστυχίας.

Ὅλοι αὐτοὶ φωνασκοῦν, κραυγάζουν, ἀπειλοῦν, ἀλλ᾽ εἶναι ἀκίνδυνοι, καὶ διότι, μόλις οἰκονομήσουν τὸν ἐπιούσιον, ἀλλάζουν κατεύθυνσιν, καὶ διότι δὲν ἀσκοῦν καμμίαν ἐξουσίαν ὥστε νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἰδεολογίαν των.

Ὁ ἐκ τῶν ἄνω ὅμως Κομμουνισμὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ μορ-

φωμένους, οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦν δημόσια λειτουργήματα.

Οὗτος συνεργαζόμενος μὲ τὸν κομμουνισμὸν τῆς μάζης, εἶνε λίαν ἐπικίνδυνος, διότι εἰς τὴν μάζαν ὑπάρχει ἡ δύναμις τὴν ὁποίαν κατευθύνει τώρα ἐγκέφαλος.

Ἂν λοιπὸν τὸ Κράτος θέλῃ νὰ ζήσῃ, ἂν θέλῃ νὰ διαιωνίσῃ τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἄπειρον, δόξαν ποὺ διαλαλοῦν ἡ Σαλαμίς, ὁ Μαραθὼν, ὁ Παρθενὼν, τὸ 1821 καὶ αἱ μεγάλαι μορφαί των, οἱ πόλεμοι οἱ ἀπελευθερωτικοὶ τοῦ 1912—1913, ἡ δραματικὴ πάλη τοῦ Σαγγαρίου καὶ τὸ ἀνυπέρβλητον μεγαλούργημα τῆς Ἀλβανίας, ὅπου ἐτσάκισε δύο Αὐτοκρατορίας, πρέπει νὰ προσέξῃ τὰς ὑπηρεσίας καὶ μάλιστα τοὺς προϊσταμένους αὐτῶν.

Νὰ προσέξῃ τὸ ζήτημα μὲ θέρμην καὶ ἔντασιν, ὅπως θὰ ὑποδείξω εἰς τὰς συμβουλάς μου πρὸς τὸ Κράτος καὶ τὰς συστάσεις μου.

Καὶ διὰ νὰ τελειώνωμεν μὲ τὸν θεοκατάρατον Κομμουνισμόν, ἂς μάθῃ κάθε ἄνθρωπος μὲ κοινὸν νοῦν καὶ στοιχειώδη συνείδησιν, ὅτι κομμουνισμὸς εἶναι ἁρπαγὴ, κλοπή, φόνος, ἀκολασία, μέθη τῶν αἰσθήσεων, ἱκανοποίησις τῶν τυφλῶν ἐνστίκτων καὶ τῶν ζῳωδῶν ὁρμῶν τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ καλύπτουν μὲ τοὺς ὅρους: ἰσότης, ἐλευθερία, δικαιοσύνη. Ἂς προστεθῇ μόνον καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Κομμουνισμός θεωρεῖ τὸ ἄτομον, ὡς ἄψυχον μέσον, ὡς μηχανὴν, ὡς ἁπλοῦν ἀριθμόν, καὶ τὴν ἀξίαν τὴν δίδει εἰς τὴν ὁμάδα καὶ τὸ σύνολον.

Δηλαδὴ ὁ Κομμουνισμὸς στηρίζεται καὶ εἰς ἐσφαλμένας βάσεις, διότι μία ὁμάς οἱανδήποτε ἀξίαν καὶ ἂν ἔχῃ, εἶναι ἀξιοπρόσεκτος μόνον ποσοτικῶς καὶ ὄχι ἠθικῶς.

Τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τὴν ἀπαράμιλλον, τὴν συγκεντρωτικὴν, τὴν ἔχει τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἀναδεικνύεται δημιουργός, καλλιτέχνης, ἡγέτης, ὅστις ἐμπνέεται βαθύτατα, συλλαμβάνει τὰ ἰδεώδη καὶ τὰ μετατρέπει εἰς καταστάσεις.

Αὐτὰ διδάσκει ἡ Ἱστορία, αὐτὰ πιστεύει ἡ φιλοσοφία καὶ αἱ δύο μαζὺ διαλαλοῦν, ὅτι ὁ πολιτισμὸς ὀφείλεται εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ἀτόμου καὶ αἱ ἐφευρέσεις ποὺ καθιστοῦν ἄνετον τὴν ζωὴν χρεωστοῦνται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν πάντοτε ἑνὸς ἀνθρώπου.

4. Ε.Α.Μ.—Βούλγαροι

Τὸ ΕΑΜ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοπούς του συνετάχθη ἀναφανδὸν μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος, τοὺς Βουλγάρους. Οἱ Βούλγαροι ἔσφαξαν 50.000 ἐν Μακεδονίᾳ, ἀπήγαγον ὡς ὁμήρους εἰς Βουλγαρίαν 60.000, καὶ ἔστειλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα 200.000 πρόσφυγας μὲ τὴν ἀπειλὴν τῆς σφαγῆς.

Ἀλλὰ αὐτὰ ὅλα διὰ τὸ ΕΑΜ καὶ τοὺς ἀρχηγούς του κομμουνιστάς, εἶναι ἁπλᾶ ἐπεισόδια. Ὅλαι αἱ φρικαλεότητες πού διεπράχθησαν εἰς τὴν πολυπαθῆ Μακεδονίαν καὶ Θράκην, ἀπὸ τὸν ρυπαρὸν αὐτὸν Λαόν, ποὺ λέγονται Βούλγαροι, καὶ εἶναι καθαρόαιμοι ἀπόγονοι τοῦ Κρούμμου, καὶ τὰς ὁποίας ἐπαληθεύει ἡ ἐκ Καθηγητῶν ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπή, εἶναι χωρὶς σημασίαν, βεβαιοῦν οἱ Ἕλληνες κομμουνισταὶ τοῦ ΕΑΜ.

Καὶ Βούλγαροι καὶ Ἕλληνες κομμουνισταί, ἀγκαλιασμένοι εἰς τὴν σφαγὴν χιλιάδων Ἑλλήνων, εἰς τὴν δήμευσιν τῶν περουσιῶν των, εἰς τὴν ἐθνογραφικὴν ἀλλοίωσιν τῆς πατρίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου, φωνάζουν, γράφουν καὶ κραυγάζουν «Ζ ή τ ω ἡ Β ο υ λ γ α ρ ο ε λ λ η ν ι κ ὴ Ἕ ν ω σ η».

Τοιουτοτρόπως τὸ ΕΑΜ ἤνοιξε τὸν δρόμον πρὸς τὴν Βουλγαρίαν, ὥστε αὕτη νὰ ἐπιτύχῃ δύο τεραστίας σημασίας ζητήματα:

1) Νὰ μὴ θεωρηθῇ ἔνοχος ἀπέναντι τῶν Νικητῶν δι᾿ ὅσα διέπραξε, καὶ νὰ ἀποφύγῃ βαρυτάτας καὶ δικαίας κυρώσεις, καὶ

2) Νὰ ὁπλισθῇ μὲ τὸ κληρονομικόν της θράσος καὶ τὴν ἔμφυτον ἀναισχυντίαν της, καὶ νὰ ζητῇ παροχὰς εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος!

Αἶσχος εἰς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ ΕΑΜ! Ἂν εἶχον ἴχνος ἐντροπῆς, ἔπρεπεν ἀμέσως νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν προδοτικόν των δρόμον! Ἀλλ᾿ αὐτοὶ δὲν ἐξώρμησαν ἀρχικῶς διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος. Κάθε ἄλλο! Σκοπὸν εἶχον νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσίαν, καὶ πρὸς τοῦτο παρέσυραν τὸν ΕΛΑΣ

εἰς θανάσιμον μῖσος κατὰ παντὸς Ἕλληνος, καὶ εἰς ἀδελφικὴν στοργὴν πρὸς κάθε Βούλγαρον.

Καὶ οἱ ἀδελφοὶ Βούλγαροι μαζὺ μὲ τὸν ΕΛΑΣ ἔσφαζον, καὶ μαζὺ ἐφωτογραφίζοντο κατόπιν, ὅπως χαρακτηριστικὴ φωτογραφία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Ἑλληνικὸν Αἷμα», παριστάνουσα τὸν ὑπολοχαγὸν τοῦ ΕΛΑΣ μὲ τὸ ψευδώνυμον «Καραϊσκάκης» ἀπὸ τὸ χωρίον Ἀνυφὶ τῆς Ναυπλίας, καὶ τὸν Βούλγαρον ὑπολοχαγόν, Φρούραρχον Ξάνθης.

Οἱ δύο αὐτοὶ «ἀδελφοὶ» Καραϊσκάκης καὶ Βούλγαρος ὑπολοχαγός, εἶχον κοινὸν γραφεῖον ἐν Ξάνθῃ «Φρουραρχεῖον τῶν Βουλγάρων καὶ τοῦ Ἑλάς», ταὐτοχρόνως δὲ ὁ ΕΛΑΣ, τὸ ΕΑΜ καὶ ἡ ΕΠΟΝ—Ξάνθης, ἐξέδιδον προκηρύξεις ὅτι «ὁ ἀδελφὸς βουλγαρικὸς λαὸς πολεμᾷ στὸ πλευρὸ τοῦ ἐλευθερωτὴ κόκκινου στρατοῦ καὶ τοῦ συμμάχου στρατοῦ τοῦ ΕΛΑΣ».

Ἀδελφικὴ ὅθεν συνεργασία Βουλγάρων καὶ ΕΑΜ-ΕΛΑΣ προδίδει καθαρὰ καὶ εἰς τὸν μᾶλλον δύσπιστον τοὺς καταχθονίους σκοποὺς των, ὅτι ἐπεδίωκον κατάληψιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπεμπόλησιν τῆς Μακεδονίας, ἀφ᾽ οὗ 800.000 Ἕλληνες ἀρκοῦν ὡς κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὑπολοίπων 6.000.000 διερχομένων τὴν Ἀχερουσίαν μὲ κοπὴν τῶν καρωτίδων των!

Καὶ διὰ τοῦτο ὁ μεγαλοφυὴς Τσῶρτσιλ εἶπεν, ὅτι, «ἐνῷ τὰ Ἀγγλικὰ στρατεύματα ἐπροχώρουν πρὸς Βορρᾶν διώκοντα τοὺς Γερμανούς, αἱ ὁμάδες τοῦ ΕΛΑΣ κατήρχοντο ἐν σπουδῇ πρὸς τὰς Ἀθήνας».

Ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ἐκ Καθηγητῶν Πανεπιστημίου ἐν τῇ ἐκθέσει της πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἀποκαλύπτει, ὅτι ὅλα τὰ ἐγκλήματα ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ, ποὺ διεπράχθησαν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους, διεπράχθησαν καὶ τῇ συνδρομῇ τοῦ ΕΑΜ καὶ ΕΛΑΣ καὶ ὅτι ἀληθῶς ἡ Βουλγαρικὴ κατοχὴ ὑπῆρξε κόλασις, ἀλλ᾽ ἐξ ἴσου ἀληθὲς εἶναι, ὅτι τὸ ἐαμικὸν ἑξάμηνον τὴν ὑπερέβαλε κατὰ πολὺ εἰς φρικαλεότητα, ἐγκλήματα, δηώσεις, καὶ πᾶσαν γενικῶς κατάπτυστον ἀτιμίαν.

Ὁ ΕΛΑΣ ἔφερεν ἀντάρτας Βουλγάρους μέχρι τοῦ Καρπενησίου καὶ τῆς Λαμίας.

Πλησίον τοῦ Καρπενησίου εἶχε τὴν ἕδραν της ἡ διαβόητος

13η Μεραρχία τοῦ ΕΛΑΣ, ἡ ὁποία ἐσχημάτισε τὸ τάγμα τοῦ θανάτου. Τὸ τάγμα αὐτό, ποὺ ἔσφαξε χιλιάδας Ἑλλήνων, τὸ ἀπετέλεσαν ἀπάτριδες καὶ πουλημένοι Ἕλληνες, Ἀλβανοί, Βούλγαροι, Γερμανοί, Ἰταλοί, Τσέχοι καὶ ὅλα τὰ ἀποβράσματα τῶν φυλακῶν τῶν διαφόρων Κρατῶν.

Ὡς κατακλεῖδα τοῦ Κεφαλαίου τούτου παραθέτομεν διήγησιν αὐτόπτου μάρτυρος, ζήσαντος φρικτὰς ὥρας ἀγωνίας, καθ' ὅλα ἀξιοπίστου δέ, ἐξιστοροῦσαν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Σερρῶν:

«Οἱ Βούλγαροι, λέγει, εἶχαν βάλει κανόνια γύρω ἀπὸ τήν πόλι καὶ πολυβόλα στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν. Ὁμάδες τοῦ ΕΛΑΣ, εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τήν πόλιν ἀλλὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν. Τότε ἔγινε τὸ ἑξῆς περίεργον: Ἡ διοίκησις τοῦ ΕΛΑΣ ἔστειλεν ὡς πληρεξουσίους της Βουλγάρους ἀντάρτας γιὰ νὰ συζητήσουν τοὺς ὅρους τῆς παραδόσεως μὲ τὸν Βούλγαρο στρατιωτικὸ διοικητὴ τῆς πόλεως. Πράγματι ἐπετεύχθη συμφωνία, τῶν Βουλγάρων ἀνταρτῶν ὑπογραψάντων διὰ λογαριασμὸν τοῦ ΕΛΑΣ. Ἤρχισεν ἡ παράδοσις τῶν ὅπλων. Κάθε Βούλγαρος στρατιώτης παρέδιδεν ἐπισήμως τὸ ὅπλον του, εἰς τὴν ἔξοδον ὅμως τῆς πόλεως οἱ Βούλγαροι ἀντάρται τοὺς ἔδιδαν ἄλλο καὶ ἔτσι ὁ Βουλγαρικὸς στρατός, παραδοθείς, ἔφυγεν ὡπλισμένος ὅπως ἦτο πρίν. Ἦλθε, τέλος, ἡ ἱερὴ στιγμή: Ἡ ἡμέρα ποὺ ἐπὶ τέσσαρα ὁλόκληρα ἔτη περίμενάν οἱ Σερραῖοι. Ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔμπαιναν μέσα εἰς τὴν πόλιν οἱ Ἕλληνες ἀντάρται.

Ἀπὸ τὴ νύκτα, οἱ Σερραῖοι, ἤρχισαν νὰ πλέκουν στεφάνια, νὰ μαζεύουν λουλούδια, νά σιδερώνουν τὰς Ἑλληνικὰς σημαίας ποὺ εἶχαν θάψει τόσον καιρό. Καὶ, πρωΐ—πρωΐ, βγῆκαν στοὺς δρόμους κατασυγκεκινημένοι, ἀνυπόμονοι νὰ ἰδοῦν τοὺς Ἕλληνας ποὺ θὰ ἔμπαιναν στὴν πόλι. Τέλος, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, διεδόθη ὅτι ἔρχονται. Ὄντως, ἤρχοντο. Ἀλλὰ ποιοί; Οἱ Βούλγαροι ἀντάρτες μὲ τὴν βουλγαρικὴ σημαία μπροστά...

Τρομαγμένοι οἱ Σερραῖοι, ἐγκαταλείπουν τοὺς δρόμους καὶ τρέχουν νὰ κλειδωθοῦν εἰς τὰ σπίτια των. Ἐνόμισαν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παγίδος, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ τόσον συχνὰ κατὰ τὸ παρελθὸν τοὺς ἔστηναν οἱ Βούλγαροι. Δὲν ἦτο ὅμως παγίς. Καὶ τὸ ἀντελήφθησαν συντόμως, Διότι ἀνοίγοντας, δειλὰ—δειλά, τὰ παράθυρά τους, βλέπουν πίσω ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους νὰ ἔρχωνται οἱ Ἐλασῖται μὲ τὴν Ἑλληνικὴ σημαία. Ἔτσι ἔγινεν ἡ κατάληψις τῶν Σερρῶν μαζὶ καὶ ἀπὸ κοινοῦ μὲ «τ' ἀδέλφια» μας τοὺς Βουλγάρους»!

Ἱστορικὰ ἔγγραφα ἑαμοβουλγαρικῆς συνεργασίας

Παραθέτομεν τὸ κατωτέρω ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ἔχει συνταχθῆ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καί Βουλγαρικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν Πρώτην, τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1944:

ΕΛΑΣ XI Μεραρχία 1)26

Πατριῶτες, καλὴ Λευτεριά.

Κατόπιν ἀποφάσεως τῶν ΣΥΜΜΑΧΙΚΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΩΝ δυνάμεων καὶ τοῦ τάγματός μας καθὼς καὶ διαταγῶν καὶ ἐντολῶν τῆς Ἐθνικῆς Κυβέρνησης (Καΐρου) ὡς καὶ τοῦ Στρατηγείου Μ. Ἀνατολῆς στρατηγοῦ Οὐΐλσων 19—9—44, παρακαλεῖσθε ὅπως αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις τῶν χωρίων Μπάφρας, Τσεπρέλάνης, Κορμίστας καὶ Νικεσάνης ὡς καὶ τῶν τυχὸν εὑρισκομένων στὸ Βουνὸ νὰ προσέλθουν ἐντὸς δύο ὡρῶν εἰς Μπάφραν καὶ καταθέσωσι τὸν ὁπλισμόν των καὶ ἐγγυώμεθα τὴν ἀσφάλειαν τῆς περιουσίας,τῆς ζωῆς αὐτῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των.

Στὴν περίπτωσι ποὺ δὲν θέλετε συμμορφωθῆ ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς παρούσης, ὁ ἄμαχος πληθυσμὸς θὰ ἐκκενώσῃ τὰ ἀναφερομενα χωρία πρὸς ἀποφυγὴν αἱματοχυσίας, καθότι τὰ χωρία ταῦτα διά πυροβολικοῦ, δυνάμεών μας καὶ Βουλγαρικῶν τοιούτων θέλουσι καταστραφῆ ἐκ θεμελίων.

Διὰ τὴν συνεννόησιν παρακαλοῦμεν ὅπως προσέλθη ἀντιπροσωπεία τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἐκ τριῶν ἀξιωματικῶν ἢ καπετανέων τῶν ἐνόπλων δυνάμεων. Πᾶσα ἀποσιώπησις θὰ σημάνη τὴν ἄμεσον ἔναρξιν ἐχθροπραξιῶν σὲ βάρος τῆς περιοχῆς καὶ τοῦ λαοῦ.

Τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην νὰ γνωστοποιήσητε πρὸς ὅλα γενικῶς τὰ ἔνοπλα τμήματά σας καὶ τοὺς πληθυσμοὺς τῶν ἀναφερομένων χωρίων, ἡ δὲ αἱματοχυσία θὰ βαρύνη στὴν ἱστορία μας ὑμᾶς καὶ μόνον.

Πρώτη, 19 Σεπτεμβρίου 1944.

Ὁ ὑπεύθυνος ΓΕΡΟΔΗΜΟΣ ταγματάρχης

Τὸ σύμφωνον τοῦ Ἰωαννίδη

Ἡ στενωτάτη συνεργασία τοῦ ΕΑΜ, τὸ ὁποῖον εἶχε κα ἔχει ὡς ἰθύνοντα νοῦν τὸ ΚΚΕ, μὲ τοὺς Βουλγάρους καταφαίνεται ἀπὸ τὸ σύμφωνον τοῦ Ἰωαννίδη, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ προσέξῃ ὁ ἀναγνώστης.

Ἀπὸ τῶν πρώτων μηνῶν τῆς ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καταλήψε-

ὡς τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης ἡ σύμπραξις τοῦ ΕΑΜ μὲ τοὺς «ἀδελφοὺς» ὑπῆρξε πράγματι ἀδελφικὴ καὶ ἡ δρᾶσις τῶν δύο «ἀπελευθερωτικῶν» στρατῶν κοινή. «Γύρω ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ ἀπελευθερωτικὸ μέτωπο, τὸ ΕΑΜ, γύρω ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα», ὅπως ἔγραφε εἰς τὸ 2ον φύλλον της ἡ «Κομμουνιστικὴ Ἐπιθεώρησις», εἶχον συσπειρωθῆ «Βούλγαροι, Μακεδόνες, Βλάχοι μεταβάλλοντες σὲ πράξη τὴν ἰδέα νὰ καταργηθοῦν τὰ γελοῖα φράγματα συνόρων καὶ ἐθνῶν...».

Μὲ τὴν ἐπίνευσιν τοῦ ΕΑΜ, μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ ΕΛΑΣ, ἐν ἀγαστῇ συμπράξει μαζί των οἱ Βούλγαροι διέπραξαν ἀφάνταστα ὄργια εἰς βάρος τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης. Μερικὰ ἀπὸ τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ ἀνοσιουργήματα τῶν ἐαμοβουλγάρων παραλαμβάνομεν ἀπὸ ἐπίσημον ἔκθεσιν:

Τὴν 28-9-46 ὁμὰς Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων ἀνταρτῶν περιήρχετο τὸ Δοξᾶτον φωνάζουσα «Ζήτω ἡ Κομμούνα!». Ἡ σκηνοθεσία εἶχεν ἐπιτύχει. Τὴν ἑπομένην συνελήφθησαν 400 ἄνδρες τοῦ χωρίου, ἐδέθησαν ὀπισθάγκωνα μὲ σύρμα καὶ ἐθανατώθησαν.

Εἰς τὸ χωρίον Κήργια τῆς Δράμας ἐθανατώθησαν 164, εἰς τὴν Πρωσοτσάνην 154. Εἰς τὸ Στενημάχη ἡ σφαγὴ ὑπῆρξεν ὁμαδική. Ὁ Ἄρας καὶ ἡ Αἰσώμη ὠνομάσθησαν τὸ «Σφαγεῖον τοῦ Ἕβρου» Ἀπὸ τὰ 300 σπίτια τοῦ Ἄρας ἔμειναν μόνον 70 καὶ ἀπὸ τὰ 203 τῆς Αἰσώμης ἔμειναν μόνον 35. Κάτοικος κανεὶς δὲν ἔμεινε.

Εἰς τὸ Σκούταρι ἐξετελέσθησαν 68, εἰς τὴν περιοχὴν Χρυσουπόλεως 150, εἰς τὸ Μοναστηράκι 19. Τὰ 700 σπίτια τῶν χωρίων Ἐλαφοχῶρι, Ἀχλαδινὴ καὶ Κατοχῶρι εἶναι ὁλοσχερῶς καμμένα.

«Σάμο ζὰ μπαλκαρίκ» (μόνον γιὰ τοὺς Βουλγάρους) ἦτο ἡ ἐπιγραφὴ ἡ ἀνηρτημένη μονίμως εἰς τὰ καταστήματα, κρεοπωλεῖα, ἰχθυοπωλεῖα κλπ.

Δὲν τελειώνουν βέβαια μὲ αὐτὰ αἱ θηριωδίαι τῶν «ἀδελφῶν Βουλγάρων». Μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν οἱ Βούλγαροι ἐφρόντισαν νὰ μὴ θίγουν οὔτε τρίχα ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῶν «συναγωνιστῶν», οἱ ὁποῖοι διεκήρυττον ὅτι «οἱ Βούλγαροι πάλαιψαν ἡρωϊκὰ γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῶν πολιτικῶν μας πεποιθήσεων, ἑνώθηκαν μαζὶ μὲ τοὺς ἀντάρτες μας τῆς μεθορίου καὶ σὲ κοινὴ δράση ἐμφανίζουν τὸν μεγαλειώδικο ἀγῶνα τῆς κοινῆς λευτεριᾶς». («Λευτεριὰ» δελτίον εἰδήσεων τοῦ ΚΚΕ καὶ τοῦ ΕΑΜ, ποὺ ἐγράφετο καὶ ἐκυκλοφόρει πρὶν νὰ ἀποτινάξουν οἱ Βούλγαροι «τὸ ζυγὸ τοῦ φασισμοῦ»).

Ἡ «Λευτεριὰ», ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἔντυπα τοῦ ΕΑΜ γράφει:

«...Ἡ ὥρα πλησιάζει, μαζί μας εἶναι ὅλοι οἱ ἀγωνιστές τῶν γειτονικῶν κρατῶν. Οἱ Βούλγαροι—παραλείπεται προφανῶς ἐκ τυπογραφικῆς παραδρομῆς ἡ λέξις «ἀδελφοὶ»—ποὺ πάλαιψαν ἡρωϊκὰ

γιά τήν ἐπικράτηση τῶν πολιτικῶν μας πεποιθήσεων ἑνώθηκαν μαζί με τούς ἀντάρτες μας τῆς μεθορίου. Σέ κοινή δράση ἐμφανίζουν τόν μεγαλειώδικο ἀγῶνα τῆς λαϊκῆς λευτεριᾶς. Οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Μακεδόνες, οἱ Βλάχοι, ὅλες οἱ φυλές τῆς Μακεδονίας πυκνώνουν τίς ἀνταρτικές ὁμάδες, μεταβάλλοντας σέ πράξη τήν ἰδέα νά καταργηθοῦν τά γελοῖα φράγματα συνόρων καί ἐθνῶν...»

* * *

Κατωτέρω παραθέτομεν τό κείμενον τῆς συμφωνίας τοῦ ΚΚΕ μέ τό ΚΚ τῆς Βουλγαρίας, τό γνωστόν ὡς «σύμφωνον Ἰωαννίδη»:

«Τὸ ΚΚΕ καὶ τὸ ΚΚΒ ὕστερα ἀπὸ τὴ διάλυση τῆς Κομ. Διεθνοῦς ἔχοντα ὑπ' ὄψει τὴν ἕως τότε πολιτικὴ γραμμὴ τῆς Κομ. Διεθνοῦς καὶ τίς τελευταῖες ὁδηγίες της μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐργασθοῦν ἀπό κοινοῦ γιὰ τὴν ταχύτερη καὶ ἀποτελεσματικώτερη δράση της μὲ τελικό σκοπὸ τὴν ἐγκαθίδρυση στὴ Βαλκανική, Ἕνωση Σοβ. Σοσ. Δημοκρατίας καὶ νὰ λύσουν μιὰ γιὰ πάντα τὶς διαφορὲς ἀνάμεσα στοὺς λαοὺς τῆς Βαλκανικῆς, ἀποφασίζουνε μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους ποὺ ὑπογράφουν τὸ συμφωνητικὸ 1) τοῦ συντρόφου Γιάννη Ἰωαννίδη ἐκ μέρους τοῦ ΚΚΕ καὶ 2) τοῦ συντρόφου Ντουσιάν Δασκάλωφ ἐκ μέρους τοῦ ΚΚΒ τὰ ἑξῆς:

1) Τελικὸς σκοπός καὶ τῶν δύο κομμάτων καθορίζεται ἡ ἐγκαθίδρυση στὴ Βαλκανική, Ἕνωσης Σοβ. Σοσ. Δημοκρατίας ποὺ θὰ περιλαμβάνῃ τὴν Ἑλλάδα, Μακεδονία καὶ Σερβία.

2) Τὰ ΚΚ Ἑλλάδας καὶ Βουλγαρίας εἶναι ἐλεύθερα νὰ κανονίσουν τὴν τακτικὴ τῆς δράσεώς των γιὰ νὰ φθάσουν στὸν τελικὸ σκοπὸ ὅπως αὐτὰ νομίζουν καλύτερα.

3) Γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν συνόρων ἀπὸ Β. καὶ τὰ δύο κόμματα θὰ ἐργασθοῦν ὥστε τὰ σύνορα τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Σερβίας νὰ πιάνουν τὸ Δούναβι μὲ τέλος τὸ Φιοῦμε στὴν Ἀδριατική.

4) Στὴ Βουλγαρία νὰ δοθῇ διέξοδος ἐδαφικὴ στὸ Αἰγαῖο.

5) Ἡ Ἰσταμποὺλ καὶ τὰ στενὰ τῶν Δαρδανελλίων νὰ ἀποτελέσουν ἀνεξάρτητη καὶ αὐτόνομη Δημοκρατία ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς ΕΣΣΔ Ρωσσίας.

6) Ἡ Μακεδονία ἡ Ἑλληνική, Βουλγαρικὴ καὶ Σερβική, δηλαδὴ ἡ χώρα ποὺ περιλαμβάνεται μέσα στὸν ποταμὸ Νέστο

καὶ τὸ ὄρος Ροδόπη, τὰ ὄρη Ρώλας, Οὐδικώφ, Σάρ (Σκάρδος) ἀπὸ Β. τὶς Ἀλβανικὲς Ἄλπεις καὶ τὴν Πίνδο, ἀπὸ δυσμὰς τὸ ὄρος Ὄλυμπος καὶ τὸ Αἰγαῖο, ἀπὸ νότο μὲ νῆσο Θάσο θ' ἀποτελέσουν ἀνεξάρτητη Σοβιετικὴ Δημοκρατία στὴν Ἕνωση ΣΣΔ τῆς Βαλκανικῆς. Ἐπίσημη γλῶσσα εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Βουλγαρική. Τὸ σύμφωνο αὐτὸ διατυπώθηκε ἑλληνικὰ καὶ βουλγαρικά.

Πετρίτσι 12 Ἰουλίου 1943.

Γιὰ τὸ ΚΚΕ	Γιὰ τὸ ΚΚΒ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ	ΝΤΟΥΣΑΝ ΔΑΣΚΑΛΩΦ

Ἄλλαι ἀποδείξεις τῆς προδοτικῆς συνεργασίας

Ἰδοὺ καὶ τὶ ἐτηλεγραφήθη ἐκ Μόσχας περὶ τοῦ κόκκινου συνταγματάρχου Μπακιρτζῆ, καὶ ἣν εἴδησιν ἐδημοσίευσεν ἡ ἐφημερὶς «Ἑλλὰς» τὴν 18—12—1944 ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Προδοσία τοῦ Μπακιρτζῆ».

Ἐν Μόσχᾳ ἐδημοσιεύθη τηλεγράφημα τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτοῦ τῆς ἐφημερίδος «Νιοῦ Γιόρκ Τάϊμς» ὑπὸ ἡμερομηνίαν 9-12-44 ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναφέρονται δηλώσεις τοῦ συνταγματάρχου Μπακιρτζῆ «διοικητοῦ τοῦ ΕΛΑΣ εἰς τὴν περιοχὴν Θεσσαλονίκης» ὅστις ἐδήλωσε ὅτι ἐφεξῆς ἡ «Ἑλληνικὴ Μακεδονία θὰ εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς Ἑλλάδος»

Θέλετε καὶ ἄλλην τρανοτάτην ἀπόδειξιν τῆς συνεργασίας τοῦ ΕΑΜ μετὰ τῶν Βουλγάρων εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος; Ἰδού:

Εἰς τὴν «Μεγάλην Ἑλλάδα» τῶν Ἀθηνῶν τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944 εἰς θέσιν κυρίου ἄρθρου, ἀνεγράφησαν τὰ ἑξῆς: «Ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῆς Σόφιας θὰ ὁμιλήσῃ ἀπόψε 23.30 μ. μ. ἐκπρόσωπος τοῦ ΕΑΜ».

Καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ ἀργὰ τὴν νύκτα, ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Σόφιας διέκοπτε κάθε τόσο τὴν ἐκπομπήν του, καὶ μετέδιδε πρῶτον εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ μετὰ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἕνα καταπληκτικὸν μήνυμα.

Ἰδοὺ τὶ περιεῖχε τὸ μήνυμα αὐτό, ὅπως μᾶς τὸ μετέδωσαν πολλοὶ αὐτήκοοι, ποὺ ἔτυχε, γυρίζοντας τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου, νὰ σταματήσουν στὸν σταθμὸν Σόφιας καὶ φαντασθῆτε πόσες φορὲς θὰ τὸ ἐπανέλαβε, ὥστε νὰ τὸ ἀκούσουν ἄλλοι τὸ ἀπόγευμα καί ἄλλοι τὴ νύκτα ἕως τὰς 11 μ. μ.

Ἔλεγεν ὁ ἐκφωνητής:

«Προσοχή, προσοχή, ἐδῶ σᾶς ὁμιλεῖ ἡ Σόφια. Αὔριον Κυριακὴν 23. 30′ θὰ ὁμιλήσῃ ὁ πολιτικὸς ἀνταποκριτὴς τοῦ ΕΑΜ, Σπ. Μακρῆς καὶ θὰ ἀπευθύνῃ μήνυμα πρὸς τὸ ΕΑΜ ἀπὸ τὸν σταθμὸν Σόφιας.

Ὅποιος ἀκούει αὐτὴν τὴν ἐκπομπή, παρακαλεῖται νὰ ἀνακοινώσῃ τὸ μήνυμα καὶ εἰς ἄλλους, καὶ συγχρόνως νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ κέντρον τοῦ ΕΑΜ, ὁδὸς Κοραῆ.

Τὸ μήνυμα αὐτὸ θὰ μεταδοθῇ ραδιοφωνικῶς, λόγῳ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως τηλεφωνικῆς καὶ τηλεγραφικῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Σόφιας».

Ἡ κατωτέρω προκήρυξις, ἥτις ἐκυκλοφόρησεν ἐν Θεσσαλονίκῃ μυστικά, περιῆλθεν εἰς χεῖρας τῶν ἀρχῶν καὶ πιστοποιεῖ πλήρως τὴν προδοτικὴν συνεργασίαν τοῦ ΚΚΜ μὲ τὸ ΕΑΜ καὶ ΚΚΕ διὰ τὴν αὐτονόμησιν τῆς Μακεδονίας, δηλαδὴ τὴν κατάληψίν της παρὰ τῶν Σλαύων.

Σλαυομακεδόνες,

Ἡ ὥρα τῆς Ἑλλάδας ἔφθασε. Τὸ ἑλληνικὸ φασιστικὸ θεριὸ εἶναι στὰ τελευταῖα του. Ἡ Μακεδονία πολὺ σύντομα θὰ ξετινάξῃ τοὺς ἕλληνες κατακτητὲς καὶ θὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της. Ὁ ἡρωϊκὸς ἀγώνας τοῦ σλαυομακεδονικοῦ λαοῦ, ὀργανωμένου εἰς τὸ Κ.Κ. Μακεδονίας, στὰ ἀδερφικὰ ΚΚΕ καὶ στὸ ΕΑΜ καὶ τὴ λαμπρὴ ὀργάνωση τοῦ μακεδονικοῦ λαϊκοῦ στρατοῦ, θὰ μᾶς χαρίσουν τὴν αὐτονόμηση τῆς Μακεδονίας καὶ τὴν τιμητικὴ συμμετοχή μας στὴ Βαλκανικὴ Ὁμοσπονδία. Μία μεγάλη μερίδα τοῦ Σλαυομακεδονικοῦ λαοῦ ὅμως, ξεχνώντας τὴν παγκόσμια θέση τῆς Μακεδονίας εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς λευτεριᾶς τῶν λαῶν καὶ ξεχνώντας τὰ ρετσινόλαδα καὶ τὶς ἐξορίες τῆς ἑλληνικῆς κατοχῆς, μένουν ἀκόμη στὸν ἀντιδραστικὸ δρόμο τῆς φιλίας μὲ τοὺς Ἕλληνες. Καὶ μὲ τὴν προδοτικὴ καὶ ἀντιδραστική τους αὐτὴ στάση ἐνισχύουν τὸν ἑλληνικὸ φασισμό. Τὸ ΚΚ Μακεδονίας, βάζει σὰν βασικὸ θεμέλιο γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἀγώνα τῆς Μακεδονικῆς λευτεριᾶς, τὴν ἕνωση ὅλων τῶν σλαυομακεδόνων...Πρέπει ὅλοι οἱ Σλαυομακεδόνες ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν ἀντιδραστικὴ αὐτὴ πολιτικὴ ἢ ἀπὸ στραβὴ γνώση τῆς κατάστασης ἢ ἀπὸ ἄγνοια, ἢ ἀπὸ φόβο, νὰ ταχθοῦν ξεκάθαρα στὸ πλευρὸ τοῦ Κ. Κ. Μακεδονίας γιὰ τὴ λευτεριά του, τὴν αὐτονόμηση καὶ τὴν ἐπιβίωσή τους. Ὅσοι θέλουν νὰ σταθοῦν ἐμπόδιο στὸν ἀγῶνα τοῦ Σλαυομακεδονικοῦ λαοῦ θὰ χτυπηθοῦν ἄσχημα. Γιὰ τὴν ἀχτιδικὴ ἐπιτροπὴ Ἐδέσσης τὸ Κ.Κ. Μακεδονίας».

Τὸ ΕΑΜ καὶ οἱ Ἀλβανοὶ

Οἱ Ἕλληνες, ὅταν εἰς τὸν μπερντὲ τοῦ Καραγκιόζη ἐνεφανίζετο Ἀλβανὸς (κοινῶς Ἀρβανίτης) ἐγέλων πλατύτατα. Τώρα χάρις εἰς τὸν πατριωτισμὸν τοῦ ΕΑΜ, ἔγιναν καὶ οἱ Ἀλβανοὶ τιμωροὶ τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν.

Διότι τὸ ΕΑΜ δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν ἀδελφικὴν συνεργασίαν μὲ τοὺς Βουλγάρους, ἀλλὰ συνειργάσθη καὶ μὲ τοὺς Ἀρβανίτες, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπέτρεψε νὰ ἐγκληματοῦν εἰς τὴν Ἤπειρον καὶ ἐπὶ Κατοχῆς καὶ ἐπὶ Ἐαμοκρατίας.

Συνεκέντρωσεν ὅλα τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα εἰς τὸ μικρὸ τάγμα Ἀλβανῶν καὶ Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον ἵδρυσεν ὁ ΕΛΑΣ μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἕλληνα δημοδιδάσκαλον Σαράφην, καὶ τοιουτοτρόπως ἐξετέλεσε πλείστους ἐθνικόφρονας Ἕλληνας εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Πωγωνίου καὶ τῶν Φιλιατῶν.

5. Ὄργανα τοῦ ΕΑΜ.

Τὸ ΕΑΜ πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν του μετεχειρίσθη ὡς ὄργανα τοὺς ὑπαλλήλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὰ νεῦρα τῆς Κρατικῆς μηχανῆς καὶ τὴν μοναδικὴν λαμπάδα εἰς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ λαοῦ. Πρὸς τοῦτο δὲ ἔγινε ἐργασία σατανικὴ ἀλλὰ καὶ συστηματικὴ ἀπὸ 20ετίας καὶ πλέον, διὰ να φθάσωμεν εἰς τὸ σημερινὸν κατάντημα.

Καὶ ἐχρησιμοποίησε κατὰ πρώτιστον λόγον τοὺς διδασκάλους καὶ καθηγητὰς, τὴν νεολαίαν κατόπιν, διὰ μελλοντικὴν ἐξασφάλισιν καὶ σταθεροποίησιν τῶν σχεδίων του, τοὺς Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς, ὑπαλλήλους ἄλλων ὑπηρεσιῶν καὶ τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων.

I. Διδάσκαλοι στοιχ. ἐκπαιδεύσεως

Οἱ δημοδιδάσκαλοι κατὰ ἀρκετὸν ποσοστόν, εἴτε ἀπὸ πλάνην, εἴτε ἀπὸ ἔμφυτον διαφθοράν, εἴτε ἀπὸ φιλοδοξίαν καὶ ἀριβισμόν, ἐβοήθησαν τὸ ΕΑΜ, τὸ ἐνίσχυσαν, τὸ ἀνέδειξαν, τὸ ἐπέβαλον, καὶ ἄν αὐτοὶ ἐστέκοντο ἄκαμπτοι εἰς τὰς ἐπάλξεις τὰς ἐθνικὰς καί χριστιανικὰς, ΕΑΜ δὲν θὰ ὑπῆρχε καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ ἦτο εὐτυχής.

Γνωρίζω ὁλόκληρα χωρία κατὰ ἑκατοντάδας τὰ ὁποῖα ἐπώλησαν τὴν ψυχήν των εἰς τὸν Διάβολον, διότι ἀκριβῶς ὁ Διδάσκαλος ἐπίστευεν εἰς τὸ ΕΑΜ, ὅτι τοῦτο θὰ καταργήση τὰ «τζάκια» καὶ θὰ ἐξαλείψῃ προλήψεις «σάν τὸν Χριστιανισμὸ» καὶ ἑπομένως τὸ ἐπέβαλεν ἀποφασιστικῶς καὶ ἀκάμπτως.

Καθὼς γνωρίζω ἐπίσης, ὅτι ὁλόκληρα χωρία ἔμειναν ἐθνικόφρονα καὶ καθαρόαιμα, καὶ ἀντέταξαν γρανιτώδη θέλησιν εἰς τὰ δελεάσματα τοῦ ΕΑΜ καὶ τὰς ἀπειλάς τοῦ ΕΛΑΣ, διότι ὁ διδάσκαλός των ἦτο φιλόπατρις, ἐπίστευεν εἰς τὸν Θεόν καὶ τὴν

Ἑλληνικὴν Πατρίδα καὶ ἐσέβετο τὴν οἰκογενειακήν του ὑπόστασιν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ συνανθρώπου του.

Ἀλλ' ἡ διαφθορὰ τῶν δημοδιδασκάλων ἤρχισεν ἀπὸ 20ετίας, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ ἡ «Ἐκπαιδευτικὴ Μεταρρύθμιση» ἔσεισε τὰ θεμέλια τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἀπὸ τοῦ Δημ. Σχολείου μέχρι τοῦ Πανεπιστημίου, διεστρέβλωσε τὸν προορισμὸν τοῦ Σχολείου, καὶ κατέστησε χυδαίαν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν (ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἁπλουστεύσεως) μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε νὰ μὴ τὴν ἐννοοῦν οὔτε οἱ ἀναλφάβητοι τρόφιμοι τῶν κατέργων.

Καὶ ἡ διαβόητος αὐτὴ Μαφία, ποὺ ὠνομάσθη τότε Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος καὶ ἐγέννησε τὴν Ἐκπαιδευτικὴ Μεταρρύθμιση, δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπόν, ὅπως ἀπέδειξαν τώρα τετραγωνικὰ τὰ πράγματα, παρὰ νὰ διαφθείρῃ τοὺς Διδασκάλους καὶ Καθηγητὰς μὲ διαφόρους ὑποσχέσεις καὶ παροχὰς καὶ τοποθετήσεις εἰς θέσεις ἐπιζήλους καὶ διαφόρους προαγωγὰς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῶν μαθητῶν καὶ φοιτητῶν κάθε αἴσθημα σεβασμοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς γονεῖς, κάθε ἀνωτέραν σκέψιν πρὸς τὰ ἰδεώδη τῆς Ἑλλάδος, καὶ νὰ κατευθύνῃ τὴν νεανικὴν ὁρμήν των πρὸς τὴν κοιλίαν των καὶ τὰ ὑπὸ τὴν κοιλίαν των.

Καὶ προΐστατο τῆς σπείρας αὐτῆς τῶν κακοποιῶν ὁ Γληνός, ὁ μετέπειτα κομμουνιστής, ὁ ἐπισήμως ἀρνηθεὶς τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα, καὶ τώρα ὁ καθοδηγητὴς τοῦ ΕΑΜ, ὅστις ἔδιδε καὶ τὸ φιλοσοφικὸν περιεχόμενον τοῦ ἀγῶνα...

Καὶ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου δὲν εἶχον ποτὲ ἱερὸν καὶ ὅσιον καὶ ποτὲ συνέπειαν πρὸς τὸν ἑαυτόν τους, σᾶς παρουσιάζω τὸν διαβόητον Παπαμαῦρον, ὅστις, ἀφ' οὗ συνειργάσθη μὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἐπλούτησε, προσεχώρησε κατόπιν εἰς τὸ ΕΑΜ, συνέγραψε τὴν «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα» καὶ σὰν παιδαγωγός, ἐμόρφωσε τοὺς διδασκάλους τῆς ΠΕΕΑ μὲ δίμηνον διδασκαλίαν εἰς τὸ Τροβᾶτο τῆς Εὐρυτανίας, καὶ ἔπειτα τοὺς ἐξαπέλυσεν ὡς διαφθορεῖς καὶ λυμεῶνας τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας.

Ἰδοὺ τί ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» ἐπὶ λέξει διὰ τὸν Παπαμαῦρον ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ κομμουνιστὴς συγγραφεὺς

τῶν σχολικῶν βιβλίων τῆς ΠΕΕΑ κατεδικάσθη ὡς συνεργάτης Γερμανῶν!»

Ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν δοσιλόγων κατεδικάσθη χθὲς ὁ Μιχ. Παπαμαύρου, τέως καθηγητής τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας, εἰς 6 1)2 ἐτῶν εἱρκτήν, διότι ἐπὶ Κατοχῆς κατόπιν ἀδείας τῶν Γερμανῶν εἶχεν ἀναλάβει τὴν προμήθειαν καυσοξύλων εἰς διαφόρους γερμανικὰς ὑπηρεσίας τῆς δασικῆς περιοχῆς τοῦ Λαυρίου. Ὁ Παπαμαῦρος διὰ νὰ πλουτίση αὐτὸς κατέστρεψε μεγάλην δασικὴν ἔκτασιν τῆς ἄνω περιφερείας. Ὁ καταδικασθεὶς τέως διευθυντής τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Μ. Παπαμαῦρος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς κατώρθωσε νὰ συνδυάζη ἄριστα, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, τὴν συνεργασίαν του μὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὴν παροχὴν ὑπηρεσιῶν εἰς τὸ Κομμουνιστικὸν κόμμα τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ΠΕΕΑ.

Ὁ συναγωνιστὴς Παπαμαῦρος «μὲ τὴν συνεργασία καὶ ἄλλων ἐκπαιδευτικῶν» συνέγραψε τὴν «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα»—«ἀναγνωστικὸ Ε' καὶ ΣΤ' τάξης»—τὸ ὁποῖον ἐξέδωσε ἡ ΠΕΕΑ εἰς τὰ 1944. Τὸ πρῶτο κεφάλαιο εἶναι ἀφιερωμένο εἰς τὸ ΕΑΜ, ὁ καταδικασθεὶς δὲ δοσίλογος—κομμουνιστὴς βεβαιοῖ τὰ παιδιὰ ὅτι τὴν 28 Ὀκτωβρίου «πρῶτοι πήρανε τὰ ὅπλα οἱ κομμουνιστὲς καὶ ὁ ἀρχηγός τους ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης κήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Ἰταλίας». Παρακάτω ὑποστηρίζει ὅτι μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος γίνηκε ὁ ἀγὼν τῆς ἀντιστάσεως. Καὶ τὸ ἐκπληκτικώτερο: Σ' ὅλο τὸ βιβλίο του διδάσκει τὸ «θάνατο» εἰς τοὺς προδότας. Τοὺς συνεργάτας, δηλαδή, τῶν Γερμανῶν. Δυστυχῶς τὸ δικαστήριον τῶν δοσιλόγων δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν του τὰς ἀντιλήψεις τοῦ κατηγορουμένου διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς».

Οἱ αὐτοῦ τοῦ ποιοῦ ἀρχηγοὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως, διὰ τοῦ Δημοδιδασκάλου καὶ Καθηγητοῦ εἰσῆλθον εἰς τὸ σχολεῖον, εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἐμόλυναν ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν. Κατεφόβισαν τοὺς διδασκάλους διὰ τῶν ἰδικῶν των Ἐπιθεωρητῶν καὶ τοιουτοτρόπως ἐπέβαλον καὶ τὰ βιβλία των, τὰ ὁποῖα ἔσταζον δηλητήριον ἀθεΐας καὶ ἀποκτηνώσεως.

Ἡ μακρὰ καὶ ὕπουλος αὐτὴ προεργασία ἔδωκε τοὺς καρπούς της. Προσεχώρησαν μὲ πίστιν εἰς τὸ κομμουνιστικὸν ΕΑΜ, διέφθειραν τοὺς μαθητάς, ἐσκλάβωσαν τοὺς κατοίκους τῆς ὑπαίθρου καὶ ἔκαψαν τὴν Ἑλλάδα.

Ὑπῆρξαν ἀκόμη οἱ καθοδηγηταὶ τῆς ΟΠΛΑ, καὶ πολλοὶ διδάσκαλοι ὡς ὑπεύθυνοι περιφερειακοὶ ὑπέγραψαν ἐκτελέσεις φιλησύχων καὶ ἐντίμων πολιτῶν.

Μὲ κατελάμβανε φρίκη ὅταν ἐπεσκεπτόμην σχολεῖα τινὰ τῆς ὑπαίθρου κατὰ τὴν βασιλείαν τῆς Ἑαμοκρατίας.

Ὅλα τὰ μαθήματα εἶχον ἐξοβελισθῆ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ ἐδιδάσκοντο μόνον «τὴν αὐτοδιοίκηση», «τὸν ἀγῶνα» καὶ τὰ κλέη τῶν διαφόρων καπετάνιων.

Τὰ τραγούδια τὰ δημώδη, τὰ σχολικά, μὲ ἄρωμα Πατρίδος καὶ Ἀρετῆς, ἐθεωρήθησαν ἀσυγχρόνιστα καὶ ὡς ὑποθάλποντα τὸν δῆθεν φασισμόν, καὶ παρεδόθησαν εἰς τὴν λήθην. Διαρκῶς ἐτραγουδοῦντο ἄσεμνα, βακχικά, καταστροφικά, ὑποδαυλίζοντα τὰς ὁρμὰς τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Δομοκοῦ, ἦτο ἄνοιξις, μὲ συνώδευον μαθηταὶ ἀπὸ χωρίον τι εἰς κάποιο ἄλλο ἀπέχον 1 καὶ ἡμίσειαν ὥραν.

Ἀφ' οὗ ὑπέδειξα στὰ παιδάκια πῶς νὰ φέρωνται στοὺς γονεῖς των, στοὺς γέροντας καὶ πῶς ἥσυχα καὶ φρόνιμα νὰ παίζουν μεταξύ των, ἐζήτησα νὰ μοῦ ποῦν καὶ κανένα τραγουδάκι καὶ μάλιστα νὰ εἶναι γιὰ τὴν ἄνοιξι, τὴν ὡραία ἐποχὴ ποὺ περνᾶμε καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλα χαίρονται καὶ τραγουδοῦν.

—«Δὲν μαθαίνομε στὸ σχολεῖο γιὰ τὴν ἄνοιξη τραγούδια. Μαθαίνομε γιὰ τόν..."Αρη»...μοῦ ἀπήντησαν.

Ἐμπρός, παιδιά, πέστε μου γιὰ τὸν Ἄρη...

Ἤρχισαν νὰ τραγουδοῦν:

«Δὲν θέλομ' ἐκκλησιὲς μὲ τὰ καμπαναριά
»Μόν' θέλομε τὸν Ἄρη μὲ τὴν παλληκαριά»

Δάκρυα ἐπλημμύρισαν τὰ μάτια μου! Γιατί νᾶ διαφθείρωνται αἱ ἀθῶαι αὐταὶ ὑπάρξεις, ποὺ ἄλλοτε ἦσαν τὸ στήριγμα τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Ἔθνους;

Καὶ τὶ ἀπέγιναν τὰ γλυκύτατα ᾄσματα, τὰ σχολικά, μὲ τὰ ὁποῖα ἐγαλουχήθησαν γενεαὶ γενεῶν;

Τὸ ὡραιότατο τραγοῦδι

«Ἦλθε πάλ' ἡ ἄνοιξις
ἦλθαν τὰ λουλούδια»

τὸ ὁποῖον τραγουδοῦσε ὁ πατέρας τοῦ γράφοντος, ἤ, τὸ «Καλῶς τὸ χελιδόνι μὲ τὴν καλοκαιριά» ἢ τό:

«Ποιὸς σὲ φέρνει χελιδόνι
στὴν παληά σου τὴ φωλιά»

τὶ ἀπέγιναν; Καὶ πῶς οἱ δημοδιδάσκαλοι ποὺ ἐδημιούργησαν τὸ τρισένδοξο 1912 τὰ ἐδίδασκον καὶ τὰ διέδιδον καὶ μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τώρα οἱ νεοφώτιστοι συνάδελφοί των ρίπτουν τὰ ἅγια εἰς τοὺς κύνας καὶ γίνονται πατραλοῖαι καὶ ἀδελφοκτόνοι;

Ἕνα εἶναι γεγονός, ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις μου βάσει στατιστικῶν εἰς διαφόρους περιφερείας, ὅτι ἐκ τῶν δημοδιδασκάλων τὸ 1)5 ἐν συνειδήσει καὶ μὲ π λ ή ρ η κατανόησιν ἐργάζεται διὰ τὸν Κομμουνισμόν, ἐβοήθησε τὸ ΕΑΜ καὶ ἐνίσχυσε τὸ κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου. Τὸ 1)5 εἶναι ἄνευ ἕρματος καὶ ρέπει καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ὡς μόνον κίνητρον ἔχει τὸ συμφέρον καὶ τὸν «ἑ α υ τ ο ύ λ η» του καὶ τὰ 3)5 εἶναι μορφωμένα, ἠθικά, φιλοπάτριδα καὶ δύνανται ἐπ' αὐτῶν νὰ στηρίζωνται ἡ ἐκπαίδευσις καὶ τὸ Κράτος. Ἄρα κατ' ἀναγκαῖον καὶ ἀδήριτον συμπέρασμα, τὰ 2)5 εἶναι ἀπόβλητοι ἐκ τῶν δημοδιδασκάλων.

Ἰδοὺ τὶ ἔγραφον ἐν ἐπισήμῳ ἀναφορᾷ πρὸς τὸν Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Ἀθηνῶν:

«Ἐκπαιδευτικὴ κίνησις κατὰ τὴν κατοχὴν καὶ Ἐαμοκρατίαν ἐν τῇ περιφερείᾳ Φθιώτιδος:

«Οἱ δημ)λοι τῆς περιφερείας μου κατὰ μεγάλο ποσοστόν ἐφάνησαν ἐπιλήσμονες τοῦ ὅρκου των καὶ περιύβρισαν τὴν ἱεράν των ἀποστολήν, παραμελήσαντες ἀρχικῶς τὸ καθῆκόν των καὶ προοδευτικῶς, ἐφ' ὅσον ἐπετείνετο ἡ κατοχή, ἐγκατέλειψαν τοῦτο τελείως, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἡ κατάστασις δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰ σχολεῖα, ἐν ᾧ θὰ ἠδύναντο, ἄν ὑπῆρχεν ἐσωτερικὸν κίνητρον, νὰ παρουσιάσουν θαύματα κατὰ τὴν μαύρην ἐκείνην ἐποχὴν τῆς δουλείας, διότι ἡ φρικτὴ πεῖνα, ἥτις ἐμάστιζεν ἀνηλεῶς τὰς πόλεις, δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὰ χωρία· τοὐναντίον τοῖς ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ πλουτίσουν μὲ τὸν μ α υ ρ α γ ο ρ ι τ ι σ μ ό ν, τὸν ὁποῖον ἀρκετοὶ ἐξεμεταλλεύθησαν ἀρκετὰ εὐφυῶς.

Μὲ τὴν ἐπέκτασιν τῆς σκοτεινῆς δυνάμεως, ἥτις ἐσερβιρίσθη εἰς τοὺς ἀφελεῖς ὡς Ἀπελευθερωτικὸν Μέτωπον (ΕΑΜ), τὸ ἀρκετὰ αὐτὸ μεγάλο ποσοστὸν τῶν δημ)λων ἐξέκλινε τελείως τοῦ προορισμοῦ του, ἐγκατέλειψεν ἀναφανδὸν τὰ σχολεῖα καί ἐπεδόθη κατὰ ἀκατανίκητον ροπήν του εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ

ΕΑΜ, τοῦ ΕΛΑΣ, τῆς ΕΠΟΝ, τῆς ΕΤΑ, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ ἀλλοιώσουν τὴν ψυχοσύνθεσιν τῆς νεολαίας καὶ τῶν ἀμορφώτων κατοίκων τῆς ὑπαίθρου.

Οὐδ' ἐτολμῶμεν νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς ῥηθέντας δημ)λους τὰ δέοντα ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἢ εἰς τὸ γραφεῖον, ἢ ἐν περιοδείᾳ εἰς τὰ γειτονικὰ χωρία, μᾶς προελάμβανον λέγοντες: «Συναγωνιστὴ ἐπιθεωρητή, νὰ μᾶς συντρέχετε γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ ἀπὸ τὰ τζάκια καὶ τίς προλήψεις».

Οἱ ὑπόλοιποι δημ)λοι μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ὑποφαινόμενον, ἔμειναν πιστοὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὸ καθῆκον των. Ἐν μέσῳ κινδύνων καὶ προπηλακισμῶν, οὐδόλως ἀπεμακρύνθησαν τῆς θέσεώς των, τουναντίον ἐφρονημάτιζον τοὺς μαθητὰς καὶ ἐνεψύχωνον κατὰ τὸ δυνατόν, διότι ἦτο ἀμεσωτάτη ἡ ἀπειλή τοῦ ΕΑΜ, τοὺς κατοίκους, ὥστε, ἄν μή τι ἄλλο, νὰ ἀντιτάσσουν παθητικὴν ἄμυναν κατά τῆς τρομοκρατίας τῶν ὀργανώσεων ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΤΑ κλπ.»

Καθηγηταί

Καὶ καθηγηταὶ ἀρκετοὶ ἐφάνησαν ἐπιλήσμονες τῆς ἀποστολῆς των καὶ ἠλίθια ὄργανα ξένων συμφερόντων. Τὸ ποσοστὸν τῶν ἀπατρίδων καὶ πατριδοκαπήλων καθηγητῶν θὰ τὸ εὕρῃ ἤδη ἡ Πολιτεία καὶ θὰ λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα.

Ἡμεῖς τοῦτο τονίζομεν, ὅτι οἱ ἐκπαιδευτικοὶ αὐτοί, παραστρατημένοι πνευματικῶς καὶ ἀνώμαλοι ψυχικῶς, ἐπέφερον καίριον πλῆγμα εἰς τὴν Νεότητα.

Ἐντεῦθεν καὶ ὁ τρομακτικὸς κίνδυνος τῆς Πατρίδος ἐκ μέρους τῶν θλιβερῶν αὐτῶν μορφωτῶν τῆς Νεολαίας, διὰ τὸ μέλλον.

Ἂν ἕνας δικαστὴς εἶναι κομμουνιστὴς καὶ ἄπατρις, τὸ κακὸν εἶναι ὀλίγον, διότι δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τοὺς συναδέλφους του, οὔτε τοὺς ὑπαλλήλους, ἔχοντας πλέον μορφώσει ἐθνικὸν χαρακτῆρα. Καὶ κατ' ἐπέκτασιν, ἔτσι πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ τὸ πρᾶγμα καὶ διὰ τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας.

Ἀλλ' ὅταν ὁ Δημοδιδάσκαλος καὶ ὁ Καθηγητὴς εἶναι κομμουνισταὶ καὶ ἐξτρεμισταί, τὸ κακὸν εἶναι ἀπροσμέτρητον, διότι κρατοῦν εἰς τὰ χέρια των τὸν νεότητα, δηλαδὴ αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς Οἰκογενείας καὶ τῆς Πολιτείας.

Καὶ ἂν σταλάξουν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων καὶ νεανίδων δηλητήριον ἀθεΐας, ἀναρχισμοῦ, σαρκολατρείας καὶ σκληρότητος, οἱ σημερινοὶ τρόφιμοι τῶν Δημ. Σχολείων καὶ Γυμνασίων, μετὰ 10 χρόνια ποὺ θὰ ἦναι ψηφοφόροι, θὰ ἐπιβάλουν προλεταριᾶτον καὶ θὰ χαντακώσουν ὁριστικῶς τὴν Ἑλλάδα.

Ἂς εἶναι ἀκοίμητοι φύλακες τῶν τέκνων των οἱ Ἕλληνες γονεῖς, τὸ δὲ Κράτος ἂς ἀποκαθάρῃ τὴν ἐκπαίδευσιν ἀπὸ τοὺς δηλητηριασμένους καὶ ἀίπιους διδασκάλους καὶ καθηγητάς, καὶ τοὺς ὑπόπτους καὶ ἀσυνειδήτους προϊσταμένους των.

6. Νεολαία

Τὸ μεγαλύτερον ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον διέπραξε τὸ αἱμοδιψές, τὸ αἱμοσταγές, τὸ αἱμοχαρὲς ΕΑΜ, δὲν εἶναι, ὅτι δεκάδας χιλιάδων Ἑλλήνων ἐφόνευσε καὶ ἐβασάνισεν ἀναιτίως, οὔτε, ὅτι ἔκαψε τὴ μισὴ Ἑλλάδα, οὔτε, ὅτι κατελήστευσε τὴν ὑπόλοιπον ποὺ ἔμεινε καὶ τὴν ἐρρύπανε καὶ τὴν ἀπηθλίωσε. Τὸ τρομακτικώτερον καὶ φοβερώτερον ἔγκλημα τὸ ὁποῖον διέπραξεν εἶναι ὅτι διέφθειρε τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν· ἀφ' οὗ μὲ διδασκάλους κομμουνιστὰς ἔσπειρεν ἄφθονον τὸ δηλητήριον εἰς τὰς καρδίας τῶν νέων, ἀφ' οὗ ἐπὶ τέλους τοὺς παρέλαβε καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴν τοῦ θανάτου ἐδέσποσε τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων των, τοὺς ἐδίδαξε τὴν ἔλλειψιν παντὸς σεβασμοῦ καὶ πάσης στοιχειώδους σεμνότητος, καὶ τοὺς ἐθόλωσε τὸν ἐγκέφαλον μὲ γαργαλιστικὰς σεξουαλικὰς θεωρίας, τοὺς ὡδήγησεν εἰς τὸ ἔγκλημα, ὅπως σήμερον παραδέχονται τὰ 95 ο)ο τῶν Ἑλλήνων. Καὶ ἡ μεγάλη προπαρασκευαστικὴ Σχολὴ τοῦ ἐγκλήματος ὑπῆρξεν ἡ ΕΠΟΝ.

Ἐκεῖ, παιδιὰ μόλις ἀπομακρυνθέντα τῆς μητρικῆς ἀγκάλης, ἐδιδάσκοντο τὸ ἔργον τοῦ δημίου καὶ ἐκεῖ ἐδημιουργήθησαν τὰ δακτυλίδια τοῦ αἵματος.

Νεανίσκοι ὑπεχρεώθησαν ἐπὶ ποινῇ θανάτου νὰ φονεύσουν τοὺς συνομήλικάς των, καὶ ὁ πρῶτος ποὺ ἠρνήθη, ἔπεσεν ἀμέσως νεκρὸς πρὸς καταπτόησιν τῶν ἄλλων, οἵτινες κατόπιν τούτου, ἔβαψαν τὰς ἁπαλὰς χεῖρας των εἰς τὸ αἷμα.

Ὁ καπετάνιος Καφαντάρης εἰς τὰ Ἄγραφα τῆς Καρδίτσης ὑπεχρέωσε νεανίσκον 15ετῆ νὰ φονεύσῃ δέκα (10) κρατουμένους Ἕλληνας διότι τάχα ἦσαν φασίσται.

«Ἀρχὰ Πολιτείας νέων τροφά,» ἔλεγεν ὁ παρὰ Στοβαίῳ Ἱππόδαμος.

Καὶ ἀφ' οὗ τοιαύτην ἐκπαίδευσιν ἔδιδον εἰς τοὺς νέους τὸ ΕΑΜ καὶ ἡ ΕΠΟΝ, φαντασθῆτε τί κοινωνία θὰ ἀπετελεῖτο βραδύτερον. Ἡ νεολαία αὐτὴ εἰς ἐγκλήματα, κακουργήματα, βα-

σανιστήρια θὰ ἠτίμαζε τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ὅταν ἔφυγεν ὁ Γερμανὸς ἐκ Λαμίας, ἐντελῶς ἀνενόχλητος, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν οἱ περίφημοι ἀντάρται μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀντισυνταγματάρχην Σπαθῆν. Ὁ ἀναίσχυντος αὐτὸς ἀξιωματικὸς εἶπε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐκ φόβου ἐξῆλθον εἰς τὸν δρόμον καὶ προσεποιοῦντο καὶ τὸν χαρούμενον:

«Τί ἄλλο θέλετε; Σᾶς φέραμε τὴν ἐλευθερίαν!!!»

Τὴν ἐπιοῦσαν κατέλυσαν τὰς Ἀρχάς, διώρισαν ἰδικούς των Ἐπιθεωρητὰς καὶ εἰσήγαγον νέα Ἀναγνωστικά, τὰ «Ἀετόπουλα» διὰ τὴν γ' καὶ δ' καὶ τὴν «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα» τοῦ Παπαμαύρου διὰ τὴν ε' καὶ στ'.

Ἀναγράφω μερικὰς φράσεις καὶ παραπέμπω εἰς τὰς σελίδας διὰ νὰ ἴδουν οἱ Ἕλληνες πῶς τὸ ΕΑΜ ἐφρόντιζε νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ.

«Ἀετόπουλα εἶναι τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν ποὺ μπῆκαν στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας καὶ ζήτησαν νὰ ἀνοίξουν τὰ σχολεῖα, καὶ τὸ πέτυχαν» σελ. 14.

«Ἀετοποῦλες κατέβηκαν ἀπὸ τὰ δρομάκια καὶ τὶς συνοικίες καὶ ζήτησαν νὰ μή ἐπιστρατευθοῦν τὰ μεγάλα τους τὰ ἀδέρφια γιὰ λογαριασμὸ τῶν Γερμανῶν» σελ. 15.

«Οἱ στρατηγοὶ τοῦ Βασιληᾶ ἄνοιξαν τίς πόρτες τῆς Βόρειας Ἑλλάδας νὰ μποῦν οἱ Βούλγαροι» σελ. 34.

«Στὸ μεταξὺ ὁ Βασιληᾶς ἅρπαξε τὸ χρυσάφι ποὺ μὲ τὸ αἷμα μάζεψε ὁ λαὸς κι' ἔφυγε...» σελ. 34.

«Ὁ ΕΛΑΣ καθαρίζει τοὺς προδότες» σελ. 48.

«Ὁ ἀγῶνας τοῦ ΕΑΜ εἶναι ὅπως καὶ τὸ 21» σελ. 57.

«Ὅπως τότε ἡ Προσωρινὴ Διοίκηση τῆς Ἑλλάδας, σὰν νὰ ποῦμε ἡ σημερινὴ Πολιτικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐθνικῆς Ἀπελευθέρωσης, ἡ ΠΕΕΑ» σελ. 58.

«Ποτὲ στὰ 120 χρόνια τῆς ἐλεύτερης ζωῆς μας δὲν εἶδαν τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ τὴ στοργικὴ φροντίδα τοῦ Κράτους. Πάντα ἀρρωστιάρικα, πεινασμένα, γυμνά, ξυπόλητα. Πάντα χωρὶς σχολεῖα, χωρὶς γιατρό, χωρὶς φάρμακα. Ἐνῶ θανατικὸ μεγάλο καὶ μαρασμὸς ἔδερνε τὰ νειᾶτα, ὁ Βασιληᾶς καὶ ὁ Μεταξᾶς ἔκαναν γιορτὲς καὶ πανηγύρια» σελ. 60.

Καὶ ἡ «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα» εἰς τὰς σελίδας της δὲν διδάσκει τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ φανατισμὸ γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὸ μῖσος

γιὰ κάθε Ἕλληνα ποὺ δὲν εἶναι στὸ ΕΑΜ καὶ ἑπομένως εἶναι μοναρχοφασίστας.

Πρὸς τοὺς Ἐπιθεωρητὰς ἐκοινοποίησαν καὶ καθοδηγητικὰς ἐγκυκλίους...... Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 γράφουν: «Οἱ ἐκπαιδευτικοὶ ἔχουν ὑποχρέωση μέσα κι' ἔξω ἀπὸ τὸ σχολειὸ νὰ διαφωτίζουν τὰ λαϊκὰ στρώματα γιὰ τὰ σημερινὰ προβλήματα τοῦ ἀγῶνα. Οἱ σκοποὶ κατὰ συνέπειαν τῶν σχολειῶν μας εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἐπιδιώκει ὁ λαϊκὸς ἀπελευθερωτικὸς ἀγῶνας μας. Τὴ δουλειὰ μέσα στὸ σχολειὸ πρέπει νὰ τὴν διέπῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγῶνά μας. Τὴν ἱστορία μας νὰ τὴ φωτίζουν οἱ ἀφάνταστοι ἡρωϊσμοὶ τοῦ λαοῦ μας, καὶ νὰ τὴ διέπῃ τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας μὲ ὅλους τοὺς γειτονικοὺς λαούς».

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 4 ἐγκύκλιον παραβάλλεται ὁ Βελουχιώτης μὲ τὸν Ἀθανάσιο Διάκο καὶ ὁ σημερινὸς ἀγώνας τοῦ ΕΑΜ συνεχίζει τὴν ἐπανάστασι τοῦ 21 καὶ θεμελιώνει λαϊκὴ ἐξουσία μὲ λαοκρατικοὺς θεσμούς.

Ἡ ΠΕΕΑ, συνεχίζει ἡ ἐγκύκλιος, τὸ ἤθελε τὸ σχολειὸ μέσο πάλης γιὰ τὴν ἐπικράτησι τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀγῶνα, καὶ ἑπομένως μέσα στὰ σχολειὰ πρέπει νὰ κυριαρχῇ τὸ πνεῦμα τοῦ σημερινοῦ λαϊκοῦ ἀγῶνά μας.

Δὲν πρέπει νὰ ἀφήνουμε εὐκαιρία χωρὶς νὰ μιλοῦμε καὶ νὰ ἐξηγοῦμε τὴν ἱστορικὴ ἀνάγκη τοῦ ἀγῶνα, τὴ σημασία καὶ τὸ ρόλο τοῦ ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΕΠΟΝ, ΕΑ, καὶ τὴ σημασία τῆς ΠΕΕΑ. Τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας θὰ γίνεται μὲ πνεῦμα συνεργασίας μὲ ὅλους τοὺς βαλκανικοὺς λαοὺς... κ.λ.π.».

Καμαρῶστε Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες πρόγραμμα ἐθνικῆς ἀγωγῆς, καὶ φτύστε τοὺς μεγαλοφυεῖς συντάκτας του νὰ μὴ βασκαθοῦν!

Ἐπονίτισσες—Συναγωνίστριες

Ἡ λύσσα τοῦ ΕΑΜ, ἡ μετὰ τέχνης διαβολικῆς σκορπίζουσα τὸ θανατηφόρον δηλητήριόν της, ἐξέσπασε, μετὰ τὰ ἀγόρια, εἰς τὰς ἀπλάστους ἀκόμη νεάνιδας, τὰς ὁποίας ἐνέγραψεν εἰς τὴν θηλυκὴν ΕΠΟΝ, καὶ τὰς ἀπεκάλεσεν Ἐπονίτισσες. Πα-

ράλληλα δὲ, ἐξεδηλώθη ἡ ψυχοφθόρος λύσσα του καὶ πρὸς ὡρίμους γυναῖκας, ἀλλὰ ρηχὰς, χωρὶς βάσιν ἠθικὴν, ἢ χωρὶς οἰκιακὴν ἀνατροφὴν, ἢ χωρὶς ἐπίβλεψιν πατρικὴν καὶ ἀδελφικὴν, ἢ καὶ εἰς πτωχοτάτας ὑπάρξεις εὐχερῶς καμφθείσας ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ γύμνια ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὴν κατοχὴν· τῶν κατακτητῶν καὶ τὸν μαυραγοριτισμὸν τῶν ὀλίγων ὑπανθρώπων Ἑλλήνων, καὶ τὰς παρέσυρεν εἰς τὸν δῆθεν ἀγῶνα, ὀνομάσας αὐτὰς μὲ τὸ συχαμερὸν, ἀηδὲς καὶ ἄτιμον ὄνομα Συναγωνίστρια!!!!!!

Καὶ τοῦτο σκοπίμως καὶ ἐσκεμμένως· διότι ἐγνώριζε καὶ εἶναι μεμαρτυρημένον ἀπὸ τὴν καθολικὴν ἱστορίαν, ὅτι οἱ μέγιστοι τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος, ἐγένοντο τοιοῦτοι ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἀνατροφήν. Θέλετε πρόχειρον ἀπόδειξιν; Ἰδού :

Ὁ Μ. Βασίλειος, ὁ Ἰ. Χρυσόστομος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ μέγιστος πατὴρ τῆς Δυτ. Ἐκκλησίας ἱερὸς Αὐγουστῖνος, εἶναι, μετά Θεὸν, κατασκευάσματα τῶν μητέρων των, ὡς καὶ ἄλλοι διαπρεπέστατοι θεολόγοι.

Ὁ Chataubrian, ὁ Massillon τῆς Γαλλίας, ὁ Οὐάσιγκτων τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Νεύτων τῆς Ἀγγλίας καὶ ἑκατοντάδες ἄλλων ὀφείλουσι τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν καὶ τὴν εὐσέβειάν των εἰς τὴν ἀνατροφὴν ποὺ ἔλαβον ἀπὸ τὰς μητέρας των.

Ὁ Βολταῖρος καὶ ὁ Ρουσσὼ καὶ ἄλλοι ἔγιναν ἀσεβεῖς, ἐμπαῖκται τῶν ἱερῶν καὶ σαρκασταὶ τῶν ὁσίων, διότι τοιούτων μητέρων ἔτυχον.

Ὁ δὲ διάσημος Γερμανὸς θεολόγος Νέανδρος ἐπικυρώνων τὰ ἀνωτέρω ἔγραφεν: «Ἡ ἱστορία τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζεται ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου ὡς ὄργανον τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης, ἐγκλείει τὴν ἀλήθειαν, ὅτι εὐσεβὴς ἀνατροφὴ ὑπὸ εὐσεβῶν μητέρων, περιέχει τὸν πυρῆνα τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου».

Ἀφ᾽ οὗ τοιαύτην ἐπίδρασιν ἔχει ἡ μητρικὴ ἀνατροφὴ, ἕπεται κατ᾽ ἀνάγκην, ὅτι ἡ ἔλλειψις αὐτῆς ἐπιφέρει ὅσα κακὰ πάσχουσιν αἱ κοινωνίαι.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὥρμησε τὸ ΕΑΜ νὰ διαφθείρῃ τὰς γυναῖκας, ὥστε νὰ προκαλέσῃ ἐξαχρείωσιν κοινωνικὴν, ἀσέβειαν οἰκογενειακὴν, ἐξασθένησιν τῆς συνειδήσεως καὶ καθολικὴν ἀνατροπήν.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὡδήγησαν τὰς νεάνιδας καὶ γυναῖκας εἰς κάθε εἶδους ἠθικὴν ἀκαθαρσίαν καὶ ὑπέκαυσαν ἐντὸς αὐτῶν κάθε στοιχεῖον ζωῶδες, ἀνήθικον καὶ πρόστυχον.

Εἰς τὸ Καρπενήσιον καὶ ἐντὸς τοῦ εὐρυχώρου δημ. σχολείου, πρὸς τὰς νεάνιδας καὶ νέας τῆς πόλεως, διδασκάλισσα καὶ κατόπιν Ἐπιθεωρήτρια τῆς ΠΕΕΑ, ἐκήρυξε πρὸς αὐτὰς ὅτι, «ὅπως οἱ ἄνδρες εἰς τὰς σαρκικάς των ἀπολαύσεις δὲν ἔχουν περιορισμούς, ἔτσι καὶ σεῖς, ἀπ᾽ ἐδῶ καὶ πέρα, μπορεῖτε νὰ γλεντᾶτε τὰ νειάτα σας.....»

Ἀποδεικνύεται λοιπόν τρανότατα ὅτι ἐπλήρωσαν τὴν ὕπαιθρον καὶ βραδύτερον καὶ τὰς πόλεις, οἱ καθοδηγητὲς τοῦ ΕΑΜ, μέ βρωμερότητας, μὲ σαρκολατρικὰ κηρύγματα, μὲ χυδαίους καὶ κτηνώδεις ἐρωτισμούς, μὲ διδάγματα διαστρόφου ἐρωτικοῦ ἐνστίκτου, ἵνα ἐπιτύχωσι τὴν ψυχικὴν δουλείαν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔπειτα εὐκολώτατα καθήσωσι στὸν σβέρκο τοῦ λαοῦ ὡς δήμιοι, ὡς τύραννοι, ὡς κυρίαρχοι τῶν ψυχῶν, τῶν σωμάτων καὶ τῶν περιουσιῶν αὐτῶν, διὰ παντὸς, σύμφωνα πρὸς τὰς ὁδηγίας ποὺ ἐλάμβανον ἀπό τὸν Βορρᾶν. Ἀνάθεμα καὶ κατάρα εἰς τὰ βρωμερὰ αὐτὰ ὄντα ποὺ ρυπαίνουν τὸ ἱερὸν ὄνομα τοῦ Ἕλληνος.

Καὶ τὸ ἀνάθεμα αὐτό δὲν τὸ βροντοφωνεῖ μόνον ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος, ἀλλὰ τὸ ἐκτοξεύει κατὰ τῶν διαφθορέων καὶ προαγωγῶν ἡ Ἑλληνική φυλὴ, ἥτις ἀπὸ τρισχιλιετίας ἐμεγαλούργησε φωτιζομένη εἰς τοὺς ἀγῶνας της μὲ τὴν λαμπάδα τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς.

Τὸ βροντοφωνοῦν ἰδιαιτέρως αἱ οἰκογένειαι ποὺ ἔχασαν τὰς θυγατέρας των, διότι ὁ ἐν Λαμίᾳ ἔγκριτος ἰατρός καί ἔντιμος καὶ ἀξιόπιστος κ. Τ.... ἔλεγε δημοσίᾳ: «Δὲν προφθάνω νὰ ξεγεννῶ συναγωνιστρίας». Καὶ τὸ κατάντημα αὐτὸ τῆς ἠθικῆς σηψαιμίας εἶχεν ἐξαπλωθῆ, ὅπου καὶ τὸ θεοκατάρατον ΕΑΜ.

Θέλετε ἀπόδειξιν τρανοτάτην καὶ χειροπιαστήν ὅτι «οἱ συναγωνίστριες» ἔπαθαν διαστροφὴν παντὸς ἀνθρωπίνου αἰσθήματος; Διαβάστε τὶ ἀνεγράφη εἰς τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» τῆς 14—5—1946, ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρωτοφανὲς ἔγκλημα κομμουνιστρίας: ἐξετέλεσε τὸν ἄνδρα της»:

«Θεσσαλονίκη 13 Μαΐου. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Πληροφο-

ρίαι ἐκ Κομοτινῆς ἀναφέρουν φρικτὸν ἔγκλημα μιᾶς κομμουνιστρίας, ἡ ὁποία τὸν Μάρτιον τοῦ 1945 εἶχεν ἐκτελέσει τὸν σύζυγὸν της Ἠλίαν Λαϊνίδην, ἐθνικόφρονα, ἐκτελοῦσα διαταγὰς τοῦ Κ.Κ.Ε. Τὸ ἔγκλημα εἶχε μείνει σκοτεινόν καὶ ἀπεκαλύφθη τυχαίως ἀπὸ μικρὰ παιδιά. Ἡ δολοφόνος εἶχε κτίσει τὸ πτῶμα τοῦ συζύγου της, τὸν ὁποῖον ἐξετέλεσε μὲ τσεκοῦρι, ἐντὸς ὁμοιώματος καναπέ, ἐκ τσιμέντου καὶ τούβλων, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐντὸς τῆς οἰκίας της».

Θέλετε ἀπόδειξιν ὅτι «οἱ Ἐπονίτισσες» ἔδειξαν σκληρότητα τὴν ὁποίαν δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε;

Ἀκούσατε καὶ φρίξατε:

Εἰς ἕνα στρατόπεδον, ὅπου ἐκρατοῦντο Ἕλληνες πατριῶται, προσῆλθον δύο ἐπονίτισσες κατὰ τὴν Ἐαμοκρατίαν, καὶ ἐζήτησαν νὰ ἴδουν τὸν καπετάνιον.

—Διψᾶμε, καπετάνιε, εἶπαν, ἀλλ' ὄχι γιὰ νερό, γιὰ αἷμα!!

—Πάρτε ὅποιον θέλετε, εἶπεν ὁ καπετάνιος, καὶ χορτάστε αἷμα!

Καὶ ὄντως, κατῆλθον εἰς τὰ ὑπόγεια, ἐπῆραν τὸν πρῶτον τυχόντα, τοῦ ἤνοιξαν τὶς φλέβες καὶ ἐρρόφησαν αἷμα.

Τὸ ἀναγράφω διότι εἶναι ἀπολύτως ἀληθές, καὶ τὸ ἐξηκρίβωσα δι' ἐξετάσεως τῶν χωρικῶν καὶ διὰ πλείστων ἄλλων καταθέσεων καὶ ὁμολογιῶν.

Ε. Π. Ο. Ν.

Ἀλλὰ ἄς μάθῃ ὁ κόσμος τῆς Ἑλλάδος, ἄς μάθῃ ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερική, ὅτι ἡ ΕΠΟΝ ὑπῆρξε σχολὴ ἐγκλήματος, σχολὴ μετατρέπουσα τοὺς τροφίμους της εἰς θηρία αἱμοδιψῆ, ξένα πρὸς κάθε ἀνθρώπινον αἴσθημα, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Κ. Κ..

Διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ὁλόκληρος ὁ κόσμος, δημοσιεύομεν χρονογράφημα τοῦ «Φορτούνιο» στὸ «Ἐμπρὸς» τῆς 19—5—1946 ὑπὸ τὸν τίτλον «Καμαρῶστε παιδιά!!».

«Τὸ θέατρο φρίκης κατέβηκε στίς τρυφερὲς ἡλικίες. Τὸ κατάφε-

ρε ἡ προπαγάνδα καὶ ἡ καθοδήγησι; Ἔκαμε νὰ περάση στὰ θρανία ὁ αἱμοσταγὴς νόμος τῆς Ζούγκλας; Δὲν ξέρω, ἀλλὰ ἔτσι μοιάζει. Ἡ ἡλικία τῶν δώδεκα ἐτῶν, ποὺ ἄλλοτε ἔπαιζε βώλους, ἀμπάριζα κι' ἄλλαζε χαλκομανίες, τώρα παίζει μὲ αὐτόματα καὶ χειροβομβίδες. Δεῖχτε σήμερα σ' ἕναν πιτσιρῖκο δώδεκα ἐτῶν τὸ καλλίτερο παιγνίδι. Ἀδιαφορεῖ. Γυαλίστε του ἕνα περίστροφο. Θὰ τιναχθῆ ἀπάνω σὰν νὰ δέχτηκε ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι.

Χθὲς ἕνας μικρός, δεκατριῶν ἐτῶν, ὁ Π. Γεωργιάδης, εἶχε πάρει τὸ πιστόλι τοῦ παπποῦ του κι' ἔπαιζαν μὲ τὸ συμμαθητή του Κωνσταντᾶτο τῆς ἴδιας ἡλικίας. Ἕνα μπάμ! Καὶ παρ' τον κάτω τὸν δεύτερο. Τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο δὲν μᾶς λέει ἄν τὸ τραῦμα εἶναι βαρὺ κι' ἄν τὸ παιδί θὰ τὴ γλυτώση. Ὡς τόσο αὐτὸ τὸ περιστατικὸ δὲν εἶναι τίποτε, μπροστά στὸ ἄλλο, ποὺ τηλεγράφησαν, χθὲς ἐπίσης, ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Πρόκειται γιὰ παιδικὸ «γκρὰν γκινιὸλ», γιὰ δρᾶμα πρωτοφανοῦς θηριωδίας, ποὺ παίχθηκε σ' ἕνα μικρὸ δασόφυτο τῶν Φερρῶν τῆς Δυτικῆς Θράκης. Ὁ «ἥρως» ἕνας μπόμπιρας δώδεκα χρονῶν ἦτανε συνειδητὸς ὠργανωμένος, στὴν ΕΠΟΝ. Καὶ εἶχε πάρει τὸ πολυσήμαντο ψευδώνυμο «Στάλιν». Στὴν τελευταία σχολικὴ ἐκδρομὴ ἐνῶ παίζανε, μαζεμένα, τ' ἄλλα παιδιά, ὁ Στάλιν ἀπομακρύνθηκε μὲ τὸν ἐθνικόφρονα συμμαθητή του Κανελλάκη. σ' ἕνα γειτονικὸ σύδεντρο.

Εἶναι Μάης, τὸ πράσινο κέντημένο μ' ἄπειρα λουλούδια, γαλάζιος οὐρανός, γλυκὸ ἀεράκι, στὰ δένδρα κελαϊδισμοί. Ὁ Κανελλάκης τραγουδάει. Καὶ δυστυχῶς γι' αὐτὸν (ἔτσι κατάντησε νὰ λέμε) δὲν ξέρει ἄλλα τραγούδια, παρὰ μονάχα πατριωτικά. Ὁ «Στάλιν» ἐξαγριώνεται: Τί; Τολμᾶ νὰ τραγουδάῃ μπροστά του, αὐτὲς τὶς ἀηδίες; Τὸν διατάσσει νὰ παύσῃ. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἀκούει, τὸν κτυπᾶ μὲ πέτρες, μικρὲς στὴν ἀρχή. Καὶ ὅταν τὸν τραυματίζει καὶ τὸν ζαλίζει καὶ τὸν ρίχνει κάτω....ἀλλά, στὸ σημεῖο αὐτὸ προτιμῶ νὰ βάλω τὴν ὠμὴ καὶ σύντομη γλῶσσα τοῦ τηλεγραφήματος: «Ἐν συνεχείᾳ δέ, διὰ μεγαλειτέρων λίθων, τοῦ ἐπολτοποίησε τὴν κεφαλήν».

Δὲν πέφτει ὅμως ἐδῶ ἡ αὐλαία τοῦ δράματος. Στὸ προσκήνιο προβάλλει ἄλλο ἀπαίσιο πρόσωπο—ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ κακούργου. Πηγαίνουν μαζὺ στὸν τόπο τοῦ δράματος, σηκώνουν τὸ πτῶμα καὶ τὸ ρίχνουν σ' ἕνα πηγάδι, ὅπου οἱ ἄνθρωποι τὸ βρῆκαν τὴν ἄλλη μέρα Οἱ δάσκαλοι τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἐγκλήματος, οἱ κήρυκες τοῦ νόμου τῆς Ζούγκλας θὰ τρίβουν τὰ χέριά τους ἀπὸ χαρὰ καὶ θ' ἀποθαυμάζουν τὰ ἔργα τους:

—Τί καταφέραμε! Νὰ βγάλουμε...«ἥρωες» δώδεκα χρονῶν ποὺ σκοτώνουν ἀκόμα καὶ μὲ τίς πέτρες τοὺς...ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ!

Καὶ θάχουν δίκηο!,.. Αὐτό τὸ ἔγκλημα ὅπως τόσα καὶ τόσα ἄλ-

λα, εἶναι ἀποκλειστικὸ ἔργο τους. Ἔχει χτυπητά, ἀνάγλυφα τὰ χαρακτηριστικὰ ἐλασιτισμοῦ: Τὴν ὀργάνωσι, τὸ ψευδώνυμο, τὴν ἀφάνταστη ἀγριότητα, τὸ πηγάδι. Ὁ δωδεκαετὴς κακοῦργος ἐνήργησε πάνω στὰ κλασικὰ ἀχνάρια τοῦ κομμουνισμοῦ. Βάφτισε τὸν ἑαυτό-του Στάλιν καὶ ὀνειροπολοῦσε νὰ μοιάση μὲ τοὺς σφαγεῖς ποὺ ἄκουγε νὰ ἐκθειάζουν ὡς ἥρωες οἱ καθοδηγητές του στὴν ΕΠΟΝ. Τὸ πέτυχε. Κι' ὅταν τὸν ἔπιασαν, ὡμολόγησε κυνικώτατα τὸ ἔγκλημά του. Νοιώθετε τὴν πραγματικὴ σημασία τῆς φρασούλας αὐτῆς τοῦ τηλεγραφήματος. Ἐκαυχήθη!..

Ἡ κατάστασι αὐτὴ βάζει σὲ σκέψεις κάθε ἄνθρωπο στὸν τόπο μας. Ἀφοῦ θεωρεῖται, ὅτι εἶναι θεμιτὸ νὰ ὑπάρχουν ὀργανώσεις, ποὺ δασκαλεύουν τὰ παιδιὰ στὸ ἔγκλημα, ποιὰ εἶναι ἡ ἄμυνα τῶν ὑποψηφίων θυμάτων; Ἄλλοτε τὰ σχολεῖα γιὰ τὴν παραμικρότερη ἀταξία ἀπόβαλλαν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ σχολεῖα. Σήμερα δέχονται τοὺς «Στάλιν» τῆς ΕΠΟΝ, ποὺ κάνουν λυῶμα μὲ πετρες τὸ κεφάλι τῶν συμμαθητῶν τους!...Τί ἐποχή!....

Ἀρχιερεῖς—Ἱερεῖς

Ὡς ὄργανα τῶν καταχθονίων καὶ προδοτικῶν σκοπῶν του τὸ ΕΑΜ μετεχειρίσθη καὶ τὸν ἱερὸν κλῆρον, ὅστις ἔκπαλαι, μὲ τὴν φλόγα τῆς πίστεώς του πρὸς τὸν Θεόν, διέσωσεν ἀλώβητον τὸν ἐθνισμόν μας, ἀπὸ τοῦ Κ ρ υ φ ο ῦ Σ χ ο λ ε ι ο ῦ μέχρι τοῦ Σμύρνης Χρυσοστόμου.

Εὐτυχῶς καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀρθοδόξου ράσου, ἐλάχιστοι ἐκ τῶν ἱερέων παρεσύρθησαν καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων δύο, ὁ διαβόητος Κοζάνης καὶ ὁ κατάπτυστος Ἠλείας καὶ περὶ τῶν ὁποίων θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ ὀλίγας λέξεις.

Οἱ ἐλάχιστοι παρεκτραπέντες ἱερεῖς ἐτιμωρήθησαν ἢ θὰ ὑποστοῦν βαρείας κυρώσεις καὶ δὲν εἶναι ἄξιοι ἐνταῦθα μνείας.

Εἶναι ὅμως ἐνταῦθα ἄξιοι μνείας ὁ παπα-Χολέβας, διότι εἶναι τελειόφοιτος φιλολογίας καὶ διότι, πολὺ πρὸ τῆς κατοχῆς, ἐφημέριος ὢν τῆς κοινότητος «Νέα Μαγνησία» Λαμίας, διέφθειρε τοὺς κατοίκους μὲ τὰ ἐπίμονα καὶ συστηματικὰ μαθήματά του περὶ Κομμουνισμοῦ, μέχρι σημείου ὥστε νὰ τοὺς ἀποκτηνώση, νὰ τοὺς ἀφαιρέση κάθε ροπὴν πρὸς τὰ αἰώνια καὶ νὰ τοὺς ἐμπνεύση βαθύτατον μῖσος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ὥστε ὁ διαδεχθεὶς αὐτὸν παπα-Θεοδωρόπουλος κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν νὰ ἔχη πλήρωμα μόνον τοὺς νεωκόρους.

Ὁ ἀρνησίθεος αὐτὸς ἱερεύς, καταταχθεὶς εἰς τὸ ΕΑΜ, ἔλαβε τὸ ψευδώνυμον Παπαφλέσσας (ἐρρύπανε τὸ ἱερὸν ὄνομα) προήγαγε ἑαυτὸν εἰς ταγματάρχην καὶ συνέστησε εἰς τὸν γράφοντα νὰ ἐγκαταλείψη τὴν θέσιν του καὶ νὰ προσέλθη εἰς τὸ ΕΑΜ.

Παρηκολούθει πιστῶς τὸν Ἄρη κατὰ τὴν εἴσοδόν του εἰς τὴν Λαμίαν καὶ ἐνεφανίζετο ὡς προσωπικότης τοῦ ἀτίμου συγκροτήματος ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Βεβήλωσις τῶν Ἁγίων

Εἰς τὰ χωρία τοῦ Δομοκοῦ, ἀντάρτες τοῦ ΕΑΜ ἔκαιον τὰς

εἰκόνας, τὸ Δεσποτικόν, καὶ τὰ βρεγμένα παντελόνια των τὰ ἐξήπλωναν ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης, διὰ νὰ στεγνώσουν.

Ἔφριττον οἱ χωρικοὶ ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ διαμαρτυρηθοῦν, ἐπειδὴ κάθε λόγος των θὰ ἐθεωρεῖτο ἀντίδρασις τοῦ «ἀγῶνα» καὶ θὰ ἐφονεύοντο ἀμέσως.

Εἰς τὸ χωρίον τῆς Μακρυνείας Μπουρλέσια, συνέβη τὸ ἑξῆς τερατῶδες, τὸ ὁποῖον οὔτε ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης διενοήθη ποτέ. Εἰσῆλθον εἰς τὸν ναὸν Ἐλασῖται καὶ παρέλαβον τὸν Ἐσταυρωμένον ἀπὸ τὴν θέσιν Του ὄπισθεν τῆς Ἁγίας Τραπέζης, Τὸν ἐτοποθέτησαν εἰς τὸ μέσον τῆς Ἐκκλησίας, Τοῦ ἐφόρεσαν τσαρούχια, ἐκρέμασαν ἐπὶ τῶν ὤμων Του ὅπλον, ἀντικατέστησαν τὰ γράμματα Ι.Ν.Β.Ι. μὲ τὸ ΕΛΑΣ, καὶ Τὸν ἐμαστίγωσαν διὰ νὰ προχωρήσῃ καὶ λάβῃ μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα!.. Εἰς τὸ χωρίον Μεσάριστα—Μακρυνείας, εἰσῆλθον εἰς τὸν ναόν, ξεκάρφωσαν τάς ἑκατέρωθεν τῆς ὡραίας Πύλης θύρας, τὰς ἐχούσας ζωγραφισμένους τοὺς Ἀρχαγγέλους Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, καὶ τὰς ἔκαμον κρεββάτια ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκοιμῶντο.

Εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον καὶ εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν ἔκοπτον κρέας ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης.

Εἰς ἄλλα χωρία, βεβαιώνουν ἐντιμότατοι χωρικοί, ἔπινον κρασί μὲ τὸ Ἅγιον Ποτήριον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον προηγουμένως χαράξει ἀνεξιτήλως τὸ σφυροδρέπανον!!!

Εἰς τὸ χωρίον Βαθύλακκος τῆς Κοζάνης, εἰσῆλθον οἱ Ἐαμῖται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐποδοπάτησαν τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ κατεκομμάτιασαν τὰς ἱερὰς εἰκόνας.

Ὁ Κοζάνης Ἰωακεἱμ

Ἀσεβὴς καὶ βέβηλος, ἐναγὴς καὶ ἀνόσιος, ἱερόσυλος καὶ τυμβωρύχος ὁ ἔκφυλος αὐτὸς Ἀρχιερεύς, ἐνηγκαλίσθη τὸ ΕΑΜ μὲ ὅλην τὴν φλόγα τῆς διεφθαρμένης καρδίας του, καὶ ὑπέγραψε τάς προκηρύξεις ὡς Πνευματικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως. Τὰ κηρύγματά του ἐπαναστατικά, ἄσεμνα, ἀηδῆ, ἐξτρεμιστικά, μὲ γλῶσσαν χυδαίαν, προεκάλουν τὸν φόβον κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς ἀγραμμάτους καὶ ἀόπλους χωρικούς, κατόπιν ὅμως, ἀφ' οὗ ἐγνω-

ρίσθη καλῶς ἀπὸ τοὺς εὐφυεῖς κατοίκους τῆς ὑπαίθρου, προεκάλει θυμηδίαν καὶ γέλωτας...

Τὰ κηρύγματά του περιεχόμενον εἶχον ὕμνους πρὸς τὸ ΕΑΜ, ἀπειλὰς πρὸς τοὺς μὴ παραδεχομένους αὐτό, χυδαῖον ρεαλισμὸν διὰ τὰς σχέσεις τῶν συζύγων, γαργαλιστικὰς φράσεις φιληδονίας καὶ προτροπὰς πρὸς ἁρπαγὴν καὶ βιαιοπραγίαν. Ἀναφέρω τὸ κάτωθι παράδειγμα:

Ἡρμήνευε τὴν παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ πτωχοῦ Λαζάρου ὡς ἑξῆς: Ἄς εἴπωμεν, ὅτι ὑπάρχει καὶ ζωὴ μετὰ θάνατον, δὲν ὑπάρχει βέβαια, ἀλλὰ ἄς εἴπωμεν, ὅτι ὑπάρχει... Ὁ Θεὸς θὰ φωνάξη τὸν πλούσιον καὶ θὰ τοῦ πῆ: Τί ἔκαμες στὴ ζωή σου; ἦσο σκληρός; πήγαινε στὴν κόλαση... Θὰ φωνάξη καὶ τὸν Λάζαρον. Σὺ τί ἔκαμες, Λάζαρε; Θὰ πῆ ὁ Λάζαρος, ὅτι πέρασα τὴ ζωή μου μὲ φτώχεια καὶ ὑπομονή. Πήγαινε καὶ σὺ στὴν κόλαση θὰ τοῦ πῆ ὁ Θεός. Γιατί; θὰ ἐρωτήση κατάπληκτος ὁ Λάζαρος. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ σκοτώσης τὸν πλούσιον καὶ νὰ ἁρπάξης ὅλα ὅσα εἶχεν...

Ἀλλὰ δὲν χρειάζεται νὰ μακρηγορήσω περὶ Ἰωακεὶμ. Τὸν γνωρίζει ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς μὲ τὰς ἀθέους ὁμιλίας του καὶ μὲ τὸν βίον του, μὲ τὸν ὁποῖον ἠσχολήθη εἰς ἐπισήμους συνεδριάσεις καὶ ἐπισήμους δίκας καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Ὁ Ἀρχιερεὺς αὐτὸς ἐξειλίχθη εἰς φανατισμένον ὄργανον τοῦ ΕΑΜ, διέφθειρε τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν Ἑλλήνων, παρεπλάνησε πλείστους, διότι ὁ λαὸς πιστεύει εἰς τὸ ράσον, καὶ ἐσκανδάλισε μυριάδας χριστιανικῶν συνειδήσεων.

Σημειώνω καὶ τὸ ἑξῆς γεγονὸς ἀναμφισβήτητον καὶ ἀπολύτως ἀληθές, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὴν Φραγκίσταν—Καρπενησίου τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα τοῦ 1944.

Ὡμίλει ὁ ἐξωμότης Ἀρχιερεὺς ἐνώπιον χιλιάδων χωρικῶν στρατολογηθέντων διὰ τῆς βίας· ὁ λόγος του περιεστρέφετο εἰς τὸ νὰ πείση τοὺς χωρικοὺς νὰ προσέλθουν μὲ τὴν θέλησίν τους εἰς τὸ ΕΑΜ, χωρὶς νὰ ἀναφέρη οὔτε μίαν λέξιν διὰ τὸ κοσμοϊστορικὸν γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Εἰς μίαν στιγμὴν δὲ, κραδαίνων τὸ κόκκινον περιλαίμιόν του, εἶπεν, ὅτι κάθε ἀντιδραστικὸς θὰ φορέση κόκκινο λαιμοδέτη βαμμένον εἰς τὸ αἷμά του......

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσω:ιάσθη κάτω λιπόθυμος, καὶ μετεφέρθη σὲ κἄποιο σπίτι ὅπου ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἄρρωστος.

Ἀνέβη δὲ εἰς τὸ βῆμα ἀμέσως ὁ Τσιριμῶκος καὶ προσεπάθησε νὰ μετριάση τὴν ἐντύπωσιν ἥτις ἐσχηματίσθη εἰς τοὺς εὐφυεῖς χωρικοὺς ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ ἀρνησιθρήσκου Ἰωακείμ.

Αἱ χιλιάδες τῶν ἀκροατῶν ἐδόξασαν τὸν Θεὸν διότι ἐτέθη τέρμα εἰς τὰς βλακείας, ἀπειλὰς καὶ φλυαρίας τοῦ νεωτέρου Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ὁ αὐτὸς ἀντίχριστος Ἰωακείμ, ἔλεγεν εἰς τὸν ὑπέροχον Ἀρχιερέα Ὕδρας καὶ Σπετσῶν κ. Προκόπιον: «Ἀδελφὲ καὶ ἡμεῖς οἱ Δεσποτάδες, γιατὶ νὰ μὴ παντρευώμεθα, ἀλλὰ νὰ πεθαίνωμε σὰν τὰ μουλάρια, χωρὶς κληρονόμους;...»

Ὁ Ἠλείας Ἀντώνιος ἢ ὁ Ματωμένος Δεσπότης

Ἄπιστος καὶ σκληρός, θηριώδης καὶ ἀνάλγητος, αἱμοδιψὴς καὶ διεφθαρμένος, ἀνέβη στὰ βουνὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὰ κατώτερα ἔνστικτά του, καὶ διὰ νὰ βάψη μὲ αἷμα τὸν ξακουστὸν καὶ περήφανο Μωρηᾶ, ποὺ ἐγέννησε πάντοτε ἥρωας, διανοουμένους, προσωπικότητας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ ἐθνικῇ κιβωτῷ, καὶ πέρα—ὡς πέρα τιμίους καὶ φιλοπάτριδας Ἕλληνας.

Ἀκόμη, ὁ νέος αὐτὸς Ρασπουτίν, εἶναι καὶ ἀριστοτέχνης ὑποκριτής, πανόμοιος μὲ τὸν πατέρα του Διάβολον, ὅστις καὶ ἐνεφώλευσεν εἰς τὴν καρδίαν του.

Εἶχε κατορθώσει νὰ φιγουράρη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ ματωμένος Δεσπότης, ὡς ἐνάρετος καὶ θεοσεβής, ὡς πονῶν τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑλκύων ψυχὰς πρὸς τὸν Θεόν. Ἀλλ᾿ ὅλα αὐτά, σατανικὴ ὑποκρισία! Μέσα του ἔβραζε τὸ πάθος καὶ ἡ ὁρμή, μέσα του χοροπηδοῦσεν ἀσυγκράτητο τὸ ἔνστικτον, τὸ κάθε ποιότητος καὶ ροπῆς ἔνστικτον, καὶ μόλις ἐνεφανίσθη τὸ θεοκατάρατον ΕΑΜ, εἰσεπήδησεν εἰς τὰς τάξεις του, ἀπέπτυσε πάντα χαλινὸν ὑποτυπώδους ἀνθρωπισμοῦ, καὶ ἀπέβη ἡ μάστιξ τῆς ἀτυχοῦς Πελοποννήσου.

Λαμβάνετε εἰκόνα τοῦ Ἀρνητοῦ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν κάτωθι ἀνταπόκρισιν, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» ἀπὸ τὸν δημοσιογράφον κ. Ε. Πασπαλιάρην, μὲ τὸν τίτλον: «Ἀπ' ἐδῶ ἐπέρασεν ὁ «ΕΛΑΣ»:

«Ὁ Ματωμένος Δεσπότης!

Αὐτὸς ὁ ψίθυρος ἔβγαινε ἀπὸ τὰ πονεμένα στήθη τῶν χαροκαμμένων Μωραΐτῶν, ὅταν στὸ ἔξαλλο πέρασμά του σκόρπιζε τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφή. Δὲν ὑπάρχει μέρος τοῦ Μωρηᾶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ μὴ πέρασε καὶ νὰ μὴ κήρυξε τὰ ἀντεθνικά του συνθήματα καὶ ποὺ ἀμέσως νὰ μὴν ἀνοίχτηκε καὶ ἕνας βαθὺς λάκκος ποὺ νὰ κατάπιε ἄφθονες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις.

Ὁ Ματωμένος Δεσπότης!

Ἀφοῦ παράτησε τὸ κήρυγμα τῆς Ἀγάπης ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῆς Ἐκκλησίας, φορτώθηκε ἕνα Γερμανικῆς προελεύσεως ὅπλο καὶ ἀνέβηκε στὰ διάσελα, διασκέλισε λαγκαδιές, ἀνερριχήθη σε ψηλὰ κορφοβούνια καὶ μπῆκε ὕστερα μὲ μεφιστοφελικὸ χαμόγελο στὶς ἄδολες ψυχὲς τῶν κατοίκων τοῦ Μωρηᾶ, τοὺς ὑπνώτισε μὲ τὸ θρησκευτικὸ δέος, τοὺς κατέστησε ἀνίσχυρη τὴν βούλησι καὶ ἀφοῦ τοὺς διεμόρφωσε σὲ ἐγκληματικὴ ὀρδή, τοὺς ἔσπρωξε κατ' εὐθεῖαν στὸ ἔγκλημα. Σ' ὅλη τὴν ἔκτασι τοῦ Μωρηᾶ ἔσπειρε τὴν φρίκη καὶ τὸν ὄλεθρο. Ἄνοιξε μνήματα, ἔθαψε ζωντανοὺς ποὺ τοὺς βλόγησε μονάχα ἡ βλαστήμια του. Γιατί, κοντά του, καθ' ὅλη τὴν ἀνήκουστὴ δρᾶσι του παράστεκε καὶ ὁ «ὁμόκλινός» του βουλγαρικῆς καταγωγῆς διάκος, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Παπαστέφανος.

Σῆψις καὶ δυσωδία. Τά κύρια χαρακτηριστικά του. Ἀπὸ παντοῦ δέχεται ραπίσματα. Ὅλοι ποὺ σέβονται τὸν ἑαυτό τους τοῦ δείχνουν τὶς πλάτες. Κι' ὅσο βλέπει αὐτὴ τὴν γενικὴ περιφρόνησι τόσο καὶ ρίχνεται στὴν ἀγκάλη τοῦ κομμουνισμοῦ. Γιὰ νὰ φτάση στὸ τέλος στὸ ὕπατον ἀξίωμα τοῦ προέδρου τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς Πελοποννήσου τοῦ ἐγκληματικοῦ ΕΑΜ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἔχει πλέον ὅρια. Μοιάζει σὰν ἀφηνιασμένος ταῦρος ποὺ ὁρμᾷ καὶ κουτουλάει ὅ,τι ὑψηλὸ καὶ ὡραῖο ὑπάρχει στὸν Μωρηᾶ.

Ὅλα στὸ δυνατὸ κτύπημά του πέφτουν. Στὴν καταστρεπτικὴ δύναμί του ξεπερνάει τὸν τεκτονικὸ σεισμό. Ὁ φοβερὸς Ἐγκέλαδος τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Λυγίζει συνειδήσεις. Διαφθείρει τὴν ἁγνότητα. Καταπατεῖ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια καὶ προδίδει τὶς ὑψηλὲς Ἐθνικὲς ἔννοιες. Κακοποιεῖ τὶς ἱστορικῶς παραδεδεγμένες ἀνατάσεις τῆς φυλῆς μας. Σαρκάζει καὶ εἰρωνεύεται τὴν Ἑλληνικὴ Οἰκογένεια καὶ Τιμή. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸν ἀπαίσιο Ἐαμοκομμουνισμό. Βγαίνει στὰ μπαλκόνια πόλεων καὶ χωριῶν καὶ ἐκφωνεῖ πύ-

ρινους λόγους κατὰ τῆς ἀστικῆς ἐννοίας τοῦ Κράτους καὶ σαλπίζει τὴν «λαοκρατίαν». Κεραυνοβολεῖ τὰ κεχηνότα πλήθη μὲ τὶς παράδοξες θεωρίες του. Ἡ κραυγή του, ποὺ μοιάζει μὲ βρυχηθμὸν θηρίου, σπαθίζει τὰ ἀτυχῆ θύματά του, ποὺ σὲ λίγο πάνωθέ τους θὰ ὑψωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Μαρτυρίου. Καὶ μετὰ πλήττει καὶ τὴν Πατρίδα.

«Γιὰ τὴν Πατρίδα αὐτὴ—ὅπως ἐδήλωσε σὲ μιά του συνέντευξι μὲ συντάκτην τῆς «Ἐλεύθερης Μεσσηνίας» τῶν Καλαμῶν εἰς τὰς 28 Ὀκτωβρίου 1944—ποὺ ἀποτελεῖ τὴν κυψέλη μας, εἶναι ἀνάγκη ὅλοι νὰ ἑνωθοῦμε πνευματικὰ καὶ ἠθικά, νὰ συνεργασθοῦμε μὲ ὅλη τὴν πρέπουσα ἀδελφικὴ ἀγάπη κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τῆς μάννας τῆς Κυψέλης ποὺ λέγεται ΕΑΜ καὶ θὰ δημιουργήσῃ τὸν νέο ὥμορφο ἑλληνικὸ πολιτισμό»!

Σὲ λόγο του ποὺ ἐκφωνεῖ κατὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου, τονίζει, ὅτι «ἡ Νέα Φιλικὴ Ἑταιρία, τὸ ΕΑΜ, μὲ πίστι στὸ Θεό τῶν Πατέρων μας καὶ στὴν Ἑλληνικὴ φιλοπατρία, ἄρχισε τὸ δύσκολο ἔργο της καὶ σὲ λίγο καιρὸ δημιούργησε ὀργανώσεις, ὥστε νὰ παραλύῃ τίς ἐνέργειες καὶ τίς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ. Σ' αὐτὸ τὸ ὡραῖο πλαίσιο ποὺ δημιούργησε τὸ ΕΑΜ γεμάτο ἀρετή, ὁ ἀντάρτης μας μεγάλωσε καὶ γιγαντώθηκε καὶ παρουσίασε τὸ θαῦμα τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Στὸ παρελθὸν ἕνας Ἐφιάλτης καὶ ἕνας Παυσανίας ἄφησαν τὰ ὀνόματά των κηλιδωμένα στὴν ἱστορία. Σήμερα παρουσιάστηκε ὁλόκληρη στρατιὰ προδοτῶν καὶ πρέπει νὰ κρύβουμε τὸ πρόσωπό μας ἀπὸ ντροπή».

Ἔτσι ἀκριβῶς, ὅπως τὸ ἔκρυβαν ὅσοι τὸν ἀντίκρυζαν. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ σκηνή ποὺ ἔλαβε χώραν μεταξὺ τοῦ «Ματωμένου Δεσπότη» καὶ τοῦ Ἱεράρχου τῆς Μεσσηνίας κ. Πολυκάρπου.

Ὁ Μεσσηνίας Πολύκαρπος ἦτο κλινήρης καὶ ὁ Ἠλείας τὸν ἐπεσκέφθη στὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον, ἀφοῦ εἰς τὴν σχετικὴν παράκλησίν του, τοῦ εἶχε διαμηνύσει ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδη. Ὅταν λοιπὸν ὁ Ἠλείας μπῆκε στὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦντος Ἱεράρχου, ὁ Πολύκαρπος ἔστριψε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσιν τὸ πρόσωπόν του. Δὲν ἐδέχθη δὲ ν' ἀνταλλάξῃ μαζί του χειραψίαν, εἰπών, ὅτι τὰ δικά του χέρια ἐπ' οὐδενί λόγῳ θὰ σφίξουν χέρια ποὺ στάζουν αἷμα.

—Ἀντώνιε, τοῦ βροντοφωνεῖ, τὶ ψυχὴ θὰ παραδώσῃς; Ἐρήμωσες τὸν Μωρηᾶ!

—Μὰ δὲν φταίω ἐγώ, δικαιολογεῖται ὁ Ἠλείας, ἄλλοι σκοτώνουν.

—Καὶ σὺ τοὺς εὐλογεῖς. Φύγε, φύγε, δὲν θέλω νὰ σὲ δῶ. Θὰ σὲ κρίνῃ ὁ Θεός!

Καὶ τὸν ἔδιωξε! Ὁ «Ματωμένος Δεσπότης» κυνηγημένος ἀπὸ τὴν κατάρα τῶν θυμάτων του ἀναβαίνει στὴν Ἱστορικὴ Δημητσάνα

ὅπου πρὸς τιμὴν τῶν κατοίκων δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἕνας κάτοικος ποὺ νὰ εἶνε «Κουκουὲς» καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' κηρύττει «ὅτι ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία τοῦ 1821 ἔκανε ἕνα βασικὸ λάθος: Παρέδωσε τὴν τύχη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ στοὺς «Κοτσαμπάσηδες»! Τὸ λάθος τοῦ 21 δὲν πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῇ· Ἡ νέα Φιλικὴ Ἑταιρία, τὸ ΕΑΜ, δὲν πρόκειται νὰ διαλυθῇ. Σᾶς καλῶ ὅλους νὰ συνεργασθῆτε στὴν Πανεθνικὴ Ὀργάνωσι τοῦ ΕΑΜ».

Τόσο δὲ εἶναι τὸ μῖσος του κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὥστε ὅταν ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος Καλαμῶν τοῦ ὑπέβαλεν αἴτησιν διὰ τὴν ἀπονομὴν χάριτος εἰς 17 ἐθνικόφρονας πολίτας καὶ ἀξιωματικοὺς τῆς Χωροφυλακῆς ποὺ εἶχαν καταδικασθῆ εἰς θάνατον ἀπὸ τὸ ἐκεῖ ἀνταρτοδικεῖον, πῆρε τὴν αἴτησι, τὴν ξέσχισε καὶ ἐμφαντικὰ δήλωσε ὅτι: «Οἱ Προδότες πρέπει νὰ πεθαίνουν!».

Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ διερωτᾶται κανείς, ὅτι ἀφοῦ δὲν λειτουργοῦν οἱ νόμοι ποῖον προορισμὸν ἔχουν στὸν τόπο μας τὰ κουρεῖα»;

Ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων

Τὸ ΕΑΜ πρὸς πλήρη ἐπικράτησίν του, πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν του καὶ καταδυνάστευσιν ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, ἐξεμεταλλεύθη τὸν θερμὸν, τὸν πηγαῖον, τὸν ἡφαιστειώδη πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων, τοὺς παρέσυρε πρὸς τὸ μέρος του μὲ τὸ καμουφλάρισμα τοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος, τοὺς ἀφώπλισε καὶ ἑπομένως τοὺς ἀφήρεσε κάθε δύναμιν ἀντιστάσεως, τοὺς ἔδεσε, τοὺς ἐξηυτέλισε καὶ κατόπιν ἤρχισε νὰ ἀπομυζᾶ τὸ αἷμα των, μὲ τὴν ἁρπαγὴν ὅλων τῶν ὑλικῶν των ἀγαθῶν, ὑπὸ τό πρόσχημα ὅτι βοηθοῦν τὸν «ἀγῶνα», συγχρόνως δὲ νὰ ἐξαγγέλλη τὸ μελετημένον πρὸ πολλῶν ἐτῶν πρόγραμμά του, ὅτι θὰ φέρη νέαν ἐκπαίδευσιν, ὅτι θὰ μορφώση μὲ σύγχρονον πνεῦμα τά παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια, ὅτι πολλαὶ ἐκκλησίαι δὲν χρειάζονται, διότι Ἐκκλησίαι καὶ Μοναστήρια εἶναι μέτρον ἀντιοικονομικόν, ὅτι τὴν Δικαιοσύνην θὰ τὴν ἀποδίδη μεταξύ του ὁ λαός, καὶ ὅτι ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Θράκη εἶναι μέρη Βουλγαρικὰ, καὶ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Βουλγάρους, πρέπει νὰ τὰ δώσωμεν εἰς αὐτούς...

Ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἠννόησε καλῶς ὅτι ἔπεσεν εἰς σατανικὴν παγίδα καὶ ὅτι ὑπεδουλώθη εἰς τύραννον, χιλιάδας φορὰς φρικτότερον τοῦ Γερμανοῦ, ἦτο πολὺ ἀργά. Καὶ ἔπαθε ὅλα αὐτά ὁ λαὸς διότι ἔμεινεν ἀδιαπαιδαγώγητος καὶ ἀκαθοδήγητος ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων, ὥστε νὰ πίπτη θῦμα τοῦ πρώτου τυχοδιώκτου, ἤ τοῦ πρώτου δημαγωγοῦ.

Ἡ ἀθλία δὲ ἡμῶν κατάστασις, δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ παρόντος, ἀλλὰ πολλῶν γενεῶν πρὸ ἡμῶν. Καὶ ἡμεῖς δὲ σήμερον ἀκόμη οὐδόλως συντελοῦμεν εἰς τὴν διάπλασιν ἠθικοῦ χαρακτῆρος, ἀλλὰ προσέχομεν μόνον τὰς γνώσεις, αἳ ὁποῖαι δὲν δημιουργοῦν ἑδραῖον οἰκοδόμημα.

Ἡ Πολιτεία ὀλίγον προσέχει τὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ, ἡ Ἐκκλησία μέχρι σήμερον δὲν ἐξετέλεσε τὸ καθῆκόν της, ὁ κλῆ-

ρος ἐλησμόνησε τὴν ὑψηλήν του ἀποστολήν, καὶ οἱ ἄρχοντες καὶ προϊστάμενοι δὲν καταδέχονται νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸν λαόν. Ἐντεῦθεν ἡ ὑποδούλωσίς μας εἰς τὸν ΕΛΑΣ—ΚΚΕ.

Διὰ νὰ λείψῃ εἰς τὸ μέλλον αὐτὸ τὸ κατάντημα πρέπει νὰ διαπαιδαγωγηθῇ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅπως συμβαίνει σήμερον μὲ τὸν ὑπέροχον Ἑλβετικὸν λαόν, καὶ πρέπει οἱ ἡγέται τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας νὰ ἀποκτήσουν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνωτερότητα.

Δὲν δύναμαι νὰ ἀφήσω ἀπαρατήρητον, ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν κομμάτων εὑρέθη νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει μας, ἐνῷ ὁ Τρούμαν ἔχει πάντοτε μαζύ του τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὁ Χάλιφαξ προσεύχεται καθ' ἑκάστην πρὸς τὸν Παντεπόπτην καὶ Παντοδύναμον Θεόν. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ μορφωθῇ ἂν στηρίξῃ τὴν ζωήν του ἐπὶ τῆς Εὐαγγελικῆς Ἀληθείας· ἂν ἐμποτισθοῦν ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα μέχρι τοῦ Ἀνωτάτου Ἄρχοντος, μὲ τὸ γνήσιον πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ λάβουν πάντες καὶ πᾶσαι ὡς ρυθμιστὴν τοῦ βίου των τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου.

Τὸ ἀκαθοδήγητον ὅθεν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὸν ἄφθαστον καὶ ἀνυπέρβλητον πατριωτισμόν του ἐξεμεταλλεύθη τὸ ΕΑΜ, καὶ τὸν παρέσυρεν ἔξω ἀπὸ τὰς παραδόσεις του, ἔξω ἀπὸ τὰς ἀρετάς του, ἔξω ἀπὸ τὰ ἰδανικά του, καὶ τὸν μετεχειρίσθη ὡς ὄργανον, διὰ νὰ ὑποδουλώσῃ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Διότι ὁ Ἕλλην εἶναι ἐκ φύσεως φιλόπατρις καὶ οὐδενὸς λαοῦ ποτὲ ὑστέρησεν εἰς φιλοπατρίαν.

Ἀπὸ τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ τελευταίου ποιμένος διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἔχομεν σειρὰν μακροτάτην ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων μοναδικῶν εἰς τὴν Ἱστορίαν.

Ἡ φιλοπατρία τοῦ Ἕλληνος εἶναι ἔμφυτος ἰδιότης αὐτοῦ καὶ μὲ αὐτὴν ἐδημιούργησε μεγαλουργήματα, ποὺ δὲν συναντῶνται εἰς καμίαν ἄλλην Ἱστορίαν, καὶ τὰ ὁποῖα εἰς τὴν πάροδον τῶν αἰώνων, δὲν θὰ ἐπαναληφθοῦν ποτὲ ἀπὸ κανὲν ἄλλο Ἔθνος.

Ὁ Ἕλλην ἔχει βαθεῖαν ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ ἐπὶ τῆς συνειδήσεως ταύτης ἐξανθεῖ πατριωτικὴ πίστις καὶ ὑψηλόν φρόνημα· ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων δὲ οἱ Ἕλληνες ἐλάτρευσαν τὴν

ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐλευθερίου Διός, καὶ κατέστησαν τὸν ἐλεύθερον βίον ἀνάγκην ἐσωτερικήν, ὥστε νὰ θυσιάζουν καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν των.

Ἡ αὐταπάρνησις τοῦ Ἕλληνος ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἀπολυτρωτικὴν βαθυτάτης σημασίας καὶ ὑψίστης μορφῆς. Εἶναι ἡ τελείωσις τῆς ἱερᾶς ἰδέας! Αὐτὸν τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων τὸν ἐπαγίδευσε τὸ κόκκινο ΕΑΜ, τὸν παρέσυρε πρὸς τὰς βλέψεις του, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπέφερε θανάσιμα πλήγματα πρὸς τὴν ἀτυχῆ Ἑλλάδα, ἥτις γεννήσασα μερικὰς δεκάδας καθαρμάτων, ὀλίγον ἔλειψε τώρα νὰ σφαδάζῃ κάτω ἀπὸ τὸ βαρύτατο πέλμα τοῦ Βουλγάρου καὶ τὸ γουρουνοτσάρουχο τοῦ Τουρκαλβανοῦ.

ΜΕΡΟΣ Β΄

1. ΠΕΕΑ—ΣΒΩΛΟΣ
2. Ο ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΣ ΣΒΟΛΩΦ

1. ΠΕΕΑ—Σβῶλος

Προτοῦ ἡ κόλασις μᾶς στείλη τὸ κατηραμένον ΕΑΜ, εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ρούμελης, τῆς Θεσσαλίας καὶ τοῦ Μωριᾶ, ἀντηχοῦσε τὸ δημοτικὸν ἆσμα, ἀντηχοῦσε τό κλέφτικο τραγοῦδι καὶ ἡ γλυκυτάτη φλογέρα ἀπὸ τὸν λεβέντη καὶ ἁγνὸν πατριώτην Ἕλληνα βοσκόν, ἀντηχοῦσε ἡ συναυλία ἀπὸ χιλιάδες κουδούνια προβάτων, τὴν ὁποίαν ἔπαιρνεν ἡ ἠχώ, καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ δροσοστάλαχτες κοιλάδες καὶ ἀπάτητες χαράδρες ἔφερνε πολὺ μακρυὰ ὡς ἀνάμνησιν ἑνὸς ἐνδόξου παρελθόντος καὶ ὡς ἐλπίδα ἑνὸς καλυτέρου μέλλοντος.

Ἐνεφανίσθη τὸ ΕΑΜ καὶ διὰ μιᾶς ἤλλαξεν ἡ σκηνογραφία. Τὰ βουνά, οἱ λόφοι, τὰ λειβάδια, τὰ μονοπάτια, οἱ πλαγιὲς ἐσκεπάσθησαν μὲ τὸ σάβανο τῆς λαχτάρας καὶ τοῦ τρόμου. Τοῦ τρόμου καὶ τοῦ φόβου τοῦ βωβοῦ, ποὺ παγώνει τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες καὶ παραλύει τὰ γόνατα.

Οἱ κτηνοτρόφοι διὰ νὰ ἀνταλλάξουν ὀλίγα λόγια διὰ τὰ κοπάδια των, ἐξερευνοῦσαν μὲ τὰ μάτια των καλῶς τὰ πέριξ, μήπως ὑπάρχη σκιὰ ἐλασίτου καὶ τότε ἐψιθύριζεν ὁ ἕνας στὸ αὐτὶ τοῦ ἄλλου.

Ὁ βοσκὸς ἀπὸ τὸν ἕνα λόφο δὲν χαιρετοῦσε τὸν συνάδελφόν του εἰς τὸν ἀπέναντι μὲ δυνατὴ φωνή, ἐπειδὴ μποροῦσε νὰ ἐμφανισθῇ ξαφνικὰ ὁ ἐαμίτης καὶ νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐχθροὶ τοῦ ...ἀγῶνα...

Οἱ βρυσοῦλες δὲν ἐκελάρρυζον τώρα χαρούμενα ὅπως ἄλλοτε καὶ δὲν ἐπαιγνίδιζον μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ ἐμουρμούριζον πενθίμως καὶ θρηνωδῶς, ἐπειδὴ στὰ γάργαρα νερά των οἱ ἐλασῖται ἔπλυναν τὰ ματωμένα καὶ δολοφόνα χέρια των.

Τὰ γέρικα καὶ αἰωνόβια πλατάνια στὸν ψίθυρό τους ἔλεγαν μοιρολόγια καὶ σκόρπιζαν θρήνους καὶ ὀδυρμούς, ἐπειδὴ στὸν ἴσκιο τους κάθησαν ἄνανδροι δολοφόνοι Ἐαμῖται καὶ Ἐλασῖται, ποὺ ξεκλήρισαν ἑκατοντάδας οἰκογενειῶν μὲ τὴν δικαιολογία τῆς «Μαύρης Ἀντίδρασης».

Ἔτσι ἔχει ἡ κατάστασις τῆς ὑπαίθρου καὶ ἐμφανίζεται ἡ ΠΕΕΑ, διὰ νὰ νομιμοποιήσῃ τὸ ΕΑΜ.

Τί εἶναι ΕΑΜ;;

Αἷμα, ἔγκλημα, γδάρσιμο τιμίων Ἑλλήνων, κόψιμο καρωτίδων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, βγάλσιμο ματιῶν κάθε ἀνθρώπου ποὺ δὲν γράφεται στὸ Κ.Κ.Ε.

Ἡ ΠΕΕΑ εἰς ὅλα αὐτὰ δίνει νομιμοφάνεια, ὅλα αὐτὰ τὰ σκεπάζει μὲ τύπους, ὥστε ἀργότερα ποὺ θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ θεία καὶ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη, νὰ δύναται νὰ προφυλάξῃ τοὺς δολοφόνους καὶ ἐκτελεστάς, μὴ τυχὸν καὶ τοῖς χρειασθοῦν διὰ τὸν τρίτο γῦρο! Ἔχει βλέπετε τὸ ΕΑΜ προβλεπτικότητα καὶ διὰ τὸ μέλλον...

Ἱδρύθη ἡ ΠΕΕΑ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1944 μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δώσῃ ἠθικόν στήριγμα εἰς τὸ ΕΑΜ, τὸ ὁποῖον ἕως τότε εἶχεν ὑποδουλώσει ὁλόκληρον τὴν ὕπαιθρον.

Καὶ ἡ Κυβέρνησις αὕτη τῶν ὀρέων ἀπετελέσθη ἀπὸ ἀνθρώπους ἢ παραπλανηθέντας ἢ κούφους καὶ ἀρριβίστας ἢ καὶ συνειδητῶς πωλημένους μὲ ἀρχηγὸν τὸν διαβόητον Σβῶλον.

Ἂς ὁμολογηθῇ ὅμως χάριν τῆς ἀληθείας ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀποτελέσαντας τὴν Κυβέρνησιν τῶν βουνῶν, εἶχον ἀγαθὰς προθέσεις, δὲν εἶχον ὅμως θέλησιν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν Καννιβάλων τοῦ ΕΑΜ.

Ὁ Σβῶλος πάντοτε ἐθεωρήθη ἐν Ἑλλάδι ὡς φίλος τῶν Σλαύων καὶ πρὸ παντὸς τῶν Βουλγάρων.

Ἡ κάτωθι πληροφορία ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς περίοπτον θέσιν τῆς ἐφημερίδος «Μεγάλη Ἑλλὰς» ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ κ. Σβῶλος καὶ οἱ «ἀδελφοὶ» Βούλγαροι» τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1944, δίδει εἰς τὸν ἀναγνώστην δικαίωμα νὰ σκεφθῇ κατὰ βούλησιν:

«Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1943 ὁμὰς καθηγητῶν τῆς Φιλοσοφικῆς καὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἔλαβον τὴν πρωτοβουλίαν νὰ συγκαλέσουν γενικὴν συνέλευσιν τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀφ' ἑνὸς πρὸς διαμαρτυρίαν διὰ τὰς βουλγαρικὰς ὠμότητας, ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ τότε Βουλγάρου πρωθυπουργοῦ Φιλὼφ ἀπὸ ἐπιτίμου διδάκτορος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Πολλοὶ καθηγηταὶ ὡμίλησαν εὐθαρσῶς, στιγματίσαντες τὰς θηριωδίας τῶν Βουλγάρων πρὸς ἐξόντωσιν τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν Μακεδονίας καὶ Θράκης καὶ ζητήσαντες νὰ καθαιρεθῇ ἀπὸ διδάκτωρ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ καὶ ὁ ΕΛΑΣ. Ἡ πλέον ἀποκαλυπτικὴ καὶ χαρακτηριστικὴ φωτογραφία τῆς «ἀδελφικῆς συνεργασίας τῶν Βουλγάρων καὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ ΕΛΑΣ, καθ' ὃν ἀκριβῶς χρόνον οἱ πρῶτοι ἔσφαζαν χιλιάδας ἀδελφῶν μας τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης. Εἰκονίζεται ἀριστερά, ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ ΕΛΑΣ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Καραϊσκάκης, κομμουνιστής, καταγόμενος ἀπὸ τὸ χωρίον Ἀνυφὶ τῆς Ναυπλίας—καὶ ὁ Βούλγαρος ὑπολοχαγὸς φρούραρχος Ξάνθης. Οἱ δύο «ἀδελφοὶ» εἶχον κοινὸν γραφεῖον ἐν Ξάνθῃ—φρουραρχεῖον τῶν Βουλγάρων καὶ τοῦ ΕΛΑΣ—ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου 1942 μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου 1944. Ταυτοχρόνως ὁ ΕΛΑΣ, τὸ ΕΑΜ καὶ ἡ ΕΠΟΝ Ξάνθης ἐξέδιδον προκηρύξεις εἰς τὰς ὁποίας ἐτονίζετο ὅτι ὁ «ἀδελφὸς Βουλγαρικὸς λαὸς πολεμᾷ στὸ πλευρὸ τοῦ ἐλευθερωτὴ κόκκινου στρατοῦ καὶ τοῦ συμμάχου στρατοῦ τοῦ ΕΛΑΣ».

ὁ πρωτεργάτης τῶν σφαγῶν Φιλώφ. Ἀλλ' ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ ἐγκριθῇ διὰ βοῆς σχετικὸν ψήφισμα, τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Σβῶλος, ὅστις λίαν ἐπιτηδείως, προτάσσων τὸν φόβον ἀντιποίνων, ἐπέτυχε νὰ πτοήσῃ ἀρκετοὺς καθηγητὰς καὶ ἄλλους νὰ παρασύρῃ μὲ ἐπιχειρήματα «ἐπισταμένης μελέτης τοῦ ζητήματος». Συγχρόνως συνέταξεν ἰδιοχείρως καὶ ἐπέτυχε νὰ ἐγκριθῇ ψήφισμα διὰ τοῦ ὁποίου διὰ μὲν τὴν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ κατάστασιν ἁπλῶς «ἐφιστᾶτο ἡ προσοχὴ τῶν ἀρχῶν Κατοχῆς», διὰ δὲ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Φιλὼφ τὸ ζήτημα παρεπέμπετο ἐκ νέου εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολήν, ὅπως τὸ συζητήσῃ καὶ ὑποβάλῃ προτάσεις «ἐν καιρῷ τῷ δέοντι».

Ἀλλὰ πλήρη εἰκόνα τοῦ Σβώλου λαμβάνει ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὰ δύο ἄρθρα τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσε περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Λαὸς» τὴν 19 καὶ 20 Ἰανουαρίου 1945 ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπῦρος Μελᾶς, ἱστορικὸς καὶ δραματικὸς συγγραφεύς, γνωστότατος εἰς τοὺς κύκλους τῶν διανοουμένων ὅλης τῆς Εὐρώπης:

«Κάποιο πρωΐ, δὲν εἶναι πολλὲς μέρες, τὸ χωνὶ διαλάλησε, στὴ Λειβαδιά, γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά, μιὰ ἀλήθεια:

—Ἔρχονται τ' ἀγγλικὰ τάνκς!

Καὶ τότε ὁ ἑτερόκλητος κόσμος, ποὺ γέμιζε τὴ μικρὴ πολιτεία, εἶδε τὸν Ἀλέξανδρο τὸ Μακεδόνα, ἢ Σβῶλο, πρώην καθηγητὴ τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου στὸ πανεπιστήμιο τῆς Ἀθήνας, πρώην κυβερνήτη τῶν βουνῶν, πρώην ἀντιπρόεδρο τῆς κυβερνήσεως τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος, καὶ πρώην φοβερὸ καὶ τρομερό, νὰ σκαρφαλώνη, πανικόβλητος, σὲ μιὰ σούστα καὶ νὰ φεύγῃ στὰ τέσσερα πρὸς Βορρᾶν. Οἱ δραπετεύσαντες ὅμηροι, ποὺ μοῦ ἱστόρησαν αὐτὴ τὴν κωμικοτραγικὴ σκηνή, δὲν ξέρουν ποῦ πάει. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι ὅμως τὸ ξέρουμε πολὺ καλά: Στὸν ἀγύριστο. Καὶ τὸ ξέρει κι' ὁ ἴδιος. Ὅσο λίγο μυαλὸ καὶ νἄχῃ, ἀδύνατο νὰ φαντάζεται, ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ ξανακυκλοφορήσῃ ποτὲ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ κρεούργησε τοὺς συγγενεῖς τους, ποὺ τοὺς ἔβγαλε τὰ μάτια καὶ τοὺς ἔκοψε τὴ γλῶσσα, ποὺ τοὺς ἀνατίναξε τά σπίτια καὶ τοὺς λήστεψε μαγαζιά. Γιατὶ αὐτός, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἡγεσίας τῆς φρενιασμένης ἐπαναστατικῆς συμμορίας, εἶναι ὁ ἠθικὸς αὐτουργός, ὁ πρῶτος καὶ κύριος ἐργάτης τῶν φριχτῶν ἐγκλημάτων, ποὺ ἔχουν διαπραχθῆ. Αὐτὸς τὰ προκάλεσε, μὲ τὴ συστηματικὴ καὶ ἐπίμονη ἐμπρηστικὴ διδασκαλία του· αὐτός, πού μποροῦσε ν' ἀποσοβήσῃ τὸ κίνημα καὶ δὲν τὄκανε ἀπὸ καθαρὴ δειλία κι' ἔλλειψι χαρακτῆρα. Κι' αὐτὸς ἔχει τὶς βαρύτερες εὐθύνες.

Ἡ πολιτική μας ἱστορία δὲ γνώρισε ὥς τὰ τώρα πιὸ κούφιο καὶ πιὸ ὕπουλο πρόσωπο. Ὁ λαὸς τὸν θεωρεῖ Βούλγαρο καὶ τὸν ἔχει βαφτίσει Σβωλώφ. Ἀλλὰ νομίζω πὼς ὁ λαὸς ἀδικεῖ πολὺ τοὺς Βουλγάρους. Κανένας Βούλγαρος, οὔτε ὁ πιὸ φανατικὸς κομμουνιστής, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ διανοηθῇ ποτὲ μιὰ ἐπανάστασι, ποὺ θὰ κινδύνευε νά διαλύσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴ Βουλγαρία. Οἱ Βούλγαροι κομμουνιστὲς δὲν ἐργάστηκαν ποτὲ γιὰ τὴν ἀποσύνθεσι τῆς χώρας τους. Τὸ ἀντίστροφο μάλιστα: Μεταχειρίστηκαν πάντα τὸν κομμουνισμὸν γιὰ ν' ἀποσυνθέσουν τοὺς ἐπικίνδυνους γείτονές τους. Ὄχι! Ὁ φωστήρας τοῦ συνταγματικοῦ μας δικαίου δὲν εἶναι Σβωλώφ.

Εἶναι Σβῶλος, γνήσιος Ἕλληνας τῶν χειροτέρων περιόδων τῆς ἐθνικῆς παρακμῆς. Μικρονοικοκυράκος στὴν ψυχή, γεμᾶτος ὑπολογισμοὺς καὶ μικροπονηρίες, ἄνθρωπος χωρὶς ἀνάτασι κι' ἐνθουσιασμό, μικροαρριβίστας, ὑλιστὴς καὶ καλοπεραστής, μὲ τὸ σπιτάκι του, τὰ παρ αδάκια του, τή θεσούλα του καὶ τὶς φυλλαδοῦλες του, ἐπιστήμονας μέτριος, πασαλειμμένος μὲ τὴ γνωστὴ μόρφωσι τῶν Ἑλλήνων ποὺ τὰ ξέρουν ὅλα καὶ δὲν ξέρουν τίποτα, θαμπώθηκε τόσο ποὺ τὰ κατάφερε ν' ἀνέβη στὴν πανεπιστημιακὴ ἕδρα, ποὺ τίμησαν οἱ Σαρίπολοι, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία ποὺ εἶχε στὰ σαλόνια κἄποιων σαφρακιασμένων κυριῶν, ποὺ φαντάζονται πὼς γίνονται πολὺ σπουδαῖες, ὅταν συζητοῦν γιὰ πράγματα ποὺ δὲν νοιώθουν, ὥστε ἄρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ μεγαλοφυΐα του ἀδικεῖται στὴν καθηγεσία. Ζήλεψε τὶς δόξες τοῦ πολιτικοῦ καὶ μάλιστα τοῦ μεγάλου—τοῦ ἀναμορφωτή. Ἔβαλε στὸ μυαλό του νὰ μᾶς κυβερνήσῃ!

Ἄρχισε, γι' αὐτὸ, νά διπλαρώνῃ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας, τὸ Βενιζέλο, ποὺ τὸ ἄστρο του μεσουρανοῦσε τότε, καὶ τοὺς διευθυντάς τῶν ἐφημερίδων μεγάλης κυκλοφορίας. Κάθε ἐφημερίδα στὴν Ἑλλάδα ἔχει τοὺς μεγάλους της ἄνδρες. Ὑποχρεωτικός, μελιστάλαχτος στή σιγανὴ κουβεντούλα, ἐπιτήδειος κόλακας, μπόρεσε νά περάσῃ γρήγορα κι' αὐτὸς στὸ παρδαλὸ πάνθεο τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ὡρισμένου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου. Δυστυχῶς ὅμως καὶ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ μᾶς, δὲν εἶχε κανένα προσὸν, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀπαιτοῦνται, γιὰ ν' ἀναδειχθῇ κανεὶς στὰ κοινοβουλευτικὰ πολιτεύματα. Μορφὴ ποὺ δὲν ἐμπνέει τίποτα, ποὺ δὲν ἀκτινοβολεῖ κανένα φῶς καὶ καμμιὰ θερμότητα, φύσι χωρὶς πάθος καὶ χωρὶς ὁρμή, ἐπὶ πλέον στερημένη ἀπὸ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου, ποὺ παρασύρει τὰ πλήθη, ὁ Σβῶλος εἶδε, μὲ τὸν καιρό, πὼς ἡ φιλοδοξία του θἄμενε στεῖρος πόθος γεροντοκόρης. Τὸ μόνο μέσο, ποὺ τοῦ ἀπόμενε, νὰ κάμῃ νὰ τὸν προσέξουν, ἡ μόνη σανίδα σωτηρίας, ἤτανε νὰ πλειοδοτήσῃ στὸν ἀριστερισμὸ καὶ τοῦ Βενιζέλου καὶ τοῦ Παπαναστασίου: Νὰ σηκώσῃ τὴ σημαία μιᾶς πιὸ τολμηρῆς, μιᾶς ἀκόμη πιὸ ἐπανα-

στατικῆς ἰδεολογίας. Κι' ἄρχισε ἀκριβῶς ἀπὸ κεῖ ποὺ δὲν ἔπρεπε: Ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο. Ἀντὶ νὰ παραιτηθῆ, ἀντὶ νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὴν ἕδρα, ἐκπαιδευτικὸς λειτουργὸς ἀσυνείδητος, ὑπονομευτὴς καὶ πνευματικὸς δυναμιτιστὴς τοῦ κράτους ποὺ τὸν μισθοδοτοῦσε, μετέβαλε τὸ μάθημά του σὲ ταχτικὸ φροντιστήριο μαρξιστικῆς προπαγάνδας!

Ἀλλ' ἂν τὸ κράτος τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐλευθεριῶν φέρθηκε τόσο ἀνόητα νὰ τὸν ἀνεχθῆ, ὁ τεταρτοαυγουστιανὸς δικτάτωρ στάθηκε ἀκόμα πιὸ ἀνόητος ποὺ τὸν καταδίωξε: Φόρεσε στὴ μυζηθροειδῆ φαλάκρα ἑνὸς ἐξωκείλαντος δασκάλου τὸ φωτοστέφανο τοῦ ἥρωα. Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ὁ Σβῶλος! Ἀντὶ μιᾶς μικρῆς μεταθεσούλας σὲ ἤρεμη καὶ γραφικὴ γωνιά, ὅπου καλοπερνοῦσε (ἦταν ὁ μόνος «ἐξόριστος» ποὔκανε μεγάλη φασαρία γιὰ τὸ φαΐ) κέρδισε τὴ φήμη τοῦ πρωτοπόρου στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀνύψωσι τοῦ ἐπιπέδου τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ. Δημιούργημα κι' αὐτὸς τοῦ Μανιαδάκη ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ καραδοκῆ τὴ στιγμή, ποὺ θἄκανε λιανὰ τὸν τίτλο τοῦ κουκουεδομάρτυρα, ποὺ ἡ διχτατορία τοῦ κάθισε, μὲ τὸ στανιό, στὸ κεφάλι. Καὶ ἡ εὐκαιρία δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῆ. Ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, τὸ ἀπελευθερωτικὸ μέτωπο, τὰ καπετανάτα τοῦ Ἑλάς. Ὅταν ὁ Σβῶλος μυρίσθηκε, ὅτι ζύγωνε ἡ κάθαρσι τοῦ δράματος τῆς σκλαβιᾶς μας, πίστεψε πὼς τὸ ρολόϊ τῆς ἱστορίας σήμαινε πιὰ τὴν ὥρα του. Ἔτρεξε, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ζηλωτές του, νὰ δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῶν ἀνύπαρκτων ἀγώνων του, τῆς εὐκολοαποκτημένης δημοτικότητάς του στὴν κομμουνιστικὴ παράταξι. Χυδαῖος τυχοδιωκτισμός, ὑπολογισμὸς ἀνάξιος ἀνθρώπου τῆς ἐπιστήμης. Ὅλα τὰ πούλησε γιὰ μιὰ μωρὴ φιλοδοξία, γιὰ λίγη κι' ἀμφίβολη λάμψι ἐξουσίας. Ὡς καὶ τὴ στοιχειώδη ἀτομικὴ ἀξιοπρέπεια κι' αὐτὴ τὴν τιμή. Λένε, ὅσοι ἄκουσαν τὴ σχετικὴ ἀγγλικὴ ἐκπομπή, ὅτι ὁ Τσῶρτσιλ, μιλῶντας γι' αὐτόν, ἀπάνω σὲ κάποια ἐπερώτησι, μεταχειρίστηκε μιὰ λέξι βαρειὰ —«ντιζόνεστ»— ποὺ ἀκούστηκε πρώτη φορὰ στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων. Δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλ' ὅπως θὰ ἰδοῦμε, εἶχε πολλοὺς λόγους ὁ Βρεττανὸς πρωθυπουργὸς νὰ μεταχειρισθῆ μιὰ τέτοια λέξι, χωρὶς νὰ φανῆ διόλου ἄδικος.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

«Ὁ Τσῶρτσιλ ὁ πιὸ γερὸς ἐγκέφαλος ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ Ἀτλαντικοῦ καὶ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, μιλῶντας χθὲς στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων γιὰ τὴν κατάστασι στὴν Ἑλλάδα, βρέθηκε σύμφωνος μ' ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν κεντρικὴ γραμμὴ στὸν ἀγῶνα τῆς στήλης αὐτῆς: Ὅτι ἡ εὐθύνη γιὰ τὸ ἀπαίσιο ἔγκλημα τοῦ κουκουεδικοῦ κινήματος ἐναντίον τοῦ ἔθνους βαρύνει, ὁλάκερη, τὴν ἡγεσία, τὸν ἐξοχώτατο Σβωλὼφ καὶ τὴν παρέα του. Καὶ περισσότερο αὐτὸν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Εἴδαμε χθές, ὅτι ἡ εὐθύνη του ἀρχίζει ἀπ' αὐτὴ τὴ διδαχή του στοὺς φοιτητὲς καὶ τὸ τυχοδιωκτικό του σκαρφάλωμα στὰ βουνά. Ἀποκορυφώθηκε ὅμως λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνταρσία. Πιστεύω πὼς εἶνε ἀληθινὴ μιὰ πληροφορία ποὺ μοῦ δόθηκε τὶς τραγικὲς ἐκεῖνες παραμονές, γιατὶ ἀναφέρθηκε ὕστερα, χωρὶς τ' ὄνομα τοῦ Σβώλου, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Βρεττανὸ πρωθυπουργό. Ὁ Τσῶρτσιλ μίλησε γιὰ κᾶποιον ὑπουργὸ τῆς ἀριστερᾶς στὴν κυβέρνησι τοῦ μαρτυρικοῦ Παπανδρέου, ποὺ θέλησε νὰ παραιτηθῇ πρὶν ἐκραγῇ τὸ κίνημα, δὲν τὄκαμε ὅμως γιατὶ τὸν φοβέρισε ἡ κομμουνιστικὴ μαφία ὅτι θὰ τὸν ἐκτελέση. Αὐτὸς ὁ ὑπουργὸς ἦταν ὁ Σβωλῶφ.

Τὸ ἱστορικὸ εἶναι τοῦτο: Σὲ μιὰ συνομιλία μὲ ἐπίσημο πρόσωπο, ἐκεῖνες τὶς μέρες, ὁ φωστήρας τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου εἶχε πῆ, ἀηδιασμένος, πὼς ἄρχισε νὰ πείθεται, ὅτι στὸ κομμουνιστικὸ κόμμα δίνανε κατευθύνσεις ἄνθρωποι ξένων ἐθνῶν, ἐχθρικῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅτι αὐτὸς σκέπτεται νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν κυβέρνησι καὶ νὰ ξεσκεπάσῃ, μὲ δηλώσεις στὸν τύπο, τὴν προδοτικὴ στάσι τῶν κουκουέδων, Μιὰ τέτοια ἀποκάλυψι θ' ἀποσοβοῦσε πραγματικὰ τὸ κίνημα καὶ θἄσωζε τὴν κατάστασι. Ἤτανε μιὰ στιγμὴ ποὺ μίλησε στὴ συνείδησι τοῦ Σβώλου ἡ φωνὴ τοῦ ἐθνικοῦ χρέους; Ἤτανε μιὰ στιγμὴ πανικοῦ μπροστὰ στὸ βάρος τῆς εὐθύνης ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σηκώσῃ στοὺς ὤμους του, μὲ τὴν ἐπανάστασι; Ἦταν ὑπολογισμός, γιατὶ μυριζότανε πὼς τὸ κίνημα θ' ἀποτύχῃ καί, μαζί του, κάθε δική του ἐλπίδα νὰ ξαναϊδῇ στὰ μάτια του ἐξουσία; Ὅπως κι' ἂν εἶναι, τὸ ἐπίσημο πρόσωπο ποὖχε κάμη ὁ Σβῶλος αὐτὴ τὴν ὁμολογία, τοὔδωσε κάθε ἐνθάρρυνσι καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ παραιτηθῇ ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα, γιὰ νὰ ξεκαθάριζε ἡ κατάστασι. Αὐτὸς τότε βεβαίωσε:

—Θὰ τὸ κάμω αὔριο χωρὶς ἄλλο!...

Πέρασε ὅμως τὸ «αὔριον», ἦλθε καὶ τὸ μεθαύριο κι' ἡ παραίτησι δὲν ἔγινε. Τὸ ἐπίσημο πρόσωπο τοὔστειλε κάποιον ὑπουργό, νὰ τοῦ θυμίσῃ τὴν ὑπόσχεσί του. Μάταια ὅλα! Ὁ Σβῶλος εἶχε ἀλλάξει γνώμη. Κρατοῦσε τὴν κατάστασι στὰ χέρια του, μποροῦσε μὲ τὴν παραίτησί του, νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα στὴν πιὸ δραματικὴ στιγμὴ τῆς ἱστορίας της. Καὶ ἀρνήθηκε τὴ μοναδικὴ ὑπηρεσία ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τῆς προσφέρῃ! Αὐτὸ εἶναι τὸ βαρύ του ἁμάρτημα καὶ τὸ θανάσιμο λάθος του, γιατὶ μονάχα μὲ τὴν παραίτησί του θὰ μποροῦσε νὰ ἐξαγνισθῇ γιὰ ὅλα τὰ προηγούμενα μεγάλα του ἁμαρτήματα. Γιατὶ δὲν τὄκαμε; Γιατὶ ὁ κομμουνισμὸς σὰν ἄλλος Μεφιστοφελῆς, παρουσιάστηκε σ' αὐτὸ τὸν κωμικοτραγικὸ Φάουστ τῆς πολιτικῆς, ποὺ τοῦ εἶχε πουλήσει τὴν ψυχή του γιὰ τὰ κάλλη τῆς ἐξουσίας καὶ ἀξίωσε τὴν ἐκπλήρωσι τῶν ὅρων τοῦ συμβολαίου. Ὁ γερμανομαθὴς Σβωλῶφ δὲν ἔπρεπε νὰ ξέρῃ ἀπὸ πρίν, ὅτι θἄφθανε κάποτε ἡ πικρὴ αὐτὴ στιγμὴ τῆς πληρωμῆς;

Σ'αὐτὸ τὸ Μεφιστοφελῆ καὶ στὸ συμβόλαιό του χρωστιέται ὅλη ἡ ἀλλοπρόσαλλη κι' ἐγκληματικὴ πολιτεία τοῦ συνταγματολογικοῦ μας φωστήρα. 'Ατιμωρητεὶ κανεὶς δὲν ὑπογράφει συμβόλαια μὲ παρέες, ποὺ εἶναι συνηθισμένες στὸ σκοτάδι, στὴ συνωμοτικὴ τακτικὴ κι' ἄλλο δὲν βλέπουν μπροστά τους, παρὰ πῶς μὲ κάθε μέσο, κάθε θυσία, κάθε μηχανορραφία, κάθε συκοφαντία, κάθε ἀπάτη, κάθε καταχθόνια μηχανὴ ἀτιμίας, θά φθάσουν τὸ γρηγορώτερο, τό μοναδικὸ σκοπό τους: Τὴ σφαγὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἔχουν τὴν ἴδια γνώμη μ' αὐτοὺς καὶ τὴν ἐγκατάσταση τῆς τυραννίας ὄχι τῶν ἐργαζομένων —τοὺς βλέπουν κι' αὐτοὺς σὰν ἁπλᾶ ὄργανα— ἀλλὰ τῶν ἀμαθῶν καὶ τῶν ἀποτυχημένων. Κι' ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι τὸ μυστικὸ—μυστικὸ ποὺ ὁ Σβῶλος δὲν ὁμολογεῖ οὔτε στὸν ἑαυτό του—τῆς συμπαθείας του στὸν κομμουνισμό: Ὅτι κι' αὐτὸς εἶναι στὴν πραγματικότητα ἕνας ἀποτυχημένος καὶ ὅτι μονάχα μ' ἐπανάσταση, ποὺ θὰ ἐξώντωνε ὅλους τοὺς καλλίτερούς του—καὶ εἶναι μπόλικοι—θὰ μποροῦσε αὐτός, ὁ στερημένος ἀπὸ κάθε προσὸν πολιτικοῦ ἀνθρώπου, θὰ μποροῦσε νὰ καθίση στὸ σβέρκο τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Σ' αὐτὸ τὸ Μεφιστοφελῆ, τὸν ὑποβολέα καὶ κηδεμόνα του καὶ στὸ συμβόλαιο ποὺ ὑπέγραψε μαζί του χρωστιοῦνται οἱ παλινωδίες τοῦ Σβώλου καὶ τ' ἀδιάντροπα παζαρέματα στὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ μποῦν οἱ κουκουέδες στὴν κυβέρνηση, τὰ τηλεγραφήματα στὴν 'Αγγλικὴ κυβέρνηση γιὰ τὴν πίστη του τάχα καὶ τὴν ἀφοσίωσή του, αὐτοῦ καὶ τῆς παρέας του, στὸ συμμαχικὸ ἀγῶνα (ποὺ ἐπρόκειτο σὲ λιγάκι νὰ κτυπήσουν στὰ νῶτα) καὶ ἡ δῆθεν νομιμοφροσύνη του, ἐνῷ στοὺς δρόμους μάνιαζαν τὰ χωνιὰ κι' ἑτοίμαζαν ἐπανάσταση, ἡ στάση του στὸ στρατιωτικὸ ζήτημα, ὁ λωποδυτικὸς σφετερισμὸς τῶν οἰκονομιῶν τῆς φτωχολογιᾶς καὶ ἡ ἀπονέκρωση τῶν τραπεζῶν, ἡ καταστροφὴ τῆς πίστεως στὸ κράτος, ἡ ἐξαθλίωση κι' ἡ προλεταροποίηση τῶν πάντων ποὺ τεχνούργησε μὲ μιὰ ὑπογραφὴ ὅλη ἡ ὕπουλη καὶ δόλια πολιτεία του. 'Αλλὰ δὲν τιμωρήθηκε γι' αὐτὰ τὰ ἔργα. Τιμωρία δὲν εἶναι ἡ φυγὴ μὲ τὴ σοῦστα. 'Η ἀληθινὴ τιμωρία θὰ ἦταν ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπαναστάσεως: Μιὰ 'Ελλὰς ἀποκλεισμένη ἀπὸ θαλάσσης, πειναλέα, χρεωκοπημένη, ἐδαφικὰ κομματιασμενη, πού, σὲ δυὸ μῆνες, θὰ τὸν παλούκωνε πρῶτον ἀπ' ὅλους—θὰ τὸν παλούκωναν οἱ ἴδιοι οἱ ὀπαδοί του—στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Προκύπτει ὅθεν ἀπὸ τὰ ἀδιάσειστα γεγονότα ποὺ γράφει ὁ κ. Σπ. Μελᾶς, ὅτι αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ μεγάλος ἐγκληματίας τῆς Δεκεμβριανῆς στάσεως καὶ ὅλης τῆς κακοδαιμονίας τοῦ 'Ελ. λαοῦ ποὺ προηγήθη τοῦ ὀλέθρου τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἂς μελετήσωμεν ὅμως τὸν μετριώτατον αὐτὸν καὶ τυχοδιώκτην καθηγητὴν καὶ ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου μίαν διακοίνωσίν του, ποὺ περιέχει συνθήματα «γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ λαό».

Πρῶτον σύνθημα: «Ἀπελευθέρωση τῆς ἀγροτιᾶς, ἀγροτικὴ πολιτική». «Ἀπαλλοτριώνονται ἀμέσως χωρὶς ἀποζημίωσι ὅλα τὰ τσιφλίκια δημόσια ἤ δημοτικά, μοναστηριακά, ἐκκλησιαστικὰ καὶ μοιράζονται εἰς τοὺς ἀκτήμονας καὶ φτωχοὺς ἀγρότας». Τὸ σύνθημα αὐτὸ τοῦ μεγάλου νομοθέτου Σβώλου, τὸ ἀφήνω ἀσχολίαστον, καὶ ἂς βγάλῃ συμπεράσματα μόνος του ὁ Ἑλ. λαός, ποὺ τόσον ὑπέφερε ἀπὸ τοὺς ἀγροτοπατέρας αὐτοῦ τοῦ εἴδους, καὶ ἔρχομαι εἰς τὸ

Δεύτερον σύνθημα: «Ἐξισώνεται ἡ γυναῖκα μὲ τὸν ἄνδρα σ' ὅλα τὰ δικαιώματα, οἰκονομικά, κοινωνικά, πολιτικά». Τὸ σύνθημα αὐτὸ δὲν μὲ ἀφήνει ὁ πειρασμὸς νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητον καὶ χωρὶς νὰ θέλω, μὰ τὸν διχαλωτὸν πόδα τοῦ διαβόλου, θὰ π κράνω τὸν κύριον καθηγητήν ! !

Ἡ ἐπιστήμη, ἡ πεῖρα, ἡ σοφία χιλιετηρίδων, λέγει, κύριε καθηγητά, ὅτι ὁ ἄνδρας ἐπλάσθη διὰ τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν βιοπάλην καὶ ζῇ μὲ τὸν ἑαυτόν του καὶ τὸν ἐγωκεντρισμόν του, ἡ δὲ γυναῖκα εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν πλασμένη διὰ τὴν μητρότητα καὶ ζῇ εἰς σφαίρας αὐταπαρνήσεως καὶ ἀλτρουϊσμοῦ.

Ὅπως διαφέρει ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς κατὰ τὸ ὕψος, τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ νευρικὸν σύστημα, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διαφέρει πνευματικῶς καὶ συναισθηματικῶς.

Ἡ γυναῖκα βλέπει τὸ πᾶν μόνον μὲ τὰ μάτια καὶ τὸ συναίσθημα τῆς καρδίας καὶ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν συγκεκριμένον κόσμον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ζῇ. «Ἡ ἐπιστήμη διὰ τὴν ἐπιστήμην» δὲν ἔχει καμμίαν θέσιν εἰς τὴν ὑπόστασιν τῆς γυναικός.

Νά, διατὶ διαφέρει διανοητικῶς ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα καὶ ὄχι μόνον ποσοτικῶς, ἀλλὰ διαφέρει καὶ ποιοτικῶς καὶ αἱ διαφοραὶ αὗται εἶναι ἀπόρροια τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων ἑκατέρου τούτων, ὅτι, τουτέστιν, ὁ ἀνὴρ ζῇ μὲ τὸν ἐγωκεντρισμόν του καὶ ἡ γυναῖκα προορίζεται διὰ τὴν μητρότητα.

Καὶ ἡ Φυσιολογία ἐχαρακτήρισε τὸν ἄνδρα, ὡς ὂν τοῦ

κρανίου καὶ τὴν γυναῖκα ὡς ὄν τῆς λεκάνης.

Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, πῶς θὰ ἐξισώσετε τὰ δύο φῦλα;

Μὲ τὴν μέθοδον τοῦ Προκρούστου, ὅπως κάμνουν οἱ ὀπαδοί σας ἐμπρὸς στὰ μάτια σας, κόπτοντες καρωτίδας καὶ πλήττοντες ἐκ τῶν ὄπισθεν;

Ἄς προχωρήσωμεν ὀλίγον εἰς τὴν ἐξίσωσιν τῶν δύο φύλων, ποὺ ὑπεσχέθη ἡ ΠΕΕΑ καὶ τὴν ὁποίαν ἅρπαξαν τὰ ἑτοιμόρροπα θηλυκὰ ὡς θεόσδοτον μάννα.

Καὶ θὰ καλέσωμεν εἰς συνηγορίαν μας τὴν διάσημον Τζίνα Λομπρόζο, ἥτις εἰς τὸ περίφημον ἔργον της, «Ἡ γυνὴ ἐν τῇ παρούσῃ κοινωνίᾳ»—«La femme dans la societé acctuelle» γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἡ γυναῖκα τῆς σήμερον, ἄν ὑποφέρῃ, δὲν ὑποφέρει οὔτε ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀδικίας τοῦ ἀνδρός, οὔτε ἀπὸ τὴν μικράν της ἐπιρροὴν εἰς τὴν πολιτικήν, οὔτε ἀπὸ τὴν ἐξάρτησιν τοῦ ἀνδρός, οὔτε ἀπὸ τὴν ἀκαμψίαν τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου.

Τοὐναντίον ὑποφέρει, διότι ὁ μηχανισμός, αἱ ἐπιδόσεις της καὶ ἡ νεωτέρα ἐξέλιξίς της, τὴν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸ σπίτι, τὴν ὑπεχρέωσαν εἰς μίαν ζωὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν ἀνδρικήν, τὴν προσανατόλισαν πρὸς ἀπολαύσεις, ἀπολαυάς, φιλοδοξίας, αἵτινες δὲν ἔχουν δι᾿ αὐτήν, ὅσον διὰ τὸν ἄνδρα, ἕλξιν, καὶ τῆς εἶναι δυσκολώτερον νά τὰς πραγματοποιήσῃ, ἐν ἑνὶ λόγῳ τὴν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸ φυσικὸν κέντρον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς δράσεώς της, καὶ τὴν κατηύθυναν πρὸς κέντρον ξένον καὶ διάφορον. Καὶ νὰ προσέξῃ ἡ γυναῖκα μήπως χάσῃ τὸ ἀπὸ αἰώνων ἰσχυρόν της ὅπλον, δηλαδὴ τὸ γόητρόν της ὡς γυναικός, ὅτε θὰ καταστῇ δυστυχεστάτη καὶ ἄθυρμα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνδρός».

Τώρα τὶ λέγει ὁ κ. συνταγματολόγος καὶ οἰκονομολόγος τῆς κακῆς ὥρας, ποὺ ἐξηνέμισε τὰς οἰκονομίας τῶν ὑπηρετριῶν;

Ἤ ὑπέγραφε τὰς προκηρύξεις πρὸς τὸν λαὸν χωρὶς νὰ προσέχῃ τὶ περιέχουν, ἢ δὲν ἐπίστευεν εἰς αὐτὰ ποὺ ἐξήγγειλε μεγαλοστόμως; Καὶ ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ δὲν εἶναι ἐν τάξει.

Ἀλλὰ ἄς μὴ χάνωμεν χρόνον μὲ τὸν Σβῶλον καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ «Ἔργα καὶ ἡμέρας» τοῦ ΕΑΜ. Διότι πολὺ θὰ μᾶς

ἀπασχολήσῃ τὸ αἱματηρότατον, τὸ ἀνθρωποφάγον, τὸ δολοφόνον τρίπτυχον τοῦ ΕΑΜ, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται:

1) Ἀπὸ τὰς ἐκτελέσεις, κατὰ τὴν τριετίαν τῆς κατοχῆς
2) Ἀπὸ τὴν στάσιν τοῦ Δεκεμβρίου καὶ
3) Ἀπὸ τὸ φρικαλέον δρᾶμα τῆς ὁμηρίας.

Ἤδη δέ, ἀνεγείρομεν μὲ ἐπίσημα, ἀδιάσειστα καὶ ἀδιάψευστα στοιχεῖα, τὴν πρώτην πτυχήν, διὰ νὰ φρίξῃ ἡ ὑφήλιος.

ΜΕΡΟΣ Γ΄

1. ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΕΑΜ
2. ΖΕΡΒΑΣ
3. ΨΑΡΡΟΣ
4. ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΩΝ Ο-ΜΑΔΩΝ
5. ΕΘΝΙΚΑΙ ΑΝΤΑΡΤΙΚΑΙ ΟΜΑ-ΔΕΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ καὶ ΘΡΑΚΗΣ
6. ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ
7. ΕΥΡΥΤΑΝΙΑ—ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ
8. ΦΘΙΩΤΙΣ—ΛΑΜΙΑ
9. ΞΗΡΟΜΕΡΟΝ
10. ΜΑΚΡΥΝΕΙΑ—ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ
11. ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ—ΤΡΙΚΚΑΛΑ
12. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΕΛΑΣ
13. ΕΡΑΝΟΙ ΤΟΥ ΕΑΜ

Ἔργα καὶ ἡμέραι τοῦ Ε.Α.Μ.

Ὡς θὰ πεισθῇ ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὸ παρὸν κεφάλαιον, οἱ ἐκτελεσθέντες Ἕλληνες, ποὺ δὲν ἐδέχθησαν νὰ πωλήσουν τὴν πίστιν των καὶ τὴν πατρίδα των, ἀνέρχονται εἰς πολλὰς δεκάδας χιλιάδων. Κατὰ τοὺς μετριωτάτους ὑπολογισμούς, οἱ φονευθέντες κατὰ τά ἔτη 1943 καὶ 1944 καὶ κατὰ τὴν στάσιν τοῦ Δ)βρίου, ἀπὸ τοὺς στυγεροὺς δολοφόνους τοῦ ΕΑΜ, ἀνέρχονται εἰς 100.000, ὅσοι, δηλαδή, δὲν ἐφονεύθησαν ἀπὸ τοῦ 1821 καθ' ὅλους τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς πολέμους μέχρι σήμερον.

Ἡ δρᾶσις τῆς τρισαθλίας αὐτῆς σπείρας ποὺ λέγεται ΕΑΜ εἶναι ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀντιχριστιανική, ἀντεθνική, ἀντιοικογενειακὴ καὶ ἀντικοινωνικὴ καὶ τὴν στυγερωτάτην αὐτῆς καὶ δολοφόνον δρᾶσιν, τὴν ἐπότισε μὲ ποταμοὺς ἑλληνικοῦ αἵματος καὶ τὴν συνύφανε μὲ τὸν ἐφιάλτην τῆς φρίκης καὶ τῆς ἀνηκούστου τρομοκρατίας καὶ ὠμότητος.

Καὶ διὰ νὰ μὴ δύνανται πλέον νὰ ξεφύγουν ποτὲ οἱ ἀπαίσιοι ἐαμῖται, ἀπὸ τὸ δίκτυον τοῦ Ἐὰμ, σατανικῶς, ἐδημιούργησε τοῦτο τὰ Δακτυλίδια τοῦ Αἵματος.

Ἰδοὺ τὶ γράφει Ἀγγλικὴ ἐφημερίς:

ΛΟΝΔΙΝΟΝ 7 Ἰανουαρίου. Ἡ ἐφημερίς «Νταίηλυ Μαίηλ» δημοσιεύει σήμερον ἀνταπόκρισιν τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀπεσταλμένου της, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποκαλύπτονται αἱ μέθοδοι, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν οἱ «καθοδηγηταί» τοῦ ΕΛΑΣ, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς τὰς τάξεις τῶν πλέον φανατικῶν μελῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ δακτυλίδια τοῦ αἵματος»:

«Ὅταν εἰσέρχωνται νέα μέλη εἰς τὸν στρατὸν τοῦ ΕΛΑΣ, γράφει ἡ Ἀγγλικὴ ἐφημερίς, ὁ «καθοδηγητὴς» τὰ ὑποχρεώνει νὰ φονεύσουν τοὺς ἀντιπάλους τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ νὰ ἀφαιροῦν ἀπὸ τὰ θύματά των τὰ δακτυλίδιά των, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ φέρουν αὐτοὶ εἰς τὰ δάκτυλά των. Τὰ δακτυλίδια αὐτά, οἱ κομμουνισταὶ τὰ ἀποκαλοῦν «δακτυλίδια αἵματος». Κατ' αὐτὸν τὸν

τρόπον, οἱ κομμουνισταὶ κατορθώνουν νὰ συγκρατοῦν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ΕΛΑΣ τοὺς ἀνυπόπτους νεαροὺς Ἕλληνες. Οὐδεὶς πλέον τολμᾷ μετὰ τὸ «δακτυλίδιον τοῦ αἵματος» ν' ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸν ΕΛΑΣ, διότι ὑφίσταται τὸν ἐκβιασμὸν ὅτι θ' ἀποκαλυφθῇ τὸ ἔγκλημά του καὶ ἑπομένως θὰ ὑποστῇ σκληρὰν τιμωρίαν ἀπὸ τὴν Δικαιοσύνην τῆς πατρίδος του».

Καταλήγων ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Νταίηλυ Μαίηλ» ἀποκαλύπτει ὅτι τήν ἀνωτέρω πληροφορίαν τὴν ἔλαβε ἀπὸ τοὺς ἰδίους ἄνδρας τοῦ ΕΛΑΣ τοὺς ὁποίούς ἐπεσκέφθη.

Ἂς ἀπολαύσῃ ὁ ἀναγνώστης μίαν διαταγὴν τῶν «ἀπελευθερωτῶν» τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος:

Τὰ κατασχεθέντα ἀρχεῖα τοῦ ἡρωϊκοῦ ΕΛΑΣ μᾶς δίδουν καθημερινῶς καὶ νέα στοιχεῖα, πείθοντα ἀπολύτως περὶ τῶν ἀντεθνικῶν καὶ ἐγκληματικῶν προθέσεων τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ἀκόμη ἀσυστόλως ὅτι εἶναι οἱ «ἀπελευθερωτὲς» τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Κατωτέρω δημοσιεύομεν μίαν ἐκπληκτικὴν διαταγὴν τοῦ ΕΛΑΣ, ἡ ὁποία ἐνθυμίζει τὰς μεθόδους τοῦ Στρόπ, τοῦ Σιμάνα καὶ τῶν ἄλλων Γερμανῶν κατακτητῶν, τὰς ὁποίας ἀσυνειδήτως ἐφήρμοζεν ὁ ἡρωϊκὸς ΕΛΑΣ· Ἰδοὺ ἡ διαταγή:

Ε. Λ. Α. Σ.
XIII ΜΕΡΑΡΧΙΑ ΣΤΕΡΕΑΣ
ΕΠΙΤΕΛΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΙΙ
ΑΡΙΘ. 999

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΑΤΑΓΗ

Ἀπαγορεύεται

1. Ἡ κυκλοφορία τῶν πολιτῶν κατὰ τὴν νύχτα ἀπὸ τῆς 18ης ὥρας μέχρι τῆς 6ης πρωϊνῆς.

2. Ἡ ἄνευ ἀδείας ἀπομάκρυνσις παντὸς πολίτου ἐκ τοῦ τόπου τῆς μονίμου κατοικίας του.

3. Ἡ πρὸς τὰς γραμμὰς τῶν Γερμανῶν ἢ τοῦ ΕΔΕΣ κίνηση· Πᾶς πολίτης κατευθυνόμενος πρὸς τὰ ἐκεῖ θὰ πυροβολῆται ἢ συλλαμβανόμενος θὰ δικάζεται ἐπὶ κατασκοπείᾳ.

4. Ἡ κατ' οἶκον φιλοξενία παντὸς ξένου ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας καὶ χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τοῦτο ἀμέσως εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ χωρίου. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ καταδικάζεται ὡς κατασκοπεία.

5. Ἡ κατοχὴ ἢ ἀπομάκρυνσις ὅπλων ἢ πυρομαχικῶν τιμωρεῖται μὲ θάνατον,

6. Ὁμοίως ἡ ἀπομάκρυνσις εἰδῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν ΕΔΕΣ.

7. Ἡ καθ' οἱονδήποτε τρόπον κλοπὴ ἢ βλάβη τῶν εἰδῶν τοῦ ΕΛΑΣ.

8. ΕΑΝ ΕΛΑΣΙΤΗΣ ΚΤΥΠΗΘΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕΝ ΠΑΡΑ ΧΩΡΙΚΩΝ, ΩΣ ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ ΘΑ ΘΑΝΑΤΩΘΟΥΝ ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΕΓΙΝΕ Η ΠΡΑΞΗ,

Ἡ παροῦσα νὰ λάβη εὐρεῖαν δημοσιότητα μερίμνῃ τῶν μονάδων τοῦ μονίμου ΕΛΑΣ καὶ τῶν πολιτικῶν ὀργανώσεων διὰ τοιχοκολλήσεως. Οἱ πολιτικοὶ καθοδηγηταὶ θὰ ἐπεξηγήσουν εἰς τὰ χωρία τὴν παροῦσαν καθὼς καί εἰς τοὺς ἀντάρτας.

Σ. Δ. XIII Μεραρχίας Στερεᾶς 20—1—44.

Δ. ΟΠΟΥΝΤΙΟΣ
Ὑποστράτηγος
ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΑΝΝΗΣ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Ὁ πρῶτος τῶν ὑπογραφόντων τὴν διαταγὴν αὐτήν, Δ. Ὀπούντιος εἶνε ὁ Στρατιωτικὸς Διοικητὴς τῆς XIII Μεραρχίας, στρατηγὸς Δ. Ματσούκας. Δι' αὐτὸν μᾶς δίδει ἐνδιαφερούσας πληροφορίας τὸ ἴδιο τὸ ΕΛΑΣ μὲ τὸ κατωτέρω ἐπίσημον ἔγγραφόν του:

Ε.Λ.Α.Σ.
ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΛΟΚΡΙΔΑΣ
Γραφεῖο ΙΙ. Τμῆμα Πολιτικὸ
Α. Π. 161
Σ.Δ. τῇ 19—11—1943

Ἐμπιστευτικὸ

Πρὸς τὴ Διοίκηση ΕΛΑΣ Στερεᾶς Ἑλλάδος,
Γραφεῖο ΙΙ — Τμῆμα Πολιτικόν.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 773)29.9.43 διαταγῆς σας, δι' ἧς κοινοποιεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 83)8—9—43 διαταγὴ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου, σᾶς ἀναφέρομεν τὰ κάτωθι:

Ἀπ' τὴ περιφέρειά μας ἔφυγαν καὶ κατετάγησαν στὸ ἀντάρτικο οἱ ἑξῆς Ἀξιωματικοί;

1. . . . . ,

2. . . . , . , ... , . . . , . . .

3. Δημήτριος Ματσούκας (ὑποστράτηγος) ἐξ Ἐλατείας. Πρὸ τῆς κατατάξεώς του στίς τάξεις τοῦ ΕΛΑΣ καὶ μετὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν καταχτητῶν ἠσχολεῖτο μὲ τὴν μαύρη ἀγορά. Ταχτικὰ ταξίδια ἀπὸ Ἐλάτεια μέχρις Ἀθήνας χωρίς νὰ φαίνεται ἐὰν ἦταν ὠργανωμένος σὲ καμμιὰ ὀργάνωση, οὔτε καὶ μιλοῦσε καθόλου γιὰ ὀρ-

γανώσεις. Τώρα τελευταῖα τοῦ μίλησε κάποιος γαμβρός του, μέλος τοῦ Κ,Κ. γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ ΕΛΑΣ, δὲν γνωρίζουμε ὅμως ἐὰν τὸν ἔπεισε αὐτὸς ἢ ἄλλοι λόγοι γιὰ νὰ μπῆ στὸν ΕΛΑΣ.

Περισσότερα στοιχεῖα γι' αὐτὸν θὰ σᾶς στείλουμε μόλις συγκεντρώσουμε.

Τὸ ΙΙ Γραφεῖο Παῦλος Ζῆκος».

Τὸ ἔγγραφον αὐτὸ διεβιβάσθη ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν μαχητικὴν ὀργάνωσιν τοῦ ΕΛΑΣ τῆς Διοικήσεως Στερεᾶς Ἑλλάδος, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2446)22—12—43 ὁμοίου πρὸς τὴν XIII Μεραρχίαν καὶ ὑπογράφεται ἀπὸ τοὺς Β. Ζάκκαν καὶ Κ. Ξηροτύρην.

Ὁ Μπαρμπαγιάννης ποὺ ὑπογράφει μαζὶ μὲ τὸν στρατηγὸ Ματσούκαν τὴν διαταγὴν τοῦ ΕΛΑΣ εἶναι ὁ γνωστὸς κομμουνιστὴς Θεόδωρος Εὐθυμιάδης, γουνεργάτης κάτοικος Καστοριᾶς. Οὗτος ἦτο ἐξόριστος εἰς Ἀκροναυπλίαν, ἀπηλευθερώθη δὲ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1941 μαζὶ μὲ 26 ἄλλους κομμουνιστὰς (μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ τέως βουλευτὴς τοῦ ΚΚΕ Ἀνδρέας Τζίμας) ἀπὸ ἕνα Γερμανὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἕνα ὑπάλληλον τῆς Βουλγαρικῆς Πρεσβείας, οἱ ὁποῖοι μετέβησαν διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἰς τὸ Ναύπλιον.

Ὁ κ. Εὐστρ. Γ. Κουλουμβάκης, βουλευτής, ἔξοχος νομομαθής, δεινὸς ρήτωρ καὶ πατριώτης ἁγνότατος καὶ φλογερός, ἐνθυμίζων τὸν παροιμιώδη πατριωτισμὸν τοῦ ρήτορος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν Δημοσθένους, διὰ νὰ ἄρῃ κάθε δικαιολογίαν τοῦ ΕΑΜ, ὅτι ἤρχισε δῆθεν νὰ φονεύῃ μετὰ τὴν σύστασιν τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας, ἀπηύθυνεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν τότε Πρωθυπουργὸν κ. Παπανδρέου ἐν ᾗ ἀναφέρει ὅτι τόν Ἰούλιον, Αὔγουστον καὶ 8)βριον τοῦ 1943, πρὸ τῆς συστάσεως τῶν Ταγμάτων, ἐδολοφονήθησαν ἀπὸ τοὺς Ἐαμίτας οἱ κάτωθι:

1) Σαχλῆς Δημ. ἔφεδρος ἀνθ)γός, 2) Τόμπρος Χαρίλαος, 3) Κόνιαρης Ἰωάννης δολοφονηθέντες εἰς τὸ δάσος τοῦ Ταϋγέτου κατόπιν βασανιστηρίων, 4) Παναγᾶκος Γεώργιος, 5) Δαρβέρης Π., 6) Δαρβέρης Ἰωάν., 7) Σκάλκος Ἀθ., 8) Σκάλκος Γεώργ., 9) Σκάλκος Πέτρος, 10) Μαργιόλης Πέτρος, 11) καὶ 12) Ἀδελφοὶ Ἀναγνωστόπουλοι ἐκ Σκούρας, 13) Καρατζᾶς, 14) Κοκκώνης Σ , 15) Παπαδᾶκος Π., 16) Παπαδᾶκος Ε., 17) Τσέ-

τσέκας Γ., 18) Κουμανάκος Βασ., 19) Παναγουλάκος Παναγ., 20) Μπεζετάκος Νικ., 21) Κακαλέτρης Άρ., 22) Άρβανίτης Θεοδόσιος λοχαγός, έντιμότατος καὶ φιλησυχώτατος Σπαρτιάτης, δολοφονηθεὶς άνύποπτος ἔξωθι τῆς οἰκίας του καὶ πυροβοληθεὶς ὄπισθεν εἰς τὴν κεφαλήν, διότι δὲν ἐδέχθη νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ ΕΑΜ, 23) Καργᾶκος Γεώργ., 24) Άγγέλου Κων., 25) Γερμανᾶκος Νικ. ἐτῶν 70!! 26) Σκαλτσούνης Π., 27) Σκαλτσούνης Ἰω., 28) Εἷς μοναχός, 29) Καλογερᾶκος, 30) Μοναχὸς Άββακοὺμ Γούσης, 31) Πλαγάκης Γεώρ. 32) Στεφανῆς Στυλ., 33) Γαλάνης Νικ., 34) Σγουρίτσας Δημοσθένης. Πολλοὺς ἄλλους δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν, δολοφονηθέντας κατόπιν φρικτῶν βασανιστηρίων, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐγγραφοῦν ΕΑΜΙΤΑΙ» !!

Οἱ κακοῦργοι ἐαμῖται πλήττοντες αὐτὸ τοῦτο τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον ἠγωνίζετο εἰς στιγμὰς τῆς ὑπάρξεώς του τραγικάς, νὰ περισώσῃ ὅ,τι ἠδύνατο καὶ ἀπὸ τὸν κατακτητήν ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς ὑπονομευτάς, τὴν 7ην Ἀπριλίου 1944 κατέσφαξαν εἰς τὸν Μαραθῶνα 6 χωροφύλακας.

Συνεχίζοντες δέ, οἱ αὐτοὶ δολοφόνοι ἐλασῖται, τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Κράτους, τὴν 16ην Ἀπριλίου 1944 ἀνετίναξαν τήν γέφυραν παρὰ τὸ Δερβένι καὶ συνέλαβον 42 ἀστυφύλακας μόλις ἐξελθόντας τῆς σχολῆς καὶ μεταβαίνοντας εἰς ἐνίσχυσιν τῆς φρουρᾶς Πατρῶν καὶ Κερκύρας καὶ τοὺς ἐφόνευσαν κατὰ τόν πλέον ἄγριον καὶ φρικτὸν τρόπον.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐγκλήματος τούτου ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Α. Ταβουλάρης τὴν 27ην Ἀπριλίου 1944 ἐξέδωκε τὴν κάτωθι ἡμερησίαν διαταγήν:

«Ἀξιωματικοί, Ἀνθυπαστυνόμοι. Ἀρχιφύλακες, Ὑπαρχιφύλακες καὶ Ἀστυφύλακες .

ΣΤΗΤΕ ΕΝ ΠΡΟΣΟΧΗ

Σᾶς καλῶ εἰς ἀπόδοσιν φόρου τιμῆς καὶ τέλεσιν ἱεροῦ μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ἐν Δερβενίῳ ἀγρίως δολοφονηθέντων τεσσαράκοντα δύο ἀστυφυλάκων μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν των.

Ἑλληνόπουλα, μόλις ἐξελθόντα τῆς σχολῆς καὶ προοριζόμενα διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀστυνομιῶν Πατρῶν καὶ Κερκύρας, νεόβγαλτα στὴ ζωὴ καὶ στὸ καθῆκον, ἄνευ συμπαθειῶν καὶ ἀν-

τιπαθειῶν, συνελήφθησαν κατόπιν ἀνατινάξεως σιδηροδρομικῆς γεφύρας καὶ ἐστερήθησαν ἀγρίως τῆς ζωῆς των ἀπὸ τοὺς ἐστερημένους ἠθικῆς, τιμῆς καὶ Ἑλληνικῆς συνειδήσεως αἰσχίστους ἐγκληματίας.

Καὶ ὅταν οἱ ἀπαίσιοι δολοφόνοι τῆς ὡραίας Ἑλληνικῆς νεότητος θὰ συναντηθοῦν μὲ τοὺς ἄλλοτε στρατηγοὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἤδη ἀρχηγούς των, Σαρηγιάννην, Γρηγοριάδην, Μπακιρτζῆν, Σαράφην, Μάντακαν καὶ ἄλλους φιλοδοξοῦντας τὴν ἡγεσίαν τοιούτων ὀπαδῶν, θὰ δεχθοῦν ἀσφαλῶς τὰ συγχαρητήριά των καὶ τὰ χέρια τῶν πρώην στρατηγῶν θὰ σφίξουν τὰ ματωμένα χέρια τῶν δολοφόνων.

Ὁποία κατάπτωσις, ὁποῖον αἶσχος!

Ἀξιωματικοί, βαθμοφόροι καὶ ὑπάλληλοι τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Τὸ μνημόσυνον τῶν σφαγιασθέντων θὰ ὁλοκληρωθῇ μόνον ἐὰν ὁρκισθῆτε ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τάφου των τὴν ἀμείλικτον τιμωρίαν τῶν ἀπαισίων δολοφόνων των.

ΣΤΩΜΕΝ ΕΝ ΠΡΟΣΟΧΗ

Αἱ ψυχαὶ τῶν δολοφονηθέντων ἀναμένουν νὰ ἐκτελέσητε τὸ καθῆκον σας. Καὶ τὸ καθῆκον αὐτὸ πάντων ἡμῶν εἶναι ἡ ἀμείλικτος δίωξις καὶ τιμωρία τῶν ἀπαισίων συμμοριτῶν, τῶν διὰ τῶν ἀτίμων κακουργημάτων των στιγματιζόντων τὴν ὡραίαν Ἑλληνικὴν Πατρίδα.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Α. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ

Τιμῶσα ἡ Ἑλληνικὴ Πατρὶς τὴν μνήμην τῶν ἱερῶν 48 θυμάτων, ἐτέλεσεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν Ἀθηνῶν τὴν 18ην Μαΐου 1944 πάνδημον μνημόσυνον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῶν ἐπισήμων, παρευρέθησαν χιλιάδες πολιτῶν, οἵτινες παρεκάλεσαν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν ἐφιάλτην τῶν δῆθεν ὑπερασπιστῶν μας ἐλασιτῶν.

Ἀπὸ τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἔργα τοῦ ΕΑΜ», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τὴν 29)4)1944, μανθάνει τὸ Πανελλήνιον κατὰ ποῖον τρόπον πρωτάκουστον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ἐξετελέσθησαν εἰς τὸ Κρανίδιον ἕξ (6) ἔντιμοι Ἕλληνες καὶ καλοί πολῖται.

«Οἱ ἀσυνείδητοι ἐγκληματίαι, οἱ ἀπαίσιοι δολοφόνοι οἵτι-

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπειράριθμα ἐγκλήματα τοῦ Ἐαμοκομμουνισμοῦ. Ὁλόκληρος οἰκογένεια ἀπὸ πέντε μέλη ἐξωντώθη. Τὴν ἀπαρτίζουν ὁ τραυματίας τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου, Πρόδρομος Νοταρίδης, ἡ σύζυγός του Ραχήλ, ἡ κόρη του Κατερίνα, ἐτῶν 22, ἡ κόρη του Ζηνοβία, ἐτῶν 19 καὶ ὁ υἱός του Δημήτριος, ἐξετελέσθησαν καὶ οἱ 5.— Κάτω ἀριστερά: 1) Βασίλειος Κομᾶσος, πτυχιοῦχος Νομικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς σχολῆς, πολεμιστὴς τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου, 2) Λάμπρος Ἠλ. Φασουλᾶς, ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου καὶ 3) Νικόλαος Κομᾶσος—Φασουλᾶς, μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου καὶ τοῦ Ὠδείου.

νες διὰ μεθόδων πρωτοφανοῦς ἀγριότητος προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἐπαίσχυντον τρομοκρατίαν των ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, διέπραξαν προχθὲς εἰς τὴν Ἑρμιονίδα καὶ νέον ἔγκλημα ἀνηκούστου βαρβαρότητος εἰς βάρος εὐσυνειδήτων ὀργάνων τοῦ Κράτους καὶ τιμίων Ἑλλήνων.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Κρανιδίου, ὅπου διαταχθέντες εἶχον συγκεντρωθῆ οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, προσεκομίσθησαν, συλληφθέντες πρὸ ἡμερῶν ὑπὸ τῶν ἀπαισίων αὐτῶν δολοφόνων, οἱ:

1) Πολύβιος Λεκός, δήμαρχος Σπετσῶν, 2) Γεώργιος Διαμαντόπουλος ἀρχιτέκτων, 3) Κόχελας ἰατρὸς ἐν Σπέτσαις 4) Παναγιώτης Φιλίππου, οἰκονομικὸς ἔφορος Σπετσῶν καὶ Ἑρμιονίδος, 5) Παναγιώτης Κορδώνης, κτηματίας ἐκ Κρανιδίου, καὶ 6) Ἱεροδιάκονος τῆς Μονῆς Ἁγίων Ἀναργύρων Πουλῆς Στέφανος.

Οἱ ἀτυχεῖς αὐτοὶ Ἕλληνες, ὁδηγηθέντες εἰς τὴν πλατεῖαν, ἐτοποθετήθησαν πρὸ μιᾶς μακρᾶς τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειντο τρεῖς μάχαιραι, ἐκλήθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ παρισταμένου δημίου των, ἑνὸς ἐκ τῶν δολοφόνων, ὅστις ἔφερεν ἐρυθρᾶν προσωπίδα καὶ ἐρυθρᾶν χλαμύδα, νὰ ἐκλέξουν ἕκαστος τὴν μάχαιραν διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐφονεύετο. Ὡς ἦτο φυσικόν, τὰ ἀτυχῆ θύματα τῶν ἀπανθρώπων καννιβάλων ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπακούσουν εἰς τὴν ὑπόδειξιν τῶν δολοφόνων. Καὶ τότε ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν παρισταμένων διεδραματίσθη ἡ πλέον ἀνατριχιαστικὴ καὶ ἀπαισία σκηνή, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ συλλάβῃ ἀνθρώπινος νοῦς, μία σκηνὴ ὄχι μόνον φρικώδης καὶ ξένη πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἤθη, ἀλλὰ καὶ ξένη πρὸς οἱονδήποτε αἴσθημα στοιχειώδους ἀνθρωπισμοῦ.

Ὁ παριστάμενος δήμιος, ἄνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ, ἁρπάσας τὴν μάχαιραν ἐξετέλεσεν ἀμέσως τὰ θύματά του τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, δι᾽ ἀποκοπῆς τῶν σφαγητίδων φλεβῶν. Καὶ τὰ ἓξ θύματα ἐσφάδαζον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀρκετάς ὥρας λόγῳ τῆς βραδείας αἱμορραγίας, ἐκπνεύσαντα τελικῶς ἀπὸ ἐξάντλησιν. Μετὰ ταῦτα δέ, ἀφοῦ ἀπέκοψαν τὰς κεφαλάς, ἐξώρυξαν διὰ τῆς ἰδίας μαχαίρας τοὺς χρυσοὺς ὀδόντας τῶν θυμάτων, ἀπαγορεύσαντες συγχρόνως εἰς τοὺς κατοίκους νὰ

ἐνταφιάσουν τὰ ἀκέφαλα πλέον πτώματα.

Ποῖος φρικώδης θάνατος! Ποία ἀναλγησία! Πόση θηριωδία! Κατάρα εἰς τοὺς δολοφόνους! Κατάρα καὶ ἀνάθεμα εἰς τὰ δίποδα θηρία, ποὺ μολύνουν μὲ τὰς ἀτίμους αὐτὰς πράξεις των τὸ ἔδαφος τῆς Πατρίδος μας.

Καὶ ὅμως τέσσαρες καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πέντε Ἕλληνες στρατηγοὶ συνεργάζονται μὲ τὰ ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ θηρία.

Ἕλληνες πατριῶται! Ἀνανήψατε! Ἀφυπνισθῆτε! Ἑνωθῆτε διὰ νὰ σώσωμεν τὴν Ἑλλάδα.

Αἱ ὀρδαὶ τῶν τεράτων αὐτῶν πρέπει νὰ ἐξοντωθοῦν. Τὰ ἀθῶα θύματα ζητοῦν ἐκδίκησιν. Θάνατος εἰς τοὺς ἀγρίους καννιβάλους, ποὺ μᾶς διήρεσαν διὰ νὰ ἐξοντώσουν τὴν φυλήν μας.

(ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)

Εἰς τὸν «Τηλέγραφον» τῶν Πατρῶν, ἐφημερίδα σοβαρὰν καὶ ἔχουσαν πολὺ καὶ ἐκλεκτὸν ἀναγνωστικὸν κοινόν, ἐδημοσιεύθη ἡ κάτωθι φρικιαστικὴ περιγραφὴ τῆς ἀνηκούστου καὶ στυγερᾶς σφαγῆς τῶν Τριποτάμων, τὴν ὁποίαν ἀνεδημοσίευσαν τὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα» τὴν 3ην Μαΐου 1944, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τό νέον ἔγκλημα τῶν ἀτάκτων».

«Ὅ,τι ἀπὸ ἡμερῶν ἐθεωρεῖτο ἀσύλληπτον καὶ ἀπὸ τὴν πλέον ὑψιπετῆ φαντασίαν, ἀπεκαλύφθη χθὲς ὡς ἀνατριχιαστικὴ καὶ συγκλονίζουσα κάθε ψυχὴν πραγματικότης. Τὸ φονικὸν δρᾶμα τὸ ὁποῖον τὴν χαραυγὴν τῆς 5ης Ἀπριλίου διεδραματίσθη παρὰ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ὀλίγον ἔξωθι τοῦ Δερβενίου, παρὰ τὸ 165ον χιλιόμετρον, ἐπεσφραγίσθη τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην μὲ τὸ ἀθῶον αἷμα 75 περίπου ἀτόμων, σφαγιασθέντων μὲ τὸν πλέον θηριώδη τρόπον εἰς μίαν δασώδη περιοχὴν τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων. Ὁ νομάρχης Ἀχαΐας κ. Μπακογιάννης ἐπιστρέψας χθὲς μετὰ τὴν ἐπιτόπιον διαπίστωσιν τοῦ ἀπαισίου τούτου ἐγκλήματος καὶ καλέσας τοὺς δημοσιογράφους, προέβη εἰς καταπληκτικὴν ἀφήγησιν τοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἐν δικαιολογημένῃ ἀγανακτήσει τὴν κοινωνίαν μας. Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ὁ κ. Νομάρχης ἐξῆλθε τῆς πόλεώς μας μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὰ Καλάβρυτα, ὅπου φθάσας περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας, συνηντήθη μετὰ τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπληροφορήθη ὅτι τὴν προηγουμένην εἴς τινα τοποθεσίαν παρὰ τὴν περιοχὴν Τριποτάμων, ἔλαβε χώραν ἡ

θηριώδης σκηνὴ τῆς δολοφονίας ὑπὸ τῶν ἀνταρτῶν τῶν συλληφθέν-των ὑπ' αὐτῶν πρὸ 10ημέρου ἀστυνομικῶν ὀργάνων, καθὼς καί τινων ἄλλων προσώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριελαμβάνοντο καὶ 4 γυναῖκες, σύζυγοι Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν. Ὁ κ. Γερμανὸς Διοικητὴς προσέθεσε ὅτι μεταξὺ τῶν θυμάτων θὰ ἔδει νὰ συγκα-ταλεχθοῦν καὶ 7 Γερμανοὶ στρατιωτικοί. Ἅμα τῇ πληροφορίᾳ ταύτῃ ὁ κ. Νομάρχης ἐξεδήλωσε τὴν ἀπόφασίν του ὅπως κατευθυνθῇ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, εἰς τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τοῦ ὁ-ποίου προέβη μετ' ὀλίγον ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Γερμανοῦ Διοικητοῦ προσκομίσας λεπτομερῆ τοπογραφικὸν χάρτην. Τὴν πρωῒαν τῆς Πέμπτης ὁ κ. Νομάρχης, συνοδευόμενος ὑπὸ Γερμανοῦ ἀξιωματι-κοῦ, ἔφθασε μετά τῆς ἀκολουθίας του εἰς τὰ Τριπόταμα, ὅπου συ-νηντήθη μετὰ τοῦ ἐκεῖ εὑρισκομένου ἀπὸ ἡμερῶν μετὰ δυνάμεως εὐζώνων στρατιωτικοῦ διοικητοῦ Πατρῶν, συνταγματάρχου κ.Κουρ-κουλάκου, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε πληροφορηθῆ τὰ τῆς ἐκτελέ-σεως. Εἰς τὰ Τριπόταμα εὑρίσκοντο ἐπίσης ὁ ἀστυνομικὸς Καρ-κούλιας, τῆς δυνάμεως Πατρῶν, ὅστις εἶχε κατορθώσει νὰ δραπε-τεύσῃ μετὰ 4 ἄλλων συναδέλφων του, διαλαθὼν τῆς προσοχῆς τῶν ἀνταρτῶν, καὶ ὁ ἀστυνομικὸς Παπαδᾶς, διασωθεὶς ὡς ἐκ θαύ-ματος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκτελέσεως τῶν τραγικῶν θυμάτων τῆς ἀνταρτικῆς θηριωδίας. Οἱ δύο ὡς ἄνω ἀστυνομικοί, συνοδεύ-οντες τὸν κ. Νομάρχην, τὸν κ. Κουρκουλάκον καὶ τὴν συνοδείαν των, ὡδήγησαν αὐτοὺς εἰς μίαν δασώδη περιοχὴν παρὰ τὸ χωρίον Κοντοβάζαινα, 3 περίπου τέταρτα τῆς ὥρας ἀπέχουσαν ἐξ αὐτῆς καὶ φέρουσαν τὴν ἐπωνυμίαν Σουλινάρι. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, κατὰ τὰς σχετικὰς πληροφορίας, θὰ ἔδει νὰ εὑρίσκοντο τὰ πτώ-ματα τῶν ἀτυχῶν ὀργάνων τῆς τάξεως μετὰ τῶν λοιπῶν ἐκτελε-σθέντων. Δείκτης τοῦ σημείου τούτου ἦτο τὸ ἐκκλησάκι Ἅγιος Πέτρος, ὕπερθεν τοῦ χωρίου Λεγοῦνι. Εἰς τὴν τοποθεσίαν αὐτὴν ἀφίκοντο μετὰ δίωρον κοπιώδη πεζοπορίαν μέσῳ δυσβάτων ἀτρα-πῶν καὶ μετὰ πολλὰς ταλαιπωρίας.

Προπορευομένου πάντοτε τοῦ διασωθέντος ἀστυνομικοῦ, ὁ κ. Νομάρχης καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν ἀξιωματικοὶ κατηυθύνθησαν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εἶχε διαδραματισθῆ ἡ τραγικὴ σκηνὴ τῆς ἐκτε-λέσεως. Φθάνοντες ἐκεῖ εὑρέθησαν πρὸ μακαβρίου εἰκόνος, ἡ ὁποία ἀσύλληπτος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φαντασίαν, ἐπροκάλεσεν εἰς ὅλους φρίκην καὶ ἀποτροπιασμόν. Ἀντὶ πτωμάτων, μία ἄμορφος μᾶζα ἀπηνθρακωμένων σαρκῶν καὶ κοκκάλων συνέθετε τὴν ἀποτροπαίαν εἰκόνα τῆς ἀνηκούστου τραγωδίας. Δέος καὶ συντριβή. Ὁ κ. Νο-μάρχης πρὸ τοῦ ἀπιστεύτου τούτου θεάματος κλονίζεται καὶ συγ-κρατεῖται ὑπὸ τινος προσδραμόντος ἀξιωματικοῦ. Οἱ ὀφθαλμοί του ὑγραίνονται καὶ ἡ ψυχή του συγκλονίζεται ἀπὸ τὴν φρίκην ποῦ προκαλεῖ ἡ ἀφάνταστος ἔκτασις τοῦ δράματος. Παραπαίοντες ἀ-

πέρχονται μετ' ὀλίγον πλημμυρισμένοι ἀπὸ τὸ ψυχικὸν ἄλγος ποὺ ἐπροκάλεσεν ἡ ἀπαισία εἰκὼν τοῦ φρικώδους τούτου θεάματος. Ὅπως διεπιστώθη, δηλαδή, οἱ ἀντάρται, ἀφοῦ ἐξετέλεσαν τὰ θύματά των, ἔθεσαν ἀκολούθως πῦρ εἰς τὰ πτώματα διὰ νὰ ἐξαλείψουν, ὅπως ἐνόμιζον, πᾶν ἴχνος τῆς βδελυρᾶς των πράξεως.

Ὁ κ. Νομάρχης, ἀφηγεῖται ἀκολούθως τὴν ἀγανάκτησιν τῶν κατοίκων τῶν διαφόρων χωρίων, τὴν προκληθεῖσαν ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὸν ἀποτροπιασμὸν τῶν ἀνδρῶν τῶν εὐζωνικῶν σωμάτων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐν οἷς καὶ κληθέντες ἐπ' ἐσχάτων ἔφεδροι, παρουσιασθέντες ἐνώπιον αὐτοῦ ἐξεδήλωσαν τὴν ἀπόφασίν των, ὅπως συμβάλουν δι' ὅλων των τῶν δυνάμεων εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν πληθυσμῶν τῆς ὑπαίθρου ἐκ τοῦ κομμουνιστικοῦ ἄγους.

Μετὰ τὴν συγκέντρωσιν διαφόρων πληροφοριῶν ἐπὶ τοῦ ἀνοσιουργήματος τούτου τῶν ἀνταρτῶν καὶ διαφόρων σχετικῶν μὲ τὴν κομμουνιστικὴν δρᾶσιν στοιχείων, ὁ κ. Νομάρχης μετὰ τῆς ἀκολουθίας του κατηυθύνθη εἰς Καλάβρυτα, ὅπου καὶ παρέμεινεν ἐν ἐπαφῇ μετὰ τοῦ Γερμανοῦ στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῶν Ταγμάτων κ. Κουρκουλάκου, συνεργαζόμενος ἐπὶ τοῦ προγράμματος τῶν ἐνεργειῶν διὰ τὴν ἐξόντωσιν τῶν κομμουνιστικῶν συμμοριῶν.

Τὴν ἑσπέραν τῆς Κυριακῆς, ἐπανερχόμενος εἰς Πάτρας, ἐπιβαίνων τοῦ αὐτοκινήτου του, ὀλίγου δεῖν ἔπιπτε θῦμα κομμουνιστικῆς ἐνέδρας στηθείσης καθ' ὁδόν. Ἐνῶ δηλαδὴ ἐξήρχετο τῆς Χαλανδρίτσης μὲ κατεύθυνσιν τὰς Πάτρας, ὑπέστη δολοφονικὴν ἐπίθεσιν ὑπὸ ὁμάδος ἀνταρτῶν, οἵτινες καιροφυλακτοῦντες εἰς ἓν σημεῖον τῆς δημοσίας ὁδοῦ, ἤρχισαν πυροβολοῦντες κατὰ τοῦ αὐτοκινήτου, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως προξενήσουν εἰς αὐτὸ βλάβην καὶ ἀναγκάσουν τὸν ὁδηγὸν νὰ σταματήσῃ. Μία ὁμοβροντία ἔπληξε τὴν «ρεζέρβαν» τοῦ αὐτοκινήτου του εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τούτου εὑρισκομένην, τὴν ὁποίαν καὶ κατέστρεψεν ἄνευ ἄλλου ἀπευκταίου.

Ψύχραιμος καὶ δεξιὸς ὁ ὁδηγὸς τοῦ Νομαρχιακοῦ αὐτοκινήτου Ἀλεξανδρόπουλος, ἀνέπτυξεν ὅλην τὴν δυνατὴν ταχύτητα τοῦ ὀχήματος καὶ ἀπεμακρύνθη ἀστραπιαίως, διευκολυνόμενος πρὸς τοῦτο ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν ἠκολούθει ἠνοίγετο ἔμπροσθέν του εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν ἐπὶ μακρᾶς ἀποστάσεως. Οὕτω ἐματαιώθη τὸ σχέδιον τῆς δολοφονικῆς ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ κ. Νομάρχου, χάρις εἰς τὴν ἐπικρατήσασαν ψυχραιμίαν»

Τὴν 4ην Μαΐου 1944, τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ «Ἐλεύθ. Βῆμα» εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου ἄρθρου τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν:

Ἕλληνες πατριῶται,

Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι τὸ Ε.Α.Μ. καὶ τοὺς δολοφόνους ποὺ ἐξώπλισε τοὺς ἐφτιάσαμε ἐμεῖς. Βιομήχανοι, ἔμποροι καὶ πολλοὶ εὔποροι πατριῶται, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἐνίσχυσαν τὸ Ε. Α. Μ. μέχρι σήμερα.

Ἡ Κυβέρνησις ἔχει εἰς χεῖρας της ὄχι μόνον στοιχεῖα περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀποδείξεις καὶ καταλόγους πολλῶν ἐξ ἐκείνων ποὺ χρημοτοδοτοῦσαν τὸ Ε.Α.Μ.

Ἕλληνες!

Τώρα ἀσφαλῶς θὰ ξυπνήσατε καὶ θὰ καταλάβατε πῶς οἱ Ἀρχηγοὶ τοῦ Ε.Α.Μ. μετεχειρίσθησαν τὰ χρήματά σας καὶ τὴν ἠθικήν σας ἐνίσχυσιν.

Ἔπνιξαν καὶ πνίγουν τὴν Ἑλλάδα μας στὸ αἷμα.

Ἕλληνες! πρέπει νὰ ξυπνήσετε ὅλοι σας πλέον καὶ νὰ ἐννοήσητε τὸ κακὸ ποὺ κάναμε στὸν τόπον μας ὑποστηρίζοντες τὰς ἐκνόμους αὐτὰς ὀργανώσεις.

Κανεὶς λαὸς δὲν μπορεῖ νὰ ὑποκύψῃ καὶ νὰ αἱματοκυλίεται ἐὰν δὲν τὸ θέλῃ.

Στὸ χέρι μας εἶναι νὰ σταματήσουμε τὸ ἄγριο αἱματοκύλισμα καὶ ν' ἀποφύγωμε τὴν ὑποδούλωσι στοὺς τρομοκράτες καὶ στοὺς ἀναρχικοὺς ποὺ κατέστρεψαν τὴν πατρίδα μας. Ὅπου σταθῆτε καὶ ὅπου βρεθῆτε χτυπᾶτε κατακέφαλα τὰ φείδια ποὺ λέγονται ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΕΠΟΝ, τὶς ἀναρχικὲς ὀργανώσεις ποὺ δῆθεν πολεμοῦν γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν.

Ὡραία ἐλευθερία μᾶς ἐξασφάλισαν! Ἔπνιξαν τὴν Ἑλλάδα στὸ αἷμα. Κοντεύουν νὰ μὴν ἀφήσουν Ἕλληνα στὴν ὕπαιθρο.

Κατάρα καὶ θάνατος εἰς τοὺς δολοφόνους τῶν ἀδελφῶν μας.

Κατάρα καὶ θάνατος εἰς τοὺς ἀναρχικοὺς ποὺ δὲν σέβονται τὶς ἐκκλησίες μας, τὶς γυναῖκες μας, τὰ σπίτια μας, τ' ἀδέλφια μας.

Εἶναι αἶσχος καὶ ἐντροπὴ διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ μᾶς νὰ ζοῦν μεταξύ μας τέτοια τέρατα, οἱ δολοφόνοι τοῦ Δερβενίου, τοῦ Κρανιδίου, τῶν Μολάων, τοῦ Ψαροῦ.,.

Ἕλληνες, ξυπνᾶτε νὰ σώσουμε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἑαυτόν μας...

(ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν τὴν 9—5—44 ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ «Ἐλεύθ. Βῆμα» τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἔργα καὶ ἡμέραι τοῦ Ε.Α.Μ.».

«Ὁ κατάλογος τῶν σφαγῶν, τῶν ἐμπρησμῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀποτροπαίων καὶ στυγερῶν ἐγκλημάτων τὰ ὁποῖα διαπράττονται

ὑπὸ τῶν περιβεβλημένων τὴν λεοντῆν τοῦ πατριωτισμοῦ ὀργανώσεων εἶνε μακρὸς καὶ ἀτελεύτητος. Πᾶς Ἕλλην μὴ δεχόμενος νὰ ἀπεμπολήσῃ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς φυλῆς μας, νὰ μιάνῃ τὰς τιμίας Ἑλληνικὰς παραδόσεις καὶ νὰ μολύνῃ τὸ ἁγνὸν Ἑλληνικὸν ὄνομα, σφάζεται καὶ δολοφονεῖται κατὰ τὸν πλέον ἄγριον τρόπον.

Δὲν πρόκειται περὶ κενῶν λέξεων οὔτε ἠχηρῶν φράσεων. Δυστυχῶς ἡ πραγματικότης εἶνε ἀρκετὰ εὔγλωττος ὅσον καὶ ἀδιάψευστος ἐν τῇ στυγνότητί της. Καὶ ἰδοὺ αὕτη:

1) Εἰς τὸ Πλύνοβον τῆς Καλαμπάκας ἐσφάγησαν κατὰ τὸν πλέον ἄγριον τρόπον ὑπὸ κομμουνιστικῶν συμμοριῶν ὁ ἔπαρχος Παπαχρῆστος Γεώργιος, ὁ Γυμνασιάρχης Ταρλάκης Θεοφάνης, ὁ διευθυντὴς τοῦ Μονοπωλίου Παπαβασιλείου Στέφανος, ὁ βιβλιοπώλης Θεόδωρος Βάης καὶ ὁ ἔμπορος Θεόδωρος Κατσέλας. Ὁ Λαὸς τῆς Καλαμπάκας ἐξαναστὰς ἐκ τῶν ἀγρίων τούτων σφαγῶν ὠργάνωσεν ἤδη τὴν ἄμυνάν του καὶ φρουρεῖ τὸν ἑαυτόν του θέσας τέρμα εἰς τὰ ἐγκλήματα τῶν κακούργων τούτων.

2) Εἰς τὸν Πυργετὸν τῶν Τρικκάλων ὁμὰς κομμουνιστῶν συνέλαβε τὸν Νικόλαον Στυνίτην καὶ ἀφοῦ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ χωρίον Κρανιᾶ, τὸν ἔσφαξε, ἀποκόψασα τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοῦ θύματος διότι οὗτος ἀντέδρα εἰς τὴν κομμουνιστικὴν προπαγάνδαν.

3) Παρὰ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν Καλαβρύτων ἐξετελέσθη ὑπὸ ἀνταρτῶν ὁ Κωνσταντῖνος Κυριακόπουλος, κάτοικος Πλατάνου.

4) Ὁ δημοδιδάσκαλος Ἀντώνιος Πετρόπουλος τοῦ χωρίου Σουλάρι τῆς Μεγαλουπόλεως ἐδολοφονήθη μὴ δεχθεὶς νὰ ἐνσωματωθῇ εἰς τὰς ἀνταρτικὰς συμμορίας τοῦ Ε.Α.Μ.»,

5) Ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Προφήτης Ἠλίας τῆς Ἐδέσσης ἐδολοφονήθη μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ υἱοῦ του διότι δὲν ἐδέχθη νὰ ἀσπασθῇ τὰ ἀντεθνικὰ κηρύγματα τῶν ἀνταρτῶν.

6) Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Κωστάκια τῆς περιφερείας Ἄρτης Νικόλαος Παπαζώης, Βασίλειος Παπασωτηρίου καὶ Γεώργιος Πρέκας, ἐδολοφονήθησαν καὶ κατόπιν ἐκρεουργήθησαν διότι ἀντέδρων εἰς τὸ ἔργον τῶν κομμουνιστῶν τῆς περιφερείας.

7) Συμμορία ἐκ τῶν λεγομένων ἀνταρτῶν εἰσελθοῦσα εἰς τὸ χωρίον Φιλώτα τῆς περιφερείας Πτολεμαΐδος ἀφοῦ ἔκαυσε τὸ ἀρχεῖον τῆς Κοινότητος κατέσφαξε 12 κατοίκους.

8) Εἰς τὸ χωρίον Κινέσιον τῆς περιφερείας Καρδίτσης κομμουνισταὶ ἀντάρται ἔσφαξαν τὸν ὑπομοίραρχον Βιλαέτην Δημήτριον, ἐνωμοτάρχην Μάργαρην Κωνσταντῖνον καὶ τὸν χωροφύλακα Σιχλάκην Σπυρίδωνα διότι παρημπόδιζον αὐτοὺς εἰς τὸ ἔργον των.

Ὁ κατάλογος τῶν ἐγκλημάτων δὲν τελειώνει ἐδῶ. Ἀκολουθοῦν χιλιάδες ὀνομάτων. Εἶνε ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχοντες συναίσθησιν τῆς καταγωγῆς των δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑποκύψουν εἰς τὰ φθοροποιὰ

καί ἐθνοκτόνα κηρύγματα τοῦ «Ε.Α.Μ.» καί ἠθέλησαν νά μείνουν Ἕλληνες. Καί διά τοῦτο ἐσφάγησαν.

(ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)

Τὴν 16ην ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους τὸ αὐτὸ ὑπουργεῖον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα, ἐδημοσίευσε τὸν κάτωθι ἀπολογισμὸν τοῦ αἵματος:

«Τὰ ὄργανα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας (Ἀστυνομίας καὶ Χωροφυλακῆς) καὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰ Εὐζωνικὰ Τάγματα ὑπῆρξαν καὶ εἶνε ἡ ἀσπὶς ἡ προφυλάττουσα ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν ἀπὸ τοὺς φόνους καὶ τὰς δολοφονίας τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ τὴν ἁρπαγὴν καὶ τὴν λεηλασίαν τῶν περιουσιῶν των ὑπὸ τῶν στυγερῶν δολοφόνων καὶ ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι συμφέρον ἔχουν νὰ ἐξασθενήσουν τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε νὰ μὴ εἶνε πλέον ἐμπόδιον εἰς τούς σκοποὺς καὶ τὰ σχέδιά των καὶ ἡ ἐξόντωσίς της νὰ εἶνε εὐχερής.

Ἐναντίον τῶν προασπιστῶν τούτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ὁ Κομμουνισμὸς βάλλει μὲ ἰδιαιτέραν μανίαν, διότι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸ πρόσκομμα τὸ ὁποῖον συναντοῦν εἰς τὸ στυγερὸν ἔργον των. Διὰ τοῦτο αἱ ἀπώλειαι τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως εἶνε μεγάλαι. Ἰδοὺ ὁ πίναξ τῶν ἀπωλειῶν τούτων, καταρτισθεὶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπισήμων στοιχείων τὰ ὁποῖα κατέχει τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν:

Ἀξιωματικοὶ φονευθέντες 5.

Ἐνωμοτάρχαι καὶ ὑπενωμοτάρχαι φονευθέντες 7.

Χωροφύλακες φονευθέντες 36.

Τὰ ἀπαχθέντα ὄργανα τῆς χωροφυλακῆς τῶν ὁποίων ἡ τύχη ἀγνοεῖται ὑπερβαίνουν τὰ 500.

Οἱ δολοφονηθέντες ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται τῶν Εὐζωνικῶν Ταγμάτων ἀνέρχονται εἰς:

Ἀξιωματικοὺς 4.

Ὑπαξιωματικοὺς 14.

Δεκανεῖς καὶ εὐζώνους 92.

Οἱ εὑρόντες τὴν αὐτὴν τύχην συνάδελφοί των τῆς Ἀστυνομίας πόλεων ἀνέρχονται εἰς:

Ἀξιωματικοὺς 3.
Ἀρχιφύλακας 4.
Ἀστυφύλακας 48.

Οὕτω τὸ σύνολον τῶν δολοφονηθέντων ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τῆς Χωροφυλακῆς, Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Εὐζωνικῶν Ταγμάτων ἀνέρχεται εἰς 213, μετὰ δὲ τῶν ἐξαφανισθέντων ὧν ἡ τύχη δὲν εἶνε διάφορος, φθάνει τοὺς 813 ἐντὸς πέντε μηνῶν.

Οἱ πίνακες οὗτοι περιέχουν τοὺς δολοφονηθέντας ἀπὸ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1943 μέχρι τῆς 1ης Μαΐου 1944, δηλαδὴ ἐντὸς τῶν πέντε τελευταίων μηνῶν.

Αἱ ὀνομαστικαὶ καταστάσεις τῶν θυμάτων τούτων ὡς καὶ ὁ τόπος καὶ ἡμερομηνία καθ' ἣν ἐδολοφονήθησαν θὰ δοθοῦν ἐντὸς τῶν ἡμερῶν εἰς τὴν δημοσιότητα.

(ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)

Τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τὴν 17—5—44 ἐδημοσίευσε τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν «Διὰ τοὺς εὐπίστους»:

«Τὴν 12ην Ἀπριλίου εἰς Βίνιανη τῆς Εὐρυτανίας, ὁ Ἅγιος Κοζάνης ὥρκισε τὴν εὐρυνθεῖσαν, ὑπὸ Πρόεδρον Σβῶλον, «Πανελλήνιον Ἐπιτροπὴν Ἐθνικῆς Ἀπελευθερώσεως» (ΠΕΕΑ). Παλαιὰ μέλη: κομμουνισταὶ καὶ ἀρχηγοὶ τῆς «Ε.Α.Μ.» Σιάντος Γαβριηλίδης, Μπακιρτζῆς, Μάντακας καὶ Ἠλίας Τσιριμῶκος. Νέα μέλη: ὁ καθηγητὴς Σβῶλος Πρόεδρος καὶ οἱ καθηγηταὶ Ἀγγελόπουλος, Κόκκαλης καὶ Ἀσκούτσης—Χατζήμπεης πρώην βουλευταί.

Πέντε ἡμέρες ἀργότερα, τὴν 17ην Ἀπριλίου, Δευτέραν τοῦ Πάσχα, ὁ Ἄρης Βελουχιώτης (Κλάρας) μὲ χιλίους Ἐαμίτας, ἐπετέθη κατὰ ἑτέρου μικροτέρου ἀνταρτικοῦ σώματος ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Ψαρρόν, ἀρνούμενον νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν «ΕΑΜ» μεταξὺ Εὐπαλίου καὶ χωρίου Κλήματος, ἀνατολικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μόρνου, εἰς σύνορα Δωρίδος καὶ Ναυπακτίας. Προαισθανθεὶς τὴν ἐπίθεσιν εἷς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ψαρροῦ, ὁ Καπετσώνης, καὶ μὴ θέλων νὰ ὑποταχθῇ εἰς τοὺς κομμουνιστάς, οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ ἄνδρες του, διεπεραιώθη μὲ 150 ἄνδρας διὰ

Μοναστηρακίου εἰς Πελοπόννησον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Πάτρας. Ἡ ἀδελφοκτόνος μάχη Ἄρη—Ψαρροῦ διήρκεσε 2 ἡμέρας, 17ην καί 18ην Ἀπριλίου. Ἐφονεύθησαν ἑκατέρωθεν ὀλίγοι, ἐν οἷς καὶ ὁ Ψαρρός. Μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀρχηγοῦ, οἱ ἀπομείναντες 200—250 ἄνδρες τοῦ Ψαρροῦ, πλὴν μεμονωμένων διαφυγόντων, ἠχμαλωτίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἄρη καὶ τῶν ἐαμιτῶν, οἵτινες τοὺς ἔσφαξαν ὅλους. Ἐπὶ ἡμέρας ἀνεύρισκον εἰς τὰ πέριξ οἱ χωρικοὶ τοὺς σφαγμένους συγγενεῖς των. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀπελευθερωτικὸς ἀγὼν τῆς «Ε.Α.Μ.»

Καὶ τώρα ἀγκαλιασμένοι οἱ κ.κ. καθηγηταὶ μαζὶ μὲ τοὺς σφαγεῖς τοῦ Ψαρροῦ εὑρίσκονται εἰς τὸν Λίβανον, ὅπου προβάλλοντες ὡς ἆθλα τὰς ἀνάνδρους δολοφονίας τριῶν ἢ τεσσάρων μεμονωμένων Γερμανῶν καὶ τῇ συμπράξει μὲ ἀλλοφύλους κομμουνιστὰς διαπραγματεύονται μὲ τὴν Ἀγγλίαν ὡς ἴσοι πρὸς ἴσους, ὑπὸ τὴν πανηγυρικὴν πρόφασιν «συγκροτήσεως Κυβερνήσεως Πανελληνίου Ἑνώσεως», τὴν ὁριστικὴν παράδοσιν ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς κ. κ. Κλάραν καὶ Συντροφία, βδελυροὺς πράκτορας τῆς Μόσχας.

(ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)

ΣΗΜ.— Αἱ ἄνω πληροφορίαι εἶναι ἐξηκριβωμέναι παρ' ἁρμοδίων προσώπων μεταβάντων εἰς Εὐπάλιον καὶ Κλῆμα τὴν ἑπομένην τῆς μάχης καὶ σφαγῆς καὶ ἐξακριβωσάντων τὰ γεγονότα ἀπὸ πληθὺν μαρτυριῶν χωρικῶν τρομοκρατημένων.

Τὴν 27ην Μαΐου 1944 τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἐδημοσίευσε τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου ἄρθρου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰδοὺ τὰ νέα ἔργα τοῦ ΕΑΜ»:

«Οἱ δῆθεν «Πατριῶται» ποὺ δὲν διστάζουν νὰ παραδίδουν ἑλληνικὰ ἐδάφη εἰς ξένους «συντρόφους», οἱ αἱμοσταγεῖς τύραννοι τῆς ὑπαίθρου, τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων, ποὺ μετέβαλαν τὰ ἱερὰ τῶν οἴκων τοῦ Θεοῦ εἰς σταύλους καὶ καταφύγια τῶν ληστῶν καὶ τῶν ἐρωμένων των, οἱ ἀπερίγραπτοι «Ἐαμίτες» τῆς ποιότητος γνωστῶν καὶ μὴ ἐξαιρετέων ἀλητῶν τοῦ τύπου Βελουχιώτη καὶ Σίας, ἔχουν λάβει φαίνεται τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐ-

ξοντώσουν ὁπωσδήποτε καὶ μὲ κάθε ἄτιμον μέσον πάντα Ἕλληνα ἀντιτιθέμενον· εἰς τό ἀληθινὰ δολοφονικὸν καὶ ἀντεθνικὸν ἔργον των.

Ἐκ τῶν ἐλατηρίων αὐτῶν ἐλαυνόμενα τὰ μίσθαρνα ὄργανα τῶν ἐχθρῶν τῆς πολυπαθοῦς μας πατρίδος, ἐπετέθησαν τὴν 25ην λήγοντος μηνὸς ἐνταῦθα καὶ ἔξωθι τοῦ ἐργοστασίου «Ἄτλας» παρὰ τὴν ὁδὸν Λιοσίων, ἐναντίον τεσσάρων ὀργάνων τῆς τάξεως, τὰ ὁποῖα ἐξήρχοντο ἀμέριμνα ἐκ μιᾶς φιλικῆς των οἰκίας.

Οἱ ἀστυνομικοί, ἐν ἀμύνῃ εὑρισκόμενοι, ἐφόνευσαν κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν, συνεπείᾳ τῆς ἐξ ἐνέδρας ἐπιθέσεως τῶν Ἑαμιτῶν, συμπλοκήν, τρεῖς ἐξ αὐτῶν. Ἐκ τῶν χωροφυλάκων ἐφονεύθη βληθεὶς διὰ σφαιρῶν εἰς τὸ στῆθος, ὁ Δημήτριος Κυριάκου Τσεσμελῆς.

Ἐπίσης κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὥραν ὁμὰς ἑαμιτῶν ἐνεδρεύουσα παρὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Κίμωνος καὶ Βασιλικῶν, ἐπετέθησαν ἐναντίον ὁμάδος χωροφυλάκων, οἵτινες εἶχον ταχθῆ εἰς τὴν περιφρούρησιν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἡσυχίας τῶν πολιτῶν τῆς περιφερείας αὐτῆς. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν συμπλοκὴν ἐτραυματίσθη ἐλαφρῶς εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ὁ υἱὸς τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου Λοβέρδου. Εἷς ἀναρχικός, ὅστις ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ αὐτόματον ὅπλον, ἐτραυματίσθη μᾶλλον σοβαρῶς.

Ἐπάγγελμα καὶ ἔργον τῶν δυσωνύμων ἑαμιτῶν εἶνε ἡ ἐνέδρα. Ποτὲ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ βάλλουν πάντοτε ἐξ ἀποστάσεως καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, δὲν ἔχουν τὸ θάρρος καὶ τήν δύναμιν νὰ ἀντιμετωπίσουν κατὰ πρόσωπον τοὺς ἐντεταλμένους τὴν φρούρησιν τῆς τάξεως. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ παραξενεύεται κανεὶς ὅταν τοῦ ἀναγγέλλωνται γεγονότα ὡς αὐτό: Ὅτι δηλαδὴ τὴν 23)5)44 καὶ περὶ ὥραν 22αν ἀνευρέθη νεκρὸς εἰς τήν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἀκροπόλεως καὶ Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης τοῦ συνοικισμοῦ Δουργουτίου ὁ χωροφύλαξ Γεώργιος Δημητρίου Θεοδωρόπουλος φέρων πολλαπλᾶ τραύματα διὰ πυροβόλου ὅπλου. Καὶ αὐτός, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, ἐφονεύθη ἐξ ἐνέδρας ὑπὸ κομμουνιστῶν.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὰ ὄργανα τῆς τάξεως ποὺ πληρώ-

νουν μὲ τὴν ζωήν των τὰ αἱματηρὰ καὶ κακοῦργα σχέδια τῶν ἐαμιτῶν. Οἱ ἐθνικισταί, ἡ πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ποὺ μὲ ἀξιοπρέπειαν καὶ καρτερικότητα παρακολουθεῖ τὸ Ἑλληνικὸν δρᾶμα, πληρώνει καὶ αὐτὴ τὸν φόρον τοῦ αἵματος εἰς τοὺς αἱμοβόρους κομμουνιστάς. Προχθὲς ἕνας δυστυχής, ἀγνώστου ταυτότητος, εὗρε τὸν θάνατον εἰς τὴν θέσιν Τουρκοβούνια, φονευθείς, ὡς ἐξηκριβώθη, ἀπὸ ὄργανα τοῦ ΕΑΜ.

Νομίζομεν ὅτι δὲν χρειάζονται σχόλια. Ὁ Ἑλληνικός λαός, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ μεγίστη αὐτοῦ πλειοψηφίᾳ διαπνέεται ἀπὸ ὑγιεῖς ἀρχάς, καταδικάζει καὶ στιγματίζει μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα, τοὺς δῆθεν «Πατριώτας», οἵτινες, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ (!!!) ἀγῶνος ἀπεργάζονται τὴν ἀπαθλίωσιν τῆς Πατρίδος καὶ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

(ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)

Τὴν 3ην Ἰουνίου 1944 εἰς τὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα» ἐδημοσιεύθη ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὰ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα τοῦ ΕΑΜ ποὺ κατασπιλώνουν τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος συνεχίζονται. Τρεῖς ἀξιωματικοὶ ἐδολοφονήθησαν καὶ ἐσυλήθησαν».

Ἕλληνές τινες πολιτικοί, παρουσιαζόμενοι ὡς δῆθεν ἐκπρόσωποι ἱστορικῶν κομμάτων τῆς Χώρας, ἀποβλέποντες εἰς μόνην τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς κούφου ματαιοδοξίας των, ἔδωσαν πρὸ ἡμερῶν τὰς χεῖρας εἰς Λίβανον, εἰς τοὺς αἱμοσταγεῖς δολοφόνους τοῦ ΕΑΜ καὶ τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος, τοὺς ὑπονομευτάς, δηλαδή, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας. Μεταξὺ τῶν πολιτικῶν αὐτῶν, οἵτινες ἰσχυρίζονται ὅτι ἐκπροσωποῦν δῆθεν τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν —καὶ οἵτινες πράγματι οὐδὲν ἐκπροσωποῦν, ἀφοῦ ἐκ φόβου ἢ ἐκ συμφέροντος αὐτοκαταδικασθέντες εἰς πλήρη ἀφάνειαν ἀπὸ μακροτάτου χρόνου, ἐγκατέλειψαν τὸν λαὸν εἰς τὴν δυστυχίαν του χάριν τῶν ἐχθρῶν τῆς Χώρας καὶ τοῦ Λαοῦ, τῶν ἀναγραψάντων εἰς τὸ πρόγραμμά των τὴν παραχώρησιν ἢ τὴν αὐτονόμησιν τμημάτων ὅλων τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος—συνήφθη συμβόλαιον αἱματηρᾶς ἀλληλεγγύης, τὸ ὁποῖον θ' ἀποτελέσῃ αἰ-

ώνιον στῖγμα διὰ τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος. Τόσα ἀποτρόπαια ἐγκλήματα διαπραχθέντα καὶ διαπραττόμενα εἰς βάρος τοῦ Ἔθνους, τόσον αἷμα ἀθώων πολιτῶν, τὸ ὁποῖον ἐχύθη καὶ χύνεται δολοφονικῶς, ἐλησμονήθησαν πρό τῆς ἀτομικῆς ἢ τῆς κομματικῆς ἰδιοτελείας, καὶ οἱ δήμιοι τῶν πραγματικῶν Ἑλλήνων συμπαρεκάθησαν ὁμότιμοι μετὰ τῶν παρ' ἀξίαν διεκδικούντων τὸν τίτλον τῶν φυσικῶν ἡγετῶν καὶ προστατῶν τοῦ τιμίου Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καὶ αἱ συνέπειαι τῆς οἰκτρᾶς αὐτῆς ἱλαροτραγωδίας, ἥτις ἐπαίχθη εἰς τὸν Λίβανον εἰς βάρος τοῦ Ἔθνους, δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐκδηλωθοῦν.

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς συνάψεως τῆς ἀνηκούστου αὐτῆς συμμαχίας ἤρχισεν ἐντατικὴ πλέον καθ' ὅλην τὴν Χώραν ἡ δολοφονικὴ δρᾶσις τῶν ΚΚΕ—ΕΑΜ—ΕΛΑΣ—ΟΠΛΑ, καθ' ἡμέραν δὲ πίπτουν θύματα ἀτίμων ἐνεδρῶν τῶν μισθάρνων ὀργάνων τῶν κακούργων αὐτῶν ὀργανώσεων τίμιοι Ἕλληνες πολῖται καὶ πιστὰ καὶ γενναῖα ὄργανα τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς τάξεως.

Οὕτω, ἐκτὸς ἄλλων τὴν 29ην Μαΐου ἐ. ἔ. περὶ ὥραν 19ην ἐν Ἀθήναις τρεῖς Ἕλληνες ἀξιωματικοί, πιστοὶ εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη, ἔντιμοι καὶ ἀφωσιωμένοι φρουροὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἡσυχίας τῶν πολιτῶν, ὁ ἀντισυνταγματάρχης τοῦ Πεζικοῦ Ἀμβράζης Εὐθύμιος, ὁ μοίραρχος Ξιούτης Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ ἀνθυπασπιστὴς τῆς Χωροφυλακῆς Κῖτσος Παναγιώτης, ἀπήχθησαν κατόπιν αἱματηρᾶς συμπλοκῆς εἰς τὰ Κουπόνια ὑπὸ ὀργάνων τοῦ Ε.Α.Μ. καὶ κομμουνιστῶν καὶ μεταφερθέντες εἰς τὴν δεξαμενὴν τῆς Καισαριανῆς ἐξετελέσθησαν διὰ πυροβολισμῶν ἐξ ἐπαφῆς κατὰ τὸ σύστημα τῆς Γκεπεοῦ καὶ ἔπειτα ἐσυλήθησαν ληστρικῶς, διαρπαγέντων καὶ αὐτῶν τῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων των. Εἷς δ' ἀθῶος καὶ ἀνύποπτος νεαρὸς Ἕλλην, ὁ δεκαπενταετὴς Ἰωάννης Νικολάου Καμπάνης, διερχόμενος τυχαίως ἐκεῖθεν ἔπεσε θῦμα τῶν δολοφονικῶν σφαιρῶν, τραυματισθεὶς βαρέως.

Ἀλλ' ἂν ἀχαρακτήριστοι Ἕλληνες ἀμνηστεύουν ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει τοιαῦτα φρικαλέα ἐγκλήματα, χάριν τῆς ἀτομικῆς ματαιοδοξίας των, οἱ ὑπεύθυνοι Κυβερνῆται τῆς Χώρας δὲν εἶνε διατεθειμενοι νὰ ὀρρωδήσουν πρὸ τῶν μισθάρνων δολοφόνων. Παραδειγματικαὶ κυρώσεις θὰ πατάξουν τὸ ἔγκλημα καὶ ὁ

πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης θὰ ἐπιπέσῃ βαρὺς ἐναντίον τῶν ἐγκληματιῶν. Ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀποδοκιμάζων μὲ βδελυγμίαν τόσον τοὺς δράστας τῶν ἀποτροπαίων αὐτῶν ἐγκλημάτων, ἅτινα κατασπιλώνουν τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, ὅσον καὶ τοὺς ἠθικοὺς αὐτουργοὺς των, μετέχει ὁλοψύχως τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ τῆς καθάρσεως. Διότι τὸ ἄγος αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἀτιμάζει τὴν Ἑλληνικὴν γῆν καὶ ἀμαυρώνει τὸν ὡραῖον Ἑλληνικὸν οὐρανὸν, ζητεῖ κάθαρσιν. Οἱ κακοποιοὶ θὰ παταχθοῦν ἀμειλίκτως καὶ ἡ ἐγκληματικὴ δρᾶσις των θὰ ἐκλείψῃ ἅπαξ διὰ παντὸς.

(ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)

Τὴν 16ην Ἰουλίου 1944 τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν, καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου ἄρθρου, μὲ τὸν τίτλον: «Τὰ νέα ἔργα τοῦ ΕΑΜ»:

Τὸ τίμιον αἷμα τῶν γνησίων Ἑλλήνων, τῶν πιστῶν εἰς τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις καὶ τὰ Ἑλληνικὰ ἰδανικά, ἐξακολουθεῖ νὰ ποτίζῃ τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, χυνόμενον ὑπὸ ἀνάνδρων καὶ στυγερῶν δολοφόνων ποὺ σκορπίζουν τὴν ἐρυθρᾶν των τρομοκρατίαν μὲ τὴν ἀνόητον ὅσον καὶ ἀνοσίαν ἐλπίδα, ὅτι θὰ δυνηθοῦν νὰ καταπτοήσουν τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ τοὺς ἐντεταλμένους φρουροὺς τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀσφαλείας του, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ἐπιβάλουν τὸ καθεστὼς τῆς αἱμοσταγοῦς των βίας καὶ νὰ πραγματοποιήσουν εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς ὁλότητος τοὺς καταχθονίους καὶ ἰδιοτελεῖς των σκοπούς, καὶ νὰ ἐφαρμόσουν οὕτω τὸ πρόγραμμα τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων εἶνε μίσθαρνα ὄργανα.

Οὕτω νέα σειρὰ φρικωδῶν δολοφονιῶν προσετέθη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας εἰς τὸ ἀτελεύτητον κομβολόγιον τῶν ἀπαισίων ἐγκλημάτων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ συμμορῖται τοῦ ΕΑΜ καὶ τοῦ ΚΚΕ συγγράφουν τὴν ἱστορίαν τοῦ δῆθεν ἀπελευθερωτικοῦ των ἀγῶνος.

Περὶ ὥραν 7.30′ μ. μ. τῆς 11ης Ἰουλίου ὁ λοχαγὸς Ἰωάννης Λαγογιάννης ἀνήρχετο πρὸς τὸ σχολεῖον Βενιζέλου τῆς Ἄνω Καισαριανῆς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του Λώλου, καὶ συνομιλῶν μετ᾽ αὐτοῦ φιλικῶς. Εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν

Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ Λυδίας καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐβάδιζον εἰς τὸ μέσον τῆς λεωφόρου, ἐβλήθη δολοφονικῶς ἐκ τῶν ὄπισθεν ὑπὸ ἀνάνδρων κομμουνιστῶν διά πυροβόλου ὅπλου, σχεδὸν ἐξ ἐπαφῆς καὶ ἐξέπνευσεν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, ἐνῷ οἱ δολοφόνοι του ἐτρέποντο εἰς φυγὴν. Οἱ δολοφόνοι οὗτοι ἦσαν μείρακες, κατὰ τὴν βεβαίωσιν αὐτοπτῶν μαρτύρων διωξάντων αὐτοὺς ἀλλὰ μὴ δυνηθέντων νὰ τοὺς προφθάσουν.

Ἐξ ἄλλου τὴν 12ην Ἰουλίου διεπράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀναρχικῶν στοιχείων, ἄλλο φρικαλέον ἔγκλημα, τό ὁποῖον κρατεῖ εἰσέτι ἐν συγκινήσει τὴν συνοικίαν τῆς Γούβας. Τὴν 2.10 μετὰ μεσονύκτιον τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας κομμουνισταὶ ὡπλισμένοι διὰ περιστρόφων καὶ ὁπλοπολυβόλων, μετέβησαν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλολάου οἰκίαν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ (Εὐέλπιδος) Ἀντ. Περράκη, συνέλαβον αὐτὸν καὶ τὸν δεκαπενταετῆ ἀδελφόν του Ἐμμανουὴλ μαθητὴν τοῦ Γυμνασίου, εἰσῆλθον ἀκολούθως διὰ τῆς βίας εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλολάου 141 οἰκίαν τοῦ 15ετοῦς Στυλιανοῦ Φελονέζη καὶ ἀφοῦ συνέλαβον καὶ αὐτὸν ὡδήγησαν καί τοὺς τρεῖς εἰς τὴν ἀπέναντι ὑπ' ἀριθ. 147 οἰκίαν τῆς ἰδίας ὁδοῦ, ἔνθα καὶ τοὺς ἐφόνευσαν, ἀφοῦ τοὺς ὑπέβαλον εἰς φρικώδη βασανιστήρια.

Πρὸ τοιούτων φρικωδῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα διὰ πρώτην φορὰν διαπράττονται ὑπὸ τὸν Ἑλληνικὸν οὐρανόν, ὠχριοῦν καὶ αὐταὶ αἱ στυγεραὶ ὠμότητες τοῦ Μεσαίωνος. Ἀλλὰ οἱ μυσαροὶ ἐγκληματίαι δύνανται νὰ εἶναι βέβαιοι, ὅτι θ' ἀντιμετωπίσουν τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἀγανακτήσεως ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ὅτι τὸ αἱματηρὸν αὐτὸ ἄγος δὲν θὰ μείνῃ ἄνευ τῶν ἀμέσως ἐπιβεβλημένων σκληρῶν κυρώσεων.

(ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)

Εἰς τὸν «Νεολόγον» Πατρῶν, ἀρχαίαν καὶ σοβαρωτάτην ἐφημερίδα, ἐδημοσιεύθη ἡ κάτωθι περιγραφὴ τὸν Σ)βριον 1945, ἀλλὰ ἀφορᾶ ἐκτελεσθέντας ἀπὸ Ἐλασίτας τὸν Ἰούνιον καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1944, μέ τὸν τίτλο: «Τὰ βάραθρα Δεχουνίου».

«Φρικιαστικαὶ λεπτομέρειαι μεταδίδονται ἐξ ἀξιοπίστων πηγῶν

ἐπὶ τῶν ἀνακαλυφθέντων πρὸ τινος βαράθρων τῶν ἐλασιτῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Δεχουνίου (Ψωφίδος), χαρακτηρίζουσα ἐπαρκῶς διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὴν ἐγκληματικὴν δρᾶσιν τῶν «ἀπελευθερωτῶν» κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς.

Οὕτω, συμφώνως πρὸς τὰς μεταδοθείσας πληροφορίας, ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ μεταβᾶσα εἰς Δεχούνιον, προέβη εἰς διαπίστωσιν τῶν καταγγελθέντων ὑπὸ τῶν χωρικῶν τῆς περιοχῆς, καταρτίσασα καὶ σχετικὴν ἔκθεσιν, ἥτις ὑπεβλήθη ἁρμοδίως. Διὰ τῆς ἐκθέσεως ταύτης διαπιστοῦται ἡ ὕπαρξις τεσσάρων βαράθρων, εὑρισκομένων εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ χωρίου, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑπάρχουν δεκάδες πτωμάτων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν, κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ Ἰουνίου μέχρι τέλους Ἰουλίου 1944. Ἀλλ' ἰδοὺ πῶς ἐκτίθενται τὰ γεγονότα:

Τὸ πρῶτον βάραθρον ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν θέσιν «Στρογγυλὸ χωράφι» ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀφροδίσιον καὶ εἰς ὕψος 1.200 μέτρων. Μέλη τῆς ἐπιτροπῆς κατελθόντα διὰ σχοινίου, εὑρέθησαν πρὸ φρικιαστικοῦ θεάματος ἀποσυντεθειμένων πτωμάτων, σκελετῶν καὶ κρανίων, ἀνηκόντων προφανῶς εἰς 9 ἄτομα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ πτώματα τριῶν γυναικῶν. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ παρατυχόντων κατὰ τὴν ἀνέλκυσίν των χωρικῶν ἡ Μαρία σύζυγος Γ. Ἀγγελακοπούλου, τῆς ὁποίας ἡ τύχη ἠγνοεῖτο ἀπὸ ἔτους. Ὁ ἐκ Δεχουνίου 17ετὴς χωρικὸς Θ. Γεωργακόπουλος, παρουσιασθεὶς εἰς τὴν ἐπιτροπήν, κατέθεσεν ὅτι παρέστη μάρτυς τῶν ἐκτελέσεων τῶν ἀνωτέρω, οἱ ὁποῖοι, ὡς εἶχε τότε πληροφορηθῆ, προήρχοντο ἐκ στρατοπέδου τινὸς τῆς Κορινθίας. Κατὰ τὰς ἀφηγήσεις του, οἱ ἐκτελεσθέντες, μετεφέρθησαν εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου των τὴν νύκτα τῆς 21ης Ἰουλίου 1944 καὶ ἀφοῦ ἀπεγυμνώθησαν, ἐξετελέσθησαν διὰ πλήγματος σιδηροῦ ὀργάνου κατὰ τῆς κεφαλῆς των. Προτοῦ τὰ πτώματα ριφθοῦν εἰς τὸ κενόν, περιήρχοντο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἑτέρου ἐκτελεστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέκοπτε τὰς καρωτίδας...

Δεύτερον βάραθρον ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν θέσιν «Ἀπιδιά» εἰς ὕψος 1000 μ. περὶ τὰ 15 χιλιόμετρα βορειότερον τοῦ προηγουμένου. Ἐκ τῆς ἐρεύνης του ἦλθον εἰς φῶς περὶ τὰ 60 πτώματα ἐκτελεσθέντων, ἐξ ὧν 4 γυναῖκες. Πολλὰ ἐκ τούτων ἦσαν ἐνταφιασμένα ἐνῷ ἄλλα διετηροῦντο εἰς καλὴν σχετικῶς κατάστασιν λόγῳ τοῦ ψύχους τὸ ὁποῖον ἐπεκράτει ἐντὸς τοῦ βαράθρου ἐκ τῶν σταλακτιτῶν.

Ὁ ποιμὴν Κωνστ. Τσούνης, παρουσιασθεὶς εἰς τὰς ἀρχάς, ἀνέφερεν ὅτι τὴν νύκτα τῆς 9ης Ἰουλίου 1944, γενόμενος ἀντιληπτὸς ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν, οἵτινες ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν τοὺς ἀνωτέρω ἐκτελεσθέντας, ἐξηναγκάσθη ὑπ' αὐτῶν νὰ ὑποδείξῃ ὀπὴν κατάλληλον διὰ τοὺς ἐγκληματικοὺς σκοποὺς των. Ὅταν τοῦτο ἐγένετο, ὁ ποιμὴν ὑπεχρεώθη νὰ παραμείνῃ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως, κατα-

στάς οὕτω ἀκούσιος μάρτυς τῆς τραγωδίας. Οἱ ἐλασῖται ἀφοῦ ἀπεγύμνωσαν τὰ θύματά των, παρέδωσαν ταῦτα εἰς τοὺς δημίους των. Εἷς ἐξ αὐτῶν κατέφερε θανατηφόρον κτύπημα εἰς τὸν αὐχένα καὶ ἕτερος ἀπέκοπτε τὰς καρωτίδας των. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν πρώτων ἐκτελέσεων, εἷς ἐκ τῶν κρατουμένων, ἀποσπασθεὶς αἰφνιδίως τῶν χειρῶν τοῦ δημίου του, ἀπεπειράθη νὰ δραπετεύσῃ. Οἱ ἐλασῖται ὅμως κατώρθωσαν νὰ τὸν συλλάβουν καὶ τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου του. Ὑπῆρξε τόσον λυσσαλέα ἡ ὀργή του ἐκ τοῦ διαβήματος τοῦ ἀτυχοῦς τούτου θύματος, ὥστε ὁ στυγερὸς ἐγκληματίας Δ. Καπερωνης ἤ καπετὰν Ἀτρόμητος, ἐπέπεσεν ἐναντίον του καὶ διὰ τῆς ξιφολόγχης τοῦ ἐξώρυξε τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. (Σ. Σ. Ὁ Καπερώνης συλληφθεὶς ἤδη πρὸ ἑβδομάδος, ὡμολόγησε τινὰ τῶν ἐγκλημάτων του). Ὁ ἐκ Κάτω Ἀχαΐας ἰατρὸς Κανελλόπουλος πρὸ τοῦ θεάματος, παρεκάλεσε νὰ ἐκτελεσθῇ διὰ τυφεκισμοῦ, ἐπικαλεσθεὶς τὸν οἶκτον τῶν ἐλασιτῶν. Ἔλαβε ὅμως τὴν ἀπάντησιν; «Τὸ τομάρι σου δὲν ἀξίζει για μιὰ σφαῖρα».

Ἕτερος αὐτόπτης μάρτυς, ὁ χωρικὸς Θ. Μητρόπουλος, ὅστις μετὰ τοῦ ὁμοχωρίου τού Κ. Καλύβα ἐπεδόθη μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἐλασιτῶν εἰς τὴν ταφὴν τῶν θυμάτων των, κατέθεσεν ὅτι ἡ θηριωδία τῶν δημίων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν διαβόητον στρατοπεδάρχην Σιγουνίου Δ. Ἀργυρόπουλον, ὑπῆρξεν ἄνευ προηγουμένου. Οἱ ἐκτελεσθέντες, ἅπαντες Ἐθνικόφρονες, μετεφέρθησαν ἐκ τοῦ στρατοπέδου Σουδενῶν ὑπὸ αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν μέχρι τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως. Καθ' ὁδὸν ὑπέστησαν ἀνήκουστα μαρτύρια, δύο δὲ βραδυποροῦντες ἐξετελέσθησαν διὰ μαχαιρῶν, ἐνῷ ἄλλοι ἐδάρησαν ἀνηλεῶς. Μεταξὺ αὐτῶν τρεῖς ὑπέστησαν τὸ μαρτύριον τῆς ἀποσπάσεως τῶν ὀνύχων των. Δύο ἄλλων ἀπέκοψαν τὰ δάκτυλα ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Κατὰ τὴν ἐκτέλεσίν των ἀφῃρέθησαν τὰ ἐνδύματα καὶ γυμνοὶ ἐκρημνίζοντο εἰς τὸ βάραθρον ἐν μέσῳ τῶν γόων καὶ τῶν ἐκκλήσεων ἐκείνων οἵτινες ἀπέμενον, ἀναμένοντες τὴν σειράν των ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν δημίων.

Ἡ ἐπιτροπὴ τέλος ἔφερεν εἰς φῶς τρία πτώματα ἐντὸς ὀπῆς εἰς τὴν θέσιν «Ροτσύκια» καὶ ἕτερα τρία ἀνατολικώτερον αὐτῆς. Ἐξ αὐτῶν ἓν ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸν ἐκ Συρμπανίου Καλαβρύτων Γρ. Καϊάφαν. Ἀναφέρεται σχετικῶς ὅτι μεταξὺ τῶν ὁδηγηθέντων εἰς τὰς θέσεις αὐτὰς πρὸς ἐκτέλεσιν, συγκατελέγετο καὶ ὁ ἐκ Πατρῶν 28ετὴς Σταυρόπουλος, ἤδη ἐθνοφύλαξ, ὅστις ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκτελέσεως, κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ.

Οἱ κάτοικοι τῶν γύρω χωρίων συνέρρευσαν ἤδη ἀθρόως εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἀνακαλυφθέντων βαράθρων, προθυμοποιούμενοι εἰς τὴν κατάθεσιν στοιχείων καὶ τὴν ταφὴν τῶν ἀνελκυσθέντων πτωμάτων. Μεταξὺ τούτων ἔφθασαν καὶ πολλοὶ χωρικοί, τῶν

Τὰ σφαγιασθέντα μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀρχιφύλακος Μητράκου. Ἡ σύζυγός του Ἰωάννα καὶ αἱ δύο κόρες του Ἑλένη, μαθήτρια Γυμνασίου καὶ Βούλα φοιτήτρια τῆς Ἰατρικῆς. Κάτω: Εἰς τὸ μέσον ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ὀρφανὰ ποὺ ἄφησε τὸ κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, τὰ δύο μοναδικὰ παιδιὰ τοῦ ἰατροῦ Θάνου Στ. Μαντέλου. Ὁ Νῖκος, τελειόφοιτος τῆς Ἰατρικῆς, ὁ ὁποῖος προσέφερεν ἐθελοντικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν στρατὸν κατὰ τὸν πόλεμον καὶ ὁ Σταῦρος, 18 ἐτῶν, ἀθλητὴς καὶ μέλος τῆς Ἐθνικῆς ἀντιστάσεως.

ὁποίων προσφιλῆ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς κομμουνιστικῆς θηριωδίας».

Τὴν 9ην Αὐγούστου 1944 τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν ἐδημοσίευσεν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος» τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν, μὲ τὸν τίτλον «Συνεχίζεται ἡ συστηματικὴ ἐξόντωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Μόσχας»:

«Τὰ μίσθαρνα ὄργανα τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος ἐξακολουθοῦν τὸ ἀνόσιον ἔργον τῆς συστηματικῆς ἐξοντώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, θυσιάζοντα καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα δεκάδας καὶ ἑκατοντάδας τιμίων καὶ ἀνυπόπτων Ἑλλήνων εἰς τὸν αἱμοδιψῆ Μολὼχ τοῦ ἀδυσωπήτου μίσους των ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Εἰς τὴν ἀτελεύτητον ἀλληλουχίαν τῶν αἱματηρῶν ὀργίων των, προσετέθη πρὸ ἡμερῶν νέον ἀποτρόπαιον ἔγκλημα ὑπερβαῖνον εἰς φρικιαστικότητα πάντα τὰ προηγούμενα.

Τὴν νύκτα τῆς 5ης πρὸς τὴν 6ην Αὐγούστου ἐγκληματικὰ καὶ ἀσυνείδητα ὄργανα τοῦ κομμουνισμοῦ ἀνετίναξαν παρὰ τὸ 132ον χιλιόμετρον, μεταξὺ Λεβαδείας καὶ Θηβῶν, τὴν κατερχομένην ἐκ Θεσσαλονίκης τακτικὴν Ἑλληνικὴν ἁμαξοστοιχίαν, ὑπερπλήρη ἀθώων ἐπιβατῶν, ταξειδευόντων δι' ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις των. Ἐκ τῶν συντριμμάτων τῆς ἀτίμου καὶ ἀνάνδρου ταύτης καταστροφῆς καὶ ἐν μέσῳ ἀπεριγράπτων σκηνῶν ἀλλοφροσύνης καὶ φρίκης ἀνεσύρθησαν δέκα πέντε (15) νεκροὶ καὶ ἑξήκοντα (60) τραυματίαι σχεδὸν πάντες πτωχοὶ Ἕλληνες σιδηροδρομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἐργάται τῶν ΣΕΚ., μὲ σοβαρὰ τραύματα, ἐκτὸς τῶν ἐλαφρότερον τραυματισθέντων. Δέκα πέντε ἀθῶαι Ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι ἔχασαν τοὺς προστάτας των καὶ ἐβυθίσθησαν εἰς τὸ πένθος, ἐνῷ δεκάδες ἄλλων ἀθώων Ἑλλήνων οἰμώζουν εἰς τὴν κλίνην τοῦ μαρτυρίου των, κινδυνεύοντες νὰ ἀκρωτηριασθοῦν ἢ νὰ εὕρουν καὶ οὗτοι τὸν θάνατον ἐν μέσῳ φρικωδῶν ἀλγηδόνων. Πρὸ τοιούτου πρωτοφανοῦς καὶ ἀπαισίου ἐγκλήματος, πρὸ τῆς τοιαύτης ἀνάνδρου ὁμαδικῆς σφαγῆς ἀνυπόπτων ἐπιβατῶν μιᾶς τακτικῆς ἁμαξοστοιχίας, ἐξυπηρετούσης

τὰς στοιχειώδεις ἀνάγκας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πᾶσα Ἑλληνικὴ ψυχὴ συνέχεται ἀπὸ φρίκην καὶ ἀποτροπιασμὸν καὶ καταρᾶται τοὺς εἰδεχθεῖς κακούργους, ἀξιοῦσα τὴν ταχεῖαν κάθαρσιν τοῦ αἱματηροῦ αὐτοῦ ἄγους, τὸ ὁποῖον στιγματίζει ἀνεπανορθώτως τὸ Ἔθνος καὶ μολύνει τὴν ἱερὰν Ἑλληνικὴν Γῆν.

Ἀλλὰ τὸ φοβερὸν αὐτὸ ἔγκλημά των δὲν εἶναι ἡ μόνη κακοῦργος ἐκδήλωσις τῶν ἀναρχικῶν στοιχείων κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας. Ἑκατοντάδες γνησίων Ἑλλήνων, πιστῶν εἰς τὰς τιμίας ἐθνικὰς παραδόσεις, ὑπῆρξαν τὰ ἀθῶα θύματα ἀνάνδρων δολοφονικῶν σφαιρῶν. Οὕτω μόνον ἐν Ἀθήναις πεντήκοντα (50) ἀθῶοι πολῖται ἐδολοφονήθησαν ἢ ἐσφαγιάσθησαν κατὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης ἑβδομάδος, ἀπὸ 1—7 Αὐγούστου, ἕτεροι δὲ ἑκατὸν τριάκοντα εἷς (131) κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰούλιον καὶ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 1ης Ἰουνίου εἶχον δολοφονηθῆ ἐν ὅλῳ ἑκατὸν πεντήκοντα (150) Ἡ πρόοδος αὕτη τῆς αἱματηρᾶς κομμουνιστικῆς δράσεως εἶναι ἡ φυσικὴ καὶ μοιραία συνέπεια τῆς ἀποχαλινώσεως τῶν ἀναρχικῶν στοιχείων κατόπιν τῆς ἐγκληματικῆς ἐπιπολαιότητος τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν μερικοὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων διανοουμένων δῆθεν πατριωτῶν.

Ἀλλ' ὁ κυριώτερος στόχος, ὡς φυσικόν, τοῦ φονικοῦ μίσους τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῶν Ἐαμιτῶν, εἶναι οἱ τίμιοι Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ καὶ τὰ ὄργανα τῆς Ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα μὲ παραδειγματικὴν αὐτοθυσίαν ἀνέλαβον τὴν τελεσφόρον προστασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπὸ τὰς ὀρδὰς τῶν ἀνάνδρων σφαγιαστῶν του. Ἰδοὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῶν τιμίων τούτων Ἑλλήνων κατὰ τὰς τελευταίας ὀλίγας ἑβδομάδας:

Συνταγματάρχης Χωροφυλακῆς Σιδερᾶτος Εὐθύμιος, δολοφονηθεὶς εἰς Παγκράτι, Ἀντισυνταγματάρχης Πυροβολικοῦ Κασίμης Σωτήριος, δολοφονηθεὶς ἐπίσης εἰς Παγκράτι, Ταγματάρχης Πεζικοῦ Μαυρομμάτης Σταμάτιος, Ταγματάρχης Διαχειρίσεως Καπράλος Ἰωάννης, Ἀξιωματικὸς Διακάκης Γεώργ., Ἀξιωματικὸς Ἀεροπορίας Λέων Κων)νος, Ἀνθυπολοχαγὸς Κοντονίκας Ἀνδρέας, δολοφονηθέντες εἰς Καισαριανήν, Ἀνθυπολοχαγὸς Μαυρουδῆς Σπυρίδων, δολοφονηθεὶς εἰς Τζιτζιφιές, Ἐνωμοτάρχης Κοτσυφάκης Στυλιανὸς καὶ Ὑπενωμοτάρχης Κο-

ρίλης Κωνσταντῖνος, δολοφονηθέντες εἰς Νέαν Σμύρνην, Ὑπαρχιφύλαξ Ἀστυνομίας Πόλεων Μουστάκας Γεώργιος καὶ Ἀστυφύλαξ Κασιμάτης Ἀνδρέας, δολοφονηθέντες εἰς Καλλιθέαν, Χωροφύλακες Κοτσίρης Ἰωάννης καὶ Γυφτοδῆμος Δημήτριος εἰς τὴν ὁδὸν Βουλῆς, Χωροφύλακες Φόης Γεώργιος καὶ Ρεμοῦνδος Κωνσταντῖνος εἰς τὴν ὁδὸν Ἀριστείδου, Χωροφύλαξ Γκλαβάνης Ἰωάννης εἰς Καλλιθέαν, Χωροφύλαξ Μιχαηλίδης Κωνσταντῖνος εἰς Πειραιᾶ, Εὔζωνος Κατσαΐτης Κλεομένης εἰς Καλλιθέαν, Εὔζωνος Χατζηαθανασίου Ματθαῖος εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Δ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, Εὔζωνος Ζέρβας Δημήτριος εἰς τὸ Πυριτιδοποιεῖον, Εὔζωνος Μαῦρος Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Καλλιθέαν, Τέως Δήμαρχος Νέας Ἰωνίας στρατηγὸς Βέσης Νικόλαος εἰς Χαροκόπου, Ἀξιωματικὸς τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας Μαντέλος Κωνσταντῖνος εἰς Νέαν Σμύρνην, Χωροφύλαξ Μπορίτσης Κυριάκος εἰς τὴν ὁδὸν Ἀχιλλέως, Χωροφύλαξ Παπαγιαννόπουλος Νικόλαος εἰς τὴν ὁδὸν Κίμωνος καὶ Εὔζωνος Νομικὸς Ἰωάννης εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ 9ου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν τιμίων Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν ποὺ ἐθυσίασαν τὴν ζωήν των εἰς τὸν βωμὸν τῶν Ἑλληνικῶν ἰδανικῶν, ἀγωνιζόμενοι μὲ αὐταπάρνησιν, ἀνιδιοτέλειαν καὶ εὐγενῆ ἡρωϊσμόν, ἐναντίον τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν τῆς φυλῆς τῶν βυσσοδομούντων τὴν πλήρη καταστροφήν της. Καὶ αἰωνία κατάρα εἰς τοὺς αἱμοσταγεῖς δολοφόνους, εἰς τοὺς ἀπεχθεῖς κακούργους, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ὁποίων θὰ ὑψωθῇ ἀδυσώπητος ὁ πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης καὶ θὰ ἐκσπάσῃ ὡς καθαρτήριος θύελλα ἡ πάνδημος ἀγανάκτησις καὶ ὀργὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ Διότι παρ᾽ ὅλας τὰς ἀξιώσεις τῶν εἰδεχθῶν κακούργων τοῦ ΚΚΕ—ΕΑΜ—ΕΛΑΣ—ΟΠΛΑ καὶ τῶν ἄλλων καταπτύστων εἰς κακουργίας καὶ εἰς βασανιστήρια κατὰ ἐντίμων τέκνων τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, περὶ διαλύσεως τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας, ἵνα, οὕτω, δυνηθῶσι νὰ φέρωσιν ἄνευ φόβου κολασμοῦ εἰς πέρας τὸ ἐθνοκτόνον των ἔργον, τὰ Τάγματα Ἀσφαλείας θὰ ἐνισχύωνται καθ᾽ ἡμέραν ἐφ᾽ ὅσον θὰ ἐξακολουθοῦν αἱ ἀτιμίαι τῶν μαφιῶν, καὶ θὰ συντρίβωσιν ἄνευ οἴκτου τὰς βρωμερὰς κεφαλὰς τῶν ἀπαισίων προδοτῶν ὧν ἡ μαύρη ψυχὴ εἶναι ψυχὴ ἰοβόλων ὄφεων.

(ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)

Ὑπὸ τοῦ ἐξόχου πατριώτου κ. Κουλουμβάκη τὴν 19ην Νοεμβρίου 1944 ἀπηυθύνθη ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν τότε πρωθυπουργὸν κ. Παπανδρέου, δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Ἐφημερίδα «Μεγάλη Ἑλλὰς» καὶ ἔχουσα ὡς ἑξῆς:

Κύριε Πρωθυπουργέ,

Ἔχετε διευθυντὴν τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας σας τὸν Ἀστυνόμον κ. Ν. Χαρλαύτην, ἐκ Γκούρας τῆς Κορινθίας. Ἡ οἰκογένεια Χαρλαύτη ἔδωκεν εἰς τὴν Πατρίδα, κατὰ τὸν Ἀλβανικὸν πόλεμον, τὰ ἑξῆς θύματα: ἕνα λοχαγόν, ἕνα ἀνθυπολοχαγόν, δύο λοχίας, θανόντας, ἐπὶ πλεον δὲ 8 τραυματίας, τὸ ὅλον δώδεκα (12). Ἐδολοφόνησαν δὲ οἱ ΕΛΑΣΙΤΑΙ τὸν πατέρα τοῦ διευθυντοῦ τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας σας Ἀλέξανδρον, τὸν καλλίτερον νοικοκύρην τοῦ χωρίου των, ὁμοίως δὲ ἐδολοφόνησαν καὶ τοὺς δύο ἀδελφοὺς τοῦ Ἀστυνόμου σας Ἰωάννην καὶ Ἀργύριον. Ἐδολοφόνησαν ἐπίσης τοὺς 1) Π. Χαρλαύτην, ἱερέα, 2) Δ. Π. Χαρλαύτην, 3) Γ. Π. Χαρλαύτην, 4) Ἀχιλ. Π. Χαρλαύτην, μαθητὴν Γυμνασίου, 5) Εὐθύμ. Π. Χαρλαύτην, ἐπίσης μαθητήν. Δὲν νομίζετε, κ. Πρωθυπουργέ, ὅτι εἶνε πολὺ σκληρὸν ἐκ μέρους σας νὰ καταναγκάζετε τὸν διευθυντὴν τῆς ἀσφαλείας σας ν' ἀντικρύζῃ ὡς Ὑπουργοὺς σας καθ' ἡμέραν τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ ἄρα ἀρχιδολοφόνους τοῦ πατρὸς του, τῶν δύο ἀδελφῶν του καὶ πέντε ἄλλων συγγενῶν του;

Ἐὰν θέλετε, κ. Πρόεδρε, δύναμαι νὰ σᾶς ὑποβάλω ὀνομαστικὸν κατάλογον χιλιάδων, τοὐλάχιστον τεσσάρων, (4000) δολοφονηθέντων ἐν Κορινθίᾳ. Τὸν αὐτὸν κατάλογον, ἢ καὶ πληρέστερον, δύναται νὰ ὑποβάλῃ καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κορινθίας. Χονδρικῶς σᾶς ἀναφέρω, ὅτι ἐδολοφονήθησαν εἰς Κορινθίαν 13 ἱερεῖς, 9 ἰατροί, 2 φαρμακοποιοί, 9 καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι, 8 δικαστικοὶ καὶ δικηγόροι, 9 ἀξιωματικοί, 4 δημόσιοι ὑπάλληλοι, 47 ἔμποροι 72 γυναῖκες, 12 μαθηταὶ Γυμνασίου 26 νήπια! Οἰκογένειαι πολλάκις ὁλόκληροι. Καὶ ἔχω εἰς τὴν ὑμετέραν διάθεσιν καταλόγους κατὰ ὀνοματεπώνυμον. Ἐὰν τοιοῦτοι πολῖται καὶ τόσοι τὸν ἀριθμὸν ἦσαν ἐν Κορινθίᾳ προδόται δὲν νομίζετε ὅτι ἔχει ἀτιμασθῇ τὸ Ἔθνος μας; Ἐὰν δὲ δὲν ἦσαν προδόται, καὶ ἀναμφιβόλως δὲν ἦσαν, δὲν παραδέχεσθε, ὅτι ἀτι

μαζόμεθα καὶ σεῖς καὶ ἐγὼ καὶ ὅλοι μας ἀνεχόμενοι τὴν ΑΤΙΜΟΝ καὶ τρὶς ΑΤΙΜΟΝ τοιχοκόλλησιν καὶ κραυγὴν «ΖΗΤΩ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΕΛΑΣ;».

Ἀναγνώσατε τώρα καὶ τὸ ἑξῆς σημείωμα, ὅπερ μοῦ ἐδόθη ὑπὸ ἀξιοπρεπεστάτου καὶ διακεκριμένου πολίτου καὶ ἐπιστήμονος, λίαν γνωρίμου σας:

«Ὁ Δήμαρχος τῆς ἡρωϊκῆς νήσου Σπετσῶν Πολύβιος Λεκός, ἐτῶν 65, ὁ ἰατρὸς Εὐάγγ. Κόχελας, ὁ διακεκριμένος ἀρχιτέκτων μηχανικὸς τῶν Ἀθηνῶν Γ. Διαμαντόπουλος, τυχαίως εὑρεθεὶς εἰς Σπέτσας, ὁ Νικόλαος Κατραμάδος ἐτῶν 70, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου πρώην Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν Ἰωάννου Λεωνίδα, Γεώργιος, ἐσφάγησαν ἀγρίως εἰς τὴν ἀντίπεραν τῶν Σπετσῶν Πελοποννησιακὴν ἀκτήν, ἀπαχθέντες ἐκ τῆς νήσου ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ ΕΛΑΣ Τάση Κακαβούτη, Βουλγάρου κομιτατζῆ, παλαιοῦ μέλους τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος, ὅστις ἔχει ἐξελληνίσει τὸ βουλγαρικὸν ἐπώνυμόν του Κακούβωφ εἰς Κακαβούτην καὶ ἦτο ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας (!!) ὑπηρεσίας ΚΥΔΕΣ. Ὁ Κακούβωφ εἶχε συλλάβει καὶ εἶχεν ἐκτελέσει εἰς Σπέτσας δύο Γερμανοὺς στρατιώτας καὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς νήσου, φοβηθεὶς τὴν πραγματοποίησιν τῆς Γερμανικῆς ἀπειλῆς περὶ ἀντιποίνων διὰ τυφεκισμοῦ ἀθώων 100 καὶ πυρπολήσεως τῆς πόλεως, ἐξέλεξε τοὺς ἀνωτέρω 5 Σπετσιώτας, ἐπιλέκτους, ὡς Ἐπιτροπήν, διὰ νὰ ἐξηγήσουν εἰς τοὺς Γερμανούς, ὅτι ἡ σφαγὴ τῶν δύο Γερμανῶν ἦτο ἔργον ξένων πρὸς τὴν νῆσον προσώπων. Διὰ τὴν ἐκλογήν των ἁπλῶς ἐκείνην ἐσφάγησαν κατὰ τὸν πλέον φρικτὸν τρόπον, ἀφοῦ δηλαδὴ προηγουμένως ὑπέστησαν φρικώδη βασανιστήρια».

Τὰ σχόλια περιττεύουν, καὶ ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν σας τὸ σημείωμα, καὶ θὰ σᾶς ἀνακοινώσω καὶ τὸν γράψαντα.

Ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν σοβαρωτάτην καὶ ἐθνικωτάτην ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν τὸ «Ἐμπρὸς» ἡ κάτωθι ἐμπεριστατωμένη καὶ ἀπολύτως ἀληθὴς ἀνταπόκρισις, εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται κατακάθαρα πῶς εἰργάζετο διὰ νὰ μᾶς ἀπελευθερώσῃ ὁ ἡ ρ ω ϊ κ ὸ ς Ε.Λ.Α.Σ., μὲ τὸν τίτλον «Ἕνα βάραθρον μὲ 7.000 πτώματα»:

«ΚΑΛΥΒΙΑ. (Ἰδιαιτ. ἀνταπόκρισις). Κοντὰ στὸ Μοναστῆρι τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τῶν Καλυβιῶν Φενεοῦ, εἶναι τὸ μεγάλο βάραθρο ποὺ οἱ χωριανοί μας τὸ θεωροῦσαν ἀπύθμενον. Τὸ βάραθρον αὐτὸ ὁ ἡρωϊκὸς ΕΛΑΣ τὸ ἐχρησιμοποίησε γιὰ ὁμαδικὸ τάφο χιλιάδων Ἑλλήνων ἐθνικιστῶν, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐαμοκομμουνιστικὴ συμμορία χωρὶς λόγον ἐξετέλεσε. Ὅταν οἱ χωρικοὶ τῶν γειτονικῶν χωριῶν ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὴν τρομοκρατίαν τοῦ ΕΛΑΣ, κατέβηκαν εἰς τὸ βάραθρο καὶ εὑρέθησαν πρὸ τοῦ ἀνατριχιαστικοῦ καὶ φρικαλέου θεάματος πτωμάτων τὰ ὁποῖα ὑπολογίζονται ἀπὸ 5 μέχρις 7.000.Σχεδὸν ὅλαι αἱ ἐκτελέσεις στὸ βάραθρο ἐκεῖνο ἔγιναν μέχρι τοῦ τέλους Ἰουλίου 1944, ἤτοι πολὺ πρὸ τῆς στάσεως τοῦ Δεκεμβρίου καὶ ἀκόμη πρὸ τῆς Συμφωνίας τοῦ Λιβάνου.

Τὰ ἀτυχῆ θύματα τῆς Ἐαμοκομμουνιστικῆς θηριωδίας ὡδηγοῦντο στὸ μέρος ἐκεῖνο δεμένα, εἰς πλείστας δὲ περιπτώσεις ἄνευ οὐδεμιᾶς ἔστω καὶ ὑποτυπώδους ἀνακρίσεως. Ἐκεῖ ἐληστεύοντο, ἀφαιρουμένων ὅλων τῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων των καὶ παντὸς τιμαλφοῦς των, μεθ' ὃ ἐξετελοῦντο κατὰ τὸν ἀγριώτερον καὶ ἀπανθρωπότερον τρόπον, ἔναντι τῶν ὁποίων ὠχριοῦν τὰ βασανιστήρια τῶν στρατοπέδων συγκεντρώσεως τῆς χιτλερικῆς τρομοκρατίας ἐν Γερμανίᾳ. Ὅπως ἦσαν δεμένα τὰ ἀτυχῆ θύματα ἐκτυπῶντο στὸ κεφάλι μὲ τὸ «σκορδοστοῦμπι ἢ κλάμπανο τοῦ δεσπότη» ὅπως ἔλεγαν τὸ βαρύδι τῆς καμπάνας τοῦ μοναστηριοῦ καὶ μετὰ τοῦτο ἢ πεθαμένους ἢ ζωντανοὺς τοὺς ἔβαζαν καὶ τοὺς ἔσπρωχναν πρὸς τὸ βάραθρον. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐκτελέσεων καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτάς, ἐπὶ πολλὲς ὧρες, πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ ἡμέρας ἠκούοντο ἐκ τοῦ βάθους τοῦ βαράθρου αἱ οἰμωγαὶ τῶν μὴ καιρίως πληγέντων θυμάτων τῶν «ἐλευθερωτῶν μας». Τὴν τύχην αὐτὴν ὑπέστησαν καὶ γυναῖκες καὶ παιδάκια ἀθῶα.

Προτείνουμε νὰ καταβληθῆ πᾶσα δυνατὴ ἐνέργεια ὥστε ὅταν ἀνασυρθοῦν τὰ πτώματα ἐκ τοῦ βαράθρου νὰ παρίσταται καὶ διεθνὴς ἐπιτροπὴ νὰ διαπιστώσῃ καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως καὶ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ποὺ ἐπέβαλε στὸν τόπο μας ἡ ἀγριότης τῆς «λαϊκῆς δημοκρατίας», οὕτως ὥστε νὰ παύ-

σουν οἱ φαρισαϊσμοὶ τῶν κομμουνιστῶν τοῦ ΕΑΜ, οἱ ὁποῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἐγκλήματα τῆς Δεκεμβριανῆς στάσεως, τώρα τελευταῖα προσποιοῦνται ὅτι τὰ καταδικάζουν, ὡσὰν πρὶν ἀπὸ τὸ Δεκέμβριο καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δράσεώς των νὰ μὴ εἶχαν κάμει τὰ εἰδεχθέστερα ἐγκλήματα, μπροστὰ στὰ ὁποῖα ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου θὰ σταθῆ μὲ δέος.

Πιθανῶς, νὰ μὴ εὐνοῆ τὰς καταγγελίας αὐτὰς τὸ πνεῦμα τῆς Βάρκιζας, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου «οἱ ἐλευθερωταί μας» οὐρλιάζουν, ἐπειδὴ τάχα στὸν τόπο μας ἀσκεῖται τρομοκρατία ἀπὸ μᾶς ποὺ κλαῖμε τοὺς προσφιλεῖς μας, καὶ τὰ οὐρλιάσματά τους αὐτὰ τὰ μετέφεραν καὶ ἔξω τῆς Ἑλλάδος».

Εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ Ἀγρινίου «Αἰτωλοακαρνανικὴν Δρᾶσιν» ἐδημοσιεύθη τὸν Σ)βριον τοῦ 1945 ἀνταπόκρισις ἐνυπόγραφος ἐκ Σινίστης, ἀναφερομένη εἰς ἐκτελέσεις τὰς ὁποίας διέπραξεν ὁ... ἡρωϊκὸς ΕΛΑΣ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1944, μὲ τὸν τίτλον «Φῶς εἰς τὰ ἐαμικὰ ἐγκλήματα εἰς τὴν ὀρεινὴν Ναυπακτίαν»:

ΣΙΝΙΣΤΑ. Μέσα ἀπὸ τὰς φυλακὰς Μεσολογγίου εἶδε τὸ φῶς μία διαμαρτυρία γιὰ τὴν ἀπόλυσιν διαφόρων ἐγκληματιῶν ὑπογραφομένη καὶ ἀπο ἕναν ὀνόματι Ἀπ. Λελούδαν, μεγάλον ἐγκληματίαν. Ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ἀναγκαζόμεθα, ἡμεῖς ποὺ ὑπεφέραμε τὴν τυραννίαν του, νὰ φέρωμεν εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ ἐγκλήματα ποὺ πατρωνάρισε αὐτὸς στὴν ὀρεινὴ Ναυπακτία, ἡ ὁποία βουτήχτηκε στὸ πένθος καὶ τὴν συμφορά, συνεπικουρούμενος ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Παντελῆ Ρόκο, ἀπεσταλμένο τῆς περιφερειακῆς ΚΚΕ Ἀγρινίου.

Θὰ ἀπαριθμήσουμε σήμερον τὰ ἐγκλήματά κατὰ τῆς ζωῆς, ἐπιφυλασσόμενοι βραδύτερον διὰ τὰς διαρπαγὰς καὶ δηώσεις.

1) Ὁ Ἰωάν. Κῖτσος ἀπὸ τὴν Ἀβώρανη φεύγων τὴν δίωξιν τῶν Γερμανῶν ἦλθε στὸ Λιβαδάκι. Ἐκεῖ τὸν συνέλαβε ἡ ὀργάνωσις τοῦ ΕΑΜ ὡς ἀντιδραστικὸν καὶ τὸν ἐξετέλεσε τὴν 10ην Αὐγούστου 1944 εἰς Χόμορη καὶ μετὰ τὸν φόνον, τοῦ διήρπασαν καὶ τὶς προῖκες τῶν δύο ἀδελφῶν του.

2) Ὁ ἰατρὸς Τσουγκράνης, ὁ Σακελλάρης καὶ ὁ Ραφτῆς ἀπὸ τὴν Περίστα συνελήφθησαν συνεπείᾳ σκευωρίας τοῦ Ἀνδρ. Χατζῆ, μέλους τοῦ Ἐπιτελείου ΕΑΜ Ναυπακτίας καὶ ἀφοῦ ἐπὶ ἑβδομάδα

περιεφέροντο ἀπὸ στρατοπέδου εἰς στρατόπεδον, παρεδόθησαν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς πολιτοφυλακῆς 'Αθ. Πατσικούρην καὶ τὸν ἐξ 'Αγρινίου 'Ακύλαν Παπαϊωάννου, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐξετέλεσαν εἰς θέσιν Χάνι Λιόλ ου.

3) 'Ο Ν. Ζουργιὸς ἀπὸ τὸν Ἅγ. Δημήτριον συλληφθεὶς ἀναιτίως ἐξετελέσθη κατὰ φρικώδη τρόπον εἰς τὴν θέσιν Χάνι Λιόλιου.

4) 'Ο Ν. Ζησιμόπουλος ἐκ Κλεπᾶς ἐξετελέσθη κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν μὲ τὸν ἀνωτέρω.

5) 'Ο 'Ιωάν. Ρήγας, αὐτοκινητιστής, παλαιὸν μέλος τοῦ ΚΚΕ φεύγων ἐν ἔτει 1943 τὴν δίωξιν τῶν Γερμανῶν ἐξ 'Αθηνῶν, ἔφθασε στὴν γενέτειράν του 'Αράχωβα καὶ ἐπειδὴ διεμαρτυρήθη διὰ τὰς ἀσχημίας ποὺ ἔβλεπε διαπραττομένας εἰς βάρος τοῦ Λαοῦ καὶ πρὸ παντὸς τὴν κλοπὴν τῶν τροφίμων τοῦ 'Ερυθροῦ Σταυροῦ, συνελήφθη μαζὶ μὲ τὸν ἀγροφύλακα Γ. Παπακώσταν καὶ ἐξετελέσθη ἀπὸ τοὺς Δ. Νικολέτον πολιτοφύλακα καὶ Σπ. Ζησιμόπουλον φρούραρχον Κλεπᾶς διὰ λίθων μέσα εἰς ἕνα ἀσβεστοκάμινο εἰς θέσιν Ξηρόμερο τῆς Σινίστης.

6) 'Η 'Αγγελικὴ Χασάνη ἀπὸ τὴν Βοϊτσᾶ μὴ ὑποκύψασα εἰς ἀνηθίκους προτάσεις τῶν ἐκεῖ συναγωνιστῶν, συνελήφθη ὡς ἀντίδρασις καὶ ἀπεστάλη εἰς τὴν Ε.Π. Κλεπᾶς. 'Εκεῖ ὁ ἥρωας ἀξιωματικὸς τῆς Ε.Π. 'Απ. Λελούδας ἀφοῦ σαδιστικὰ τὴν ἐβίασε, διέταξε τὴν ἐκτέλεσίν της τὴν ὁποίαν ἐνήργησαν οἱ Κ. Τσαρπαλιᾶς καὶ Σπ. Ζησιμόπουλος, ἀφοῦ πρότερον ὁ Τσαρπαλιᾶς τῆς εἶχεν ἑτοιμάσει τὸν τάφον.

'Η δυσφορία καὶ ὁ τρόμος τῶν κατοίκων ἦσαν ἔκδηλοι εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν, πρᾶγμα ποὺ ἠνάγκασε τὸν περιφερειακὸν Παντελῆν Ρόκον νὰ τηλεφωνήσῃ καὶ νὰ δώσῃ ὁδηγίας εἰς τὰ τμήματα τῆς δικαιοδοσίας του ὅπως φροντίσουν ὥστε αἱ ἐκτελέσεις νὰ μὴν γίνωνται ἀντιληπταὶ εἰς τὸ κοινὸν καὶ νὰ χάνωνται τὰ ἴχνη τῶν συλλαμβανομένων.

Ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ βγαίνουν μὲ θράσος καὶ ζητοῦν ἀμνηστείαν οἱ διάφοροι κοινοὶ ἐγκληματίαι Λελούδηδες. Κάθε τίμιος Ἕλλην ἔχει καθῆκον νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ στυγερὰ ἐγκλήματα τῆς κακούργου καὶ ἀναρχικῆς σπείρας διὰ νὰ μάθῃ ὁ κόσμος ὅλος τὴν ψυχικὴν καὶ ἀνθρωπιστικὴν κατωτερότητα τῶν ὄντων αὐτῶν ποὺ θέλουν νὰ λέγωνται ἀπελευθερωταί!!! καὶ 'Εθνοσωτῆρες».

'Επίσης εἰς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα καὶ εἰς τὴν πρώτην σελίδα ἐδημοσιεύθησαν τὰ κάτωθι ἀπὸ μετανοήσαντα κομμουνιστὴν καὶ ἀφορῶντα τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ζελιχόβου ἅτινα διεπράχθησαν ἀπὸ τὴν τρισαθλίαν μαφίαν ΕΑΜ—ΕΛΑΣ τὸν 'Ιούνιον τοῦ 1944 μὲ τὸν τίτλον «'Ομιλοῦν οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ ΕΑΜ»:

«Εἰς τὴν ἐφημερίδα μας ἀπεστάλη ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ μετανοήσαντος κομμουνιστοῦ ὁ ὁποῖος περιγράφει τὰ σαδιστικὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔγιναν εἰς τὸ Ζελίχοβο καὶ ἡ ὁποία ἀξίζει τὴν δημοσιότητα χάριν τῆς ἱστορίας τῶν ἀπελευθερωτῶν.

Κύριε Διευθυντά,

Γιὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ζελιχόβου, τὰ ὁποῖα ἡ «Φωνὴ τοῦ Λαοῦ» χαρακτηρίζει ὡς σκευωρίαν, ἀναγκάζομαι νὰ φέρω εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ ἑξῆς:

Ὑπηρέτησα εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ὀργάνωσιν Λυκοχωρίου ὡς φρούραρχος ἀπὸ τοῦ 1943 μέχρι τῆς 17—9—44. Ἐντολῇ τῆς περιφερειακῆς τοῦ ΚΚΕ συνελάμβανα πάντα χωρικὸν ἐκφραζόμενον κατὰ τοῦ ΕΑΜ καὶ τῇ ὑποδείξει τοῦ ΙΙ Γραφείου (Προστασίας Λαϊκῆς ἀσφαλείας) τοὺς ἔστελνα εἰς τὰ διάφορα στρατόπεδα.

Τὸν Ἰούνιον 1944 ἔφεραν ἐξ Ἀγρινίου ἕναν ὀνόματι Μητσέαν τὸν ὁποῖον ἐξετέλεσαν, τῶν Δ. Λαμπρακόπουλου καὶ Λ. Καρπέτα ἀποκοψάντων τὴν κεφαλήν του εἰς θέσιν Κούμαρο ὅπου τὸν μετέφερον διὰ τοῦ ἡμιόνου τοῦ Ἐπάρχου Δ. Παπασωτήρη. Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἐξετέλεσαν ἕνδεκα Δοκιμιώτας εἰς θέσιν Φτερούλα. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος ἦτο ὁ Δημ. Βύσσος. Τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴν ἐξετελέσθη ὁ ἀθλητὴς Σπ. Δομουζόπουλος διὰ μαχαίρας ὑπὸ τοῦ Ι. Κ. Παπαπετήρη, Ι. Κτεναβοῦ κτλ. Ἐπίσης μία γυναῖκα ὀνόματι Καραμέλλα εἰς θέσιν Λυκότρυπα τὸν Αὔγουστον 1944 ὁ Θ. Τσούκας.

Τὰ φρικιαστικὰ ἐγκλήματα ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ΕΛΑΣ ἐντολῇ τῆς ΚΟΑ. Συγκεκριμένως αἱ ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῶν Π. Ἀρελάκη, Χ. Παπαπάνου ἢ Καυκιᾶ, Κ. Καζαντζῆ, Γ. Βαβογυιοῦ, Δήμου Κρανιᾶ, Κ. Χατζηγεωργίου, Ἀθ. Κακογιάννη, Β. Γραμματάκη τῆς ΠΕΚΟΑ, Ἰωνᾶ Μιανῆ, Θ. Κολιοδήμου, Πρ. Μοναστηριώτη, Δ. Βυσσίου ἢ Μανιάκη ὡς ἀντιπροσώπου τῆς ΠΕΚΟΑ Τριχωνίδος, Ι. Καρρᾶ καί Ἀρίστου ἀγνώστου ἐπωνύμου, Γ. Παπαθανασοπούλου ἀντιπροσώπου τῆς Μεραρχίας.

Εἰς τὸ ἀνταρτοδικεῖον ποὺ κατεδίκασε τὸν Δομουζόπουλον καὶ τὴν Καραμέλλαν εἰς θάνατον ἔλαβον μέρος ὁ Δ. Λουκόπουλος, Γ. Χαβέλλας, Δ. Τσῖτος καὶ Ν. Παπανικολάου.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίζω λόγῳ τοῦ ἀξιώματος τὸ ὁποῖον κατεῖχον.

Αἱ ἀποφάσεις ἐκτελέσεως ἐλαμβάνοντο εἰς τὰς οἰκίας Λ. Ἀναστασοπούλου, Τριανταφύλλη καὶ Καψάλη εἰς Ζελίχοβον.

Σημειωτέον ὅτι ἦτο ἀκόμη τόση ἡ τρομοκρατία εἰς Ζελίχοβον, ὥστε κανείς δὲν τολμοῦσε νὰ καταμαρτυρήση καὶ μόνον τώρα ὅπου ἐγκατεστάθη σταθμὸς Χωρ)κῆς εἰς Ζελίχοβον ἀνέκτησαν οἱ χωρικοὶ τὸ θάρρος των νὰ ἀποκηρύξουν τὸ ΚΚΕ ὅπως πράττω ἐγὼ σήμερον αἰσχυνόμενος διὰ τὴν συνεργασίαν μου μὲ τοὺς δολοφόνους».

Εἰς τὸν «Νεολόγον» Πατρῶν ἐδημοσιεύθη ἡ κάτωθι ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταπόκρισις ἀνάγουσα τοὺς ἐκτελεσθέντας ἐν Μεσσηνίᾳ μόνον πρὸ τοῦ Δεκεμβρίου καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ, εἰς 7.500 !!

«ΑΘΗΝΑΙ. Κατὰ τηλεγραφικὰς πληροφορίας ἐκ Καλαμῶν, ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συγκεντρωθέντων στοιχείων εἰς τὰς ἁρμοδίας εἰσαγγελικὰς ἀρχάς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκτελεσθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς στάσεως καὶ πρὸ αὐτῆς πολιτῶν εἰς τὴν περιοχὴν Μεσσηνίας ἀναβιβάζεται εἰς 7.500.

Ὑπὸ τῶν ἰατροδικαστικῶν συνεργείων ὑπὸ τοὺς κ.κ. Ψιμάραν, Καψάσκην καὶ Κωνσταντέλον ἐξετάφησαν 743 πτώματα εἰς Μελιγαλᾶ καὶ περὶ τὰ 800 εἰς Καλάμας καὶ τὰς γύρω περιοχάς.

Μέγας ἀριθμὸς πτωμάτων· ἐκτελεσθέντων ὑπάρχει εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μάνης ἐντὸς βαράθρου, γνωστοῦ ὡς «Τρύπα τοῦ ληστάρχου», ὅπου ὑπολογίζεται ὅτι ἔχουν ριφθῇ περὶ τὰ 1.500 πτώματα. Ὁ συλληφθεὶς διαβόητος κομμουνιστὴς καπετάνιος Ἀστραπόγιαννος ἐξεταζόμενος σχετικῶς, ὡμολόγησεν, ὅτι ἔχει ἰδίαν ἀντίληψιν διὰ 25 πτώματα Γερμανῶν καὶ 45 Ἑλλήνων, τὰ ὁποῖα ἐρρίφθησαν εἰς τὸ βάραθρον.

Κατὰ πληροφορίας ἐξ ἄλλου τῶν κατοίκων τῆς περιφερεί-

ας, εἰς τὴν θέσιν «Καταβόθρα» ἐρρίφθησαν ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν κατὰ τὴν στάσιν περὶ τὰ 500 πτώματα ἐκτελεσθέντων».

Εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας ἀνεγράφη ἡ κάτωθι φρικιαστικὴ εἴδησις:

«Κατ' ἀσφαλεῖς ἐξ Ἰτέας πληροφορίας, συνελήφθη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς χωροφυλακῆς, ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ΟΠΛΑ Φωκίδος Γ. Γαβριήλωφ.

Οὗτος ἐξετέλεσε μεταξὺ ἄλλων καί τὸν εἰρηνοδίκην Ἰτέας Πεζούλαν Π. μὲ μοναδικὸν σκοπὸν νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ἐνδυμασίαν του».

Εἰς τὸν «Νεολόγον» Πατρῶν ἐδημοσιεύθη ἡ κάτωθι ἐπίσημος πληροφορία τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Ἀγρινίου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ ἐγκλήματα τοῦ ΕΛΑΣ εἰς τὴν Στερεάν»:

«Κατ' ἀναφορὰν τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Ἀγρινίου, ὑπεβλήθη τὸ πόρισμα τῆς αὐτοψίας, ἥτις ἐγένετο εἰς τὸν τόπον τῶν διαπραχθέντων ἐγκλημάτων τοῦ ΕΛΑΣ παρὰ τὴν θέσιν Ζελίχοβον τοῦ Ἀγρινίου.

Οὕτω διεπιστώθη πλήρως ἡ ὕπαρξις ὑπολειμμάτων ἀνθρωπίνων ὀστῶν, ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε ἀδύνατος ἡ ἐξακρίβωσις τῆς αὐτότητος τῶν θυμάτων. Ἐν τῇ ἐκθέσει ἀναφέρεται, ὅτι εἰς Ζελίχοβον, ὅπου ἦτο ἡ ἕδρα τοῦ στρατηγείου Στερεᾶς τοῦ ΕΛΑΣ, εἶχον γίνει ἀθρόαι ἐκτελέσεις ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, μεταφερθέντων ἐξ ἄλλων μερῶν. Τὰ πτώματα, μετὰ τὰς ἐκτελέσεις, παρέμενον ἄταφα, πολλὰ δὲ ἐξ αὐτῶν παρεσύροντο ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἢ κατεσπαράσσοντο ὑπὸ τῶν ὀρνέων.

Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμούς, οἱ ἐκτελεσθέντες δέον νὰ ὑπολογίζωνται εἰς 100 περίπου.

Ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἀναφέρεται, ὅτι καὶ διὰ τὰ ἐγκλήματα ἅτινα διεπράχθησαν εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Βλάσιος ὑπεβλήθη σχετικὴ ἔκθεσις τῆς γενομένης αὐτοψίας. Εἰς τὰ πέριξ τοῦ χωρίου τούτου εὑρέθησαν ἀρκεταὶ δεκάδες σκελετῶν ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τοῦ ΕΛΑΣ ἐθνικοφρόνων, πολλὰ πτώματα τῶν ὁποίων εἶχον ριφθῆ εἰς τὸν Ἀχελῶον. Τὰ πτώματα ὑπολογίζονται εἰς 150.

῞Απαντες οἱ ἔνοχοι τῶν ἀνωτέρω ἐγκλημάτων ἔχουν ἤδη περιέλθει εἰς χεῖρας τῆς Δικαιοσύνης.

Εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» τῶν Ἀθηνῶν ἐδημοσιεύθε ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέον βάραθρον» τὴν 3)10)45 ἡ κάτωθι εἴδησις»:

«Κατὰ τηλεγράφημα πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν, κατόπιν αἰτήσεως τῆς Σοφίας Καζάνη, κατοίκου Αἰγίου, τῆς ὁποίας ὁ πατὴρ ἐξετελέσθη ὑπὸ τῶν Ἐλασιτῶν κατὰ τὸν Ἰούλιον 1944, ἐγένετο ἔρευνα ἐκ τῆς ὁποίας ἐξηκριβώθη ὅτι εἰς δίωρον ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ χωρίου Δεχοῦνι καὶ ἐπὶ ἑνὸς ὄρους εὑρίσκεται βάραθρον πλῆρες πτωμάτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐκτελεσθέντων παρὰ τῶν ἐλασιτῶν. Κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς, ὁ ἀριθμὸς τῶν πτωμάτων ἀνέρχεται εἰς 70».

Ἐπίσης εἰς τὴν ἰδίαν ἐφημερίδα μὲ τὸν τίτλον «῞Ενα μνημόσυνον τῶν θυμάτων τοῦ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ εἰς τὴν Ἀμάρυνθον» ἐδημοσιεύθησαν τὰ κάτωθι:

«Προχθὲς Κυριακὴν εἰς τὸ χωρίον Ἀμάρυνθος τῆς Εὐβοίας ἐγένετο μνημόσυνον τῶν 80 θυμάτων τὰ ὁποῖα ἐθυσιάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνταρτῶν τοῦ ΕΛΑΣ. Μεταξὺ τῶν θυμάτων ἦσαν γέροντες ὡς ὁ Σ. Μῖχος, ἡλικίας 95 ἐτῶν καὶ πολλοὶ οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀδελφοὺς ἢ συγγενεῖς ὑπηρετοῦντας εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν, ὡς ὁ ἰατρὸς Β. Γ. Ζαφειρίου, ὁ ὁποῖος ἐσφάγη ἀπὸ τὸν ἀντάρτην ἰατρὸν Ν. Νικολακόπουλον.

Εἰς τὸ μνημοσυνον παρέστησαν ἐκπρόσωποι τῶν ὀργανώσεων τῆς περιφερείας ὁ στρατηγὸς Εὐαγγελόπουλος, οἱ πολιτευταὶ Α καὶ Θ. Κακαρᾶς, πλῆθος κόσμου καὶ πολλαὶ συγγενεῖς τῶν θυμάτων ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Κατὰ τὸ ἱστορικόν, τὸ χωρίον αὐτὸ ἀφοῦ ἐπὶ 18 ὥρας ἠμύνθη ἐναντίον 4.000 ἀνταρτῶν, ὑπέκυψε τέλος εἰς τοὺς δημίους του καὶ ἐσφαγιάσθη, 32 δὲ σπίτια του ἀνετινάχθησαν ἢ ἐπυρπολήθησαν».

Εἰς τὸ «῎Εθνος» τῶν Ἀθηνῶν ἐδημοσιεύθη ἡ κάτωθι ἀποκαλυπτικὴ ἔκθεσις, μὲ τὸν τίτλον: «Μιὰ χαράδρα θανάτου εἰς τὸν Χελμόν. Ἀθρόαι ἐκτελέσεις ἀθώων χωρικῶν. Ἆθλοι Ἐλασιτῶν τοῦ Καπετὰν Γραβιᾶ».

«Ἐκ τῶν διεξαγομένων ἀνακρίσεων ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ἀνακριτοῦ τῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως, προέκυψεν ὅτι ὁ τρο-

μοκράτης τῆς περιοχῆς Ἀργολιδοκορινθίας καπετὰν Γραβιᾶς, ἦτο ὁ ἐκ Νεμέας Ἀθαν. Φρούσιος. Οὗτος μετὰ τοῦ ἐπικτηνιάτρου Γεωργ. Μιχαλοπούλου, τοῦ Νικ. Μαρούση καὶ τοῦ Ἰωάν. Παπᾶ, ἀπετέλουν τὴν διοικοῦσαν ἐπιτροπὴν τῆς τρομοκρατικῆς ὁμάδος τῆς περιοχῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία διέπραξε τοὺς φόνους, τὰς ἐκτελέσεις καὶ τὰς φρικαλεότητας, ποὺ ἠρήμωσαν ὁλόκληρον τὴν περιοχὴν τῆς Ἀργολιδοκορινθίας.

Ὁ ἐπικτηνίατρος Μιχαλόπουλος ἦτο τὸ μεγαλύτερον κομμουνιστικὸν στέλεχος τῆς περιφερείας Ἄργους, ἐκλεγεὶς καὶ βουλευτὴς τῆς περιφήμου ΠΕΕΑ, αὐτὸς δὲ ἔδιδε καὶ τὰς διαταγὰς συλλήψεων καὶ ἐνέκρινε μαζί μὲ τὸν καπετὰν Γραβιᾶν τὰς δολοφονίας τῶν ἐθνικιστῶν.

Τὸ τί διηγοῦνται δι᾽ αὐτοὺς οἱ μάρτυρες εἶνε ἀπίστευτον. Αἱ ὠμότητές των ὑπῆρξαν ἄνευ προγουμένου.

Ἐξ ὅλων ὅμως αὐτῶν ἡ φρικτοτέρα καὶ ἀνατριχιαστικωτέρα εἶνε ἡ περίπτωσις, τὴν ὁποίαν διηγεῖται ὁ ἐξ Ἄργους Βασ. Δωρῆς.

Οὗτος, συλληφθεὶς εἰς Κεφαλόβρυσον Ἄργους τὴν 8ην Ἰουλίου 1944 μαζὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς του Σωτήριον καὶ Νικόλαον, τὸν γαμβρόν του Γεώργιον Διαμαντῆν καὶ 16 ἄλλους, καταγομένους ἐκ Νεμέας καὶ Ἀκράτας, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιελαμβάνετο μία γυναῖκα, ὀνόματι Εὐσταθίου, ἐκ Νεμέας, καὶ ὁ σφυροβόλος Βαλκανιονίκης ἰατρὸς Πετρόπουλος, ὡδηγήθη εἰς τὸ στρατόπεδον Ἁγίου Γεωργίου Χελμοῦ. Ἐκεῖ ὁ στρατοπεδάρχης τοὺς ἀνέγνωσε διαταγὴν φέρουσαν τὰς ὑπογραφὰς τοῦ καπετὰν Γραβιᾶ, τοῦ ἐπικτηνιάτρου Γ. Μιχαλοπούλου, τοῦ Νικ. Μαρούση καὶ τοῦ Ἰωάν. Παπᾶ, διὰ τῆς ὁποίας ἐγνωστοποιεῖτο εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοπέδου ὅτι κατηγοροῦντο ὡς ἀντιδραστικοὶ καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθοῦν. Ὁ στρατοπεδάρχης τοὺς ὑπέβαλεν εἰς τυπικὴν ἀνάκρισιν καὶ κατόπιν διέταξε καὶ τοὺς ἔκλεισαν εἰς τὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου εὑρίσκοντο καὶ ἄλλοι κρατούμενοι. Εἰς τὰς 3 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐξύπνησαν τοὺς 20 αὐτοὺς καθὼς καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς κατέβασαν εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ μοναστηρίου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔπειτα ἐκάλουν ὀνομαστικῶς ἕναν—ἕναν καὶ μόλις ἀνήρχοντο ἐπάνω τοὺς ἔδεναν ὀπισθάγκωνα. Ἐνῷ ἐγίνετο αὐτό, ἕνας ἀγροφύλαξ, ἀπὸ τὰ

Καλύβια τῆς Στυμφαλίας, ἐστέκετο ὄρθιος εἰς τὴν εἴσοδον κρατῶν προτεταμένον αὐτόματον. Ἀφοῦ τοὺς ἔδεσαν ὅλους τοὺς ὑπεχρέωσαν νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ βουνό, λέγοντες εἰς αὐτοὺς ὅτι θὰ τοὺς ἐπήγαιναν εἰς τὴν ταξιαρχίαν των δι' ἀνάκρισιν καὶ κατόπιν θὰ τοὺς ἀπέλυον. Οἱ συνοδοί των ἦσαν 7 τὸν ἀριθμόν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο ἔφερον αὐτόματα, οἱ δὲ λοιποὶ πιστόλια καὶ ἐξ αὐτῶν οἱ δύο τεράστια μαχαίρια. Ἐπροχώρουν πρὸς τὰ ἔλατα τοῦ Χελμοῦ. Καθ' ὁδὸν ὁ μάρτυς, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ 18ος εἰς τὴν σειράν, κατώρθωσε νὰ λυθῇ. Ὅταν τοὺς ἔκαμαν στάσιν, αὐτὸς ἐκρύπτετο, διότι ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ τοὺς ἐξετέλουν μὲ ριπὴν πολυβόλου. Εἰς τὴν τρίτην στάσιν τὸν ἀντελήφθησαν ὅτι εἶχε λυθῇ καὶ τὸν ἔδεσαν πάλιν. Εἰς τὴν τετάρτην στάσιν ἔβαλαν τὴν συνοδείαν νὰ καθίσῃ εἰς ἕνα βουναλάκι, τὸ ὁποῖον ἦτο πυκνοφυτευμένον ἀπὸ τὸ πίσω μέρος ἀπὸ ἔλατα, ὥστε οἱ ἀποτελοῦντες ταύτην νὰ μὴ βλέπουν τίποτε ἐξ ὅσων ἔμελλον νὰ διαδραματισθοῦν.

Ἀφοῦ ἐτακτοποιήθη ἡ συνοδεία κατὰ τὸν τρόπον, ποὺ τοὺς ὑπέδειξαν οἱ συνοδοί των, οἱ δύο ἐξ αὐτῶν, ποὺ ἔφεραν τὰ μαχαίρια, παρέλαβον καὶ ἕνα αὐτόματον καὶ κατέβηκαν πρὸς τὴν χαράδραν, ἡ ὁποία ἦτο ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ βουναλάκι. Οἱ ὑπόλοιποι πέντε ἔλαβαν θέσεις τριγύρω ἀπὸ τὴν συνοδείαν μὲ προτεταμένα τὰ ὅπλα των. Τὸ μέρος ἦτο ἄγριον καὶ ἡ φρίκη τοῦ θανάτου ἐπλανᾶτο παντοῦ. Σμήνη ἀπὸ κοράκια ἐπέτων ἐπάνω ἀπὸ τὴν χαράδραν καὶ ὁλόκληρος ὁ τόπος ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ μύγες πτωμάτων. Ἤρχισαν ὅλοι νὰ φοβοῦνται καὶ ἕνας ἐξ αὐτῶν ἠρώτησεν ἕνα φρουρόν: «Γιατί, βρὲ παιδιά, θὰ μᾶς σκοτώσετε; Τί κάναμε;» Ἐκεῖνος δὲ τοῦ ἀπήντησε: «Μὴ φοβᾶσθε τίποτε, παιδιά. Ἐδῶ εἶναι κοντζάμου καταυλισμὸς κι' ὁλόκληρη ταξιαρχία. Μόνον θὰ σᾶς ἀνακρίνουν καὶ ἀναλόγως θὰ δικασθῆτε μὲ φυλάκισι».

Ἐν τῷ μεταξὺ δύο ἐκ τῶν πέντε φρουρῶν ἐπῆραν δύο ἀπὸ τοὺς κρατουμένους καὶ τοὺς κατέβασαν εἰς τὴν χαράδραν. Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἐπέστρεψαν καὶ ἐπῆραν ἄλλους δύο καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἐπῆραν 14, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν γυναῖκα καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἤρχετο καὶ ἡ σειρὰ τοῦ μάρτυρος. Αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ προσεπάθει νὰ λυθῇ καὶ τὸ εἶχε μισοκαταφέρει. Σὲ

λίγο εἶχε κατορθώσει νὰ λυθῆ ἐντελῶς καὶ κρύβοντας τὰ χέριά του κάτω ἀπὸ ἕνα μακρὺ ἀμπέχωνο τῆς ἀεροπορίας, ποὺ ἐφόρει, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Σωτήριον, ὅτι ἐλύθη καὶ θὰ ἔφευγε, καὶ ὅτι ἂν ἠμποροῦσε καὶ αὐτὸς, ἂς ἐλύετο καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἐκεῖνος ὅμως τοῦ ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἠμποροῦσε, διότι τὸν εἶχαν σφικτὰ δεμένον.

Ὁ γαμβρός του, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πίσω ἀπ᾿ αὐτὸν, τὸν συνεβούλευσε νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃ νὰ φύγῃ, διότι θὰ ἦταν χειρότερα, ἀλλ᾿ ἐκεῖνος εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασίν του καὶ τοῦ ἀπήντησεν: «Ἐγὼ θὰ προσπαθήσω κι᾿ ἂν μὲ σκοτώσουν, μὲ σκότωσαν. Προτιμότερη ἡ σφαῖρα ἀπὸ τὸ μαχαῖρι».

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Σωτήρη. Τοὺς ἐπλησίασεν ὁ ἕνας συνοδὸς, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἔμενεν ἀκουμπισμένος πιὸ πέρα, ἐπάνω σ᾿ ἕνα ἔλατο, μὲ τὸ πιστόλι εἰς τὸ χέρι. Ὅταν ἐπλησίασαν πρὸς τὸν τελευταῖον, τόσον αὐτὸς, ὅσον καὶ ὁ ἄλλος, τοὺς ἔβαλαν τὰ πιστόλια των εἰς τοὺς κροτάφους καὶ εἰς διαμαρτυρίαν των τοὺς ἐκτύπησαν μ᾿ ἕνα ἀγριόξυλον εἰς τὴν πλάτην, τοὺς ὕβρισαν τὰ θεῖα καὶ τοὺς εἶπαν νὰ προχωρήσουν.

Κατεβαίνοντας πρὸς τὴν χαράδραν, ὅπου εἶχεν ἀνοιχθῆ ἕνα πρόχειρον μονοπάτι, εἶδον καθὼς ἐπροχώρουν τοὺς δύο δημίους καπνίζοντας μὲ τὰ μαχαίρια εἰς τὰ χέρια των. Ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν ἐλέγετο Θύμιος καὶ κατήγετο ἀπὸ τὸ Κριεκοῦκι, ἦτο δὲ ξανθὸς καὶ κοντὸς, ἡλικίας 28 ἐτῶν περίπου. Ὅταν οἱ δύο δήμιοι τοὺς εἶδαν, ἐγέλασαν. Παραπλεύρως των ἦσαν δύο κεφάλια ἀνθρώπινα, γεμᾶτα αἵματα καὶ πιὸ πέρα ἄλλα.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ μάρτυρος, ὁ ὁποῖος προηγεῖτο δεμένος ὀπισθάγκωνα, μόλις ἀντίκρυσε τὸ θέαμα τῶν κομμένων κεφαλιῶν παρέλυσε καὶ ἄρχισε νὰ τρικλίζῃ, ψελλίζοντας ἀνάρθρους λέξεις. Ἕνας ὅμως ἐκ τῶν συνοδῶν τὸν ἔσυρε πρὸς τοὺς δημίους. Τὴν ἰδίαν ὥραν ὁ μάρτυς, μὴ γνωρίζων τὶ κάμνει, ἠρώτησε τὸν δεύτερον ἐκ τῶν συνοδῶν του, τὶ ἔκαναν καὶ τοὺς σκοτώνουν, ἐκεῖνος δὲ βλασφημῶν τὰ θεῖα τοῦ εἶπε: «τράβα μπρός, κερατᾶ...» Αὐτοστιγμεί, ὁ μάρτυς τοῦ τράβηξε μίαν αἰφνιδίαν γροθιὰν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἔξαλλος τὸ ἔβαλεν εἰς τὰ πόδια. Ἦτο μεγάλη ἡ κατωφέρεια, γεμάτη ἀπὸ ἔλατα καὶ σχεδὸν ἐρρίφθη εἰς τὸ κενόν.

Φεύγων, ἤκουσεν ὄπισθέν του ἕνα μούγκρισμα—τὴν τελευταίαν φωνὴν τοῦ σφαζομένου ἀδελφοῦ του—καὶ ταυτοχρόνως πιστολιὲς καὶ ριπὰς πολυβόλου. Κάποιος μάλιστα ἠκούσθη νὰ λέγῃ: «Μᾶς ἔφυγεν αὐτός. Ἄστον, ἕνας λιγώτερος!..»

Κατά τὴν πτῶσιν του εἰς τὸ βάθος τῆς χαράδρας ἔσπασε τὸ ἀριστερόν του χέρι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἠμπόδισε νὰ διασωθῇ καὶ μετὰ ἑπταήμερον νυκτερινὴν κατὰ τὸ πλεῖστον πορείαν ἔφθασεν εἰς Ἄργος».

Εἰς τὴν ἀπογευματινὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «Ἔθνος» ἐδημοσιεύθησαν τὴν 14-2-45, τὰ κάτωθι ἐπίσημα «περὶ τῆς χαράδρας τοῦ θανάτου» εἰς τὸν Φενεόν:

«Αἱ νέαι πληροφορίαι ποὺ ἔρχονται καθημερινῶς εἰς φῶς, σχετικῶς μὲ τὰ ἀφάνταστα βασανιστήρια καὶ κακουργήματα ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὸν ΕΛΑΣ, εἰς τὸ βάραθρον τοῦ Φενεοῦ, κρατοῦν ἐν ἀναστατώσει τοὺς κατοίκους ὁλοκλήρου τοῦ νομοῦ.

Κατόπιν ἐξονυχιστικῆς ἐρεύνης μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν γύρω χωρίων καί τινων διαφυγόντων τὴν ἐκτέλεσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀπανθρώπων ἐκτελεστῶν, συνελέγησαν αἱ κάτωθι ἀπολύτως ἐξηκριβωμέναι πληροφορίαι:

Τὰ περισσότερα ἐγκλήματα καὶ αἱ ὁμαδικαὶ ἐκτελέσεις εἰς τὸ βάραθρον τοῦ Φενεοῦ ἔγιναν ἀπὸ τοῦ Μαρτίου μέχρι τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1944. Κατ' ἀρχὰς τὸν Μάρτιον τοῦ 1944, εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν Μονὴν Ἁγίου Γεωργίου, ἀπέχουσαν 6 χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ βαράθρου Φενεοῦ, ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ στρατόπεδα αἰχμαλώτων τοῦ ΕΛΑΣ. Πρῶτος στρατοπεδάρχης, ὡς ἀφηγοῦνται οἱ κάτοικοι τῶν γύρω χωρίων, ἦτο ὁ καπετὰν Χανιώτης καὶ κατόπιν ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ΕΛΑΣ Κωνστ. Γληνὸς ἢ καπετὰν Σερμπέτης καὶ ὁ καπετὰν Σῖμος, αἱμοβόροι κακοῦργοι καὶ οἱ δύο. Πρῶτοι κρατούμενοι ποὺ ἔφθασαν ἐκεῖ ἦσαν τριάκοντα ὅμηροι ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Πελοποννήσου. Ὡς φυλακὴν ἐχρησιμοποιοῦσαν τὴν Μονήν, φρουρουμένην καταλλήλως. Ἐφυλακίσθησαν ἐννοεῖται ὅλοι οἱ μοναχοὶ καὶ ὁ ἡγούμενος.

Οἱ ἐπιζήσαντες ἐξ ὅλων τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς κατόπιν χιλίων περιπετειῶν ἀφηγοῦνται τὴν τραγικὴν ζωὴν τοῦ στρατοπέδου. Εἶναι οὗτοι οἱ μοναχοὶ Ἀβέρκιος Σκιρρόπουλος καὶ Λεόντιος Σιάντος (δὲν ἔχει καμμιὰ συγγένεια μὲ τὸν ὑπαρχηγὸ τοῦ

ΚΚΕ), τὸν ὁποῖον ἐκούρεψαν μάλιστα καὶ τὸν ὑπεχρέωναν νὰ χορεύῃ «τσιφτετέλι» ὑπὸ τοὺς γέλωτας τῶν συναγωνιστῶν.

Οὗτοι ἀφηγοῦνται ὅτι ἐκ τῶν πρώτων ἐκτελεσθέντων ἦσαν οἱ Παπαγεωργίου Νικ. ἐκ Νεμέας, Τόμπρος Ἠλ. ἀξιωματικὸς, Ψελούλιας Κωνστ., Οἰκονόμου Παν., Τομαρᾶς Β. ἰατρὸς, Σωτηρόπουλος Ι. δικηγόρος, Ἰωάν. Παπαδόπουλος ἔμπορος καί ἄλλοι πολλοί. Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας ἤρχισε νὰ αὐξάνῃ ἡ κίνησις τοῦ φοβεροῦ στρατοπέδου. Ἐγέμιζεν ἡ φυλακή. Οἱ ὁδηγούμενοι ὕστερα ἀπὸ ἐξαντλητικὴν πορείαν, ἐκαλοῦντο δῆθεν δι᾽ ἀνάκρισιν. Ἐκεῖ ἐδέροντο μέχρις ἀναισθησίας. Ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὰς κακοποιήσεις καὶ τὴν πεῖναν. Ὅταν εἶχεν αὐξηθῆ ἀρκετὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν κρατουμένων, ἤρχισεν ἡ σφαγὴ τῶν αἰχμαλώτων ἀπὸ τοῦ τέλους Ἀπριλίου 1944. Ὡς καταλληλοτέρας ὥρας δι᾽ ἐκτελέσεις εἶχον ἐκλέξει τὰς μεταμεσονυκτίους, πρὸς τὸ ξημέρωμα. Ἐκεῖ ποὺ ἐκοιμοῦντο κατάκοποι ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὸ ξύλο οἱ ἀτυχεῖς κρατούμενοι, οἱ ἐλασῖται τοὺς ἐκαλοῦσαν δῆθεν ὅτι θὰ τοὺς μετέφεραν εἰς ἄλλο στρατόπεδον. Τοὺς ἔδεναν τὰ χέρια πισθάγκωνα μὲ σύρμα καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως. Ἐν τῷ μεταξὺ τοὺς ἀφαιροῦσαν ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν, ροῦχα, παπούτσια, τιμαλφῆ. Ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως δὲν ἦταν πάντοτε ὁ ἴδιος. Ἀναλόγως τῶν περιστάσεων τοὺς ἐξετέλουν μὲ πυροβόλα ὅπλα ἢ μὲ μαχαίρια. Ἀφοῦ ἐτελείωναν τὸ μακάβριον ἔργον των, μὲ κτηνώδη ἀδιαφορίαν, τοὺς ἔρριπταν εἰς τὰς περὶ τὴν Μονὴν χαράδρας. Δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀνακαλύψει τὸ μεγάλο βάραθρον, τὸ ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσε νὰ χωρέσῃ χιλιάδας πτωμάτων.

Ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ ὅμως τῆς ἀνακαλύψεως αὐτοῦ τοῦ βαράθρου, αἱ ἐκτελέσεις ἐγίνοντο εἰς αὐτό. Τὸ θυσιαστήριον τῶν ἀτυχῶν θυμάτων εὑρίσκεται ἀκριβῶς πλησίον τοῦ χωρίου Καλύβια, ἀπέχον 8-9 χιλιόμετρα, ἐπὶ τοῦ ὄρους Δαροδυμάνα, εἰς τὴν ὀροσειρὰν τῶν Ἀρδανίων ὀρέων. Ἔχει δύο στόμια, συνεχόμενα μὲ μικρὰν λωρίδα. Τὸ βάθος του δὲν ἔχει ἀκόμη καθορισθῆ. Ἡ ἐπιφάνειά του καλύπτεται ἀπὸ 600 πτώματα, κάτωθι δὲ ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρχουν περισσότερα, ὑπολογιζόμενα περὶ τὰς 3.000. Τὰ περισσότερα πτώματα εὑρίσκονται ἐν ἀποσυνθέσει. Ἕνα πλῆθος κόσμου, ἰδίως μαυροφορεμένες γυναῖκες ἐκ τῶν γύρω χω-

ρίων, ὁδεύουν κλαίουσαι διὰ τὴν ἀναγνώριριν τῶν ἐξαφανισθέντων οἰκείων των. Ἡ ἀναγνώρισις θὰ εἶνε δυνατὴ μόνον ἀπὸ ὡρισμένα ἐνδύματα ποὺ διατηροῦνται. Ὅλα τὰ πτώματα φέρουν πολλὰ τραύματα καὶ διαφόρους κακώσεις. Εἰς τὸ στόμιον τοῦ βαράθρου ἡ ἰατροδικαστικὴ ὑπηρεσία ἔχει τοποθετήσει εἰδικὸν ἰκρίωμα, ἐκεῖθεν δὲ μὲ δίκτυ ἀνασύρονται τὰ πτώματα διὰ σχοινίου ποὺ γυρίζει γύρω ἀπὸ μύλο, ὅπως εἰς τὰ πηγάδια.

Ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἑκάστου θύματος πρὸ τοῦ στομίου τοῦ βαράθρου, τὸ ὁποῖον καλύπτεται μὲ ἔλατα, ἐγίνετο χωριστά. Οἱ ἐκτελεσταὶ ἐκτυποῦσαν τὸ θῦμα ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς μὲ τὸν σιδηροῦν κωδωνοκρούστην τῆς Μονῆς, βάρους 3 ὀκάδων, καὶ ὁ θάνατος ἐπήρχετο ἀκαριαίως. Παρὰ τοῦτο ἐπηκολούθει καὶ σφαγή. Κατόπιν ἔσπρωχναν τὸ θῦμα πρὸς τὸ στόμιον καὶ τὸ ἔρριπτον ἐντὸς τοῦ βαράθρου. Εἰς 13.000 ἀναβιβάζουν τοὺς ἐξαφανισθέντας ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς Ἀργολιδοκορινθίας. Ἐρρίφθησαν ἐκεῖ μαρτυρήσαντες ὁ ἱερεὺς Χαρλαύτης μετὰ τῶν 3 υἱῶν του, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰω. Χαρλαύτης μὲ τὰ δύο παιδιά του, οἱ μοναχοὶ Καλλίστριος, Παρθένιος, Ἀρσένιος, ὁ ἡγούμενος Δανιὴλ 75 ἐτῶν, ἄλλοι ὑπέργηροι ἱερομόναχοι καὶ ἄλλοι ἀμέτρητοι Ἕλληνες.

Ἄλλαι πληροφορίαι φέρουν, ὅτι ἐκεῖ πλησίον ἐξετελέσθησαν καὶ οἱ 42 ἀστυφύλακες ποὺ συνελήφθησαν εἰς τὸ Δερβένι, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔντιμοι καὶ ἐργατικοὶ πολῖται ποὺ τὸ ἁμάρτημά των ἦτο ὅτι δὲν ἀνῆκαν εἰς τὸν «Ἐθνοσωτῆρα» καὶ «ἀπελευθερωτικὸν» ΕΛΑΣ. Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἔχουν αὐτὴν τὴν ἀξίωσιν: Ὁ πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης πρέπει νὰ πέσῃ ἀμείλικτος εἰς τοὺς φοβεροὺς ἐγκληματίας. Ἄλλως οἱ συγγενεῖς τῶν ἀναγνωριζομένων πτωμάτων δηλοῦν, ὅτι θὰ προβοῦν εἰς ἀντεκδικήσεις».

Εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» τῆς 9ης καὶ 10ης Ἰουνίου 1945, ἐδημοσιεύθη ἡ κάτωθι ἀποκαλυπτικὴ ἀνταπόκρισις τοῦ ἀπεσταλμένου συντάκτου της κ. Ἀγγέλου Μεταξᾶ μὲ τὸν τίτλον: «Εἰς τὴν «Τρούπα» τοῦ Φενεοῦ ὅπου ἐξετελέσθησαν χιλιάδες ἀθώων πολιτῶν.—Ἀνατριχιαστικαὶ ἀποκαλύψεις διὰ τοὺς τρόπους θανατώσεως τῶν θυμάτων τῆς ἐλασίτικης θηριωδίας».

«Αἱ ἐργασίαι τῆς ἀνελκύσεως τῶν πτωμάτων ἀπὸ τὴν «Τρού-

πάν» τοῦ Κοκκοβουνίου, ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν, συνεχίζονται ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ συνεργείου τῆς ἰατροδικαστικῆς ὑπηρεσίας ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ ἰατροδικαστοῦ κ. Φατούρου ἀλλὰ ὑπὸ δυσχερεῖς συνθήκας γίνεται ἡ ἀνέλκυσις τῶν πτωμάτων, μέχρι δὲ τῆς ἑσπέρας τῆς χθὲς εἶχον ἐξαχθῆ 200 περίπου πτώματα.

Ἡ «Τρούπα» αὐτὴ εὑρίσκεται εἰς τὴν βραχώδη κορυφὴν τοῦ Κοκκοβουνίου καὶ ἔχει στόμιον μήκους 2 1)2 μέτρων καὶ πλάτους 1)2. Εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα ἕνα σπήλαιον μὲ κατακόρυφον βάθος 43 μέτρων, διαπλατύνεται δὲ εἰς τὸν βυθόν του. Ἐν τῷ μεταξὺ διαχωρίζεται εἰς δύο κύρια μέρη, ἀπὸ ἕνα βράχον μέ ὀλισθηρὰν κατωφέρειαν.

Τὸ πρῶτον μέρος ἔχει βάθος μόλις 6 μέτρων. Ἡ ὀπὴ καλύπτεται ὑπὸ βραχώδους θόλου πλήρους σταλακτιτῶν.

Εἰς τὴν «Τρούπαν» αὐτὴν ἐρρίπτοντο οἱ σφαγιαζόμενοι ἐθνικισταὶ τῶν περιοχῶν Φενεοῦ, Στυμφαλίας, Τρικκάλων, Νεμέας καὶ Ἀκράτας, οἱ ὁποῖοι συνελαμβάνοντο ὑπὸ τῆς ΟΠΛΑ καὶ ἐνεκλείοντο εἰς τὸ ἀρχαιότατον μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καλυβίων.

Ἡ ΟΠΛΑ εἶχε καταλάβει τὸ Μοναστῆρι ἀπὸ τίς 10 τοῦ Μάρτη 1943. Οἱ συλλαμβανόμενοι—ποὺ ἔφθασαν εἰς ἀριθμὸν ὑπερβαίνοντα τὰς 7 χιλιάδας—δὲν ἐκρατοῦντο ἐκεῖ ἐπὶ πολύ. Μετὰ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν κράτησιν ἐκαλοῦντο νὰ ἑτοιμασθοῦν δι' ἄλλο στρατόπεδον. Καὶ ὡδηγοῦντο εἰς διαφόρους ρεμματιές ὅπου ἐσφάζοντο. Τέτοια σφαγεῖα εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν εἶναι πάρα πολλά. Δὲν ὑπάρχει ρεμματιά, δὲν ὑπάρχει μέρος τῆς ὅλης περιοχῆς, ὅπου νὰ μὴν ἔχει κάποιος σφαγῆ ἀπὸ τὴν ΟΠΛΑ τοῦ Ματωμένου Μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Καὶ ἀπ' ἔξω ἀκόμα ἀπό τὸ Μοναστῆρι σφαγιάστηκαν ἄνθρωποι. Ἡ «Τρούπα» ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ κάποιον Οἰκονομόπουλο. Καὶ ἀπό τῆς 1ης Ἰουνίου 1944 ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ΟΠΛΑ. Εἰς τὴν ἀρχὴν οἱ ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἐδένοντο ἕνας—ἕνας μὲ τὰ χέρια πίσω, ἢ δύο—δύο μὲ ταγαρόσχοινα, καλώδια ἢ σχοινὶ ἀπὸ ἀλεξίπτωτο καὶ τοὺς ἐδηλοῦτο ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὸ 8ον στρατόπεδον· ἄνδρες, γέροντες καὶ νέοι, γυναῖκες—κορίτσια, παντρεμένες καὶ γρηὲς—μὲ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιὰ καὶ στὸ χέρι ἀνέβαιναν τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο πρὸς Κοκκοβοῦνι. Σ' ἕνα πλάτωμα

τοῦ βουνοῦ, λίγα μέτρα ἀπό τὴν ἀθέατη «Τρούπα», τοὺς ἔλεγαν ὅτι ἔφθασαν εἰς τὸ 8ον στρατόπεδον. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ὁδηγηθοῦν εἰς «τὸ 6ον ἀνακριτικὸν γραφεῖον» πρὸς ἀνάκρισιν.

Τὸ περίφημον αὐτὸ ἀνακριτικὸν γραφεῖον δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ «Τρούπα», ὁ τόπος δηλαδὴ τῆς ἐκτελέσεως. Τρεῖς ἄνθρωποι τοὺς παρελάμβανον ἐκεῖ. Ὁ ἕνας κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα μαχαῖρι, ὁ ἄλλος τὸ γλωσσίδι ἀπὸ τὴν καμπάνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ ὁ τρίτος μὲ τὸ ὅπλο στὰ χέρια ἔδιδε διαταγάς. Εἰς τὸ στόμιον τῆς «Τρούπας» δύο πέτρες σχημάτιζαν ἕνα εἶδος γωνίας καὶ ἐπ᾽ αὐτῆς εἶχε τοποθετηθῆ ἕνα μεγάλο δοκάρι. Οἱ «μελλοθάνατοι» ὑπεχρεοῦντο νὰ γδυθοῦν καὶ νὰ ξυποληθοῦν. Μόλις ἐγίνετο αὐτὸ τοὺς ἀνήγγελλαν ὅτι θὰ τοὺς ἔσφαζαν. Ἂν κανεὶς ἐπιχειροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἢ ν᾽ ἀντισταθῇ, ἔτρωγε μιὰ στὸ κεφάλι μὲ τὸ γλωσσίδι καὶ ἔπεφτε κάτω ἀναίσθητος. Ὁπωσδήποτε ὁ δήμιος ποὺ κρατοῦσε τὸ μαχαῖρι, τοῦ τοποθετοῦσε τὸ κεφάλι στὸ δοκάρι καὶ ἀμέσως μὲ μιὰ σπρωξιά, τὸν πετοῦσε στὸ βάθος τῆς «Τρούπας» ὅπου ἐν τῷ μεταξὺ τὸ αἱμόφυρτο σῶμα του κατεκομματιάζετο ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες προσκρούσεις πρὸς τὸ δάπεδο καὶ τὶς ἄλλες προεξοχὲς τοῦ ἀνωμάλου τοιχώματος τῆς «Τρούπας».

Διὰ νὰ δοθῇ μιὰ ἁπλῆ εἰκὼν τῆς καταστάσεως πρέπει νὰ λεχθῇ ἐδῶ ὅτι οἱ ἐκτελούμενοι ἦσαν οἱ «τὰ πρῶτα φέροντες» εἰς τὰ διάφορα χωριά. Οἱ γιατροί, οἱ δικηγόροι, οἱ φαρμακοποιοί, οἱ παπάδες καὶ οἱ καλλίτεροι νοικοκυραῖοι. Μαζὶ μ᾽ αὐτοὺς οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους.

Τὰ πτώματα ποὺ ἐξήχθησαν πρῶτα—πρῶτα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐσφάγησαν τὴν 18ην Ἰουλίου 1944. Ἦτο ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἀναλάβει τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς περιοχῆς ἀπὸ τοὺς ἀντάρτες καὶ αὐτοὶ σπεύδοντες νὰ μὴ δώσουν μάχην μὲ τοὺς κατακτητάς, παρέλαβον ὅλους τοὺς κρατουμένους καὶ ἐν σπουδῇ τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὴν «Τρούπαν» ὅπου καὶ τοὺς ἐξετέλεσαν χωρὶς νὰ προφθάσουν νὰ τούς γδύσουν. Τοὺς ἔβγαλαν μόνο τὰ παπούτσια τους. Ἔτσι τὰ πρῶτα ἐξαχθέντα πτώματα εἰς κατάστασιν «μουμιοποιήσεως» ἢ «σαπωνοποιήσεως», κατὰ τὴν σχετικὴν ἰατροδικαστικὴν ἔκφρασιν, ἔφερον τὰ ἐνδύματά των, ἔτσι δὲ καὶ κυρίως δι᾽ αὐτῶν κατωρθώθη ν᾽ ἀναγνωρι-

σθοῦν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς των. Οἱ πρῶτοι ἀναγνωρισθέντες κατὰ σειρὰν ἐξαγωγῆς εἶναι οἱ ἑξῆς:

Χαρλαύτης Ἀλ. Ἀργύριος, 34 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Γκούρα Φενεοῦ. Κακκαβᾶς Σωτήριος 56 ἐτῶν γεωργὸς ἐκ Φενεοῦ. Παπαπάνου Ἑλένη, ἐτῶν 39, ἀπὸ τὴν Νεμέα. Δάρης Κων)νος 57 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ Γκούρα καὶ τὸ παιδί του Παναγιώτης 23 ἐτῶν, φοιτητὴς Νομικῆς. Λαδᾶς Νικόλαος, φαρμακοποιός, ἐτῶν 41, ἀπὸ τὴν Γκούρα. Μάγκλαρης Καλλίστρατος, ἱεροδιάκονος τῆς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου, ἐτῶν 46. Καπέλλος Δημήτριος, ἐτῶν 42 δημοδιδάσκαλος. Χρυσαΐδος Ἰωάννης, ἐτῶν 44, ἀπὸ τὴν Νεμέαν. Τσεκρίκης Παναγιώτης, ἐτῶν 54, Κοντρούβελης Χρῆστος τοῦ Νικολάου ἐτῶν 45 ἐκ Σιβίστας. Ἀντωνόπουλος Βλάσιος, ἐτῶν 38 ἐκ Μωσιᾶς. Καράμπελας Παναγιώτης, ἐτῶν 46 καφεπώλης ἐκ Μωσιᾶς. Γεώργιος Γαλάνης ἐτῶν 39 ἐκ Μεσινοῦ. Σταματόπουλος Ἠλίας ἐτῶν 15 ἀπὸ Φουλά. Παπαγεωργίου Παναγιώτης ἀπὸ Γκούρα. Ψαχουλιᾶς Δημήτριος. Τσούλης Ι. Γεωργίου Βασίλειος τοῦ Γεωρ. Παπαγεωργόπουλος Γεώργιος ἐκ Καλυβίων. Παπαχριστοπούλου Χαρίκλεια μετὰ τῶν δύο παιδιῶν της Ἰωάννου 5 καὶ Ἀργυρίου 7 ἐτῶν. Ἱερεύς Χαρλαύτης, ἐτῶν 70 ἀπὸ Γκούρα. Σουρέλης Ἀλέξανδρος, δημόσιος εἰσπράκτωρ ἀπὸ Καλύβια. Καπέλλος Γρηγόριος, δικηγόρος. Σχοινοχωρίου Π. Γεωργία, 42 ἐτῶν ἀπὸ Νεμέαν. Παπαθανασίου Γεωργία τοῦ Π. Ἀνέστης Πάνος τοῦ Ἀντ. Γαλάνης Παντελῆς ἀπὸ Ζευγολατιό. Μαλαχιᾶς Ἀναστάσιος ἀπὸ Μεσσινό. Παπαγεωργάκης Γεώργιος ἔμπορος ἐτῶν 42. Χαρλαύτης Ἀλέξανδρος γεωργός. Γκιόκας Κων)νος παντοπώλης ἀπὸ Γκιόζα. Γκοῦμος Γεώργιος ἐτῶν 45 ἐκ Παραλίας Ἀκράτας. Σταθόπουλος Νικόλαος ἐτῶν 60 ἐκ Νεμέας. Κουτσομῖχος Ἀριστείδης, πρόεδρος κοινότητος Μεσσινοῦ. Ἀσπασία Κολοβοῦ, ἐτῶν 18 ἀπὸ Καλύβια. Ἱερομόναχος Ἀρσένιος Μητρόπουλος ἐτῶν 64 τῆς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου. Ἑλένη Παναγιώτου Τσερέκη ἐτῶν 58. Δημήτριος Ἰωάννου Ἀντωνόπουλος, ἐτῶν 48 ἀπὸ Μωσιᾶ καὶ Λιάκος Γεώργιος τοῦ Χρ. ἐτῶν 35 ἐκ Σικοῦ.

Σημειωτέον ὅτι μεταξὺ τῶν πτωμάτων εὑρέθη καὶ ἕνα ἀνῆκον εἰς βρέφος, τὸ ὁποῖον, κατὰ τοὺς ἰατροδικαστάς, δὲν ἦτο ἡλικίας μεγαλειτέρας τῶν δύο μηνῶν.

Εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐκτίθενται τὰ πτώματα ἔχουν συγκεντρωθῆ ἑκατοντάδες χωρικῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου. Ὅλοι καὶ κυρίως αἱ γυναῖκες πενθηφοροῦν. Ἀπὸ πρωΐας μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου καταγίνονται εἰς τὴν ἀγωνιώδη ἐξεύρεσιν τῶν πτωμάτων. Προσπαθοῦν νὰ ἀναγνωρίσουν τοὺς ἰδικούς των καὶ ἀπὸ τὴν πλέον ἀσήμαντον λεπτομέρειαν. Μὰ μόλις γίνῃ ἡ ἀναγνώρισις, ὅλοι, συγγενεῖς καὶ συγχωριανοί, ἐκσποῦν εἰς κοπετούς, θρήνους καὶ μοιρολόγια. Τὰ μοιρολόγια τους εἶναι πράγματι σπαρακτικά. Καὶ δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολὴ ἐὰν ἔλεγα ὅτι ἡ ὅλη περιοχὴ ἀντηχεῖ ἀπὸ ἕνα ἀδιάκοπο μοιρολόγι. Τὸ μοιρολόγι, ποὺ εἶναι ἕνα παράπονο γιὰ τὸν «ἄδικο θάνατο» καὶ μιὰ κατάρα. Μιὰ κατάρα κατὰ τῶν δολοφόνων καὶ—θὰ τὸ πιστέψετε;—κατὰ τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν, ποὺ τοὺς γίνονται συνήγοροι. Καὶ τὸ ἀναφέρω αὐτὸ ἐδῶ, γιατὶ ὁμόφωνη καὶ ἐπιτακτική ἦταν ἡ ἐντολὴ ποὺ πῆρα ἀπὸ τοὺς πονεμένους καὶ πενθηφοροῦντας αὐτούς χωρικούς, νὰ μεταφέρω τὴν κατάρα τους αὐτὴ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Εἰς τοὺς Γαργαλιάνους οἱ Ἐαμοκομμουνισταὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 1944 κατέσφαξαν πλέον τῶν ἑξακοσίων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν.

Ὁ Δῆμος Γαργαλιάνων ἐδημοσίευσεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1945 τὴν κάτωθι ἀγγελίαν:

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΥΣ

Ὁ Δῆμος Γαργαλιάνων τελεῖ τὴν 23ην Σ)βρίου 1945 μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῶν ὑπερεξακοσίων θυμάτων τῆς κομμουνιστικῆς θηριωδίας ἐθνικοφρόνων κατοίκων τῆς πόλεως.

Ναπολέων Ζέρβας

Τὸ ἀνθρωποφάγον ΕΑΜ διέπραξε καὶ ἄλλην ἐγκληματικὴν ἀτιμίαν, κατὰ τὴν συνήθειάν του.

Διησθάνθη, ὅτι τὸ τίμιον σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν, μόλις ἀντιληφθῇ τοὺς καταχθονίους σκοπούς του, θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κινήματος καὶ ἑπομένως θὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὑποδουλώσῃ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, καὶ ἐφρόντισε μὲ πᾶσαν ἐπιμέλειαν νὰ θέσῃ τούτους ἐκποδών.

Τοὺς κατηγόρησεν ὅθεν εἰς τὰς Ἰταλικὰς Ἀρχάς, ὅτι δῆθεν οἱ ἀξιωματικοὶ ἑτοιμάζουν κίνημα καὶ τοιουτοτρόπως ἐν μεσονύκτιον συνελήφθησαν καὶ ὡδηγήθησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Δὲν ἠδύναντο ὅμως οἱ ὑπάνθρωποι τοῦ ΕΑΜ καὶ τοῦ ΕΛΑΣ νὰ ἡσυχάσουν, διότι ὁ Στρατηγὸς Ζέρβας ἡγήθη πραγματικοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Συμμάχων μας καὶ καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ζέρβας ὑπῆρξε πάντοτε πατριώτης, πάντοτε γενναία ψυχὴ καὶ καθαρόαιμος Ἕλλην.

Καὶ οἱ ἀκολουθήσαντες αὐτὸν, καὶ δημιουργήσαντες τὸ ΕΔΕΣ, πάντες ἀνεξαιρέτως ὑπῆρξαν πατριῶται καὶ ἐθνικόφρονες, ὁ δὲ γράφων τὴν βίβλον ταύτην, μετὰ τοῦ ὑγειονομικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Κ. Καρυαμπᾶ καὶ τοῦ Νομομηχανικοῦ Κ. Κεφάλα ἀπετέλουν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ΕΔΕΣ ἐν Λαμίᾳ.

Ὁ Ζέρβας διεξήγαγε τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κατακτητοῦ μετὰ θάρρους ἀλλὰ καὶ συνέσεως, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὴν ζώνην τῆς ἐπιρροῆς του δὲν συνέβησαν πυρπολήσεις χωρίων ἐκ μέρους τῶν Γερμανῶν, οὔτε ἄλλης φύσεως φθορὰ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων. Ἀλλὰ τὸ ΕΑΜ ἤθελε τὴν μονοπώλησιν τοῦ ἀγῶνος, ἵνα εὐχερέστερον ἐπιβάλῃ τὸ κόκκινον προλεταριᾶτον.

Ἀπεπειράθη ὅθεν πολλάκις νὰ διαλύσῃ τὸν Ζέρβαν καὶ βραδύτερον ἐφόνευσε τὸν Ψαρρόν.

Σημειώνομεν διὰ τὴν ἱστορίαν, πόσας ἐκστρατείας καὶ ἐφόδους ἐπεχείρησε κατὰ τοῦ ΕΔΕΣ, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ δύ-

ναται νὰ κρίνη μέχρι βάθους τοὺς ἀντεθνικοὺς καὶ ἀντιπατριωτικοὺς σκοποὺς τοῦ ΕΑΜ.

1. Στὶς 28 Δεκεμβρίου 1942 στὴ Μεγαλόχαρη ὁ Βελουχιώτης προσπαθεῖ νὰ ἀφοπλίση τὸ στρατηγεῖον τοῦ ΕΔΕΣ. Ἡ ἀπόπειρά του ἀπέτυχε.

2. Τὴν 17 Ἰανουαρίου τοῦ 1943 ὁ Ζέρβας μάχεται μὲ τοὺς Ἰταλοὺς εἰς Σκουληκαριὰν Ἄρτης. Πλησίον ἐκεῖ εὑρίσκοντο ὁμάδες τοῦ ΕΛΑΣ ὑπὸ τὸν καπετὰν Ἑρμῆν. Ὁ Ζέρβας τούς ζήτησε ἐνίσχυσιν. Μπορούσαν νὰ φθάσουν σὲ δυὸ ὧρες. Ἔφθασαν μετὰ 4 ἡμέρες ὅταν οἱ Ἰταλοὶ εἶχον πλέον κανονικῶς ὑποχωρήσει...

3. Τὸν ἴδιο μῆνα εἰς τὴν Θεσσαλίαν τὸ ΕΑΜ ἀφοπλίζει τὸν Κωστόπουλο.

4. Τὸν Μάρτιο ὁ ΕΛΑΣ δὲν ρίχνει τουφεκιὰ κατά τῶν κατακτητῶν. Ἀλλὰ ἔχει πάντοτε ἐστραμμένα τὰ ὅπλα του κατὰ παντὸς ποὺ θέλει νὰ πολεμήση.

5. Στὸ Ρωμανὸ τῆς Σκουληκαριᾶς γίνεται ἀπόπειρα ἀφοπλισμοῦ τοῦ ΕΔΕΣ. Ἀπέτυχε.

6. Ἐπέτυχεν ὅμως λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ ἀφοπλισμὸς τοῦ ΕΔΕΣ Πόρτας Θεσσαλίας.

7. Περὶ τὸ τέλος Μαρτίου τὸ ΕΔΕΣ ἦτο ἀπησχολημένον μὲ ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν Ἰταλῶν. Ἡ θέσις του ἦτο κρίσιμος. Τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ—ποὺ θὰ εἶχαν δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσουν ἀπὸ κάθε Ἕλληνα ἐνίσχυσι—τοὺς ἦλθε τὸ τελεσίγραφον τοῦ ΕΑΜ Πίνδου νὰ παραδοθοῦν. Ἔτσι ὁ Ζέρβας ὑποχρεώθηκε νὰ ἀποσύρῃ δυνάμεις ἀπὸ τὰς μάχας κατὰ τῶν Ἰταλῶν καὶ νὰ σταλοῦν πρὸς ἄμυναν κατὰ τοῦ ΕΑΜ.

8. Ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀνηγγέλθη ἡ διάλυσις τῶν ὁμάδων Ψαρροῦ εἰς Φθιώτιδα.

9. Τὸν Ἀπρίλιον ἐγένοντο συνεχεῖς ἀπόπειραι τοῦ ΕΑΜ νὰ διαλύσῃ τὶς Ἐθνικὲς ὁμάδες Ξηρομέρου, ὅπου ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ταγματάρχου Κ. Καραμπέκιου ἐμάχοντο συνεχῶς μὲ τοὺς Ἰταλούς.

10. Παραλλήλως ἐγένετο ἀπόπειρα διαλύσεως καὶ τῶν ὁμάδων Βάλτου. Τὸ ΕΑΜ κατώρθωσε μὲ δόλο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν Βάλτον, ἀλλὰ τὸ ἀρχηγεῖον ἔσωσε τὴν κατάστασιν. Τὸ ΕΑΜ εὑρέθη κυκλωμένο ἀπὸ παντοῦ καὶ πρὸ τοῦ κινδύνου συντριβῆς ἐζήτησε συγγνώμην καὶ τὴν ἄδειαν νὰ ἀποχωρήσῃ.

11. Τὴν 7 Μαΐου τοῦ 1943 στὸ Κεφαλόβρυσο ἀφωπλίσθησαν διὰ δόλου ὑπὸ τοῦ ΕΑΜ αἱ ὁμάδες ΕΔΕΣ Τριχωνίδος καὶ πολλοὶ ἄνδρες των εὗρον τραγικὸν θάνατον σφαγιασθέντες.

12. Στὶς 20 Μαΐου τὸ ΕΑΜ συνεκεντρώθη εἰς Τοπόλιανα Ἀ-

περαντίων καὶ ἐπετέθη κατὰ τῶν Ἐθνικῶν ὁμάδων. Ἡ ἐπέμβασις τῆς Συμμαχικῆς Ἀποστολῆς εἰς οὐδὲν ὠφέλησε.

13. Τὴν 20—25 Μαΐου αἱ ὁμάδες Τριχωνίδος ΕΔΕΣ ὑπὸ τὸν Παπαϊωάννου, ὑφίστανται νέαν ἐπίθεσιν καὶ ἀφοπλίζονται διὰ δευτέραν φοράν, ἐνῷ ἦσαν ἕτοιμες νὰ ἀντιμετωπίσουν ἰταλικὴν ἐπίθεσιν.

14. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1943 τὸ Συμμαχικὸν Στρατηγεῖον Μ. Ἀνατολῆς, διέταξε σαμποτὰζ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγρινίου—Ἰωαννίνων—Μετσόβου. Τὸ ΕΑΜ ἠρνήθη καὶ δὲν ἔλαβε μέρος.

15. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους διετάχθησαν ὑπὸ τῶν Συμμάχων ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἔκαναν εἰς τὴν Ἰταλίαν νά γίνουν σαμποτὰζ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγρινίου—Ἰωαννίνων. Εἰς τὰ σαμποτὰζ θὰ ἐλάμβανον μέρος καὶ δυνάμεις τοῦ ΕΛΑΣ. Τά τμήματα ὅμως τοῦ ΕΛΑΣ δὲν ἐνεφανίσθησαν πουθενά. Ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὸ σαμποτὰζ τοῦ ἀεροδρομίου τῆς Παραμυθιᾶς, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο 400 ἀεροπλάνα τοῦ Ἄξονος. Οἱ ἐαμῖτες, παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ρητὴν ποὺ ἔδωσαν ὅτι θὰ ἔστελναν 1000 ἄνδρες, δὲν ἔστειλαν οὔτε ἕνα.

16. Στὶς 9 Ὀκτωβρίου, τὸ ΕΑΜ ἐπιτίθεται ἐν συνδυασμῷ μὲ τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τοῦ Ζέρβα. Ἡ σύγκρουσις εἶναι σκληρὴ καὶ διαρκεῖ ἐπὶ 4 μῆνες.

17. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1944 κατέπαυσαν αἱ ἐχθροπραξίαι μεταξὺ ΕΑΜ—ΕΔΕΣ καὶ ὑπεγράφη εἰς τὴν Πλάκαν τῶν Τζουμέρκων σύμφωνον συνεργασίας μεταξὺ ΕΑΜ—ΕΔΕΣ καὶ ΕΚΚΑ παρουσίᾳ τοῦ Ἄγγλου συνταγματάρχου Κρὶς καὶ Ἀμερικανοῦ ἀντιπροσώπου. Ἀλλὰ καὶ τὸ σύμφωνον αὐτὸ δὲν τὸ ἐτήρησαν. Ἀλλεπάλληλοι ὑπῆρξαν αἱ ἐναντίον τοῦ Ζέρβα ἐπιθέσεις των.

Ὁ ΕΛΑΣ ἀναφέρει καὶ εἰς τοὺς... Σέρβους τὸν ἀγῶνά του κατὰ τοῦ Ζέρβα μὲ τὸ κάτωθι ἔγγραφον:

«... Τὸν Γενάρη ἐνεργήσαμε γενικὴ ἐπίθεσι κατὰ τῶν προδοτικῶν δυνάμεων τοῦ Ζέρβα μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἄτακτο φυγή των! Θὰ σᾶς κρατοῦμε ἐνήμερους πορείας ἐσωτερικῶν μας. 15—3—44, Γενικὸν Στρατηγεῖον ΕΛΑΣ»

Ἡ δρᾶσις τοῦ ΕΑΜ κατὰ τὴν Κατοχὴν

Τὸ κατωτέρω σημείωμα, ὀφειλόμενον εἰς ἀγωνιστὴν τοῦ ἀνταρτικοῦ κινήματος, μολονότι ἀτελές, δίδει σαφῆ ἐντύπωσιν τῶν δῆθεν ἐθνικῶν ἀγώνων εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεδόθησαν τὸ ΕΑΜ καὶ ὁ στρατὸς τοῦ ΕΛΑΣ:

«Τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Ὀκτωβρίου 1942 ἐρρίφθη στὴν Γκιώνα ἀπὸ ἀεροπλάνον ἀγγλικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν ταξίαρχο Ἕντυ, ὁ ὁποῖος ἔχων ἐντολὴν νὰ συνεννοηθῇ μὲ ἄνδρας, ξεκίνησε διὰ τὸν Γοργοπόταμο.

Στὸ δρόμο εἶχε κακὸ συναπάντημα: Τὸν Βελουχιώτη. Τοῦ ζήτησε ὁ Ζέρβας συνεργασία στὴν ἐπιχείρησι. Ὁ Βελουχιώτης ζήτησε ἄδεια ἀπὸ τὸ ΕΑΜ Λαμίας, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τοῦ ἐπέτρεψε. Καὶ ἡ ἐπιχείρησις ἀνεβλήθη.

Ἐπειδὴ ὅμως ὑπῆρχε ἀνάγκη ταχείας ἐνεργείας, ἡ ἐπιχείρησις ὡρίσθη διὰ τὰς 25 Νοεμβρίου καὶ ὁ Ἄρης τὴν τελευταία στιγμὴ δέχεται νὰ βοηθήσῃ. Ὁ Ζέρβας ἔκαμε τὴν ἐπίθεσι κατὰ τῆς Γεφύρας καὶ ὁ Ἄρης βοήθησε ἢ καλύτερα προσέφερε πολὺ κακὲς ὑπηρεσίες... Τέλος πάντων ἡ ἐπιχείρησις ἐπέτυχε καὶ ἡ Γέφυρα ξεθεμελιώθηκε καὶ ἔτσι ἡ Ἑλλὰς ἄλλην μίαν φορὰν προσέφερε σημαντικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸν συμμαχικὸν ἀγῶνα στὴν Ἀφρική.

Ἀλλὰ τὸ κατόρθωμα τοῦ Ζέρβα, «οὐκ ἐᾷ καθεύδειν» τοὺς ἐαμίτας. Καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφή του εἰς τὴν θέσιν Μαῦρο Λιθάρι οἱ ἐλασῖτες τοῦ ἔστησαν καρτέρι καὶ ὡς «συγχαρητήρια» διὰ τὴν ἐπιτυχία του, τοῦ ἔρριξαν μερικὲς δολοφονικὲς σφαῖρες, ποὺ ἀστόχησαν ὅμως...

Καὶ ἀπὸ τότε ἀρχίζει μία διαρκὴς ἀπασχόλησις τοῦ ΕΛΑΣ μὲ τὰς ὁμάδας τοῦ Ζέρβα.

Ψαρρός

Δημοσιεύομεν τὴν διαταγὴν τῆς ἐξοντώσεως τοῦ Συνταγματάρχου Ψαρροῦ, φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Σιάντου (Γέρου), ἐπειδὴ ἡ καταστροφὴ τοῦ Ψαρροῦ καὶ ἡ δι ίλυσις τῆς ΕΚΚΑ ἦτο ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου διὰ τὸν δολοφόνον ΕΛΑΣ.

Ἰδοὺ τὸ ἱστορικόν ἔγγραφον:

14)4)44 ΕΠΕΙΓΟΝ

Ἀγαπητὲ Κώστα,

Γιὰ τὸν Ψαρρὸ, τὰ εἴπαμε πολλὲς φορὲς καὶ δὲν ξέρω γιατὶ ζητᾶτε νὰ σᾶς δώσουμε διαταγὴ διαλύσεως. Ἂν δὲν δεχθῆ τοὺς ὅρους μας.... τότε εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ξεκαθαρίσουμε τὴν κατάστασι δυναμικὰ καὶ κεραυνοβόλα, χωρίς χρονοτριβές. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἐφιστῶ ἰδιαίτερα τὴν προσοχή σας γιὰ νὰ πάρετε τὰ ἀναγκαῖα στρατιωτικὰ μέτρα γιὰ τὴν περίπτωση αὐτὴ καὶ νά διατάξετε δηλ. νὰ λύσετε τὰ χέρια τοῦ Ρίζου καὶ ξεκαθαρίση τὴν κατάσταση μόλις ὁ Ψαρρὸς ἀπορρίψει τοὺς ὅρους μας ἢ ἕνα ἐξ αὐτῶν... Ἐπίσης νὰ σταλῆ καὶ αὐτὸ ποὺ σᾶς στέλνουμε γιὰ τὸν Τίτο. ΓΕΡΟΣ

Ἡ διαταγὴ ἐκτελεῖται

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ διαταγὴ τοῦ «ξεκαθαρίσματος» ἔχει ἐκτελεσθῆ. Παραθέτομεν τὴν σχετικὴν ἀναφοράν.

«28)4)44. Ἀπ. 348)1340. Δεσποτόπουλον

Πέμπτη Ταξιαρχία ἀνέφερε στόπ. Νύκτα 16ης πρὸς 17ην διὰ αἰφνιδιαστικῆς ἐπιθέσεως διελύθη 5)42 ΕΚΚΑ καὶ ἐξεκαθαρίσθη περιοχή.

κ. δ. Παπασταματιάδης»

Αἱ ἐθνικιστικαὶ ὁμάδες διαλύονται

Ἰδοὺ τί ἔγραφεν ἡ Ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς «Ἑλληνικὸν Αἷμα» διὰ τὴν διάλυσιν τῶν ἐθνικιστικῶν ὁμάδων ὑπὸ τῶν προδοτῶν τοῦ ΕΛΑΣ:

«Τὸ ΕΑΜ ὑποτίθεται ὅτι συνεκροτήθη διὰ νὰ πολεμήση τὸν κατακτητήν. Δι᾽ αὐτὸν ὠργάνωσε καὶ τὸν ΕΛΑΣ. Τί ἔκανε λοιπόν, ἐναντίον τῶν Γερμανῶν; Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν γνωρίζομεν. Γνωρίζομεν ὅμως τί δὲν ἔκανε ἐναντίον τῶν Γερμανῶν καὶ τί ἔκανε ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων.

Ἐνθυμούμεθα λοιπόν, ὅτι ὅταν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1944 οἱ Γερμανοί, ἄθλιοι καὶ καταπτοημένοι ἔφευγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, αἱ δυνάμεις τοῦ ἡρωϊκοῦ ΕΛΑΣ, κατήρχοντο ἐσπευσμένως πρὸς Ἀθήνας. Κάθε τόσο διεσταυροῦντο μὲ τὰς Γερμανικὰς φάλαγγας, ἀλλὰ μάχην δὲν ἔδιδαν. Ἄφηναν τοὺς Γερμανοὺς νὰ φεύγουν ἀνενόχλητοι καὶ αὐτοὶ ἔσπευδαν νὰ καταλάβουν τὴν πρωτεύουσαν. Μερικοὶ δυστυχεῖς Ἄγγλοι κατεδίωκαν τοὺς φεύγοντας Γερμανούς, συνηντῶντο μὲ τοὺς ἐρχομένους ἐλασίτας, τοὺς ἐζητοῦσαν βοήθειαν, ἀλλὰ οἱ ἐλασῖται τοὺς ἔλεγαν, ὅτι οὐδόλως ἐνδιεφέροντο διὰ τὴν τύχην τῶν φευγόντων Γερμανῶν. Αὐτὰ ἀφηγήθησαν Ἄγγλοι στρατιῶται αὐτόπται μάρτυρες τῆς ὑποθέσεως πρὸς τοὺς ἐδῶ ἀπεσταλμένους τῶν Βρετανικῶν Συνδικάτων. Τὰ ἴδια ἐδημοσιεύθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κ. Σιτρὶν καὶ ἄλλων Ἄγγλων ἐργατικῶν καὶ ἐξεδόθησαν ἀκόμη καὶ εἰς εἰδικὸν τεῦχος. Ἂς φροντίση νὰ τὸ προμηθευθῇ τὸ ΕΑΜ.

Διατὶ δὲν ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ ΕΛΑΣ ἡ διαταγὴ τοῦ Στρατηγείου Μέσης Ἀνατολῆς ὅπως ἀπελευθερώση τοὺς Ἄγγλους αἰχμαλώτους οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν εἰς Δωδεκάνησον καὶ μετέφεροντο ὑπὸ ἀσθενεστάτην συνοδείαν πρὸς Θεσσαλονίκην;

Διατί ἠρνήθη καίτοι ὑποσχεθεὶς νὰ συμπράξῃ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἀνατινάξεως τῆς γεφύρας Ἀσωποῦ, τὴν ὁποίαν, τελικῶς, ἐξετέλεσαν μόνοι τους τρεῖς Ἄγγλοι ἀξιωματικοί;

Ἀλλ' ἄς εἶνε, ἐὰν ὁ ἡρωϊκὸς ΕΛΑΣ ὑπῆρξε κάπως ἀδρανὴς ἔναντι τῶν Γερμανοϊταλῶν, ἐξηγόρασε τὴν ἀδράνειάν του αὐτὴν, ἀναπτύξας ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα ἔναντι τῶν Ἑλλήνων. Ἔτσι ἐντὸς ἓξ καὶ μόνον μηνῶν τοῦ 1943, πλὴν τῶν δύο ἐπιθέσεων κατὰ τοῦ Ζέρβα καὶ τῆς διαλύσεως τοῦ Ψαρροῦ, ἐπετέθη καὶ διέλυσε τὰς ἑξῆς ἐθνικιστικὰς ἀνταρτικὰς ὁμάδας:

Τὴν ὁμάδα Πάρνωνος ὑπὸ τὸν ταγματάρχην Μαρινᾶκον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐξετέλεσε.

Τὴν ὑπὸ τοὺς Πανουτσόπουλον καὶ Στεργιόπουλον ὁμάδα Ζήριας, τῆς ὁποίας καὶ ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς πλὴν τοῦ Πανουτσοπούλου.

Τὴν ὁμάδα Ἐρυμάνθου, τῆς ὁποίας ἐξετελέσθη καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Σκαρτσίλας.

Τὰς ὁμάδας Τριφυλίας ὑπὸ τοὺς Καραχάλιον καὶ Στρατήγην, καθὼς καὶ τὰς ὁμάδας Κοκκώνη καὶ Θεοχαροπούλου. Ὁ τελευταῖος μάλιστα αὐτὸς ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον εἰς χεῖρας τῶν ἀπελευθερωτῶν, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔκοψαν ρῖνα καὶ αὐτιὰ καὶ ἡμιθανῆ τὸν ἔσυραν ἐπὶ ὥρας ἀνὰ τοὺς δρόμους.

Τὴν ὁμάδα «Μωρηᾶ» παρὰ τὴν Καμάρα Αἰγίου.

Τὴν ὁμάδα Βρεττάκου.

Τὴν ὁμάδα Λακωνίας ὑπὸ τοὺς Βαρβιτσιώτην καὶ Κυριακόγκωναν.

Τὴν ὁμάδα Νεμέας ὑπὸ τὸν Προκοπίου.

Τὴν ὁμάδα Ναυπακτίας, ὑπὸ τὸν Παπαγιάννην.

Τὴν ὁμάδα Ταϋγέτου ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Γιαννακόπουλον.

Τὰς ἐθνικιστικὰς Μακεδονικὰς ὁμάδας Πιερίων, Βερμίου, Χαλκιδικῆς καὶ Κιλκίς.

Ἐπίσης, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ὅπως μᾶς ἀπελευθερώσῃ, ὁ ἡρωϊκώτατος καὶ πατριωτικώτατος ΕΛΑΣ, διέλυσε, πάλιν κατὰ τὸ 1943, τὸ εἰς τὸν Πάρνωνα ἀποσταλὲν ὑπὸ τοῦ Στρατηγείου Μ. Ἀνατολῆς συνεργεῖον Φόκ. Ἐπίσης, ἐξώντωσε τὴν ὑπὸ τὸν Ἀργείτην Βρετανικὴν στρατιωτικὴν ἀποστολὴν ὡς καὶ τὴν ὑπὸ

τὸν Πίνη τοιαύτην, φονευθέντων μάλιστα καὶ δύο ἀξιωματικῶν.

Ἡ σύλληψις, ἐπίσης, τῶν Ἄγγλων ἀπεσταλμένων ἀξιωματικῶν Χάρριγκτων καὶ Φραίηζερ καθὼς καὶ ὁ φόνος τοῦ Νεοζηλανδοῦ ὑπολοχαγοῦ Χάμποτ, εἶνε γεγονότα ἀνάξια μεγαλυτέρας προσοχῆς;..

Εἰλικρινῶς λυπούμεθα, διότι δὲν ἔχομεν πλήρη κατάλογον ὅλης τῆς δράσεως τὴν ὁποίαν ὁ ΕΛΑΣ ἀνέπτυξε κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη τῆς δράσεώς του εἰς βάρος Ἑλλήνων καὶ Ἄγγλων. Ἐκ προχείρων, μόνον, στοιχείων τὰ ὁποῖα διαθέτομεν, ἀντλοῦμεν τὰς ὀλίγας αὐτὰς περιπτώσεις, χαρακτηριστικὰς τῆς δράσεως τοῦ λαμπροῦ ΕΑΜ, ἡ ὁποία εἶνε «καθαρὴ σἄν τὸ κρύσταλλο» ὅπως μᾶς ἐπληροφόρει ἡ προχθεσινὴ «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα»!

Διὰ μέσου τοῦ αὐτοῦ λοιπὸν διαφανοῦς κρυστάλλου, ἐρευνῶντες τὸ παρελθὸν, ἐνθυμούμεθα καὶ κἄτι ἄλλο: Εἰς τὰς 14 Αὐγούστου 1943, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, οἱ Γερμανοὶ ἀνεκάλυψαν ὁμάδα πληροφοριῶν ἀποτελουμένην ἀπὸ Ἕλληνας ἀξιωματικοὺς καὶ ἡ ὁποία διαθέτουσα ἀσύρματον μετέδιδεν εἰς τὸ Στρατηγεῖον Μέσης Ἀνατολῆς πληροφορίας στρατιωτικῆς φύσεως. Μερικοὶ ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν συνελήφθησαν, ἐνῷ ἄλλοι κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν. Καὶ ἕως ἐδῶ μέν, τὰ πράγματα δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Ἐξαιρετικὸν εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ὄργανον τοῦ ΕΑΜ Θεσσαλονίκης, ἡ «Λαϊκὴ Φωνή», τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὀλίγας ὥρας πρὶν αὕτη πραγματοποιηθῇ, ἀνήγγειλε τὴν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῆς ὁμάδος. Τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι τὸ ΕΑΜ τουλάχιστον ἐγνώριζε τὶ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ.

Θὰ τελειώσουμε μὲ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἐπίσημο Βουλγαρικὸ ἔγγραφο. Πρόκειται περὶ μιᾶς διαταγῆς ἐκδοθείσης ἀπὸ τὸ Β' Γραφεῖον τῆς εἰς Μοναστήριον ἑδρευούσης Βουλγαρικῆς Μεραρχίας καὶ ἡ ὁποία ἀπεστάλη ὑπὸ ἡμερομηνίαν 12-5-43 πρὸς τὴν εἰς Καστορίαν ἑδρεύουσαν Βουλγαρικὴν μονάδα. Λέγει λοιπὸν μεταξὺ ἄλλων ἡ διαταγή:

«...Ἐντελλόμεθα ὅπως ἐντείνετε μέχρι μεγίστου δυνατοῦ ὁρίου τὴν ἀποτελεσματικὴν δίωξιν τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ σας δρώντων Ἑλλήνων ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ...». Ἐθνικιστῶν λοιπὸν μόνον. Ὄχι βέβαια ἐαμικῶν. Διότι οἱ ἐαμικοὶ εἶναι... καθαροὶ σὰν τὸ κρύσταλλο, ποὺ λέει καὶ ἡ «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα».

Αἱ ἐθνικαὶ ἀνταρτικαὶ ὁμάδες Μακεδονίας καὶ Θράκης

Εἶναι ἀπολύτως γνωστὸν εἰς μικροὺς καὶ μεγάλους, ὅτι τὸ ΕΑΜ, εἶναι τὸ ἴδιον καὶ ἀπαράλλακτον ΚΚΕ μὲ ἄλλην μάσκαν διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ εὐκολώτερον τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ τὸν παραδώσῃ σφικτοδεμένον μὲ βαρείας ἁλύσσεις εἰς τὸν κόκκινον βρυκόλακα. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ του αὐτοῦ, συνειργάσθη στενώτατα μὲ τοὺς «ἀδελφοὺς» Βουλγάρους καὶ μαζὺ κατέστρωνον τὰ σχέδια ἐξοντώσεως τοῦ ἐθνικόφρονος στοιχείου Μακεδονίας καὶ Θράκης. ΕΑΜ καὶ Βούλγαροι μαζὺ ἔσφαζον, ἐλεηλάτουν καὶ ἔκαιον, μαζὺ ἐφωτογραφίζοντο μεθ' ἑκάστην σφαγὴν Ἑλλήνων καὶ κοινὰ εἶχον τὰ φρουραρχεῖα των. Καὶ εἰς τὰ πολυπαθῆ αὐτὰ τμήματα τοῦ Κράτους μας δὲν θὰ ἔμενεν ἴχνος Ἕλληνος, ἄν δὲν ἀντέδρρα αὐτὴ αὕτη ἡ Ἑλληνικὴ ψυχή.

Ἐσχηματίσθησαν ἐθνικὰ ἀνταρτικὰ σώματα ὑπὸ τὸν ὑπέροχον πατριώτην Ἀντώνιον Φωστερίδην ἢ Ἀντὼν Τσαούς, καὶ ἀπετέλεσαν τὸ «ἀντίπαλον δέος» κατὰ τοῦ ΕΑΜ καὶ ΕΛΑΣ.

Τὰ σώματα ταῦτα, εἰς τὰ ὁποῖα κατετάγησαν καὶ ἐπίλεκτοι ἐπιστήμονες καὶ τὰ ὁποῖα ἐξεπροσώπησαν τὴν ἀθάνατον καὶ ἀδούλωτον Ἑλληνικὴν ψυχήν, ἔσωσαν τὴν Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης καὶ ἐπρόλαβαν σφαγὰς δεκάδων χιλιάδων τιμίων Ἑλλήνων πατριωτῶν.

Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς ἐθνικοὺς ἀντάρτας Μακεδονίας καὶ Θράκης καὶ ἀναλλοίωτος εὐγνωμοσύνη πρὸς αὐτοὺς ἐκ μέρους ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Τὰ ὀνόματά των, γνωστὰ ἢ ἄγνωστα, ἐπίσημα ἢ ἀφανῆ, ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία καὶ ἡ ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη θὰ τοποθετήσῃ εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πάνθεον, παράλληλα πρὸς τὰ ὀνόματα τοῦ Μελᾶ, καὶ τῶν ἄλλων ἡρώων τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος 1905.

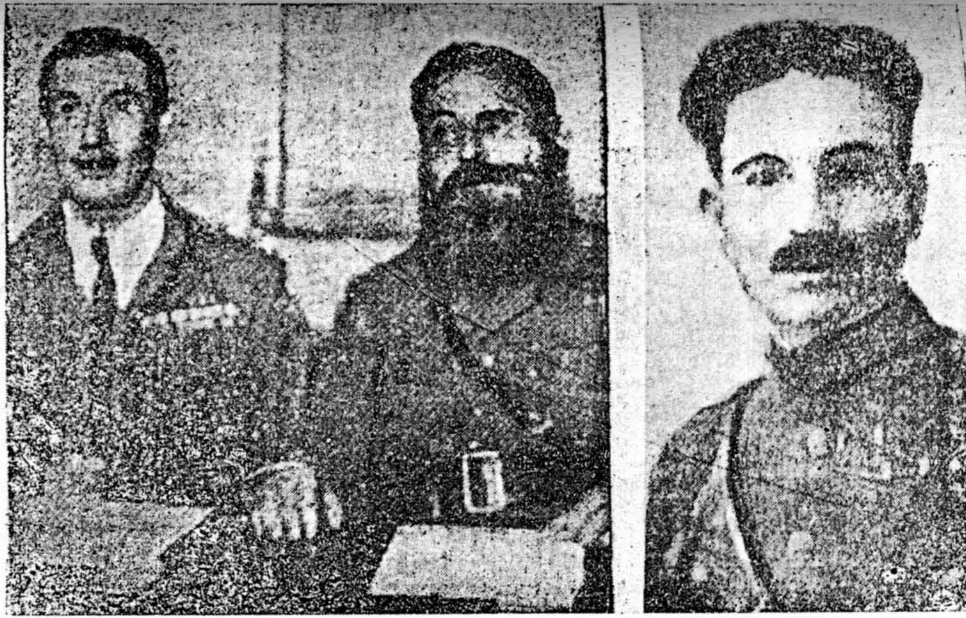
Τὰ μαρτυρικὰ Καλάβρυτα

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι Καλάβρυτα δὲν ὑπάρχουν. Οἱ κάτοικοί του ἐσφάγησαν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἡ φωτιὰ μετέβαλεν εἰς στάχτη καὶ καπνὸν ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς οἰκοδομάς. Οἱ Γερμανοὶ διέπραξαν ὅλην αὐτὴν τὴν θηριωδίαν καὶ θὰ ἦναι αἰωνίως κατάπτυστοι ἐνώπιον τῆς ἱστορίας.

Ἀλλὰ τὴν εὐθύνην τῆς καταστροφῆς τὴν φέρει ἀκεραίαν καὶ χωρὶς κανένα ἐλαφρυντικὸν τὸ ΕΑΜ, ὅπως θὰ πεισθῇ κάθε ἄνθρωπος, διαβάζοντας τὴν «ἔρευναν τῆς Πελοποννήσου» παρὰ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Σ. Μελᾶ καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα «Ἐμπρὸς» τὴν 18ην, τὴν 20ὴν καὶ τὴν 23ην Μαρτίου 1945.

Φαίνεται ὁλοκάθαρα καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, ὅτι τὰ Καλάβρυτα, τὴν ὡραίαν καὶ ἀνθοῦσαν πόλιν, τὰ κατέστρεψεν ὁλοτελῶς, ἀλλὰ ἐσκεμμένως καὶ μὲ πλήρη συνείδησιν, τὸ ΕΑΜ, διὰ γερμανικῆς χειρός.

«Ὁ ἐπίσκοπος Καλαβρύτων και Αἰγιαλείας Θεόκλητος Παναγιωτόπουλος, ἕνας ἱεράρχης ποὔπαιξε ρόλο στὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Πάτρας, μᾶς μιλεῖ στὸ γραφεῖο του. Μεγάλη μόρφωσι, δραστηριότης, εὐστροφία διπλωματική, ἀντίληψις ὀξυτάτη καὶ ὕφος πρᾶο, νηφάλιο, γλυκύτης χριστιανική. Μᾶς ἱστορεῖ πῶς ὅλος ὁ κόσμος δέχτηκε στὴν ἀρχή τὸ ΕΑΜ μ' ἀπόλυτο ἐνθουσιασμό, πῶς ἐγκολπώθηκε τὴν ἀπελευθερωτική του σημαία καὶ πῶς ἔπειτα εἶδε, μὲ κατάπληξι, τὴ φοβερὴ στροφή του πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν τάξεων. Ἐπάνω στὴ σειρὰ τῆς ὁμιλίας μοῦ κάνει, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐννοεῖται—ὁ σκοπὸς ἤτανε νὰ μοῦ ἱστορήσῃ τὰ δραματικὰ περιστατικὰ τοῦ καιροῦ τῆς κατοχῆς—μιὰ σημαντικὴ ἀποκάλυψι. Ἡ ἀπαίσια τραγωδία τῶν Ρωγῶν, τῆς Κερπινῆς, τῆς Ζαχλωροῦς,

Ὁ ἀρχιστράτηγος Σκόμπυ, ὁ Ναπολέων Ζέρβας καὶ ὁ κρεουργηθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἐλασίτας συνταγματάρχης Ψαρρός

τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καὶ τὸ ἀποκορύφωμά της, ἡ ἀγρία σφαγὴ τῶν Καλαβρύτων, θὰ μποροῦσε νὰ ἀποσοβηθῆ ἄν τὸ ἤθελαν οἱ ἀντάρτες! Ἀλλὰ δὲν τὸ ἠθέλησαν. Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τὸν ἱεράρχη νὰ μᾶς ἱστορήση ὁ ἴδιος τὰ πράγματα:

—Κατὰ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου 1943 μιὰ ὁμὰς ἀπὸ 100 Γερμανοὺς ἐπεχείρησε ν' ἀνεβῆ στὰ Καλάβρυτα. Οἱ ἀντάρτες τὸ εἶχαν πληροφορηθῆ καὶ τοὺς ἔστησαν ἐνέδρα κοντὰ στὸ χωριὸ Ρωγοί. Ἄνοιξαν τουφέκι. Σκοτώθηκαν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς δύο ἢ τρεῖς. Κι' ἐτραυματίσθησαν δύο, ποὺ οἱ ἀντάρται τοὺς παρέλαβαν μαζὶ μὲ ὀγδόντα αἰχμαλώτους. Οἱ ὑπόλοιποι κατέβηκαν στὸ Αἴγιο. Ὁ Γερμανὸς στρατιωτικὸς διοικητής, μ' ἐκάλεσε μετὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ μεσολαβήσω ν' ἀποδοθοῦν οἱ αἰχμάλωτοι. Μοῦ προσέθεσε, ὅτι ἄν οἱ ἀντάρται τοὺς ἀποδώσουν, οἱ Γερμανοὶ θὰ διηυκόλυναν τὸν ἐπισιτισμὸ τῆς Αἰγιαλείας καὶ τῶν Καλαβρύτων, αἱ ὁποῖαι τότε ὑπέφεραν πολὺ ἀπὸ ἔλλειψι τροφίμων. «Ἐὰν δὲν τοὺς ἀποδώσουν—ἐτόνισε σ' ἔντονο ὕφος—θὰ βομβαρδίσω τὸ Αἴγιο, θὰ καταστρέψω χωριά, θὰ συλλάβω πολίτας, θὰ κάνω ἀντίποινα!» Ἀναμετρήσας τὰς συνεπείας, ἐκάλεσα τοὺς προκρίτους τοῦ Αἰγίου, τοὺς ἀνεκοίνωσα τὰς ἀπειλὰς τοῦ Γερμανοῦ διοικητοῦ καὶ ἀπεφασίσαμε νὰ σταλῆ μία ἐπιτροπὴ στὸ ἀρχηγεῖο τῶν ἀνταρτῶν, νὰ περιγράψη τὴν κατάστασι καὶ νὰ πείση τούς ἀρχηγούς, γιὰ ν' ἀποσοβηθοῦν αἱματηραὶ ἀντεκδικήσεις τῶν Γερμανῶν ἐναντίον τοῦ πληθυσμοῦ, ν' ἀποδώσουν τοὺς αἰχμαλώτους. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀνταρτῶν ἀπήντησαν στὴν ἐπιτροπή: «Ἐμεῖς καὶ τὰ Σώματά μας ἀποτελοῦμε μέρος τῆς Στρατιᾶς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ν' ἀποδώσουμε τοὺς αἰχμαλώτους δὲν μποροῦμε. Δεχόμαστε ὅμως νὰ τοὺς ἀνταλλάξουμε μὲ ἰσαρίθμους Ἕλληνας!» Διεβιβάσαμε τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν στοὺς Γερμανούς, οἱ ὁποῖοι μᾶς εἶπαν ἀμέσως: «Ἐμεῖς οὔτε αἰχμαλώτους ἔχουμε στὰ χέρια μας, οὔτε ὁμήρους. Κρατοῦμε στὰς φυλακὰς μονάχα κομμουνιστάς. Ἂν θέλουν οἱ ἀντάρται ν'ἀνταλλάξουμε μ' αὐτούς, τὸ δεχόμαστε εὐχαρίστως!» Οἱ ἀντάρται ὅταν ἡ ἐπιτροπὴ τοὺς πῆγε τὴν ἀπάντησι αὐτή, δυσανασχέτησαν. Δὲν ἤθελαν νὰ φανοῦν, ὅτι

ἐνδιαφέρονται νὰ ἐλευθερώσουν κομμουνιστάς. Ἐφοβοῦντο νὰ ἐκτεθοῦν. Καὶ ἡ συζήτησις ἐχρόνιζε...»

Ἄς ἀφήσουμε μιὰ στιγμὴ τὴν ἀφήγησι τοῦ Θεοκλήτου γιὰ νὰ ἐξετάσουμε τὴ στάσι τῶν ἀνταρτῶν. Γιατὶ ἐδυσκολεύοντο τόσο πολὺ νὰ ἐκτεθοῦν, ὅτι ἀνταλλάσσουν τοὺς αἰχμαλώτους μὲ κομμουνιστάς, ἀφοῦ τὸ ΕΛΑΣ δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἔνοπλος δύναμις, ὁ στρατὸς τοῦ ΚΚΕ ; Διότι ἁπλούστατα, δὲν ἤθελαν ν' ἀποκαλυφθῇ στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. Ἤθελαν νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν γελοῦν, ὅτι τὸ ΕΛΑΣ εἶναι στρατὸς ἀπελευθερωτικός, γιὰ νὰ προσελκύσουν—ὅπως καὶ τὸ κατώρθωσαν—κόσμο ἁπλοϊκὸ ποὺ ἐκινεῖτο πρὸς τὰ βουνὰ μὲ τὴν ἀφελῆ πίστι, ὅτι πάει νὰ πολεμήση γιὰ τὰ ἐθνικά του ἰδεώδη. Καὶ γιὰ νὰ συντηρήσουν τὴν ἀπάτη αὐτὴ ζητοῦσαν νὰ κάμουν συνεργοὺς καὶ τοὺς κατακτητάς, νὰ τοὺς ἐκβιάσουν νὰ ἐλευθερώσουν κομμουνιστάς, χωρὶς νὰ ποῦν ὅτι εἶναι κομμουνισταὶ κι' ἐπέμειναν στὸ παζάρεμα αὐτὸ κι' ἐχρόνιζαν καὶ δὲν ἐδίστασαν—γιὰ νὰ συντηρήσουν τὴν ἀπάτη αὐτὴ ξαναλέω—νὰ προκαλέσουν τὰ φοβερὰ ἀντίποινα τῶν Γερμανῶν :

—Ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς—ἐξακολουθεῖ ὁ ἐπίσκοπος Θεόκλητος—ἐκνευρισμένος ἀπ' τὰς ἄνευ τέλους συζητήσεις, διέταξε τρεῖς φάλαγγας νὰ βαδίσουν κατὰ τῶν Καλαβρύτων : Μίαν ἀπὸ τὸ Αἴγιον, μίαν ἀπὸ τὴν Τρίπολιν καὶ μίαν ἀπὸ τὰς Πάτρας. Ἡ ἰσχυροτέρα ἦτο αὐτή, ποὺ ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸ Αἴγιον. Ὅ,τι συνήντα εἰς τὴν θυελλώδη πορείαν της, ἔμψυχον ἢ ἄψυχον, τὸ κατέστρεψε. Βαδίζουσα μ' αὐτὸ τὸ πρόγραμμα, νὰ μὴν ἀφήση τίποτε ὄρθιο, ἔφθασε στοὺς Ρωγούς.

»Οἱ Καλαβρυτινοί, συνεχίζει ὁ Μητροπολίτης Θεόκλητος, ποὺ δὲν ἐγνώριζαν τίποτε, ἀπ' ὅσα εἶχαν διαδραματισθῆ εἰς τοὺς Ρωγούς, τὴν Κερπινή, τὴν Ζαχλωροῦ καὶ τὸ Μέγα Σπήλαιο, δὲν ἔφυγαν ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα, ὅταν εἶδαν ν' ἀνεβαίνη πρὸς ἐκεῖ τὴ φάλαγγα τῶνΓερμανῶν. Δὲν εἶχαν, ἄλλωστε, τίποτε νὰ τούς βαρύνη καὶ δὲν ἐφαντάζοντο ποτὲ τὴν ἀγρίαν θύελλαν, ἡ ὁποία θὰ ἐξέσπαζεν ἐναντίον των !»

Ὁ Θεόκλητος λησμόνησε, στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἀφηγήσεως, μιὰ

σημαντικὴ λεπτομέρεια, ποὺ ἐξακρίβωσα κατόπιν ἀπὸ αὐθεντικώτατη πηγή. Κατὰ τὴν συμπλοκὴν τῶν Γερμανῶν μὲ τοὺς ἀντάρτες, ποὺ ἔγινεν ἀφορμὴ ὅλου τοῦ φοβεροῦ δράματος τῆς περιοχῆς, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν τρεῖς βαρειὰ τραυματισμένους, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδὴ δὲν κατώρθωναν νὰ διακομισθοῦν, ἔμειναν στὰ Καλάβρυτα. Οἱ Καλαβρυτινοί, ὄχι τόσον ἀπὸ φόβο τῶν ἀντεκδικήσεων, ὅσον ἀπὸ αἴσθημα ἀνθρωπισμοῦ πρὸς ἄτομα σοβαρῶς πληγωμένα, ποὺ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν ν' ἀμυνθοῦν, δὲν τοὺς κακομεταχειρίστηκαν, ἀλλ' ἀπεναντίας τοὺς περιέθαλψαν. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως, ἕνας γιατρὸς τῶν Καλαβρύτων, Παυλόπουλος ὀνόματι, κομμουνιστής, δὲν συμμερίστηκε καθόλου αὐτὴ τὴν ἀνθρωπινὴ καὶ συνετὴ πρᾶξι. Ἐσκεμμένως, γιὰ νὰ προκαλέση ἀντίποινα κατὰ τῶν Καλαβρυτινῶν, ποὺ δὲν τὸν χώνευαν γιὰ τὰ φρονήματά του, ἔσυρεν ἔξω τοὺς τρεῖς αὐτοὺς Γερμανοὺς τραυματίας, τοὺς ἐσκότωσεν ἰδιοχείρως καὶ τοὺς ἔρριξε σ' ἕνα πηγάδι. Οἱ Καλαβρυτινοί, τρομαγμένοι γι' αὐτὴ τὴν πρᾶξι, τοὺς ἀνέσυραν ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ τοὺς ἔθαψαν.

Ὅταν ἔφθασεν ὁ Γερμανικὸς στρατὸς στὰ Καλάβρυτα, ὁ γενναῖος αὐτὸς κομμουνιστὴς Παυλόπουλος, ποὺ ἤξερε νὰ σκοτώνη βαρειὰ τραυματισμένους ἀνθρώπους, τὸ εἶχε στρίψει ἀφίνοντας τοὺς Καλαβρυτινοὺς νὰ ἐξηγηθοῦν ὅπως μποροῦσαν μὲ τοὺς Γερμανούς. Ὁ διοικητής ἐζήτησε ἀμέσως νὰ μάθη ποῦ εἶναι οἱ τραυματίαι. Οἱ Καλαβρυτινοὶ τοῦ εἶπαν ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τοῦ φανέρωσαν ὅτι ὁ κομμουνιστὴς Παυλόπουλος τοὺς εἶχε θανατώσει. Καὶ ὅτι αὐτοὶ τοὺς ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ τοὺς ἔθαψαν σὰν ἀνθρώπους. Ὁ Γερμανὸς διοικητὴς ἔγινεν ἔξω φρενῶν. Ὑπῆρχεν ὅμως καιρὸς ἀκόμη νὰ σωθοῦν τὰ Καλάβρυτα, ἄν οἱ κομμουνισταὶ ἀντάρται δὲν ἔσφαζαν τοὺς αἰχμαλώτους, ποὺ εἶχαν στὰ χέρια τους. Ἀλλ' αὐτοί, μόλις ἔμαθαν ὅτι ἀνεβαίνουν οἱ Γερμανοί, ἀμέσως τραβῆξαν, σέρνοντας τοὺς αἰχμαλώτους πίσω τους, στὸ Χελμό, στὰ Μαζέϊκα. Ἐκεῖ κοντὰ στὴ θέσι Μάζι, εἶναι βαθὺ βάραθρο, ὅπου τοὺς ἔρριξαν, ἀφοῦ τοὺς σκότωσαν ὅλους, ἀκριβῶς γιὰ νὰ προκαλέσουν τίς ἀντεκδικήσεις. Ὁ Γερμανὸς διοικητής τῆς φάλαγγος, ἀνήσυχος γιὰ

τὴν τύχη τους, ἔκαμε ἀνακρίσεις, τὸν πληροφόρησαν γιὰ τὴν κατεύθυνσι ποὺ εἶχαν πάρει οἱ ἀντάρται. Τότε ἰσχυρὰ δύναμις ἐξώρμησε πρὸς τὰ Μαζέϊκα.

—Ἐκεῖ, ἐξακολουθεῖ ὁ Θεόκλητος, οἱ Γερμανοὶ ἐπληροφορήθησαν τὰ πάντα. Ἐπῆγαν εἰς τὸ Μάζι, κατέβηκαν στὸ βάθος τοῦ μεγάλου κρημνοῦ, βρῆκαν τὰ πτώματα τῶν αἰχμαλώτων καὶ τἄστειλαν στὴν Τρίπολι νὰ ταφοῦν. Σκότωσαν καμμιὰ δεκαριὰ Μαζιῶτες, ἔκαψαν τὸ μεγαλείτερο μέρος τῶν Μαζεϊκων καὶ τοῦ Πλανητέρου, ἔκαψαν καὶ τὸ Μάζι καὶ γύρισαν στὰ Καλάβρυτα, ἐξαγριωμένοι καὶ ἀμίλητοι. Ἦταν 13 Δεκεμβρίου τοῦ 1943, ἡμέρα, ἡ ὁποία θὰ μένη γραμμένη στίς πιό πένθιμες, στὶς πιὸ μαρτυρικές ὄχι μόνο στὴν περίοδο τῆς τετραετοῦς σκλαβιᾶς μας, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς ἱστορίας μας. Καὶ ἦταν ἡ ὥρα ἕξη, τὸ πρωΐ, ὅταν οἱ Γερμανοὶ διέταξαν τὰ μὲν γυναικόπαιδα νὰ συναχθοῦν στὸ σχολεῖο, οἱ δὲ ἄνδρες, ἀπὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν κι' ἐπάνω, νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς μίαν θέσιν ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τό νεκροταφεῖο. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ φαντασθῆ τὶς σπαρακτικὲς σκηνὲς τοῦ ἀποχωρισμοῦ γυναικῶν, μητέρων, ἀδελφῶν ἀπὸ τοὺς δικούς των, γιατὶ ὅλοι κατάλαβαν ἀμέσως τὶ ἐσήμαινεν ἡ διαταγὴ αὐτὴ τῶν Γερμανῶν. Μάταια αἱ γυναῖκες ἔπεφταν στὰ πόδια τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν, μὲ κλάματα κι' ἀναφυλλητά, νὰ λυπηθοῦν ἀθώους ἀνθρώπους. Τὶς κατέβασαν στὸ σχολεῖο καὶ οἱ γόοι των δονοῦσαν τὸν πρωϊνὸν ἀέρα ὡσὰν τοὺς θρήνους τεραστίου χοροῦ γυναικῶν ἀρχαίας τραγωδίας

* * *

Τὸν ἴδιο καιρό—ἐξακολουθεῖ ὁ Θεόκλητος—ἀνέβαζαν τοὺς ἄνδρες εἰς τὸν ὀπίσω τοῦ νεκροταφείου τόπον τοῦ μαρτυρίου. Τοὺς παρέταξαν ὅλους σ' ἕνα ζυγό. Ἀπετέλεσαν ἐπιβλητικὴ γραμμή, γιατὶ ἦσαν ἑπτακόσιοι πενῆντα. Ἀντίκρυ των εἶχαν τοποθετημένα τὰ πολυβόλα, ποὺ ἄρχισαν σχεδὸν ἀμέσως τὸ ἀπαίσιο ἔργο τους. Ὅταν κανείς δὲν ἔμεινεν ὄρθιος, οἱ Γερμανοὶ ἀπεχώρησαν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τοὺς ἑπτακοσίους πε-

νῆντα πού ἔπεσαν, δὲν ἦσαν νεκροὶ παρὰ μόνον οἱ 126. Οἱ ἄλλοι εἶχαν μόνον τραυματισθῆ ἤ καὶ δὲν εἶχαν πληγωθῆ καθόλου. Καὶ θά ἐσώζοντο, πολὺ πιθανὸν, ἄν ἀπὸ ἀνυπομονησίαν, δὲν ἐσηκώνοντο πρίν οἱ Γερμανοὶ ἀποχωρήσουν. Τοὺς ἀντελήφθησαν καὶ ἐπέστρεψαν. Κι' ἐπὶ τέσσαρας συνεχεῖς ὥρας ἀντηχοῦσαν οἱ ἀπαίσιοι κρότοι τῶν χαριστικῶν βολῶν. Τὸ αἷμα ἐσχημάτισε λίμνας. Ἀπὸ τὰ ὀστᾶ καὶ τὰ κρανία τῶν μαρτύρων αὐτῶν θὰ κτισθῆ τὸ ἱερὸν, ὅπου θὰ ἱερουργοῦμεν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν μας! Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, πού ἤκουαν τοὺς πυροβολισμοὺς, ἐσπάραζαν καὶ τοὺς λίθους μὲ τοὺς θρήνους των. Ἐπρόσμεναν καὶ αὗται, κλεισμέναι εἰς τὸ σχολεῖον, τὸ τέλος των διότι ἐλέγετο ὅτι οἱ Γερμανοὶ θὰ τὰς ἔκαιγαν μαζὶ μὲ τὸ κτίριον. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φρουρῶν ἀξιωματικὸς, ὅμως, τὰς ἐλυπήθη, ὅπως λέγεται, καὶ τὰς ἐλευθέρωσε. Τὰς ἐπερίμενεν, ὅμως, κάτι ἄλλο, ἀπείρως δραματικόν. Οἱ Γερμανοὶ τὰς ἐφωδίασαν μὲ σκαπάνας καὶ πτύα, τὰς ὡδήγησαν στὸ φρικῶδες θέαμα τῶν σκοτωμένων ἰδικῶν τους καὶ τὰς ὑπεχρέωσαν, γυναῖκας καὶ κορίτσια, νὰ σκάψουν τοὺς λάκκους των. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐγίνετο ἡ ταφὴ καὶ τὰς πρώτας ὥρας τῆς νυκτὸς ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πελωρίων φλογῶν, ἀπὸ τὴν καιομένην πόλιν, στήν ὁποίαν εἶχαν βάλει φωτιά. Τὴν ἄφησαν βυθισμένην εἰς τὸ πένθος, τὸ αἷμα καὶ τὴν ἐρήμωσιν καὶ κατέβηκαν, καίοντες καὶ λεηλατοῦντες τὰ χωρία, γιὰ νὰ φθάσουν πρὸ τοῦ Αἰγίου. Ἡ πόλις διέτρεξε τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Ἐγκαίρως, ὅμως, εἶχε σταλῆ ἐπιτροπὴ εἰς τὸν Ἀνώτατον Στρατιωτικὸν Διοικητὴν Πατρῶν, ἡ ὁποία κατώρθωσε ν' ἀποσοβήση τὴν καταστροφή».

Καὶ συνεχίζοντας ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς, γράφει διὰ τὸν ἀφανισμὸν τῶν Ρωγῶν, τοῦ ὡραίου χωρίου τῶν Καλαβρύτων:

«Ὅταν οἱ Γερμανοί, ἀνεβαίνοντας ἀπὸ τὸ Αἴγιο στὰ Καλάβρυτα—ἱστορεῖ πάντα ὁ Θεόκλητος—ἔφθασαν στοὺς Ρωγούς, ὁ πληθυσμός, φοβισμένος, φρόντισε νὰ τοὺς περιποιηθῆ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τοὺς μαλακώση. Καὶ τοὺς ἐφάνη, γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι τὸ ἐπέτυχαν. Τὴν ἡμέρα δὲν ἔδειξαν τίποτα. Ἀλλὰ σὰν νύκτωσε καλά, οἱ ἄρρενες κάτοικοι,

πλὴν τῶν μικρῶν παιδιῶν, εἰδοποιήθησαν νὰ μαζευτοῦν ὅλοι στὴν ἐκκλησία, ὅπου ἐπρόκειτο, λέει, νὰ τοὺς μιλήση ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γερμανικῆς φάλαγγος.

Οἱ Ρωγίτες συνάχτηκαν στὴ μικρὴ πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, μὲ τὸν ἱερέα τους, τὸν ἀλησμόνητο Παπαχρῆστο Καναλλόπουλο, γέροντα ἑβδομῆντα ἐτῶν, εὐσεβέστατο, βαθείας πίστεως ἄνθρωπο. Μ' αὐτὸν ἐπικεφαλῆς, πενηνταεπτὰ ἄνδρες ὅλων τῶν ἡλικιῶν, τράβηξαν στὴν ἐκκλησία. Ἐκεῖ, ἀπὸ τὸ ὕφος τῶν Γερμανῶν, κατάλαβε ὁ Παπαχρῆστος, ὅτι δὲν εἶχαν νὰ ἐλπίζουν τίποτα. Στάθηκε στὴ μέση τῶν χωριανῶν καὶ τοὺς εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια:

—Παιδιά, τὸ τέλος μας ἔφτασε! Γονατίστε νὰ σᾶς διαβάσω τὴ συχωρετικὴ εὐχή, γιατὶ σύντομα, τώρα θὰ μᾶς παραλάβη ὁ Χριστός.

Ὅλοι γονάτισαν. Ὁ σεπτὸς καὶ μαρτυρικὸς λευΐτης, ἀφοῦ διάβασε τὴν εὐχή, ἐστράφη πρὸς τοὺς Γερμανούς, γιὰ νὰ τοὺς πῆ, μὲ ὕφος ἤρεμο καὶ αὐστηρό:

—Σεῖς εἴσαστε οἱ ἄνθρωποι τῆς νέας τάξεως τῶν πραγμάτων; Εἴσαστε χειρότεροι κι' ἀπὸ τοὺς Οὔννους!

Ὁ διοικητὴς διέταξε νὰ τὸν βγάλουν μ' ἄλλους δύο στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖ, μέσα στὸ σκοτάδι, τοὺς περίμενε τὸ πολυβόλο τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος. Τοὺς ἔρριξε κάτω μὲ μιὰ ὁμοβροντία. Οἱ ἄλλοι, μέσα στὴν ἐκκλησία, ἄκουγαν τοὺς κρότους καὶ συσπειρώθηκαν περιμένοντας τὴ σειρά τους. Τρεῖς—τρεῖς ἄρχισαν νὰ τοὺς βγάζουν σὲ λίγο οἱ Γερμανοὶ καὶ νὰ τοὺς ἐκτελοῦν στὸ προαύλιο. Πενηνταεπτὰ ἔστρωσαν κάτω καὶ τὸ αἷμα πλημμύρισε κι' ἔβαψε μιὰ μεγάλη ἔκτασι. Ἔπειτα ρίξανε βενζίνα στὴν ἐκκλησία καὶ στὰ σπίτια· φλόγες θεόρατες σηκώθηκαν. Καὶ σέ λιγάκι τὸ χωριὸ καιγότανε, ἀπαίσιο πυροτέχνημα βαρβαρότητας καὶ κακουργίας. Στοὺς Ρωγοὺς δὲν ἀπόμειναν παρὰ χῆρες γυναῖκες κι' ὀρφανά, ποὺ ἐπλανῶντο μὲ θρήνους στ' ἀποκαΐδια καὶ τὰ χαλάσματα τῶν σπιτιῶν τους.

***

Μετὰ τὸ ἀνόσιο ἔργο της ἡ φάλαγγα τῶν Γερμανῶν προχώρησ

στὴν Κερπινή, τὸ εὐθὺς ἔπειτα χωριό, πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Κάλεσαν, ὅπως στοὺς Ρωγούς, τοὺς Κερπινιῶτες, στὴν ἐκκλησία. Οἱ Κερπινιῶτες, ὅμως, δὲν πῆγαν, ἀλλὰ κύτταξαν πῶς θὰ γλυτώσουν. Οἱ Γερμανοὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ τοὺς κυνηγήσουν. Ὅποιον ἔπιαναν τὸν τουφέκιζαν. Δὲν μπόρεσαν νὰ συλλάβουν καὶ νὰ ἐκτελέσουν παρὰ σαράντα. Ἔβαλαν φωτιὰ καὶ σὲ πενῆντα σπίτια. Ἕνα μέρος, ἀπὸ τὴ φάλαγγα, τὸν ἴδιο καιρὸ εἶχε πάρει τὴν κοιλάδα τοῦ Βουραϊκοῦ γιὰ τὸ Μέγα Σπήλαιο. Ἔφθασαν νύκτα στὴ Ζαχλωροῦ, ποὺ εἶναι ἀκριβῶς ἀντίκρυ. Περιεκύκλωσαν τὸ χωριὸ καὶ πρόσταξαν τοὺς Ζαχλωρίτες νὰ συγκεντρωθοῦν στὴν πλατεῖα. Εἶχαν, ὅμως, ἀφήσει τὴν πλευρὰ πρὸς τὸ ποτάμι ἀφρούρητη, γιατὶ δὲν ἐφαντάζοντο σὲ τὶ μπορεῖ νὰ σπρώξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἡ ἀπόγνωσις. Οἱ Ζαχλωρίτες, ὅταν μυρίστηκαν, ὅτι πρὸς τὸ ποτάμι δὲν φυλάει κανείς, γλύστρησαν, προστατευόμενοι ἀπὸ τὴν νύχτα, πρὸς τὴν ὄχθη. Καὶ τότε, μέσα στὸ σκοτάδι, διεδραματίσθησαν σκηνὲς δραματικές. Ἄνδρες ἔξαλλοι ἔπεφταν στὸ νερό, ἀγκαλιὰ μὲ τὶς γυναῖκες τους καὶ γυναῖκες μὲ τὰ παιδιά τους νὰ παλαίσουν σκληρὰ μὲ τὸ ρεῦμα, μὲ τὴν ἀμυδρὴ ἐλπίδα νὰ σωθοῦν. Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸ θαῦμα του καὶ γλύτωσαν οἱ περισσότεροι. Οἱ Γερμανοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ συλλάβουν παρὰ εἰκοσιπέντε. Τοὺς τουφέκισαν ὅλους. Κι' ἔβαλαν φωτιὰ σὲ τριανταπέντε σπίτια. Ἔπειτα τράβηξαν πρὸς τὸ Μέγα Σπήλαιο. Οἱ καλόγεροι εἶχαν ἰδῆ τὶς φωτιὲς στὴ Ζαχλωροῦ καὶ ἦσαν περίτρομοι. Βγῆκαν νὰ προϋπαντήσουν τὴ φάλαγγα, περιποιήθηκαν ὅσο μποροῦσαν τοὺς ἄνδρες καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς βάλανε στὸ ξενοδοχεῖο ν' ἀναπαυθοῦν· Εἶχανε περάσει πολλὲς ὧρες ἀπὸ τὴν ἄφιξί τους καὶ δὲν εἶχαν δώσει σημεῖα ζωῆς καὶ οἱ καλόγεροι πίστεψαν ὅτι τὴν εἶχαν γλυτώσει, ὅταν στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα ὁ διοικητὴς ἔστειλε ἕναν ὑπαξιωματικὸ μὲ λίγους ἄνδρες στὸ μοναστῆρι, νὰ μαζέψῃ ὅλους τοὺς καλόγερους καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ μοναστηριοῦ καὶ νὰ τοὺς ἀνεβάσῃ σὲ μιὰ θέσι, ποὺ λέγεται Κισσωτή. Στὰ κελλιά, ἦσαν δυὸ-τρεῖς καλόγεροι ἄρρωστοι, μὲ πυρετό. Παρεκάλεσαν νὰ τοὺς ἀφήσουν αὐτούς:

—Ἔχουμε διαταγὴ νὰ ρθῆτε ὅλοι! τοὺς ἀπάντησαν.

Τοὺς σήκωσαν κι᾿ αὐτοὺς ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ὀκτὼ καλόγεροι καὶ ὀκτὼ τοῦ προσωπικοῦ μπῆκαν στὴ μέση τῶν ὡπλισμένων Γερμανῶν. Τοὺς ἀκολούθησε κι᾿ ἕνα παιδάκι δέκα χρονῶν, ἕνα ὀρφανό, ποὺ εἶχε στὴν προστασία του ὁ σεβαστὸς προηγούμενος Γαβριὴλ Κόσσυφας. Ἡ Κισσωτὴ εἶνε ὑψηλὴ τοποθεσία εἰς τὰ χείλη βαράθρου, ποὺ κρέμεται ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βουραϊκοῦ. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ καὶ εἶδε τὸ παιδὶ τὰ πολυβόλα στημένα γιὰ τὴν ἐκτέλεσι, μπῆκε μπροστὰ ἀπὸ τὸν προηγούμενο κι᾿ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, κλαίγοντας

—Μὴ σκοτώσετε τὸν παπποῦ μου!... Ἐγὼ τὸν θέλω τὸν παπποῦ μου!...

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς προσπάθησε ν᾿ ἀπομακρύνῃ τὸν μικρό. Αὐτὸς ὅμως εἶχε ἀγκαλιάσει τὸν γὲροντα καὶ φώναζε σπαρακτικά:

—Ὄχι, δὲ θὰ σκοτώσετε τὸν παπποῦ μου!...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔβγαλε τότε τὸ περίστροφό του, τράβηξε βίαια τὸ παιδὶ καὶ τὄρριξε κάτω μὲ μιὰ πιστολιά. Ἔπειτα ἔστησαν τοὺς δεκαὲξ καὶ τοὺς ἐξετέλεσαν μὲ σταυρωτὰ πυρὰ τῶν πολυβόλων. Εἶχαν δεχθῆ τόσες ριπὲς ποὺ σχεδὸν εἶχαν γίνει πολτός. Ἔπειτα τοὺς ἔρριξαν στὸ βάραθρο. Καὶ μόλις νύχτωσε ξεκίνησαν γιὰ τὰ Καλάβρυτα.

Ἀλλὰ θὰ συνεχίσω τὴν ἀφήγησι τοῦ Θεοκλήτου, μὲ τὴν τραγῳδία τῶν Καλαβρύτων».

Εὐρυτανία - Καρπενήσιον

Ἡ συμμορία τοῦ ΕΑΜ, ἡ ὁποία ἀπετελέσθη ἀπὸ λύκους πειναλέους, καὶ ἡ ὁποία ὑπῆρξε περισσότερον ποικίλη τοῦ χαμαιλέοντος, περισσότερον πολύμορφος τοῦ Πρωτέως καὶ περισσότερον πολύτροπος τοῦ διαβόλου, ἀνεκάλυψε τὴν δυστυχισμένην Εὐρυτανίαν, καὶ τὸ ἄμοιρον Καρπενήσιον, καὶ ἀπεφάσισεν ἐσκεμμένως καὶ μὲ πλήρη συνείδησιν, τὴν παντελῆ καταστροφήν των.

Λέγω, ἀνεκάλυψε, διότι οὐδεὶς ποτὲ ἐνδιεφέρθη διὰ τὰ συμφέροντα τῶν Εὐρυτάνων καὶ οὐδεὶς ποτὲ τοὺς ἐνθυμεῖται ἢ τοὺς προσέχει παρὰ μόνον κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἐκλογῶν. Καί, ἐὰν ἤκμασε πρὸ τῆς καταστροφῆς της καὶ τῆς ἀπαθλιώσεώς της καὶ προώδευσε καὶ ἐξεπολιτίσθη, ὅσον οὐδὲν ἄλλο τμῆμα τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀνήγειρε μέγαρα καὶ ἐδημιούργησεν εὐμάρειαν καὶ ἐξέθρεψε διαπρεπεῖς ἀξιωματικοὺς καὶ ἐπιστήμονας καὶ ἔδωκεν ἀνωτάτους ὑπαλλήλους εἰς τὸ Κράτος, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Κοινωνίαν, τοῦτο ὀφείλεται καὶ μόνον εἰς τὰ τέκνα της, τὰ ἁγνὰ καὶ τὰ τίμια.

Ἢ ἐξεπατρίσθησαν εἰς ὅλας τὰς ἠπείρους τῆς γῆς, καὶ ἐργασθέντα μετὰ ζήλου καὶ πάθους, ἐπανῆλθον εὔπορα, ἤ, παραμείναντα εἰς τὸ πατρῷον ἔδαφος, δι᾽ οἰκονομίας, ἱδρῶτος καὶ στερήσεως, ἐδημιούργησαν οἰκογενείας, ἐγκαλλωπίσματα τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ἀλλὰ τὸ ΕΑΜ ὤμοσε τὴν καταστροφήν των καὶ ἔκαμε Ἀρχηγεῖον του τὸ Καρπενήσιον καὶ πρωτεύουσάν του καὶ φέουδόν του, ὁλόκληρον τὴν Εὐρυτανίαν.

Διὰ νὰ ἀποπλανᾶ δὲ τὸν λαόν, ἢ καὶ διὰ νὰ τὸν εἰρωνεύεται, διέδιδεν, ὅτι τὸ Καρπενῆσι εἶναι ἐλευθέρα Ἑλλάς, ἐνῷ ὁ Γερμανὸς ἔκαμνε περίπατον εἰς αὐτό, ὅταν ἤθελεν, ὁ δὲ ἡρωϊκὸς ΕΛΑΣ ἔφευγε προτροπάδην πρὸς τὸν δῆμον Ἀγραίων, ἅμα τῇ ἐκκινήσει τῶν Γερμανῶν ἐκ Λαμίας...

Παρὰ τὰς φαντασιοκοπίας τοῦ ΕΑΜ καὶ τὰς διακηρύξεις του πρὸς τοὺς ραγιάδες Καρπενησιώτας, ὅτι «Γερμανὸς δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάση στὸ Καρπενῆσι», φάλαγγες Γερμανικαὶ ἦλθον τὸν Νοέμβριον τοῦ 1943 καὶ ἐλεηλάτησαν καὶ ἔκαψαν τὴν ἀγορὰν καὶ 17 οἰκίας καὶ κατόπιν ἀνενόχλητοι ἐπέστρεψαν εἰς Λαμίαν ἀφ' οὗ εἶπον εἰς τοὺς προύχοντας τοῦ Καρπενησίου νὰ μὴ ξαναπλησιάσουν ἀντάρται, διότι τότε δὲν θὰ ἀφήσουν λίθον ἐπὶ λίθου. Μόλις ἀπεμακρύνθησαν μερικὰ χιλιόμετρα οἱ Γερμανοί, νὰ καὶ ἐνσκήπτει ὁ ἡρωϊκὸς ΕΛΑΣ στὸ Καρπενῆσι πάλιν φλυαρῶν «γιὰ ἐλεύθερη Ἑλλάδα».

Σπεύδουν ἀμέσως οἱ προύχοντες μὲ ὅλον τὸν κοσμάκη καὶ γυναικοῦλες τοῦ λαοῦ καὶ τοὺς ἱκετεύουν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἔστω καὶ 3 ὥρας μακρὰν τοῦ Καρπενησίου· τοὺς βεβαιοῦν δὲ ὅτι θὰ τοὺς ἀποστέλλουν καθ' ἑκάστην τρόφιμα, ζῶα καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλουν, δέχονται ὅμως εἰς ἀπάντησιν τῶν ἱκεσιῶν των, τὴν κυνικὴν ὁμολογίαν ὅτι: «Ἐμεῖς σκοπὸ ἔχουμε νὰ σᾶς κάψωμε, γιὰ νὰ ἔλθετε κοντά μας. Κάηκε καὶ ὁ Μωριᾶς τὸ 21, ἀλλὰ ξανάγινε.....»

Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1944 ἀνέβη πάλιν ὁ Γερμανὸς στὸ Καρπενῆσι καὶ δὲν ἀφῆκε λίθον ἐπὶ λίθου, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ χωριὰ τῆς Ποταμιᾶς, εἰς τὰ ὁποῖα ἔσφυζεν ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐμάρεια. Εἶναι δὲ «Ποταμιὰ» τὰ Τέμπη τῆς Εὐρυτανίας, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Καρπενῆσι καὶ τελειώνει εἰς τὸ Μεγάλο Χωριό. Θαῦμα ὡραιότητος, θαῦμα τοποθεσιῶν, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν νοσταλγίαν τοῦ Παραδείσου. Κοιλὰς διαρρεομένη ἀπὸ τὸν Χάραδρον (Καρπενησιώτικον) καὶ διανθιζομένη ἑκατέρωθεν μὲ πλούσια καὶ βαθύσκια χωριά, ἔχοντα ὡς κατοικίας μέγαρα, καὶ ἐν συνόλῳ παρουσιάζοντα ὄψιν ὀνειρώδη.

Καὶ ἀφοῦ τὸ ΕΑΜ καὶ ΕΛΑΣ κατέκαυσε τὸ Καρπενῆσι, τὴν «Ποταμιὰ» καὶ ὁλόκληρον τὴν Εὐρυτανίαν, εἰς ἐμπαιγμὸν παντὸς ἀνθρωπίνου αἰσθήματος, ἔκλεψαν καὶ τὰς 8.000 χρυσᾶς λίρας ποὺ ἐστάλησαν διὰ τοὺς πυροπαθεῖς. Ἰδοὺ τί ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» τὴν 10ην Ἰουνίου 1945 μὲ τὸν τίτλον «Ἔμποροι τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος»:

«Αἱ ἀνακοινώσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ ἰατροῦ κ. Μογιὰρς ἀνασύρουν μίαν ἀκόμη πτυχὴν ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν δρᾶσιν τῶν σκο-

τεινῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐσφετερίσθησαν τοὺς τίτλους τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐναντίον τῶν κατακτητῶν. Ὀκτὼ χιλιάδες χρυσαῖ λίραι ποὺ ἐδόθησαν διὰ τὴν στέγασιν τῶν πυροπαθῶν τοῦ Καρπενησίου, διωχετεύθησαν εἰς τὰ θυλάκια τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐνεφανίζοντο ὡς «ἐλευθερωταί». Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐκπλήσσει κανένα. Ἐπὶ δύο ὁλόκληρα ἔτη ἡ ὕπαιθρος ἐστέναξεν, ἠρημώθη καὶ ἐληστεύθη συστηματικῶς ἀπὸ τὰς ἐγκληματικὰς αὐτὰς ὀργανώσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς ἠθικῆς αὐτουργίας δι' ὅσα δεινὰ ὑπέστη ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τοὺς κατακτητάς.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἰατρὸς ἔρχεται νὰ πιστοποιήση μὲ τὴν καταγγελίαν του, ὅτι ὑπῆρξαν συγχρόνως ἔμποροι τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος, ἐκμεταλλευθέντες καὶ τὰ χρήματα ἀκόμη ποὺ ἐδόθησαν δι' ἱεροὺς ἐθνικοὺς σκοποὺς ἀπὸ μέρους τῶν ξένων. Πρὶν λαφυραγωγήσουν τὰς Ἀθήνας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς στάσεως, μεταφέροντες μέχρι τῶν βορείων συνόρων τοὺς καρποὺς τῆς ληστείας των, ἐσύλησαν καὶ χρήματα ἱερά, ποὺ ἐδόθησαν ἀπὸ τοὺς ξένους διὰ νὰ μετριάσουν τὴν ἑλληνικὴν δυστυχίαν.

Φθιῶτις - Λαμία

Ἡ Λαμία, ἡ ὡραία νύμφη τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἡ πόλις τῶν ἀνθέων, τῆς ἀρχοντιᾶς καὶ τῆς νοικοκυρωσύνης, ἦτο πεπρωμένον νὰ ἴδῃ ἐγκλήματα στυγερά, φρικαλέα καὶ ἀποτρόπαια, διὰ τὰ ὁποῖα φρίττει ὁ νοῦς κάθε ἀνθρώπου, μὴ πεπωρωμένου καὶ καννιβάλου. Καὶ ἐγκλήματα, ὑπερβαίνοντα εἰς κακουργίαν καὶ τὴν τολμηροτέραν φαντασίαν, μὲ δράστας πάντοτε τοὺς κατηγορουμένους ἐαμίτας καὶ τὸν ἡ ρ ω ϊ κ ὸ ν Ἐ λ ά ς!!!

Πρὶν ἴδῃ ἡ Λαμία τὰ ἐγκλήματα, βαθύτατα εἶχεν ἀτυχήσει, διότι εἰς αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ κόκκινος Ἀττίλας, ὁ διαβόητος Ἄρης, ὁ τρομοκράτης τῆς ὑπαίθρου ὅλης τῆς Στερεᾶς καὶ ὅλης τῆς Πελοποννήσου, τοῦ ὁποίου τὸ οἰκτρότατον καὶ ἐπαίσχυντον τέλος ἦτο ἀντάξιον καθ' ὅλα τοῦ βρωμεροῦ, διεφθαρμένου καὶ αἱμοσταγοῦς παρελθόντος του.

Ἐντὸς τῆς Λαμίας συνέλαβον δι' ἀπάτης τὸν ἀπόστρατον ἀντισυνταγματάρχην Κων. Λάμπου, ἄνθρωπον ἄκακον καὶ προκαλοῦντα μόνον φαιδρότητα μὲ τὰς συζητήσεις του, καὶ τὸν ἐτεμάχισαν ἐντὸς ὑπογείου τῆς πόλεως.

Εἰς τὸν Μῶλον τῆς Λαμίας καὶ ἐντὸς τῆς οἰκίας του ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ συνέλαβον τὸν Νομάρχην Φθιώτιδος ἀείμνηστον Στέφ. Κάλφαν, μεταβάντα ἐκεῖ διὰ νὰ μοιράσῃ ἐπιδόματα, τὸν ὡδήγησαν εἰς Καρπενήσιον, τὸν ἐφυλάκισαν, καὶ βραδύτερον, μὲ τὴν ἐξόρμησιν τῶν Γερμανῶν, τὸν ἐξετέλεσαν παρὰ τὴν Κουφάλαν—Ἀγραίων.

Ἐντὸς τῆς Λαμίας καὶ ἐντὸς τῆς οἰκίας του ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ἐφόνευσαν κατὰ τραγικώτατον τρόπον τὸν Δήμαρχον Λαμιέων ἀείμνηστον Ἰω. Κοντομῆτρον, ἐγκαταλείψαντα σύζυγον ἔγκυον καὶ τέκνον. Ὁ Ἰω. Κοντομῆτρος ἦτο δημοφιλέστατος, ἱκανὸς ἐπιστήμων καὶ δραστηριώτατος καὶ πολὺ θὰ ὠφέλει τὴν ἐπαρχίαν Φθιώτιδος καὶ ἰδίᾳ τὴν Λαμίαν, ἀλλ' ἐπει-

δὴ δὲν προσεχώρει εἰς τὸ ΕΑΜ, ἐθεωρήθη φασίστας καὶ κατεκρεουργήθη ἐντὸς τοῦ δωματίου του.

Ἐντὸς τῆς Λαμίας καὶ εἰς τὸ γραφεῖον του ἐφονεύθη μὲ χειροβομβίδα ὁ ἀνθυπομοίραρχος Γκίκας, ἐπειδὴ ἦτο ἐθνικόφρων.

Ἐντὸς τῆς Λαμίας καὶ τοῦ γραφείου του, ἔξωθι τῆς Νομαρχίας καὶ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ἐφονεύθη ἀπὸ δύο ἐπονίτας ὁ ταγματάρχης τοῦ ΕΔΕΣ Ἰω. Βλαχάκης, ἐπειδὴ ἠρνήθη νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ δύο ἔκφυλα μειράκια, τὰ ὁποῖα ἠξίωσαν νὰ ἐξέλθῃ τῆς πόλεως καὶ συναντήσῃ κάποιον ἄπλυτον καὶ φθειραλέον καπετάνιον.

Περὶ τοῦ ἐκδορέως Μήτρου θὰ ἀναγνώσητε εἰς τὸ κεφάλαιον «Δεκεμβριανὰ Λαμίας».

Τὴν 27-9-45 εἰσῆλθον εἰς τὴν κωμόπολιν Ὑπάτην περὶ τοὺς 200 ἐαμίτας, ἀφώπλισαν τὴν χωροφυλακὴν καὶ ἀπήγαγον τοὺς ἄνδρας αὐτῆς εἰς τὰ ὄρη μαζὶ μὲ τὸν ὑποστράτηγον ἐ. ἀ. Ραπτοδῆμον, ἀγρονόμον Ὑπάτης, καὶ μοίραρχον Κόσσιφαν.

Παρὰ τὴν Λαμίαν εἰς ἀπόστασιν δύο ὡρῶν ἀνατολικῶς, εὑρίσκεται τὸ χωρίον Λοιμογάρδι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγίνοντο αἱ ἐκτελέσεις τῶν ἐθνικιστῶν.

Ἐπὶ δεκαετηρίδας ὁλοκλήρους θὰ ἀντηχοῦν οἱ ρεμματιές τοῦ χωρίου ἀπὸ τοὺς θρήνους καὶ τοὺς κοπετοὺς τῶν θυμάτων, ἡ δὲ ἠχὼ θὰ τοὺς φέρῃ πρὸς τὴν Ἱστορίαν, ὡς ἀνάθεμα, ἀρὰν καὶ κατάραν κατὰ τῶν δολοφόνων καὶ πουλημένων.

Πρέπει νὰ προστεθῇ, ὅτι ὁ ἐλασίτης Γεωργίου ἐξετέλεσεν εἰς τὸ Λοιμογάρδι δύο ἀδελφάς του, ἕνα ἀδελφόν του καὶ τὸν πατέρα του, ἐπειδὴ δῆθεν συνεπάθουν τοὺς Γερμανούς.

Βραδύτερον δὲ τὸ ἔκτρωμα αὐτὸ τοῦ Ἅδου, ἔκαμε διασκέδασιν πολυδάπανον μετ' ἄλλων καθαρμάτων, ἐπειδὴ ἐξηφάνισε τὴν οἰκογένειάν του! Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀγρίων λαῶν δὲν ἀνέγνωσα τοιαύτην ἀνατριχιαστικὴν πώρωσιν!!

Εἰς τὸ Λοιμογάρδι ἐσύρθησαν ἰατροί, δικηγόροι, ἀξιωματικοί, ἔμποροι, ἐπιστήμονες καὶ ἐνεκλείσθησαν εἰς ὑπόγειον μπουντροῦμι πρὸς ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν τοὺς ἔσωσε κάποια συμφωνία τοῦ ΕΑΜ μετ' ἄλλων δυνάμεων ἀντιστάσεως.

Εἰς Παλαιοκερασιὰν Στυλίδος ἐφόνευσαν τὸν γεωπόνον

Μπαλωμένον ἐφ. λοχαγὸν, ἀγωνισθέντα ἡρωϊκώτατα μὲ τὸ πολυβόλον εἰς τὴν Τρεμπεσίναν τῆς Ἀλβανίας, ἐπειδὴ ἦτο ἀντίθετος εἰς τὰ σχέδια τοῦ ΕΑΜ.

Εἰς τὴν Πελασγίαν ἐξετέλεσαν τὸν γεωπόνον καὶ ἔφεδρον λοχαγὸν Παπαπαναγιώτου ἐπειδὴ συνέστησεν εἰς τοὺς ἀντάρτας νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν κωμόπολιν, διὰ νὰ μὴ τὴν κάψουν οἱ Γερμανοὶ, καθὼς καὶ τὸν ἀνθυπασπιστήν Χωροφυλακῆς Πα-ασκευάκην. Διαταγὴν διὰ τὴν ἐκτέλεσίν του ἔδωκεν ὁ τελωνοσταθμάρχης Τυροβολᾶς, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ δήμιος τῆς περιφερείας.

Συνέλαβον ἄνευ οὐδεμιᾶς αἰτίας, μόνον διότι ἦτο σφόδρα ἐθνικόφρων, τὸν ἐφημέριον Ἡρακλείας, χωρίου ἐγγύτατα τῆς Λαμίας, Παπακώσταν Παπαστεργίου, τὸν ἔσυρον σιδηροδέσμιον μίαν ὥραν ἔξωθι τοῦ χωρίου, καὶ τὸν ἐξετέλεσαν, ἀπορφανίσαντες πολυμελῆ οἰκογένειαν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ μὲ 4 ἀγάμους θυγατέρας.

Ἐπαρχία Βονίτσης καὶ Ξηρομέρου

Διὰ τὸ τμῆμα τῆς περιφερείας ποὺ λέγεται Βόνιτσα, δὲν κατώρθωσα νὰ συλλέξω ἐξηκριβωμένας πληροφορίας.

Συνέλεξα ὅμως μερικὰς διὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξε τὸ αἱμοδιψὲς ΕΑΜ εἰς τὰ χωριὰ τοῦ Ξηρομέρου, ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε περὶ τοὺς 1000 κατ' Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον τοῦ 1944, καὶ τῶν ὁποίων τὰ πτώματα ἀνευρίσκονται τώρα εἰς τὰ διάφορα βάραθρα. Τὰς κατωτέρω δὲ φρικιαστικὰς πληροφορίας τὰς συνέλεξα ἀπὸ αὐτόπτας μάρτυρας τῶν κακουργιῶν τοῦ ΕΛΑΣ, οἵτινες ἐσώθησαν ὡς ἐκ θαύματος καὶ διηγοῦνται τὰ μαρτύρια τῶν ἀτυχῶν θυμάτων, τῶν ὁποίων τὸ μόνον ἔγκλημα ὑπῆρξεν, ὅτι ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὰς παραδόσεις Ἕλληνες, καὶ δὲν ὑπέκυψαν εἰς τὸν αἱμοδιψῆ καὶ αἱμοσταγῆ Ροβεσπιέρον.

Μοῦ ἔλεγε λοιπὸν ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Μπαμπίνη, Γεώργ. Ἡγούμενος, ὅτι ὁ συλλαμβανόμενος δῆθεν ἀντιδραστικός, ὡδηγεῖτο ἐνώπιον τοῦ Ροβεσπιέρου εἰς τὸ χωρίον Κωνωπίνα, ὅστις εἶχε δεξιὰ καὶ ἀριστερά του ἀνὰ 4 ἐλασίτας, ἐφωδιασμένους μὲ συρμάτινα μαστίγια, τελειώνοντα εἰς αἰχμὴν κλπ καὶ μετὰ προχείρους τινὰς ἐρωτήσεις ἀπέπεμπε τὸν κατηγορούμενον, ὅτε τὸν παρελάμβανον οἱ Ἐλασῖται καὶ τὸν ἔδερον μέχρι θανάτου ἐνώπιόν του ἢ τοῦ ἐνεπήγνυον τὰ σύρματα εἰς τὰ νύχια, καὶ τοιουτοτρόπως ἡμιθανεῖς τοὺς ἔρριπτον εἰς τὸ κρατητήριον, ὁπόθεν ὡδηγοῦντο εἰς τὰ βάραθρα.

Τοὺς ἀδελφοὺς Παππαίους ἀπὸ τὴ Βούστρη, ἡμιθανεῖς καὶ μὴ δυναμένους νὰ συνέλθουν ἐκ τῆς μακρᾶς λιποθυμίας, τοὺς ἐφόρτωσαν ἐπὶ ζώων καὶ τοὺς ἔρριψαν εἰς τὸ βάραθρον.

Ὁ ἴδιος Γ. Ἡγούμενος διηγεῖται, ὅτι ὡδήγησαν δύο κρατουμένους ἐνώπιον τοῦ Ροβεσπιέρου καθ' ἣν ὥραν ἔτρωγε, καὶ μόλις ἐδιάβασε τὸ ἔγγραφον τῆς Ε. Π. ποὺ τοῦ ἔδωκεν ὁ εἷς ἐκ

τῶν τριῶν συνοδῶν ἀνταρτῶν, διέκοψε τὸ γεῦμά του, ἐσηκώθη, ἔλαβε τεραστίαν μάχαιραν, καὶ μὲ τρεῖς μαχαιριὲς ἐξάπλωσε νεκρὸν τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο ἐνώπιόν του ὁδηγηθέντων.

Ὁ Παπαστᾶμος ἀπὸ τὴ Μπαμπίνη, ἀδελφὸς τοῦ ἰατροῦ Παπαστάμου ἐν Ἀθήναις, ἀπέθανε μαρτυρικὸν θάνατον.

Ὁ Πρόεδρος Σχολ. Ἐφορείας Κουσὲς τοῦ Σχολείου Μπαμπίνη μοῦ ἔλεγεν, ὅτι ὡς τιμωρίαν συνήθη εἶχε τὸ ΕΑΜ νὰ διαπερᾷ τὸ πέλμα τοῦ κατηγορουμένου μὲ βελόναν αἰχμηράν, ὥστε αὕτη νὰ ἐξέχῃ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος.

Ὁ δ)λος Τασούλης μὲ ἐβεβαίωνε μεθ' ὅρκου, ὅτι εἶδεν ἰδίοις ὄμμασι γδαρμένον ἄνθρωπον κατὰ μίαν παλάμην κάτωθι τῆς δεξιᾶς μασχάλης, καθ' ὅσον ὁ ἴδιος ἐκδαρεὶς τοῦ ἐπέδειξε τὸ τραῦμα του ἀφ' οὗ ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος.

Εἰς τὰ κάτωθι χωρία τοῦ Ξηρομέρου ἐφονεύθησαν ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου μέχρι τοῦ Αὐγούστου 1944 ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν:

Εἰς Σκουρτοῦ 1, Πρόδρομον 7, Γουριώτισσα 9, Χρυσοβίτσα 7, Ἀγράμπελο 4, Βασιλόπουλο 11, Καραϊσκάκη 8, Μαχαιρά 7, Βλυζανά 3, Μαχαλᾶ 8, Μπαμπίνη 1, Κωνωπίνα 1, Κεμποτῆ 2, Κατούνα 35, Τρύφου 6.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶναι πρόχειροι. Εἰς τὰ χωρία τοῦ Ξηρομέρου ἐξετελέσθησαν κατὰ τὸ 1943 καὶ 1944 περὶ τοὺς χιλίους (1000) ἐθνικόφρονες.

Διεπράχθησαν ἐγκλήματα εἰς τὸ Ξηρόμερον ἀπὸ τὸ αἱμοχαρές ΕΑΜ, τὰ ὁποῖα εἰς φρικαλεότητα, στυγερότητα καὶ ἀποτροπιασμὸν ὑπερβαίνουν κάθε ἀνθρωπίνην φαντασίαν.

Ὡς ἐλάχιστον παράδειγμα ἀναφέρω τὰ μαρτύρια τοῦ ἰατροῦ Χρ. Πάγγιου, καταγομένου ἀπὸ τὸ χωρίον Ὄχθια τοῦ Ἀγρινίου καὶ ὑποστάντος φρικωδέστατον θάνατον εἰς τὸ χωρίον Γιαννόπουλον τοῦ Βάλτου. Συνελήφθη ἀπὸ Ἐαμίτας καὶ ὡδηγήθη ἐνώπιον τῶν δημίων του· ἐδάρη μέχρις ἀναισθησίας, καὶ κατόπιν μὲ ὀξυτάτην μάχαιραν τοῦ ἤνοιξαν πληγάς (τὸν ἐχάραξαν, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ) καὶ δέσμιον τὸν ἐπέταξαν εἰς τὸ μπουδροῦμι.

Εἰς τὰς πληγάς του ἐγεννήθησαν σκώληκες καὶ δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ τοὺς τινάξῃ κἄν. Μετὰ πολλὰς ἡμέρας, ὁ δυστυχὴς πατέρας του ἀνεκάλυψε τὸ μπουδροῦμι, ἀλλ' ὁ σκοπὸς δὲν τοῦ

'Α ρ ι σ τ ε ρ ά : Τὸ περίφημο «χαρτονόμισμα» τῆς ΠΕΕΑ μὲ τὸ ὁποῖον ἐλήστευον τὸν Ἑλληνικὸ λαό
Δ ε ξ ι ά : Ἄρης Βελουχιώτης (Ἀθ. Κλάρας). Τὸ αἱμοδιψὲς θηρίον τῆς Ρούμελης. Ὁ μακελλάρης τοῦ Μωρηᾶ

ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃ τὸν βασανιζόμενον υἱόν του. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ὁ πατέρας ἐφώναξε: «Τί κάνεις, Χρῖστο, παιδάκι μου;» Καὶ ἠκούσθη ἀπὸ τὸ μπουδροῦμι, ἢ καλλίτερον ἀπὸ τὸν κρυερὸν τάφον: «Πεθαίνω, πατέρα· φέρε μου λίγο νερό!»

Ἀλλ' ὁ ἡρωϊκός....σκοπὸς κακὴν κακῶς ἔδιωξε τὸν πατέρα μὲ τὴν ὕβριν: «Φύγε φασίστα γιατὶ σ' ἔφαγα!»

Γύρισεν ὁ πατέρας στὸ χωριό του Ὄχθια καὶ ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἀπέθανε ἀπὸ ἀπερίγραπτον λύπην, ἀφήσας δύο θυγατέρας ἀπροστατεύτους καὶ ὀρφανάς.

Τοῦ θνήσκοντος ἰατροῦ, δύο ἡμέρας πρίν ξεψυχήσῃ, τοῦ ἔβγαλαν τὰ μάτια μὲ ξιφολόγχην.

Τὸ Ξηρόμερον γέμει βαράθρων εἰς τὰ ὁποῖα ἐρρίφθησαν δεκάδες τιμίων Ἑλλήνων, ἄλλοι ζωντανοὶ καὶ ἄλλοι νεκροί.

Ἀπὸ τὸ βάραθρον τῆς Λιγούστης παρὰ τὸ χωρίον Σκουρτοῦ ἀνεσύρθησαν 10 νεκροί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ συνταγματάρχης Μπακογιῶργος· ὑπάρχουν ἀκόμη περὶ τοὺς 20 νεκροὶ οἵτινες δὲν ἀνεσύρθησαν.

Ἀπὸ τὸ βάραθρον, πλησίον τοῦ χωρίου Πρόδρομος, ἀνεσύρθησαν 10 καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη περὶ τοὺς 10.

Ἀπὸ τὸ βάραθρον «Ἄκωλη» τοῦ χωρίου Μπαμπίνη, ἀνεσύρθησαν 8, καὶ ὑπάρχουν πλεῖστοι ἀκόμη.

Ἐφόνευσαν τὸν δημοδιδάσκαλον Μαχαλᾶ Β. Σκαρλῖγκον, ἐθνικόφρονα καὶ ἐξαιρετικὸν πατριώτην.

Ἐφόνευσαν ὁμοίως οἱ Ἐλασῖται, τοὺς δημοδιδασκάλους Παπαδημητρίου—Χρυσοβίτσης καὶ Μπαλαγεώργαν—Κατούνης, διότι ἀντέδρων εἰς τὰ προδοτικὰ σχέδιά των.

Τὸν ἐξ Ἀετοῦ ἱερέα Παπαναστάσην Κελεπούρην, εὐλογήσαντα τὰ ὅπλα τοῦ κ. Παπαγεωργίου, ὑπαρχηγοῦ τοῦ ΕΔΕΣ, τὸν ἔρριψαν ζωντανὸν εἰς καιομένην ἀσβεστοκάμινον μεταξὺ τῶν χωρίων Κομποτῆς καὶ Κατούνης, καὶ ἀπετεφρώθη.

Ἀπὸ τὰς ἐρεύνας μου διὰ τὰς συλλήψεις καὶ ἐκτελέσεις Ξηρομέρου, συνήγαγον ταῦτα:

Ὁμαδικαὶ συλλήψεις εἰς τὴν περιφέρειαν ταύτην ἔγιναν τὴν 8ην καὶ 9ην Ἰουλίου 1944 ἀπὸ ὄργανα τῆς Ε. Π. ἥτις εἶχε τὴν ἕδραν της ἐν Κομποτῇ.

Οἱ συλληφθέντες ἐνεκλείσθησαν εἰς μπουδροῦμι τῆς Κομπο-

τῆς ἐπὶ 48 ὥρας, χωρὶς νὰ τοὺς δώσουν οὔτε νερό. Κατόπιν τοὺς παρουσίασαν εἰς τὸν ἀνθρωποφάγον Ροβεσπιέρον, ὅστις διέταξε γενικὴν ἔρευναν αὐτῶν. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν πάντων τῶν ἀντικειμένων των, ἀκόμη καὶ τῶν ρούχων των, πλὴν τῶν ἐσωρρούχων, τοὺς παρέδωσεν ὁ Ροβεσπιέρος εἰς τοὺς βασανιστάς, οἵτινες τοὺς ὑπέβαλον εἰς φρικτὰ μαρτύρια, ἐξ ὧν πολλοὶ ἀπέθανον.

Τὴν 10ην Ἰουλίου ἀκριβῶς μεσημβρίαν ἅπαντες οἱ ἐπιζήσαντες γυμνοί, ξυπόλητοι, πεινασμένοι καὶ διψασμένοι, ἡμιθανεῖς, ἀλλὰ καὶ δεμένοι σφιχτὰ μὲ καλώδια, ὡδηγήθησαν εἰς τὸ χωρίον Γιαννόπουλον τοῦ Βάλτου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔφθασαν μετὰ 3 ἡμέρας. Μόλις πέρασαν ἀπὸ τὴν Λεπενοῦ, ἑνὸς κρατουμένου τοῦ ἥρπασαν τὰ ματογυάλια καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε νὰ περιπατήσῃ, τὸν ἐξετέλεσαν ἀμέσως.

Κάθε κρατούμενον μὴ δυνάμενον νὰ βαδίσῃ τὸν ἐφόνευον ἀμέσως.

Πάντως ἔφθασαν εἰς τὸ Γιαννόπουλον 500 συλληφθέντες, οἵτινες ἀμέσως ἐχωρίσθησαν εἰς δύο μέρη, ἐλαφροποινίτας (κατ' αὐτῶν δὲν ἔγραφον βαρείας κατηγορίας αἱ ὀργανώσεις τοῦ χωρίου) καὶ βαρυποινίτας.

Τοὺς ἐλαφροποινίτας τοὺς ἐνέκλεισαν εἰς τὸ ἐκκλησάκι τοῦ χωρίου Γιαννόπουλον «Ἁγία Παρασκευή», τοὺς δὲ βαρυποινίτας τοὺς ἐφρούρησαν ἐν ὑπαίθρῳ. Εἰς τούτους κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας οὐδεμίαν τροφὴν ἔδιδον, ὥστε τοὺς ἠνάγκασαν νὰ τρώγουν ρίζας καὶ φλοιοὺς δένδρων, ἐδέροντο δὲ ἀνηλεῶς καθ' ἑκάστην. Βραδύτερον τοῖς ἐχορήγησαν 30 δράμια ψωμί ἡμερησίως.

Τὴν 6ην Αὐγούστου, ὅλοι δεμένοι σφιχτά, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Γιαννόπουλον καὶ οἱ μὲν ἐλαφροποινῖται κατηυθύνθησαν πρὸς Καρπενήσιον, οἱ δὲ βαρυποινῖται πρὸς τὸ «Σακαρέτσι», χωρίον τοῦ Βάλτου. Ἐκ τῶν βαρυποινιτῶν αὐτῶν ἀνερχομένων εἰς 250, οὐδεὶς ἐπανῆλθεν, οὔτε ἔμαθέ τις περὶ τῆς τύχης των, παρὰ τὰς ἀπεγνωσμένας προσπαθείας καὶ ἐρεύνας τῶν οἰκείων των. Προφανῶς ἅπαντες ἐρρίφθησαν εἰς βάραθρα ζωντανοί.

Οἱ βαδίσαντες πρὸς Καρπενήσιον μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ, διότι ἀνηγγέλθη ἡ ἐπίθεσις τῶν Γερμανῶν, ὡδηγήθησαν εἰς τὸ χωρίον Στένωμα, ἐκεῖθεν εἰς Μοναστήριον Κουφάλας καὶ ἐκεῖθεν

εἰς Ἅγιον Δημήτριον. Εἰς Ἅγιον Δημήτριον ἔμειναν 3 ἡμέρας τρώγοντες καθ' ἑκάστην μόνον 25 δράμια ψωμὶ καὶ ὀλίγον χυλὸν ἀπὸ ἄλευρα μπομπότας.

Τὴν 4ην ἡμέραν ἀνεχώρησαν διά Μάραθον μετ' ἄλλων κρατουμένων ἐκ Καρπενησίου, τὴν νύκτα δὲ αὐτὴν ἐξετέλεσαν τὸν Νομάρχην Φθιώτιδος καὶ τέως Εὐρυτανίας Στέφανον Κάλφαν καὶ τὸν ταγματάρχην τοῦ Πυροβολικοῦ Κιούσην Ἀργύριον.

Ἐκ Μαράθου κατηυθύνθησαν πρὸς τὸ χωρίον Ἄγραφα ὅπου ἔμειναν ἀρκετὰς ἡμέρας. Ἐξ Ἀγράφων ἐπανῆλθον εἰς Κουφάλαν, ὁπόθεν (ἡ δίαιτα ἐσυνεχίζετο : ὀλίγος χυλὸς καὶ 25 δράμ. ψωμί) ἤρχισαν νὰ ἀφήνουν ἐλευθέρους καὶ μετά τινας ἡμέρας ἄφησαν πάντας, πλὴν 23, οἵτινες ὡδηγήθησαν εἰς Ἁγίαν Τριάδα τῆς Εὐρυτανίας καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ χωρίον Παλαιόκαστρον— Φθιώτιδος, ἵνα δικασθοῦν καὶ τυφεκισθοῦν. Κατὰ θείαν ὅμως οἰκονομίαν, ὑπεγράφη τὸ σύμφωνον τοῦ Λιβάνου καὶ τοιουτοτρόπως ἀφέθησαν ἐλεύθεροι τὴν 27ην Σεπτεμβρίου 1944.

Διηγοῦνται ἄνθρωποι ἀπολύτως σοβαροί, ἀξιόπιστοι καὶ φιλαλήθεις, παρακολουθήσαντες ἐρεύνας εἰς τὰ βάραθρα, καὶ ἐξαγωγὴν ἐκεῖθεν πτωμάτων, ἐν ἀρίστῃ καταστάσει, ὅτι τοὺς ἔρριπτον ζωντανοὺς ἐντὸς τῶν βαράθρων, ἵνα ἀποθάνωσι φρικώδη θάνατον, ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς ἔδενον ὡς ἑξῆς: Τοὺς ὑπεχρέωνον νὰ λάβωσι στάσιν, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος ὅταν κάθεται εἰς χαμηλὸν καθισματάκι (κοινῶς σκαμνί). Ἔδενον τότε μὲ καλώδιον τὰς χεῖρας των (παρὰ τὸν καρπὸν) ἐπὶ τῶν μηρῶν των καὶ κατόπιν, ἐκ τῶν σχοινίων τῶν μηρῶν ἔδενον καὶ τοὺς πόδας των παρὰ τὸν ἀστράγαλον καὶ τοιουτοτρόπως κουβαριασμένους τοὺς ἔσπρωχνον πρὸς τὸ χαῖνον βάραθρον.

Φίλε ἀναγνῶστα, σκέψου βαθειά, ἀντικειμενικὰ καὶ ἁπλῶς ἀνθρωπιστικὰ τὶ θὰ πῇ ΕΑΜ.

Διατύπωσε τὸ συμπέρασμά σου, καὶ μὲ θάρρος καὶ πίστιν διαλάλει αὐτὸ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, ἵνα φρίττουν τοὐλάχιστον διὰ 1000 ἔτη ἀκούουσαι τὴν λέξιν ΕΑΜ.

Διὰ τὸν γράφοντα τὴν «Μ α ύ ρ η ν Β ί β λ ο ν», ΕΑΜ θὰ πῇ λέπρα, πανώλης καὶ χολέρα. Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ πρέπει νὰ ἀκούῃ ΕΑΜ καὶ νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ παγερὸν φόβον καὶ νὰ περιλούεται μὲ κρυερὸν ἱδρῶτα. Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ὅταν ἀκούῃ ΕΑΜ ὀφείλει νὰ ἐκτινάσσεται εἰς ὕψος πολλῶν μέτρων, ὡσὰν νὰ ἐξεκενώθη ἐπ' αὐτῆς τεραστία ἠλεκτρικὴ συστοιχία· διότι ποτὲ ἄλλοτε κατὰ τὴν τρισχιλιετῆ σταδιοδρομίαν της δὲν ἐσείσθη μέχρι τῶν ἐγκάτων της, καὶ δὲν ἐξέτεινε τὸν τράχηλόν της πρὸς καρατόμησιν, παρὰ μόνον κατὰ τὴν περίοδον τῆς στυγερᾶς ἐαμοκρατίας.

Μακρυνεία - Μεσολόγγιον

Ἡ ὡραία Μακρυνεία τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, ἐφάμιλλος εἰς ὡραιότητας μὲ τὸ Πήλιον, μὲ πολιτισμένους κατοίκους, καὶ οἰκοδομὰς ἀπαντώσας μόνον εἰς μεγαλουπόλεις, μὲ χωρία καὶ κωμοπόλεις ἔνθα ἔσφυζεν ὁ καλῶς ἐννοούμενος πολιτισμός, ἐπυρπολήθη κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ μετεβλήθη εἰς σωρὸν μαύρων ἐρειπίων, διότι εἶχε τὴν χειρίστην τύχην νὰ προστατεύεται, παρὰ τὴν θέλησίν της, ἀπὸ τὸν ἡ ρ ω ϊ κ ὸ ν ΕΛΑΣ.

Ἀλλὰ καὶ αἷμα ἔδωκεν ἀρκετὸν καὶ τίμιον εἰς τοὺς κανιβάλλους τοῦ ΕΛΜ—ΕΛΑΣ.

Τὴν 7ην Μαΐου 1943, συνελήφθη ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ Θέρμου μετὰ τμήματος ἀνδρῶν του, δι' ἀπάτης, ὁ Ἀριστοτέλης Τσιτσέλης, υἱὸς δημ)λου καὶ ὀπαδὸς τοῦ ΕΔΕΣ, ἐκ Γαβαλοῦς δὲ καταγόμενος.

Ἀμέσως τοῦ ἐπέρασαν τὰς χειροπέδας, τὸν ὡδήγησαν εἰς τὸ κάτω πάτωμα, ὅπου ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΕΛΑΣ καπετὰν Καπλάνης τὸν ἐπυροβόλησεν εἰς τὴν καρδίαν, τὰ δὲ παλληκάρια του Δρᾶκος καὶ Κώστας τὸν κατέσφαξαν ὡς ἀρνίον. Ἀμέσως τὸν ἐσκύλευσαν, τὸν ἔσυραν ἀπὸ τοὺς πόδας καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὸν ἐκεῖ διερχόμενον κοινοτικὸν αὔλακα... Οἱ ἄνδρες τοῦ Τσιτσέλη ὡδηγήθησαν εἰς Χρυσοβίτσαν-Ξηρομέρου, ὑπέστησαν φρικώδη μαρτύρια ἐπὶ 4 ἡμέρας καὶ κατόπιν ἀφέθησαν ἐλεύθεροι μὲ τὴν ρητὴν ἐντολὴν νὰ διαγραφοῦν ἀπὸ τὸ ΕΔΕΣ καὶ νὰ ὑπηρετήσουν εἰς τὸν ἡ ρ ω ϊ κ ὸ ν ΕΛΑΣ.

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1944 εἰς τὸ χωρίον Μεσάριστα ἐξετέλεσε τὸ ΕΑΜ 8 ἐθνικόφρονας πολίτας, ἐπὶ ἡμέρας δέ πολλάς δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς κατοίκους νὰ ἐνταφιάσουν τὰ πτώματα...

Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1944 17ην τοῦ μηνὸς συνέλαβε τὸ ΕΑΜ τοὺς ἐθνικιστὰς Ἀθ. Σφήκαν ἐτῶν 35 καὶ Λουκᾶν Παπαναστασίου ἐτῶν 21 καὶ ὀρφανόν, ἐκ Δαφνιᾶ καταγομένους, μὲ τὴν πρόφασιν, ὅτι εἶχον χειροβομβίδας διὰ νὰ κτυπήσουν

τὸν ἡρωϊκὸν ΕΛΑΣ καὶ τοὺς ὑπέβαλαν εἰς φρικώδη μαρτύρια. Ἔπειτα τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὴν θέσιν «Κοτσοποῦλες» τοῦ χωρίου Γραμματικοῦ, τοὺς ἔδεσαν ὥστε νὰ ἐφάπτωνται αἱ ὠμοπλάται των, (βλέποντες πρὸς ἀντίθετον διεύθυνσιν) καὶ τοὺς ἔρριψαν ζῶντας ἐντὸς τεραστίας πυρκαϊᾶς ὅπου ἀπετεφρώθησαν....

Τὴν 18ην Αὐγούστου τοῦ 1944 συνέλαβον τὸν ἐθνικιστὴν Παπαδόπουλον ἐκ Ζευγαρακίου ἐτῶν 45 καὶ πατέρα 4 ἀνηλίκων τέκνων, μέ τὴν πρόφασιν ὅτι δῆθεν ἐζήτησεν ὅπλον ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν ἡρωϊκὸν ΕΛΑΣ, καὶ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἱ. Μονῆς Κατερινοῦς σιδηροδέσμιον.

Ἐκεῖ διὰ βοῆς, οἱ ἐπονῖται καὶ ἐπονίτισσαι τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον, καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν λιθοβολοῦν. Ἡμιθανὴς ὁ ἀτυχὴς κατέφυγεν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ναοῦ, ἵνα ξεψυχήσῃ ἐκεῖ· Ἀλλ' ὥρμησαν αἱ ἐπονίτισσαι καὶ τὸν ἔσυραν ἔξω, ἵνα συνεχίσουν τὸν λιθοβολισμόν. Ἀλλ' ὁ Διοικητὴς τῆς Ε. Π. τῆς περιφερείας Γαβαλοῦς Ἀν. Βενέτης, ὑπάλληλος τοῦ Πρωτοδικείου Μεσολογγίου, τὸν ἐξετέλεσε διὰ τοῦ περιστρόφου του θέσας τέρμα εἰς τὰ μαρτύριά του. Τὸ πτῶμα ἐσπάραζεν ἀκόμη καὶ ἡ συναγωνίστρια Ντοῦλα Τσιτσέλη, σπουδάστρια Παιδαγ. Ἀκαδημίας Πατρῶν, διέταξε τὰς ἐπονίτισσας καὶ ἔστησαν πέριξ τοῦ σφαδάζοντος καθαροαίμου Ἕλληνος, χορὸν τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἔσυρε πρώτη....

Τὴν 20ὴν Αὐγούστου 1944 συνελήφθησαν ἐκ διαφόρων χωρίων τῆς Μακρυνείας 38 ἐθνικόφρονες πολῖται, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἱερεὺς Ματαράγκας Δημ. Παπακωνσταντίνου ἐτῶν 70.

Οὗτοι ὡδηγήθησαν εἰς Λομποτινὰ—Ναυπακτίας, ὑπεβλήθησαν εἰς ἀνήκουστα μαρτύρια ἐπὶ ἡμέρας καὶ κατόπιν ἔγινεν ἡ ἐπιλογή των. Ἕνδεκα ἐξ αὐτῶν ἐσφάγησαν κατὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον, ἐν οἷς καὶ ὁ ἱερεὺς Παπακωνσταντίνου. Κατόπιν τοὺς ἐσκύλευσαν, τοῦ ἱερέως ἀφήρεσαν τὰ χρυσᾶ δόντια μὲ ταγάλια καὶ τοὺς ἐγκατέλειψαν ἀτάφους. Τοὺς ἄλλους, βασανισθέντας ἐπὶ ἡμέρας, κατὰ Νερώνειον τρόπον, τοὺς ἔσωσε τὸ σύμφωνον τοῦ Λιβάνου.

Ἐκεῖ εἰς Λομποτινὰν ἐσφάγησαν καὶ ἐξ ἄλλων περιφερειῶν πλέον τῶν 160 ἐθνικοφρόνων πολιτῶν. Ὁ δὲ διοικητὴς τοῦ στρατοπέδου καπετάν Ἐκδικητὴς (ἐπώνυμον Μιχαλάκης, ἐκ Πατρῶν) κυνικώτατα ἔδιδε τὴν ἐξήγησιν, ὅτι προτιμᾶ τὸν θάνατον τῶν προδοτῶν καὶ ἀντιδραστικῶν διὰ σφαγῆς, ἐπειδὴ αἱ σφαῖραι θὰ χρειασθοῦν προσεχῶς εἰς τά πεζοδρόμια τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὴν... Λαοκρατίαν.

Ἔξωθι τῆς Ματαράγκας καὶ εἰς μέρος ἀπόκρυφον εὑρέθηθησαν μετὰ πολλὰς ἡμέρας 8 ἀπηγχονισμένοι διὰ καλωδίου, ἀλλ' ἀγνώστου ταὐτότητος. Προφανῶς μετεφέρθησαν ἐκ μακρυνοῦ τόπου.

Εἰς Ἄνω Μακρυνοῦ συνελήφθη ἀπὸ τὸ ΕΑΜ ὁ ἐθνικόφρων Ἀθ. Δ. Γιαννέλος, καὶ ὑπέστη φρικτὰ μαρτύρια· ἓν τούτων εἶναι, ὅτι ἔσχιζον τὸ δέρμα του μὲ ὀξυτάτην μάχαιραν (τὸν ἐχαράκωνον) καὶ ἐντὸς τῆς πληγῆς ἔρριπτον ζεστὸν ἔλαιον. Λέγεται ὅτι, διαταγὴν πρὸς τοῦτο ἔδωκεν ὁ ἐπιθεωρητὴς Δημοτικῶν Σχολείων Μεσολογγίου Χ. Γεωργόπουλος (καπετὰν Καψάλης).

Ἀμυδρὰν ἰδέαν τῶν φρικωδῶν ἐγκλημάτων σχηματίζει ὁ ἀναγνώστης καὶ ἀπὸ τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν «Δρᾶσιν» τοῦ Ἀγρινίου:

Ἀγαπητή μου, «Δρᾶσις»,

Δόσε μου καὶ ἐμένα λίγο ἀπὸ τὸν πολύτιμο χῶρο σου γιὰ νὰ ἀφηγηθῶ τὸ τὶ ἔπαθα καὶ εἶδα ὅταν ἔπεσα στὰ νύχια αὐτῶν τῶν κακούργων τοῦ ΕΛΑΣ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὰ παράπονα τῶν «συναγωνιστῶν» γιατὶ βαράω.

Στὰ καλὰ καθούμενα πέρυσι, μόλις ἀποθέρισα, κόπιασαν στὸ σπῆτι μου οἱ αἰώνιοι κράχτες καὶ μὲ τὴν γνωστὴν ἐκείνην ἄτιμον πρόφασιν «Πᾶμε Γιάννη μιὰ στιγμούλα ἀπάνω στὸν Καπετάνιο γιὰ μιὰ ἀνακρισοῦλα» μὲ ἀπήγαγον. Μὲ πῆγαν ὕστερα κάπου σὲ μιὰ χαμοκέλα καὶ μὲ ἀπομόνωσαν χωρίς, ὄχι φαΐ καὶ ψωμί, ἀλλὰ οὔτε νερό. Ἀκολούθως μὲ ὡδήγησαν στὴν Κομποτῆ καὶ μὲ ἔκλεισαν σὲ ἕνα μουχλιασμένο ὑπόγειο κατάλληλο μόνο γιά γουρούνια. Ἐκεῖ ἔρχεται σὲ λίγο ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος Ροβιεσπιέρος, ὁ ὁποῖος μοῦ λέγει τρίζοντας τὰ δόντια: «Γκόλια θὰ πεθάνης μανιάτικα ἂν δὲν μᾶς παραδώσης τὰ 5 ὅπλα καὶ τὶς ὀκτὼ χειροβομβίδες ποὺ ἔχεις κρυμμένα». Εἰς ἄρνησίν μου καὶ διαμαρτυρίαν μου ὅτι δὲν ἔχω τίποτα ἀπ' αὐτά, μὲ μούρλανε στὸ ξύλο. Μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας μὲ

ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ὑπόγειο καὶ μὲ ἔστειλαν στὰ διάφορα στρατόπεδα Μπαμπαλιοῦ καὶ Γιαννοπούλου ἕνα μῆνα μὲ 25 δράμια ψωμὶ ἡμερησίως καὶ τίποτε ἄλλο, ὕστερα μὲ ἔβγαλαν καλὰ καὶ σώνει μὲ ἔφτιασαν δὲ φούρναρη, μιὰ μέρα ὅμως γιὰ κακή μου τύχη τὸ ψωμὶ κάϊκε στὸ φούρνο, τὸ κάψιμο ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν ἀπελευθερωτῶν ὡς γενόμενο ἐπίτηδες καὶ ἐχαρακτηρίσθη ὡς σαμποτάζ, μὲ ἀρπάζουν τότε μὲ βάζουν στὸ φάλαγγα καὶ μὲ βάραγαν μὲ τὴν ψυχήν των οἱ βασανιστὲς Δημ. Χειμάρας ἢ Καπετὰν Λεβέντης καὶ Βασιλ. Σγούρας.

Μετὰ ταῦτα μὲ ὁδηγοῦν στὸ Κεράσοβο τοῦ Καρπενησίου, μοῦ χαρακώνουν τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν μου μὲ ξυράφι καὶ μὲ καυτηριάζουν μὲ λάδι καφτό. Ἀφοῦ μὲ βασάνισαν ἀρκετὰ στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως τοῦ Καρπενησίου, μοῦ δίνουν ἕνα φάϊροπ στὸ Παληόκαστρο τῆς Λαμίας. Σὲ τοῦτο τὸ στρατόπεδο βλέπω τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια μου. Μπροστὰ στά μάτια μου καὶ ὅλων τῶν κρατουμένων φέρνουν οἱ τύραννοι μιὰ κοπέλλα κρατούμενη ἐξ Ἀθηνῶν, ἀρχίζουν νὰ τὴν βρίζουν καὶ νὰ τὴν προπηλακίζουν, ἕνας δέ τὴν ἀποκαλεῖ πουτάνα. Ἡ ποπέλλα πολὺ ἠθική, κλαίει καὶ διαμαρτύρεται λέγοντας στὸν ὑβριστήν της ὅτι ἡ ἀδελφή του εἶναι πουτάνα. Ἀμέσως τότε τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ κτῆνος βγάζει τὸ μαχαῖρι του καὶ κόβει μὲ σαδισμὸ πρωτοφανῆ τὸν ἀριστερὸ μαστὸ τῆς ἄμοιρης κοπέλλας, ἡ ὁποία πέφτει χαμαὶ σφαδάζουσα καὶ σὲ μισὴ ὥρα ξεψυχάει. Νὰ γιατὶ βαράω καὶ θά βαράω....

Μετὰ τιμῆς
Γιάννης Γκόλιας

Εἰς τὰ σύνορα Μακρυνείας καὶ Μεσολογγίου εὑρίσκεται τὸ χωρίον Συβίστα, ὅπερ ἐχρησίμευσεν ὡς στρατόπεδον ἐθνικοφρόνων πολιτῶν. Εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτὸ ἐφονεύθησαν πλεῖστοι ἁγνοὶ Ἕλληνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἐθνικόφρων Μυζηθρόπουλος ἐκ Γαλατᾶ—Μεσολογγίου.

Τοῦτον τὸν ἀτυχῆ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας πρὶν τὸν ἐκτελέσουν, τὸν ἠρώτησαν διὰ τὴν τελευταίαν του θέλησιν, τοὺς παρεκάλεσε δὲ θερμότατα νὰ τοῦ λύσουν τὰ χέρια, «γιὰ νὰ κάμη τὸν Σταυρόν του»· τοῦ ἀπήντησαν δέ: «δὲν σοῦ χρειάζεται Σταυρὸς» καὶ ἐξεκένωσαν ἐπάνω του τὸ πιστόλιον

Εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτὸ ἐξετελέσθη καὶ ὁ Παντελῆς Γ. Μπαμπιώτης, υἱὸς εὐσεβοῦς ἱερέως καὶ ἐναρέτου μητρός, ἐτῶν 19, ἐθνικόφρων, καὶ θερμὸς πατριώτης.

Τὸν ἐφόνευσαν τὸν Ἰούλιον 1944 ἐπειδὴ εὗρον ἐπ' αὐτοῦ φύλλον πορείας διὰ τὸν στρατὸν τοῦ Ζέρβα.

Τρίκκαλα—Καλαμπάκα

Οἱ Ἐλασῖται ἀναιτίως, καὶ μόνον διότι ἦτο καθαρόαιμος Ἕλλην καὶ Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος, ἄριστον δὲ στέλεχος τῆς ἐθνικόφρονος παρατάξεως, ἐξετέλεσαν τὸν ἐν ἀποστρατείᾳ μοίραρχον Νικόλ. Καραγιάννην, κάτοικον Τρικκάλων, καθὼς καὶ τὸν ἄριστον καὶ ἐμπνευσμένον δημοδιδάσκαλον Νεοχωρίου—Φαρκαδόνος ἀείμνηστον Ἀναστ. Τζαμτζῆν.

Ἐν Καλαμπάκᾳ, ὡς φασίστας δῆθεν, ἐξετέλεσαν τὸν Ἔπαρχον Παπαχρήστου καὶ τὸν Γυμνασιάρχην Τσολάκην.

Ἐν Καλαμπάκᾳ ὡσαύτως ἐφόνευσαν τὸν ἄριστον ἰατρὸν καὶ ἀλτρουϊστὴν Βασίλ. Παπασωτηρίου, ἀφήσαντες ὀρφανὰ 5 παιδάκια κάτω τῶν 12 ἐτῶν, καὶ ἀδελφὸν τοῦ ἐθνικόφρονος καὶ θερμουργοῦ καθηγητοῦ Ἰω. Παπασωτηρίου. Καὶ ὡς ἀφορμὴν ἔλαβον τὴν ἀντίδρασίν του κατὰ τοῦ.... Ἀγῶνα....

Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Ε.Α.Μ.—Ε.Λ.Α.Σ.

Καταδίκαι καὶ ἐκτελέσεις

Ἂς μάθῃ ὁ ἀναγνώστης πῶς ἀπέδιδον δικαιοσύνην οἱ Ἐαμῖται, οἱ κοπτόμενοι δῆθεν ὑπὲρ τῆς Λαοκρατίας, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Κατοχῆς.

Μεταφέρομεν ταῦτα ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἐμπρός»:

«Εἰς τὴν Δικαιοσύνην παρεδόθη ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν τὸ κατασχεθὲν ὑπ' αὐτῶν ἀρχεῖον τῆς 13ης Μεραρχίας τοῦ ΕΛΑΣ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται τὰ «κατορθώματα» τῶν ἐλασιτῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς. Ἀπὸ τὸ ἀρχεῖον, ὅπως θὰ ἀντιληφθοῦν καὶ οἱ ἀναγνῶσται, προκύπτει, ὅτι συνελαμβάνοντο ἄτομα μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι ἀνῆκον εἰς τὰ Ἒς Ἒς ἢ εἰς ἄλλην ἐγκληματικὴν γερμανικὴν ὀργάνωσιν καὶ ἐξετελοῦντο ἄνευ δίκης, ἐνῷ τὸ μόνον ἔγκλημά των ἦτο ὅτι ἀνῆκον εἰς ἐθνικιστικάς Ὀργανώσεις. Διὰ τῆς τακτικῆς του αὐτῆς ὁ ΕΛΑΣ, ὡς ἀναφέρουν οἱ ἐνεργοῦντες τὰς ἀνακρίσεις, ἐσκόπει νὰ ἐξοντώσῃ ὅλα τὰ ἐθνικιστικὰ στοιχεῖα διὰ νὰ ἔχῃ οὕτω τὸ πεδίον τῆς δράσεώς του ἐλεύθερον.

Ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα τοῦ ΕΛΑΣ ἦτο ἡ Ἠὼ Γεωργιάδου 19 ἐτῶν ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία συνελήφθη μὲ τρεῖς ἄλλους φιλησύχους πολίτας εἰς τὴν Ἀταλάντην τὴν 12ην Σεπτεμβρίου 1943 καὶ ἀφοῦ ὑπεβλήθη εἰς φρικώδη βασανιστήρια, ὑπεχρεώθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν Γκεσταπό.

Τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐξητάζοντο οἱ συλλαμβανόμενοι καὶ τὸ πῶς ἐχαλκεύοντο αἱ εἰς βάρος των κατηγορίαι, τὰ ἐκθέτει αὐτὴ αὕτη ἡ ἀνακριτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΕΛΑΣ. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ ἀνακριτικὴ Ἐπιτροπὴ εἰς τὸ σημείωμά της:

«Ἡ Ἠὼ Γεωργιάδου ἐτῶν 19, φοιτήτρια τοῦ Πολυ-

τεχνείου, γεννήθηκε στὴ Σάμο. Εἶνε ὀρφανὴ μητρὸς καὶ μένει μαζί μὲ τὰ δυό της ἄλλα ἀδέλφια, τὸν Μανώλη ἐτῶν 18 μαθητή τῆς τέως Σχολῆς Δοκίμων Ναυτικοῦ καὶ τὸν Χριστόφορο ἐτῶν 15 μαθητὴ στὸ σπίτι τῆς γιαγιᾶς της Στέλλας Βλάχου στὴν ὁδόν Πτολεμαΐδος 46 στὰ Κάτω Πετράλωνα, γιατὶ ὁ πατέρας της μένει στὴ Σάμο ὡς ἀγρονόμος. Στὸ Πανεπιστήμιο ποὺ πήγαινε νὰ συναντᾶ τίς παληές της συμμαθήτριες, ὠργανώθηκε στὸ ΕΑΜ καὶ συνδέθηκε μὲ τό Παράρτημα Κάτω Πετράλωνα, ὅπου τὴν παρέπεμψαν στὴν ΕΟΧΑ. Στὴ δουλειὰ τῆς ΕΟΧΑ δούλεψε περίπου ἕνα μῆνα, ἐξέφρασε δὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν στείλουν καὶ νοσοκόμα στοὺς ἀντάρτες, ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐξεπληροῦτο ἡ ἐπιθυμία της αὐτὴ ἔφυγε ἀπὸ τὴν ΕΟΧΑ. Πρὸ τριῶν μηνῶν ὁ γείτονάς της ἀνθ)γὸς Καπετανάκης τὴν προσηλύτισε στὴν ὀργάνωση Χ. Ἡ Γεωργιάδου πρὸ μηνὸς ἦλθε στὴν Ἀταλάντη μὲ τὴ θεία της πραγματικὰ γιὰ νὰ πάρουν τὰ πράγματα τοῦ καθηγητοῦ θείου της ποὺ εἶνε στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν μποροῦσε αὐτὸς νὰ ταξιδεύσῃ μήπως συλληφθῇ ἀπ' τοὺς Ἰταλούς. Μόλις συνήντησε τοὺς παληούς της συμμαθητὰς Νινῖκον Ἠλίαν καὶ Ντίβαν Κωνσταντῖνον (γιατί μιὰ τάξη τοῦ γυμνασίου τὴν ἔβγαλε στὴν Ἀταλάντη) γιὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ ὅτι εἶνε καθυστερημένη καὶ ἀνοργάνωτη, τοὺς εἶπεν ὅτι ἀνήκει στὴν ὀργάνωση Χ.

Τὴν παραπάνω ἀφήγησή της ἐπληροφορήθη ἡ κατασκοπεία τῆς περιφερειακῆς Ἐπιτροπῆς Λοκρίδος καὶ ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸ Τάγμα τῆς Λοκρίδος τὴν συνέλαβον καὶ τὴν ὡδήγησαν στὴν Μενδενίτσα. Ἐκεῖ ἡ ἀνακριτικὴ Ἐπιτροπὴ κατέστρωσε ἕνα πρωτότυπον σχέδιον ἀνακαλύψεως καὶ διαπιστώσεως τῆς κατασκοπείας. Ἐξαπέλυσεν ἀρκετοὺς ἀντάρτες, οἱ ὁποῖοι παριστάνοντας τοὺς Ἐδεσίτας, τὴν ὡδήγησαν σ' ἕνα σπίτι καὶ ἐκεῖ τῆς ἀπηύθυναν διαφόρους ἐρωτήσεις, τὴν προὐκάλουν εἰς ἀπαντήσεις καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς συγκεντρώσεως ποὺ ὑποχρεωτικὰ αὐτὴ πῆρε μέρος, τὴν ἀφῆκαν ἐλεύθερη καὶ συνέταξαν μαρτυρικὰς καταθέσεις μὲ φανταστικὸν περιεχόμενον ὡς δῆθεν λεχθὲν παρ' αὐτῆς ὡς καθοδηγητρίας καὶ ἐντολοδόχου τῆς ὀργανώσεως Χ.

Μετὰ πάροδον 3 ἡμερῶν κατὰ τὸ διάστημα ποὺ ἔμενε ἐλεύθερα, τὴν φώναξαν τρεῖς ἀντάρτες καὶ τὴν ἔβαλαν καθ' ὑπαγό-

ρευσιν νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν Καπετανάκη καὶ στὸν ἀδελφό της τὸν Μανώλη. Παρὰ τὴ διαμαρτυρία της, αὐτοὶ ἐπέμειναν καὶ ὑπαγόρευαν, πρὸ δὲ τῆς ψυχολογικῆς βίας ποὺ ἤσκουν, ἔγραψε ὅ,τι τῆς εἶπαν. Κατόπιν τὴν ὡδήγησαν στὸ σχολεῖο καὶ ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ τῆς παίρνουν κατάθεση. Ἐκεῖ τῆς ἀπηύθυναν διάφορες ἐρωτήσεις, ὅτι ἡ ὀργάνωσις ΕΔΕΣ συνεννοεῖται μὲ τὴν Γκεσταπό, ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ βεβαιώσῃ πράγματα ἀνύπαρκτα, ἄρχισαν καὶ τὴν κτυποῦσαν, ὁπότε ἀναγκάστησε νὰ ἀπαντᾷ καταφατικῶς. Ὅπως δὲ ὁμολογεῖ ἡ ἰδία, ὅταν εἶπε ὅτι ἐπῆρε 150.000 δραχμὲς ἀπὸ τὴν Γκεσταπὸ διὰ τῆς ὀργανώσεως τῆς Χ, ἐπέμεναν ὅτι αὐτὰ ποὺ καταθέτει ἦσαν λίγα, ἀναγκάστηκε νὰ πῆ ὅτι ἐπῆρε 600.000 δραχμάς, ὁπότε ἱκανοποιηθεῖσα ἡ ἀνακριτικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν ἐπέμενε περισσότερο.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐδόθη ἐπιστολὴ καὶ στὴ θεία της Ἠλιοπούλου γιὰ νὰ τὴν στείλῃ στὴν Ἀθήνα ὁ Λοκρός, ἧς τὸ περιεχόμενον δὲν ἐγνώριζε γιατὶ ἦτο κλειστὴ καὶ ὅταν ἀπεμακρύνθη τῆς κατέσχον τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐκτύπησαν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται τοῦτο μόνον, ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἀθήναις ὀργάνωσις Χ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει ἡ Γεωργιάδου, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς καθορίσῃ ἐὰν αὕτη ὑποκαθιστᾶ τὸ ΕΔΕΣ ἐν Ἀθήναις ἢ εἶνε ἀνεξάρτητος ἢ εἶνε γραφεῖον κοινὸν ὅλων τῶν ὀργανώσεων τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ μπλόκ.

Γιὰ τὴν Ἀνακριτικὴν Ἐπιτροπὴν: Ὑπογραφὴ»

Καίτοι, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ σημειώματος τῆς ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς, οὐδὲν ἐπιβαρυντικὸν στοιχεῖον εἰς βάρος τῆς Γεωργιάδου ὑπῆρχε, διετάχθη ἡ ἐκτέλεσίς της, ἡ ὁποία καὶ ἐπραγματοποιήθη τὴν 28)1)44. Εἰς τὸ ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα ἔλαβε μέρος καὶ εἷς Ρῶσσος στρατιώτης ὀνόματι Βλαδίμηρος.

Ἡ ἔκθεσις ἐκτελέσεως τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἀρχιφύλακος Ρήγα, ἡ ὁποία ἀνευρέθη εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Μεραρχίας, ἔχει ἐπὶ λέξει ὡς ἑξῆς: «Ἔκθεσις ἐκτελέσεως. Ἐν Δομνίτσῃ σήμερον τὴν 28ην Ἰανουαρίου 1944 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 3 μ. μ. ὁ ὑπογεγραμμένος ἀρχιφύλαξ Ρήγας (Ἀθ.

Τζαβίδας) κατόπιν προφορικῆς ἐντολῆς XIII Μεραρχίας κατήρτισα ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα ἀποτελούμενον ἐκ τῶν συναγωνιστῶν: 1) Κώστα, 2) Βλαδίμηρου (Ρῶσσος), 3) Βαρέλη Νικολάου καὶ 4) Δανιὴλ Ἀθανάσιον καὶ προέβην εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν: 1) Δημητρίου Βαρκούτα, 2) Ἠοῦς Γεωργιάδου, 3) Σταύρου Ἡρακλέους καὶ 4) Κων)τίνου Μελέτη. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἀρχιφύλαξ Ρήγας».

Ἄλλο θῦμα τῶν Ἐλασιτῶν ἦτο μία νέα ὀνόματι Σταματοπούλου, ἡ ὁποία συνελήφθη τὴν 1)8)43 μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν Γκεσταπό, ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα ἦτο μέλος τοῦ ΕΔΕΣ. Διὰ τὴν σύλληψίν της διεμαρτυρήθησαν εἰς τὴν Διοίκησιν τοῦ ΕΛΑΣ οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ στρατὸς τοῦ ΕΔΕΣ καὶ ἡ ὀργάνωσις ἀπέκτα ὀπαδοὺς καὶ ἑπομένως ἔπρεπε νὰ κτυπηθῇ ἀπὸ τὴν παράταξιν τοῦ ΕΛΑΣ διὰ παντὸς μέσου. Διὰ τοῦτο οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ΕΛΑΣ συνελάμβανον πάντα μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐτὸν καὶ μὲ κάθε τρομοκρατικὸν μέσον τὸν ἐξηνάγκαζον νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι εἶχε λάβει μέρος εἰς προδοτικὰς πράξεις καὶ τὸν ἐξετέλουν. Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὴν Σταματοπούλου, ἡ ὁποία ἐξετελέσθη χωρὶς νὰ εἰσαχθῇ ἔστω εἰς δίκην καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀνταρτοδικείου.

Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Σταματοπούλου ὁ μοίραρχος Κωνσταντῖνος Παπαναστασίου, ὁ ὁποῖος τότε ἦτο μέλος τῆς ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΕΛΑΣ Καρπενησίου ὅταν συνελήφθη ὑπὸ ὀργάνων τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, κατέθεσε σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Σταματοπούλου, ἡ ὁποία συνελήφθη ὑπὸ τμημάτων τοῦ ΕΛΑΣ τὸ θέρος τοῦ 1943, γνωρίζω ὅτι αὕτη συνελήφθη εἰς τὴν Λοκρίδα, ἐκακοποιήθη καὶ εἰς τὸ τέλος ἐξετελέσθη ἄνευ δίκης».

Μὲ ἀναλόγους ἀσυστάτους κατηγορίας ἐξετελέσθησαν ἀπὸ ὑπολοχαγὸν τοῦ ΕΛΑΣ καὶ τὸ ἀπόσπασμά του πολλοὶ κάτοικοι τῆς περιφερείας Μώλου μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ Πεπόνας, Πιλάλης, Παπαδόπουλος καὶ Παπαγεωργίου, εἶναι δὲ χαρακτηριστικὴ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἐλασιτῶν μία ἀναφορὰ

τοῦ ἐφημερίου τῆς Βινιανῆς Ἀργ. Βούρδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται σωρεία ἐγκληματικῶν πράξεων.

Ἂς μάθη ἀκόμη τὸ Πανελλήνιον, καθὼς καὶ οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἕλληνες, πῶς ἐγίνοντο οἱ ἔρανοι τοῦ ΕΑΜ εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος. Τὰ ἀναγράφομεν ἀπὸ τὸ «Ἐμπρός».—«Οἱ ἔρανοι τοῦ ΕΑΜ».

«Τὸ ΕΑΜ ἐλήστευε τὸν κόσμον διὰ τῆς μεθόδου τῶν ἐράνων....Φαινομενικὰ οἱ ἔρανοι αὐτοὶ ἦσαν προαιρετικοί. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως οἱ «ἔρανοι» αὐτοὶ δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ φοβερὴ καὶ ἐκβιαστικὴ συγχρόνως φορολογία φίλων καὶ ἀντιπάλων. Εἰς τὰ ἐργοστάσια οἱ ἐργάται εἴτε ἀνῆκαν εἰς τὸ ΕΑΜ εἴτε ὄχι ὤφειλον νὰ διαθέτουν ἕνα ἡμερομίσθιο ἀπὸ τὰ ἑπτὰ τῆς ἑβδομάδος ὑπὲρ τῆς «Ἐθνικῆς Ἀλληλεγγύης». Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἰδιωτικοὶ ἢ δημόσιοι.

Κάθε τέλος τοῦ μηνὸς ὤφειλαν νὰ δώσουν 10 ο)ο ἀπὸ τὸν μισθόν τους στὴν ἴδια ὀργάνωσι, ἡ ὁποία εἶχε καταρτίσει κανονικοὺς φορολογικοὺς πίνακας μὲ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἐργαζομένων, τὰς ἀποδοχάς των καὶ τὰς «φορολογικὰς» ὑποχρεώσεις των.

Διὰ τοὺς ἐλευθέρους ἐπαγγελματίας ἡ «Ἐθνικὴ Ἀλληλεγγύη» εἶχε κατ' ἀποκοπὴν ὁρίσει τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς. Ἰδιαίτερος κατάλογος περιελάμβανε τοὺς καταστηματάρχας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἠξιοῦτο ἡ καταβολὴ ὑπερόγκων ποσῶν ἐπὶ ἀπειλῇ ἐκτελέσεως ὑπὸ τῆς ΟΠΛΑ εἰς περίπτωσιν μὴ συμμορφώσεως.

Εἶνε γνωστὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἐκτελεσθέντων ἀπὸ τὴν ΟΠΛΑ καταστηματαρχῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδέχθησαν νὰ ὑποκύψουν εἰς τὸν ἐκβιασμόν τοῦ ΕΑΜ.

Καὶ διὰ νὰ καλύπτεται ὁ ἐκβιασμός διὰ κάθε ἕνα ἐκτελούμενον, ἡ ἑαμικὴ προπαγάνδα εἶχε ἕτοιμη τὴν «ρετσινιά»:

—Ἦταν Γκεσταπίτης.

Σὲ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια πρέπει νὰ ὑπολογισθοῦν τὰ ποσὰ ποὺ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς ΟΠΛΑ καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν προαιρετικῶν ἐράνων, εἰσέπραξε τὸ ΚΚΕ ἀπὸ τοὺς κατοίκους μόνον τῆς πρωτευούσης.

Ἡ κατωτέρω ἀνακοίνωσις εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς ποὺ ἐδημοσιεύοντο ἀπὸ τὴν «Ἐπιτροπὴ Πόλης—Κομμουνιστικῆς

Ὀργάνωσης Ἀθήνας» διὰ διάφορα ἔντυπα ποὺ μυστικὰ ἢ φανερὰ κυκλοφοροῦσαν διὰ νὰ παραπλανοῦν τοὺς ἀφελεῖς.

—950 ἑκατομμύρια ἀπέδωκε ὁ ἔρανος «Ἐθνικῆς Ἀπελευθέρωσης» στὴν Ἀθήνα.

—150—170 χιλιάδες Ἀθηναῖοι ἔδωκαν μαζὶ μὲ τὸ χιλιάρικό τους, ψῆφο ἐμπιστοσύνης στὴν πολιτικὴ τοῦ ΚΚΕ.

—Ἀποστόμωσαν μὲ τὴ χειρονομία τους αὐτή, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κόμματος, ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ράλληδες μέχρι τὶς ποικιλώνυμες «ἐθνικὲς» ὀργανώσεις.

—Ἀνάδειξαν τὸ ΚΚΕ τὸ πιὸ μαζικό, τὸ πιὸ ἀγαπητό, τὸ πιὸ λαϊκὸ Κόμμα μέσα στὴν Ἀθήνα.

Ὅμως, παράλληλα, οἱ χιλιάδες αὐτοὶ ὀπαδοὶ καὶ φίλοι ποὺ ψήφισαν ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς τοῦ Κόμματος, δημιουργοῦν στὴν Κομματικὴ Ὀργάνωση τῆς Ἀθήνας τὴν ὑποχρέωση νὰ ἑκατονταπλασιάσει τὶς δυνάμεις της γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσει, νὰ καθοδηγήσει νικηφόρα τὸ λαὸ ἐνάντια στὴν πεῖνα, ἐνάντια στὴν τρομοκρατία, ἐνάντια στοὺς ἐθνοπροδότες, γιὰ τὸ διώξιμο τοῦ καταχτητή, γιὰ τὴ λαοκρατία.

—Ζήτω ὁ ἡρωϊκὸς ἀθηναϊκὸς λαὸς αἱμοδότης, ὑπερασπιστὴς καὶ στήριγμα τοῦ ΚΚΕ.

—Ζήτω τὸ ΚΚΕ ὀργανωτὴς καὶ καθοδηγητὴς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ γιὰ τὴ λευτεριά, γιὰ τὴ λαϊκὴ κυριαρχία.

Ἐπιτροπὴ Πόλης
Κομμουνιστικῆς Ὀργάνωσης Ἀθήνας»

Ποικιλώνυμοι ἦσαν αἱ ὀργανώσεις ποὺ εἶχαν ἀναλάβει τὴν ἐνέργειαν ἐράνων εἰς εἶδος.

—Διὰ τὸν ἀγωνιστὴν τῆς πόλης.

—Διὰ τὸν ἀντάρτη τοῦ βουνοῦ.

—Διὰ τοὺς φυλακισμένους.

Κι' ἔπρεπε ἐν ὀνόματί των νὰ εἰσφέρουν ὅλοι οἱ ἄλλοι. Κάθε μῆνα. Ἄλλοι ὑπεχρεοῦντο νὰ δίνουν στολές, ἄλλοι μάλλινα εἴδη, ἄλλοι ὑφάσματα καὶ ὅ,τι τέλος ἐχρειάζετο διὰ τόν.... «ἀγῶνα τῆς ἀπελευθέρωσης». Ἀπεγυμνοῦντο τὰ σπίτια ἀπὸ κουβέρτες καὶ ἀπεψιλοῦντο τὰ καταστήματα, ἀνάλογα μὲ τὰ

εἴδη πού πωλοῦσαν, ἀπ' ὅ,τι καλύτερον καὶ ἀκριβώτερον εἶχαν.

—Ὅλα διὰ τόν.... ἀγῶνα.

Καὶ ὅταν ἡ «εἰσφορὰ» δὲν ἐκρίνετο ἱκανοποιητική, διηρπάζοντο ἀπὸ τοὺς ἐαμίτας καταστήματα μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ διένεμον τὰ εἴδη «στὸν λαὸν πού πεινοῦσε».

Ἔτσι καὶ ἡ «δουλειὰ» ἐγίνετο καὶ ὁ ἀνύποπτος καὶ πεινασμένος κοσμάκης πίστευε, ὥς ὅτου ἀπεκαλύφθη ἡ ἀπάτη, πὼς τὸ ΕΑΜ φρόντιζε γι' αὐτόν, συγκινημένο ἀπὸ τὴν δυστυχίᾳ του.

Ἀναχώρησις τῶν Γερμανῶν

Ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Ε. Α. Μ.

Ἐν μέσῳ βαρυτάτου πένθους, τὸ ὁποῖον ἐσκόρπισε τὸ προδοτικὸν ΕΑΜ καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ἐν μέσῳ θρήνων, γόων καὶ ὀδυρμῶν ὅλων τῶν Ἑλλήνων διὰ τὰς δεκάδας χιλιάδων θυμάτων ποὺ ἐξετέλεσε τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ δολοφόνου ΕΛΑΣ καὶ ποὺ ἐσάπιζαν ἄταφα εἰς τὰς χαράδρας, τὰ βάραθρα καὶ τὰ ρεῖθρα τῶν διαφόρων χωρίων, ἐν μέσῳ ἀκόμη τοῦ φόβου, διότι θὰ ἔφευγον οἱ Γερμανοὶ καὶ θὰ εἰσήλαυνον εἰς τὰς πόλεις οἱ ἀνθρωποφάγοι Ἐλασῖται, διὰ νὰ κατασφάξουν πάντας τοὺς φασίστας, τουτέστι πάντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς μᾶς παρήγγειλαν, ἀνεχώρησεν ὁ Γερμανὸς ἀτάραχος καὶ ἥσυχος.

Τὸ ΕΑΜ εἶχε δώσει συστατικὰ γράμματα πρὸς τὰς ὀργανώσεις τῆς Ἑλλάδος, Βουλγαρίας, Σερβίας καὶ Ἀλβανίας, νὰ περάσουν τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα ἐντελῶς ἀνενόχλητα, διότι εἰς ἀντάλλαγμα εἶχε λάβει χιλιάδας ὅπλων, ἅτινα θὰ ἐχρησιμοποίει εἰς τὰ πεζοδρόμια τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐκ Λαμίας ἔφυγαν οἱ Γερμανοὶ τὴν 19ην Ὀκτωβρίου 1944 πρωῒ καὶ ὥραν 4.30', ἀφοῦ τὰ τελευταῖα τμήματά των ἔψησαν καὶ ἔπιον τὸ τσάϊ των εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλευθερίας, δύο δὲ χιλιόμετρα δυτικῶς τῆς Λαμίας ἦσαν συνηθροισμένοι χιλιάδες Ἐλασιτῶν, οἵτινες εἰσήλασαν εἰς τὴν πόλιν μόλις ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγα χιλιόμετρα οἱ Γερμανοί.

Διατὶ δὲν τοὺς ἠνώχλησαν οὔτε εἰς τὴν Ταράτσαν, οὔτε εἰς τὴν Καμηλόβρυσην, οὔτε εἰς τὰς ἐπικαιρωτάτας θέσεις «Παληοκούλιας» καὶ «Κονιαρόβρυσης», οὔτε πέραν τοῦ Δομοκοῦ ; Μὲ τὴν αὐτὴν ἡσυχίαν ἔφυγον οἱ Γερμανοὶ ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀκόμη ἐντελῶς ἀνενόχλητοι. Ἔχομεν ὅθεν τὸ φρικτὸν γεγονός, ὅτι ἀνεχώρησαν μὲν οἱ Γερμανοὶ ἐξ Ἑλλά-

Δύο ἀπὸ τοὺς ἀπαισίους ἐκτελεστάς, Πέτρος Τζογανάκης καὶ Ἰωάννης Κουκούτσης οἱ ὁποῖοι ἐξετέλεσαν ὅλους ὅσων τὰ πτώματα εὑρέθησαν εἰς τὸ σφαγεῖον τῶν διϋλιστηρίων τῆς Οὔλεν, ὅπου καὶ τὸ πτῶμα τῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου Ἑλένης Παπαδάκη

δος, ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς δὲν ἠλευθερώθη· τοὐναντίον στενάζει ὑπὸ τὸ ΕΑΜ καὶ φρικιᾷ ὑπὸ τὸν στρατὸν τοῦ ΕΛΑΣ.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς τραγικῆς καμπῆς τῆς μακραίωνος ἱστορίας μας, εἶχεν ἀναφανῆ ὁ ἡγέτης Γ. Παπανδρέου.

Καὶ ἀφοῦ ἀνέστησε τὸν στρατὸν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ καταισχύνην εἰς τὰς ὁποίας τὸν ἐβύθισε τὸ ΕΑΜ, ἀφοῦ ἐδημιούργησε τὴν ἄφθαρτον δόξαν τοῦ Ρίμινι, ἰσαξίαν κατὰ πάντα τοῦ μεγαλείου τοῦ Ἀλβανικοῦ μεγαλουργήματος, ἀφοῦ ἐπανέφερε τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν τιμὴν τῶν Συμμάχων μας, μᾶς ἐχάρισε, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ τὴν πραγματικὴν ἐλευθερίαν, συντρίψας τὸν ζυγὸν τῆς Ἐαμικῆς τυραννίας, ἔχων συνεργάτας ὅλους τοὺς τεμιμημένους Ἕλληνας τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικούς. Πρὶν ἔλθῃ ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις εἰς Ἀθήνας τὴν 18ην Ὀκτωβρίου 1944, εἶχε προαποστείλει τρεῖς ὑπουργούς: τὸν Ζεῦγον-κομμουνιστὴν καὶ τοὺς Ἕλληνας Μανουηλίδην καὶ Τσάτσον.

Κατὰ τὴν μεσοβασιλείαν αὐτὴν ἠδύνατο ὁ Ζεῦγος νὰ κάμῃ ἰδικήν του Κυβέρνησιν, διότι τὸ ΕΑΜ ἐκράτει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ ΕΑΜ θὰ ἀνεγνώριζον οἱ Σύμμαχοι, ἡ δὲ ἐθνικὴ Κυβέρνησις Παπανδρέου θὰ εὑρίσκετο πρὸ τετελεσμένου γεγονότος καὶ πρὸ Κράτους Ἐαμικοῦ.

Ἀλλ' ὁ κ. Παπανδρέου, εἰς τὴν κλασικήν του πλέον φράσιν, ἣν ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς Κομμουνιστὰς ὑποψηφίους ὑπουργοὺς εἰς τὸν Λίβανον, «ὅπως πιστεύετε, πιστεύομεν», ἔδωσε νόημα καὶ περιεχόμενον, ἔδωσε σάρκα κα ὀστᾶ.

Μὲ ὁδηγίας του πρὸς τοὺς Μανουηλίδην καὶ Θεμ. Τσάτσον καὶ οἵτινες τὰς ἐχειρίσθησαν μὲ μαεστρίαν καὶ σύνεσιν καὶ περίτεχνον διπλωματικότητα, ἀφώπλισαν τὸν Ζεῦγον, ὥστε νὰ μὴ τολμήσῃ τὸ πραξικόπημα, παρὰ τὴν ἐνδιάθετον ἐπιθυμίαν του καὶ τὴν φυσικήν του ῥοπὴν πρὸς τυχοδιωκτισμούς, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἔχει ἀκοίμητον ὁ ἄθλιος δημοδιδάσκαλος Ταλαγάνης καὶ ἤδη Ζεῦγος.

Ἔφθασεν ἤδη 18—10—45 εἰς Ἀθήνας ἡ Κυβέρνησις Παπανδρέου καὶ ἡ Ἑλλὰς ἔχει σωθῆ. Δόξα τῷ Θεῷ.

ΜΕΡΟΣ Δ΄

1. ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ
2. ΤΑ ΒΑΡΑΘΡΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ
3. ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ Β. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ αἱματηρὸς Δεκέμβριος

Θὰ ἀνεγείρωμεν ἤδη τὴν δευτέραν πτυχὴν ἀπὸ τὸ αἱμοσταγὲς τρίπτυχον τοῦ ΕΑΜ, διὰ νὰ προσέξουν οἱ Ἕλληνες τὰ ἐγκλήματα, τὰς θηριωδίας, τὰ κακουργήματα τῆς Δεκεμβριανῆς στάσεως, ἥτις ἂν ἐπετύγχανεν, ἤδη ἡ Ἑλλὰς θὰ ἦτο τρισάθλιον προλεταριᾶτον, καὶ ὅλοι μας θὰ ἐστενάζομεν, ἂν μᾶς ἄφηνον ἐν τῇ ζωῇ, ὑπὸ ζυγόν, οὗτινος τὴν φρίκην δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ ἄνθρωπος.

Διότι ἡ Δεκεμβριανὴ στάσις δὲν εἶναι ἐπανάστασις κοινωνική ἢ πολιτική, ἀλλ' εἶναι μία λαιλαπώδης ἐξόρμησις διεφθαρμένης καὶ ἀπάτριδος μειοψηφίας πρὸς κατάληψιν τῆς ἀρχῆς καὶ ὑποδούλωσιν τοῦ λαοῦ, τὸν δὲ δρόμον της ἡ προδοτικὴ αὐτὴ μειοψηφία τὸν γεμίζει μὲ ἐγκλήματα, μὲ ἀτιμίας, μὲ βαρβαρότητας, μὲ κακουργήματα φρικαλέα καὶ στυγερά, μὲ βασανιστήρια, μὲ πυρπολήσεις οἰκιῶν, μὲ ἀνατινάξεις τετραγώνων, μὲ λεηλασίας καὶ πάσης φύσεως χυδαιότητας.

Καὶ οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῆς τῆς στάσεως εἶναι ἠλίθιοι, διότι ὑπῆρξαν ὑπηρέται ἑνὸς μηδενισμοῦ, ὅστις ἔβλαψε τὴν Πατρίδα, αὐτοὺς ὅμως τοὺς ἔθαψε ζωντανούς. Ἄλλως θὰ προελάμβανον τὰς χιλιάδας τῶν νεκρῶν καὶ τραυματιῶν, θὰ προελάμβανον τὸ πένθος καὶ τὴν ὀδύνην, τὰ ὁποῖα ἐξήπλωσαν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα αἱ ὀρδαὶ τῶν Ἐλασιτῶν, τῶν ὁποίων ἀπὸ ἀρχηγοί, ἔγιναν πανάθλιοι οὐραγοί.

Θὰ ἀποδειχθῇ διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη ἀπὸ ὅσα θὰ ἐκτεθοῦν, ὅτι τὸ ΕΑΜ' εἶναι συμμορία δολοφόνων τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ πληθυσμοῦ της. Εἶναι ἄθροισμα ἀπατρίδων καὶ ἀνελευθέρων ἀνθρώπων ποὺ βασίζουν τὴν ὕπαρξίν των εἰς τὴν τρομοκρατίαν, τὸ ψεῦδος καὶ τὸ ἔγκλημα. Καὶ διὰ νὰ πεισθῆτε περὶ τούτου ἀπολύτως, παραθέτω τὴν ἐπιστολὴν ἐλασίτου δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν καθημερινὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «Ἀνεξαρτησία» τὴν 16ην Ἰανουαρίου 1945 μὲ τὸν τίτλον: «Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ ἑνὸς Ἐλασίτου, ἀρχηγοὶ καὶ θύματα»:

«Θέλω νὰ δημοσιεύσης αὐτὰ ποὺ σοῦ γράφω, γιατί δὲν μπορῶ μὲ κανένα ἄλλο τρόπο νὰ ἐκφράσω τὸν πόνο μου καὶ νὰ ξεσπάσω τὴν ἀγανάχτησή μου γιὰ τὸ κατάντημα πού φθάσαμε καὶ μεῖς καὶ ὁ τόπος ἐξ αἰτίας αὐτῶν ὅλων τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ΕΑΜ καὶ τοῦ ΚΚΕ ποὺ εἶναι ἕνα καὶ τὰ δύο καὶ ποὺ ἀφοῦ μᾶς παρεπλάνησαν καὶ μᾶς ἔκαναν νὰ πάρωμε τὰ ὅπλα καὶ νὰ σκοτώσουμε Ἕλληνες, Ἕλληνες ἐμεῖς, στὸ τέλος μᾶς ἐγκατέλειψαν, ἔφυγαν χωρὶς κἄν νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν. Καὶ τώρα μαθαίνω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα σας, ὅτι ὑπέγραψαν καὶ ἀνακωχή. Τὴν ὥρα αὐτὴ, πίστεψέ με κύριε Διευθυντὰ, δοκιμάζω ντροπὴ γιὰ τὸ ἑαυτό μου καὶ μῖσος ἐναντίον ὅλων αὐτῶν ποὺ μᾶς ἔσυραν σὲ κάθε ἀτιμία καὶ μᾶς ἔσπρωξαν καὶ σ' ἐγκλήματα κατὰ ἀθώων ἀνθρώπων, ποὺ μᾶς ἔσπρωξαν νὰ γκρεμίζουμε τὴν Ἀθήνα, νὰ κτυπᾶμε τοὺς Ἄγγλους ποὺ ἦλθαν μὲ ὅπλα καὶ τρόφιμα νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν καὶ νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πεῖνα, νὰ κάνουμε ἐκβιασμοὺς, νὰ διαλύουμε σπίτια καὶ νὰ γινόμαστε ἕνα μ' ὅλους τοὺς βαρυποινίτες, ποὺ βγάλαμε ἐμεῖς ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τοὺς κάναμε «καπετάνιους». Σεῖς, κύριε Διευθυντὰ, δὲν ξεύρετε ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἔγιναν στὸν τόπο αὐτό, παρὰ μό·ο ὅσα εἴδατε. Ἔπρεπε νὰ ξέρετε μὲ ποιό τρόπο ἐπῆραν αὐτοὶ οἱ ἀρχηγοὶ ὅπλα ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ Γερμανοὺς, προδίδοντες Ἕλληνας ποὺ ἦσαν καὶ συναγωνιστές τους. Ἔπρεπε νὰ ξέρετε πῶς πήγαιναν καὶ ἐρχόντουσαν οἱ Βούλγαροι καὶ τὰ λέγανε ἡμέρες καὶ νύχτες, καὶ κάτι ἄγριοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ Σερβία, ποὺ ἦσαν καὶ ἐκεῖνοι τοῦ Σερβικοῦ καὶ Βουλγαρικοῦ ΕΑΜ. Ἔπρεπε νὰ ξέρετε πῶς ντύνανε δικούς τους Ρώσσους ἀξιωματικοὺς καὶ μᾶς λέγανε ὅτι ἦλθανε γιὰ τὴ συνεννόηση (!) καὶ τὴν βοήθεια ποὺ θὰ μᾶς στέλνανε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ στὴ Θεσσαλία. Ἔπρεπε ν' ἀκούσετε τὶ μᾶς λέγανε—ἄχ αὐτοὶ οἱ καθοδηγητὲς—γιὰ τὰ τρόφιμα. Ὅτι οἱ κομμουνιστὲς ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τὰ στέλνουν, γι' αὐτὸ ἔχουν καὶ ρούσσικα γράμματα ἀπ' ἔξω. Ἔπρεπε ν' ἀκούσετε τὸ «μάθημα». Πῶς οἱ μυστικοὶ ἀρχηγοὶ πῆγαν στὴν Τεχεράνη καὶ εἶδαν ἰδιαιτέρως τὸ Ρούζβελτ. Πῶς ὁ ἐδῶ πρεσβευτής τῆς Ἀμερικῆς τοὺς εἶπε ὅτι οἱ Ἀμερικάνοι, ἄν χτυποῦσαν οἱ Ἄγγλοι, θὰ χτυποῦσαν αὐτοὶ τούς Ἄγγλους ἐδῶ, γι' αὐτὸ καὶ ἐπερίμεναν κρυμμένοι στὸ Μεγάλο Πεῦκο. Καὶ τὶ δὲν μᾶς εἶπαν!

"Οχι αὐτὰ τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ποὺ ἔμεναν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ὅταν τοὺς ἔλεγαν ὑποχρεωτικὰ αὐτὰ ὅλα, ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἀκόμη εἶχα ζαλιστῆ. 'Αφῆστε πιὰ τὶ θὰ κάναμε ὅταν θὰ ἐπικρατούσαμε καὶ θὰ διώχναμε τὸ Σκόμπυ. "Ολοι ἐμεῖς θὰ πέρναμε κατοικία στὸ κέντρο, γιὰ νὰ εἴμαστε κοντὰ στὴ διοίκησι καὶ τὶς ἐπιτροπές. "Ετσι μᾶς λέγανε αὐτοὶ ποὺ τώρα τ ῶ σ κ α σ α ν, ὥς τὴν ὥρα ποὺ ἄναψε τὸ τουφεκίδι καὶ ἀρχίσαμε καὶ τρίβαμε τὰ μάτια μας. Οἱ "Αγγλοι μᾶς βαροῦσαν, οἱ ἀρχηγοὶ χάθηκαν, βοήθειες δὲν ἐρχόντουσαν, ὁ 'Αμερικανὸς πρεσβευτὴς μᾶς διέψευδε. Καὶ ὅταν κανεὶς ἀπὸ ἐμᾶς ρωτοῦσε τὶ συμβαίνει, τὸν ξάπλωναν κάτω μὲ τὸ περίστροφο στὸ λαιμό, γιὰ προδότη. "Ολο ρίχναμε καὶ ὅλο σφαῖρες μᾶς φέρνανε, χωρὶς νὰ ξέρουμε τὶ κάνουμε καὶ ποῦ πηγαίνουμε. Μιὰ μέρα μόνο μᾶς εἴπανε ὅτι ἦλθε ὁ Τσῶρτσιλ νὰ μᾶς ζητήση συνθηκολόγησι. Καὶ περιμέναμε. Ὡς τόσο ὅλο καὶ «σύμπτυξη» μᾶς λέγανε, γιὰ νὰ τοὺς κυκλώσουμε τοὺς "Αγγλους. Καὶ ὅλο οἱ "Αγγλοι καὶ ἡ χωροφυλακὴ μὲ τὴν ἀστυνομία μπροστά μας ἤτανε. Πῆγα νὰ τρελλαθῶ. 'Απὸ ἡμέρες δὲ ἔχασε καὶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Στὸ τέλος κάτι καπεταναῖοι πυροβολοῦντες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη μᾶς φώναζαν πίσω, πίσω κατὰ τὰ Λιόσια. Πηγαίναμε στὴ Θήβα ποὺ μᾶς περιμένανε ἐνισχύσεις. Ποῦ ὅμως ἐνίσχυση. 'Εκεῖ σκορπίσαμε πιὰ ὅλοι ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα. Νηστικὸς γύριζα μ' ἄλλους στὰ χωράφια. Κακὸ ποὺ δὲν λέγεται. Τὸ χειρότερο ὅμως κακὸ ποὺ μοῦ ἔγινε, εἶναι ὅτι κι' ἐγὼ καὶ ὅσους ἄλλους εἶδα, ἤμαστε πιὰ ὅλοι χαμένοι ἀπὸ ἄνθρωποι. Τί κάναμε; Πῶς νὰ ζήσουμε τώρα; Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ πάθαμε; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς συγχωρήση, γιατὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς συγχωρήση ἡ συνείδησή μας. Γιατί; Γιατί μᾶς κατέστρεψαν, μᾶς κυλίσανε στὸ αἷμα, ἀφοῦ τίποτε δὲν εἶχαν βέβαιο καὶ ἤτανε ἕτοιμοι νὰ φύγουν; Γιατι μᾶς βάλανε καὶ σκοτώσαμε τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ καὶ γίναμε φονιάδες; Γιατί ὅλα αὐτά; Τώρα φύγανε καὶ μᾶς ἐγκατέλειψαν. Καὶ κυττᾶνε αὐτοὶ πῶς θὰ σωθοῦνε. 'Εγὼ καὶ πολλὲς χιλιάδες ἀπὸ μᾶς ποὺ ἀγωνιστήκαμε καὶ χαθήκαμε, γιατὶ στὴν ἀρχὴ τοὺς πιστέψαμε καὶ ὕστερα δὲν μπορούσαμε νά κάνουμε διαφορετικά, πᾶμε. Δὲν μποροῦμε νὰ παρουσιαστοῦμε σὲ κοινωνία. "Ας ὄψωνται αὐτοὶ ποὺ μᾶς πῆ-

ραν στὸ λαιμό τους καὶ μᾶς κάψανε. Ἐλασίτης, θὰ εἶναι στοὺς αἰῶνες ἕνας χαμένος ἄνθρωπος. Καὶ ἔτσι σοῦ ὑπογράφω.

ΕΛΑΣΙΤΗΣ»

Τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1944 ἐξερράγη τὸ κίνημα μὲ τὸ ἔνοπλον συλλαλητήριον τὸ ὁποῖον διωργάνωσαν, παρὰ τὴν διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως Παπανδρέου, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι θὰ καταλάβουν τὰς Ἀθήνας, διότι ὁλόκληρον τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα τὴν εἶχον κατακτήσει, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουν τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν, ἔστω καὶ ἀσύντακτον ἀκόμη, τὰς Βρεττανικὰς δυνάμεις, τὸν ἐλευθερωτὴν Σκόμπυ, καὶ πρὸ παντὸς τὴν Χωροφυλακήν, ἥτις εἰς τοῦ Μακρυγιάννη συνέτριψε τὴν κεφαλὴν τοῦ Δεκεμβριανοῦ βρυκόλακος.

Ἀλλὰ ἂς μὴ μακρηγορῶ διὰ ζητήματα γνωστὰ εἰς ὅλον τὸ Πανελλήνιον, καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀκόμη, καὶ ἀρκοῦμαι εἰς τὸ νὰ παραθέσω ὠμὰ τὰ γεγονότα, ἀπὸ ἐπισήμους καὶ ἀδιαψεύστους πηγάς.

Ἡ «Ἑλλὰς» τῶν Ἀθηνῶν, ἡμερησία πρωϊνὴ ἐφημερίς, ἔγραψε τὴν 8ην Ἰανουαρίου 1945 τὰ ἑξῆς μὲ τὸν τίτλον:

«Σκόρπισαν τὴν συμφορὰν καὶ τὸν ὄλεθρον. 500 πτώματα ξεσκέπασε ἡ βροχὴ στὰ Τουρκοβούνια. Νέοι σκοτωμένοι μὲ τσεκούρια καὶ μὲ σκόρπια μυαλά. Ἀπηλπισμένες κραυγὲς τῶν θυμάτων ἠκούοντο τὴν νύκτα εἰς ὁλόκληρον τὴν συνοικίαν. Τὶ βλέπουν καθημερινῶς οἱ ξένοι ἀνταποκριταί».

«Ἐσυνεχίσαμεν καὶ χθὲς τὴν ἐπίσκεψίν μας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χαλάσματα καὶ τὰ ἐρείπια, οἰκιῶν καὶ καταστημάτων. Ἔπιπλα, σκεύη πολύτιμα, ἐμπορεύματα καὶ παντὸς εἴδους ἀντικείμενα εἶναι κατεσπαρμένα στοὺς δρόμους Ὁ πτωχὸς κοσμάκης μὲ τὴν ὀδύνην καὶ τὸν σπαραγμὸν ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπο, προσπαθεῖ ἀπὸ τὰ κατερειπωμένα σπίτια νὰ βρῇ ἕνα κρεββάτι, μιὰ κατσαρόλα ἢ μιὰ κουβέρτα νὰ σκεπάσῃ τὰ τουρτουρίζοντα ἀπὸ τὸ κρύο παιδιά του. Στὴν ἀπόγνωσι καὶ τὴν καταστροφὴ αὐτὴ τοῦ λαοῦ μιὰ μόνον ἀκτίνα παρηγοριᾶς ὑπάρχει: ὅτι τὸ κομμουνιστικὸν τέρας δὲν ὑπάρχει. πλέον. Ἔλειψε αὐτὸς τοὐλάχιστον ὁ ἐφιάλτης ποὺ μαλακώνει τὶς πονεμένες ἀπὸ τὴ φρικτὴ τραγωδία καρδιὲς καὶ διώχνει ἀπὸ τὸ νοῦ τὴ συμφορά. Σπεύ-

δουν τότε οἱ δυστυχεῖς καὶ πολυπαθεῖς κάτοικοι, ἀγκαλιάζουν μὲ δάκρυα χαρᾶς τοὺς Ἄγγλους ἀπελευθερωτάς, τοὺς εὐχαριστοῦν καὶ τοὺς ἀσπάζονται. Θὰ σᾶς δώσωμεν καὶ σήμερον ἐν συνεχείᾳ νέον κατάλογον καταστροφῶν καὶ δηώσεων οἰκιῶν καὶ καταστημάτων. Τὰ καταστήματα μεταξωτῶν «Χρυσαλλίδος» Ἁγίου Μάρκου διηρπάγησαν καὶ κατεστράφησαν.

Ἡ γωνία Εὐριπίδου καὶ Αἰόλου ἀνετινάχθη καὶ τὸ ἀπέναντι γωνιαῖον μέγαρον ὑπέστη μεγάλας ζημίας. Εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς καὶ Εὐριπίδου ἔχουν καταστραφῆ περὶ τὰ δέκα καταστήματα καὶ μεταξὺ τῶν πολλῶν τὸ Πολυϊατρεῖον «Ζωοδόχος Πηγὴ» καὶ τὸ ἐμπορορραφεῖον Σακιώτη. Τὸ κτίριον τοῦ Βαρβακείου ἐπυρπολήθη ὁλόκληρον. Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς μέγα ξενοδοχεῖον «Ὀλυμπιὰς» ὑπέστη τεραστίας ζημίας καὶ κατέστη ἀκατοίκητον. Μεγάλας ζημίας καὶ καταστροφάς ὑπέστη καὶ τὸ Δημαρχιακὸν Μέγαρον καὶ ἰδίως ἡ ἀνατολικὴ γωνία ἔνθα τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Δημάρχου, τὸ ὁποῖον ἐπυρπολήθη καὶ ἀπετεφρώθησαν ἔργα μεγίστης ἱστορικῆς ἀξίας. Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἴωνος παραπλεύρως τοῦ θεάτρου Μαρίκας Κοτοπούλη ξενοδοχεῖον «Κοσμοπολὶτ» εἶναι τελείως ἀκατοίκητον ἀπὸ τὰς φλόγας καὶ τὰς καταστροφάς.

Εἰς τὴν ὁδὸν Θεμιστοκλέους σταματῶμεν εἰς τὴν γωνιαίαν πολυκατοικίαν Θεμιστοκλέους 27 καὶ Κλεισόβης, ἡ ὁποία εἶναι ἀγνώριστος ἀπὸ τὰς καταστροφάς.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους 33 ἔχουν ἀνατιναχθῆ τὰ σπίτια καὶ ὅλα τὰ πέριξ καταστήματα, ὡς καὶ ἡ γωνιαία κατοικία Σόλωνος καὶ Θεμιστοκλέους. Ἡ μεγάλη πολυκατοικία Σόλωνος καὶ Ἐμμ. Μπενάκη, τὴν ἰδίαν τύχην ὑπέστη μὲ τὰς ἄλλας.

Εἰς τὴν ὁδὸν Κωλέττη τὸ μέγαρον τῆς Τηλεφωνικῆς Ἑταιρίας εἶνε τελείως κατεστραμμένον, ὅπως ἐρειπωμένα εἶναι ὅλα τὰ γύρω πτωχικὰ σπιτάκια. Παντοῦ ὁ ὄλεθρος καὶ ἡ συμφορά.

Φωτιὰ καί τσεκοῦρι πρόσταζαν οἱ αἱμοσταγεῖς ἡγέται τοῦ προδοτικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ ἐνῷ αὐτοὶ ἦσαν προφυλαγμένοι, ἐξαπέλυον τοὺς μανιακοὺς ὀπαδούς των νὰ σκορπίζουν τὴν καταστροφὴ στὸν πολυετῆ μόχθο τοῦ φτωχοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἐργάτη.

Ἡ πλατεῖα Ἐξαρχείων ἐπανέκτησε τὴν ζωηρότητά της,

ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τοῦ κινηματογράφου «Βόξ» ἡ ἄλλη περιφέρεια δὲν ἔχει σημαντικὰς καταστροφάς. Ἡ μεγάλη πολυκατοικία Ἀντωνοπούλου εἶνε τελείως ἀνέπαφος. Καταστροφάς ἀνεπανορθώτους ὑπέστη ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀραχώβης 39 πολυκατοικία, Ἀραχώβης 26 οἰκία, Ἱπποκράτους καὶ Ἀραχώβης μεγάλο ἀκίνητον καὶ ὅλαι ἀνεξαιρέτως αἱ γωνίαι Ἀραχώβης—Μαυρομιχάλη—Ἱπποκράτους, καθὼς καὶ τὰ μαγαζάκια τοῦ κοσμάκη. Δρόμος ὁ ὁποῖος ἐπέρασε πραγματικὰ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου εἶναι ἡ ὁδὸς Μαυρομιχάλη. Ὅλαι αἱ πολυκατοικίαι, οἰκίαι καὶ καταστήματα τῶν καθέτων ὁδῶν, ἀπὸ Καλλιδρομίου μέχρι τοῦ Χημιίου τοῦ Πανεπιστημίου, ἔχουν τελείως ἐρειπωθῆ καὶ εἶναι τελείως ἀκατοίκητοι. Παντοῦ συμφορὰ καὶ ὄλεθρος. Μιὰ φράσι θὰ μείνη γιὰ τοὺς ἀπογόνους: Κομμουνισταὶ πέρασαν.

Εἰς τὴν συνοικίαν Γκύζη, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν ἦτο πραγματικὴ σφηκοφωλιὰ τῶν ἑαμοκομμουνιστῶν, αἱ προκληθεῖσαι ζημίαι ἐκ τῶν ἐπιχειρήσεων εἶνε σχετικῶς μικραί. Αἱ καταστροφαὶ εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτὴν ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν Γκύζη καὶ πέραν. Περίπου 10 οἰκίαι ἔχουν ἐρειπωθῆ, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς γωνιαίας διωρόφου κατοικίας τῆς Ἀθανασίας Γιαννοπούλου. Τὴν οἰκίαν τῆς Γιαννοπούλου ἀνετίναξαν διὰ δυναμίτιδος εἰς τὸν ἀέρα οἱ ἐλασῖτες διότι τὰ παιδιά της ἦσαν μέλη τοῦ ΕΔΕΣ.

Ἡ Γιαννοπούλου εἶχε κατορθώσει νὰ διαφύγη πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς ἐπαναστάσεως. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι πρὸ τῆς ἀνατινάξεώς της ἡ οἰκία ἐλεηλατήθη ἀπὸ τοὺς Κουκουέδες. Ἀνερχόμενοι τὴν πλατεῖαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παναγιωταρᾶ, εὑρίσκονται περίπου 15 κατοικίαι κατεστραμμέναι καὶ ἡμιερειπωμέναι. Εἰς τὰ ἄλλα σημεῖα τῆς συνοικίας αἱ ζημίαι εἶνε μικραὶ καὶ σποραδικαὶ εἰς τοὺς διαφόρους δρόμους.

Εἰς τὴν περιφέρειαν Τουρκοβουνίων εὑρίσκονται ἐρειπωμέναι περὶ τὰς 100 κατοικίαι.

Γενικῶς ἡ συνοικία Γκύζη δὲν ὑπέστη σοβαρὰς ζημίας, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι οἱ Ἐλασῖται οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν περιφέρειαν αὐτὴν εἶχον ἐκεῖ τὰς κατοικίας των καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι δὲν ἐδόθη μάχη ἀπὸ τοὺς ἐλασίτας, οἱ ὁποῖοι ἀπεσύρθησαν μόλις ἀντίκρυσαν τὰ ἀγγλικὰ τάνκς κατερχόμενα ἐκ τῶν Τουρκοβουνίων.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐπισκέπτην εἶναι οἱ πρόσφατοι τάφοι τῶν πεσόντων ἐλασιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτάφησαν εἰς τὰ βαθειὰ ὀρύγματα τῆς πλατείας Γκύζη ἀνὰ πέντε καὶ δέκα εἰς κάθε σειράν. Ὑπολογίζεται ὅτι ἔχουν ταφῆ περίπου 200 ἐλασῖται!

Τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι ἔχουν τοποθετηθῆ καὶ σταυροὶ εἰς τοὺς τάφους αὐτοὺς εἰς τρόπον ὥστε νὰ δίδῃ τὴν ἐντύπωσιν μικροῦ νεκροταφείου, ἐνῷ αὐτοὶ δὲν ἐπίστευαν εἰς τὸν Θεόν ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ κελεύσματα τῶν ἡγετῶν τοῦ κομμουνισμοῦ. Οἱ περίοικοι μᾶς ἐξηγοῦν ὅτι ὅλοι οἱ φονευθέντες ἦσαν νεαροί, σχεδὸν παιδιά, τὰ ὁποῖα εἶχαν παραπλανηθῆ ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὰς ὑποσχέσεις τῶν ἀρχηγῶν των.

Ἀκόμη μᾶς ἐδόθη ἡ πληροφορία ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς φυγῆς των οἱ ἐλασῖται τῆς περιφερείας Γκύζη συμπαρέλαβαν μαζύ των πολλὰς οἰκογενείας ἀστυνομικῶν, ἐπιστημόνων, ἐμπόρων.

Καὶ τώρα στὰ Τουρκοβούνια. Μακάβριο τὸ θέαμα. Ἡ καταρρακτώδης βροχὴ μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ μυσαρὰ ἐγκλήματα τῶν δολοφόνων τοῦ ΕΛΑΣ. Πολλὰ πτώματα ποὺ εἶχαν ταφῆ προχείρως μέσα στὴ μικρὴ ρεμματιά, μὲ τὴ βροχὴ παρασύρθηκαν τὰ λίγα χώματα καὶ βγῆκαν στὴν ἐπιφάνεια. Πολλὰ εἶναι διαμελισμένα ἀπὸ τοὺς ἀπαισίους κακούργους.

Ἡ σύζυγος ἑνὸς ἀστυνομικοῦ μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι εἰς τὴν ρεμματιὰν καὶ πλησίον τῆς Δεξαμενῆς τῶν Τουρκοβουνίων ὑπάρχουν περὶ τὰ 500 πτώματα ἐθνικιστῶν, οἱ ὁποῖοι κατακρεουργήθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀπαισίους τυράννους.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς εὑρόντας τόσον τραγικὸν θάνατον ἦσαν νέοι, μέλη τοῦ ΕΔΕΣ, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ὑπεβάλλοντο εἰς τρομερὰ ἱεροεξεταστικὰ μαρτύρια, στὸ τέλος ἀπετελειώνοντο μὲ ἕνα τσεκοῦρι καὶ ἐθάπτοντο προχείρως Σχεδὸν μᾶς ἐξηγοῦν οἱ περίοικοι, ἐξετελοῦντο τριάκοντα νέοι καθημερινῶς.

Ὀλίγον δεξιώτερον τοῦ ὑψώματος εὑρίσκεται μία ἰδιωτικὴ ἐκκλησία, ἡ «Παναγίτσα». Ἐκεῖ ἀνευρέθησαν τέσσαρα πτώματα ἀνήκοντα εἰς νέους ἐθνικιστὰς καὶ τῶν ὁποίων οἱ κακοῦργοι εἶχαν διαρρήξει τὰς κεφαλὰς καὶ εἶχαν διασκορπίσει τὰ μυαλά. Αἱ ἁρμόδιαι ἀρχαὶ θὰ προβοῦν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος εἰς τὴν ἐκταφὴν τῶν πτωμάτων διὰ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀπαρίθμησίν των.

Εἰς ἕνα ξεροπήγαδο παρὰ τὸ Πυριτιδοποιεῖον ἀνευρέθησαν δεκατέσσαρα πτώματα τὰ ὁποῖα ἀνῆκον εἰς ἄτομα προσφάτως ἐκτελεσθέντα. Ἡ ἀνακάλυψις τῶν πτωμάτων ἔγινεν ἀπὸ τοὺς περιοίκους οἱ ὁποῖοι ἤκουον οἰμωγάς προερχομένας ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ξεροπηγάδου. Πράγματι ἀντελήφθησαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αἱμορραγοῦντος νέου ὅστις καὶ ἐξήχθη ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὑπέκυψε λόγῳ τῶν πολλῶν τραυμάτων καὶ τῆς αἱμορραγίας τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποστῆ. Ἐν συνεχείᾳ ἀνευρέθησαν καὶ τὰ ὑπόλοιπα 13 πτώματα.

Ὅπως γράφαμε, τὸ ἀπόγευμα τοῦ περασμένου Σαββάτου ἔγινε ἡ τρίτη ἐπίσκεψις τῶν δημοσιογράφων εἰς τοὺς τόπους τῶν μαρτυρίων. Βρεττανοὶ δημοσιογράφοι. μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τοῦ Λονδίνου, Ἄγγλοι καὶ Ἕλληνες φωτορεπόρτερ καὶ Ἕλληνες δημοσιογράφοι ἐπεσκέφθησαν τὴν Νέαν Ἑλβετίαν καὶ τὰ νταμάρια, ὅπου διενηργήθησαν ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν ἀναρίθμητοι ἐκτελέσεις, βασανιστήρια, ὄργια ἄνευ προηγουμένου εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχήν. Οἱ πρόχειροι τάφοι εἰς ὀλίγα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου βάθος, σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀνέρχονται εἰς ἑκατοντάδας. Παρουσίᾳ δικαστικῶν καὶ ὑγειονομικῶν ἀρχῶν, ἠνοίχθησαν μερικοὶ τάφοι ἢ μᾶλλον ἐσήκωσαν τὸ χῶμα ποὺ ἐσκέπαζε τὰ πτώματα. Τὸ θέαμα ἦτο φρικιαστικόν. Ἑνὸς ἐκ τῶν πτωμάτων ἦσαν ἐξωρυγμένοι οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ κομμένη εἰς βάθος ἡ γλῶσσα. Παρ' αὐτὸ νεαρὰ γυνὴ οἰκτρῶς παραμορφωμένη. Εἰς ἄλλον τάφον δύο κατάγυμνα πτώματα ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς φρικωδῶς κακοποιημένα. Ἕνας τάφος ἔκρυπτε νεαρὸ κορίτσι μόλις 15 ἐτῶν. Δὲν ἦσαν ὅλοι οἱ τάφοι εἰς τὸ ἴδιον μέρος· ἦσαν σκορπισμένοι εἰς τοὺς λόφους τοῦ πρὸς δυσμὰς τῆς Νέας Ἑλβετίας λατομείου καὶ εἰς ρωγμὰς ἢ σπήλαια. Δὲν ὑπῆρχε χρόνος πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν τάφων ὅλων. Ἀλλ' οἱ δημοσιογράφοι πρὸ τοῦ φρικιαστικοῦ θεάματος ἔλαβον σαφῆ γνῶσιν τῶν μεθόδων τῶν μυσαρῶν κακούργων ποὺ ἐστιγμάτισαν καὶ ἔπληξαν τὴν πατρίδα των. Εἰς τὴν Πηγάδαν δυτικῶς τοῦ λατομείου τὰ πτώματα ὑπερβαίνουν τὰ 100. Τὰ ἀτυχῆ θύματα μετεφέροντο ἐκεῖ ἐκ διαφόρων συνοικιῶν καὶ ἐβασανίζοντο μέχρι θανάτου. Τὸ θέαμα παρουσίαζεν εἰς τοὺς ἰδόντας σαδιστικὰς ἐκδη-

λώσεις καὶ ἔνστικτα ἀγρίων. Δυσκολεύεται κανεὶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι κακουργήματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους διεπράχθησαν ὑπὸ Ἑλλήνων. Εἶχε γίνει ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν ἀληθινὴ ἐπιστράτευσις ὅλων τῶν ἀποβρασμάτων τῆς Βαλκανικῆς. Ἂν καὶ ἦσαν ἀρκετοὶ δημοσιογράφοι, εἶναι λυπηρὸν ὅτι ἀπουσίαζον πολλοὶ τῶν ἀπληροφορήτων ξένων ἢ τῶν μονοπλεύρως πληροφορημένων. Θὰ ἐγράφοντο τότε ὑφ' ὅλων ἀντικειμενικώτερον τὰ πράγματα καὶ θὰ ἐγνώριζε σαφέστερον ὁ κόσμος διατὶ τόσον βαθὺ χάσμα χωρίζει τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἀπὸ τοὺς ἐγκληματίας τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς.

Ἡ καθημερινὴ ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν «Δημοκρατία» ἀνέγραψε τὴν 11 Ἰανουαρίου 1945 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑκατὸν νέα πτώματα ἀνεκαλύφθησαν χθὲς πλησίον τοῦ Σκοπευτηρίου».

«Εἰς τὸν συνοικισμὸν Κυψέλης καὶ δὴ παρὰ τὴν θέσιν ὅπου τὸ παλαιὸν Σκοπευτήριον τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, ἀνευρέθησαν προχείρως κεκαλυμμένα, 105 μέχρι τῆς στιγμῆς πτώματα ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν. Σήμερον θὰ συνεχισθοῦν αἱ ἐκσκαφαὶ παρουσίᾳ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. Γεωργιάδη. Καλοῦνται οἱ περίοικοι ὅσοι ἔχουν ἀπολέσει ἰδικούς των, ὅπως μεταβαίνοντες ἐπὶ τόπου ἀναγνωρίσουν τὰ πτώματα, δεδομένου ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι εὔκολον νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὸ νεκροτομεῖον καὶ εἶτα εἰς τὸ νεκροταφεῖον».

Ἡ καθημερινὴ ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν «Μεγάλη Ἑλλὰς» ἀνέγραψε τὴν 11—1—1945 τὰ κάτωθι: «Εἰς τὴν Κυψέλην ἐξετάφησαν 104 πτώματα ἐθνικιστῶν. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τὰ θύματα».

«Χθὲς συνεπληρώθη ἡ ἐκταφὴ τῶν πτωμάτων, τὰ ὁποῖα οἱ στασιασταὶ εἶχον θάψει εἰς τὰς ὑπωρείας τῶν Τουρκοβουνίων ἓν χιλιόμετρον ὑπεράνω τῆς πλατείας Κυψέλης. Ἐξήχθησαν 104 ἐν συνόλῳ πτώματα ἀνδρῶν, γυναικῶν, κοριτσιῶν καὶ παιδιῶν.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ τὸ πτῶμα ἑνὸς ἱερέως ἀγνώστου ταὐτότητος ὡς ἐπίσης καὶ τὸ πτῶμα τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Σκυλακάκη, τῶν περισσοτέρων τὰ κρανία ἔφερον μεγάλα κατάγματα ποὺ ἔδειχνε ὅτι ἡ ἐκτέλεσίς των εἶχε γίνει μὲ τσεκοῦρι.

Πλησίον ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἄλλος τάφος εἰς ἕνα χάνδακα ὅπου ἔχουν ταφῆ χωροφύλακες.

Ἄλλα πτώματα, 200 ἐν συνόλῳ, κατηγγέλθη ὅτι ὑπάρχουν εἰς

μίαν χαράδραν τῶν Τουρκοβουνίων πολὺ ὑψηλά. Ἐπίσης πτώματα πολλὰ ὑπάρχουν εἰς τὸ Γαλάτσι πλησίον τῶν διϋλιστηρίων τῆς Οὔλεν ὅπου κάθε μέρα οἱ περίοικοι βλέπουν σκυλλιὰ νὰ ἀναδεύουν τὰ ἀπορρίμματα ποὺ ἔχουν ριφθῆ ἐκεῖ καὶ νὰ τραβοῦν ἀνθρώπινα μέλη. Ὑποτίθεται ὅτι τὰ πτώματα αὐτά ἀνήκουν εἰς 85 ὁμήρους τοὺς ὁποίους ἐκράτουν οἱ ἐλασῖται κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς των ἐκεῖ καὶ τοὺς ὁποίους ἐξηφάνισαν ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ.

Σωρεία ἄλλων πτωμάταν ὑπάρχει εἰς Φιλαδέλφειαν καὶ εἰς ἄλλα συνοικιακὰ καὶ ἐξοχικὰ μέρη».

Ἡ ἐφημερὶς «Ἐλευθερία» τὴν 12)1)45, ἀνέγραψε τὰ ἑξῆς: «Καὶ ἄλλα πτώματα ἐκτελεσθέντων ἀνευρέθησαν χθὲς εἰς τὰ περίχωρα.—Τὶ ἀποκαλύπτουν αἱ ἰατροδικαστικαὶ ἐκθέσεις:

«Ἰατροδικαστικὸν συνεργεῖον ὑπὸ τὸν ἰατροδικαστὴν κ. Καψάσκην μετέβη χθὲς εἰς τὴν Ν. Κυψέλην ὅπου προχθὲς εἶχον ἀνευρεθῆ 120 πτώματα καὶ ὅπου ἀνευρέθησαν ἄλλα 16 πτώματα ἐκτελεσθέντων προσφάτως. Ἐξ αὐτῶν, ἀνεγνωρίσθησαν: τοῦ Φισάρ ὑπαλλήλου τοῦ Ἀγγλικοῦ Τηλεγραφείου, Παρ. Μαυροκεφάλου 23 ἐτῶν, Κλεονίκης Παπαχριστοδούλου, Τούλας Σωτηροπούλου, Δημ. Θωμοπούλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρέθη καὶ πιστοποιητικὸν ἀπορίας, Χερδάρη τμηματάρχου τοῦ ὑπουργείου Προνοίας καὶ Ι. Ροϊλοῦ ὑπαλλήλου τῆς Ἐριουργίας. Ἐπίσης εὑρέθη καὶ ἕνα πτῶμα μὲ βέραν φέρουσαν χαραγμένον τὸ ὄνομα Α. Παπάζογλου καὶ ἓν πτῶμα ἀγνώστου ἱερέως. Τὴν χθεσινὴν ἔρευναν παρηκολούθησαν Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι.

Οἱ ξένοι ἀνταποκριταὶ συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τῆς ἰατροδικαστικῆς κ. Γεωργιάδην καὶ τὸν ἰατροδικαστὴν κ. Καψάσκην μετέβησαν ἐπίσης εἰς τὸ πεδίον τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων καὶ ἐπεσκέφθησαν τὴν χαράδραν ὅπου εἶχον εὑρεθῆ τὰ 120 πτώματα ἐκτελεσθέντων. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν εἰς αὐτοὺς τὰ πτώματα τῶν 30 γυναικῶν. Μιᾶς ἐξ αὐτῶν εἶχε σχισθῆ μὲ μάχαιραν τὸ στόμα πρὸ τῆς ἐκτελέσεως. Ἄλλων εἶχον ἀποκοπῆ τὰ στήθη καὶ μιᾶς παιδίσκης 14 μόλις ἐτῶν ἀμφότεραι αἱ χεῖρες. Οἱ Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι διεπίστωσαν ὅτι ὁ θάνατος εἶχε προέλθη ὄχι κατὰ τὴν διάρκειαν συγκρούσεων, ἀλλὰ συνεπείᾳ ἐκτελέσεων ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν διὰ πυροβολισμοῦ εἰς τὸ κρανίον ἐξ ἐπαφῆς διὰ στραγγαλισμοῦ ἢ δι' ἀποκοπῆς μελῶν. Παρὰ τὴν χαράδραν ἐφαίνοντο καὶ ἀπεξηραμένα αἵματα ἀποδεικνύοντα ὅτι ἐκεῖ εἶχε γίνει καὶ ἡ ἐκτέλεσις.

Ἰατροδικαστικὸν συνεργεῖον ἀπὸ τὸν ἰατροδικαστὴν κ. Φατοῦρον ἀνεῦρε χθὲς εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν 30 πτώματα προσφάτως ἐκτελεσθέντων.

Ἄλλο συνεργεῖον εἰς τὸ Κατσιπόδι ἀνεκάλυψεν ἄλλα 20 πτώματα ἐξ ὧν τὸ ἓν ἦτο τοῦ ἐφημερίου τοῦ ναοῦ τῆς Κοίμ. Θεοτόκου. Εἰς τὴν Καλλιθέαν, τέταρτον συνεργεῖον ἀνεκάλυψεν 20 νέα πτώματα ἐντὸς λάκκου. Οὕτω κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν ἀνευρέθησαν 86 ἐν ὅλῳ νέα πτώματα».

Ἡ «Βραδυνὴ» τῶν Ἀθηνῶν τὴν 15ην Ἰανουαρίου 1945 ἀνέγραψε τὰ ἑξῆς μὲ τὸν τίτλον: «Ἐκτελέσεις ἀνηλήκων μὲ πολυβόλα»:

«Αἱ ἀνακρίσεις διὰ τὸ στασιαστικὸν κίνημα φέρουν καθημερινῶς εἰς φῶς καὶ νέας ἀποκαλύψεις τῆς θηριωδίας τῶν κομμουνιστῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων διεπιστώθη, ὅτι τὸ Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμὸς» εἶχε μεταβληθῆ εἰς τόπον βασανιστηρίων καὶ ἐκτελέσεων. Μάρτυρες καὶ θύματα τῆς κτηνωδίας ὀπαδῶν τοῦ ΕΛΑΣ, κατέθεσαν ὅτι ἔξωθι τοῦ νοσοκομείου ἐξετελέσθησαν μὲ τὸν πλέον ἀπάνθρωπον τρόπον τὸ ἀνήλικον τέκνον τοῦ ταγματάρχου Χαρατσάρη, δύο νέοι διὰ πολυβολισμοῦ καὶ εἷς ἀσθενὴς νοσηλευόμενος εἰς τὸ Θεραπευτήριον. Ἐπίσης ἐξετελέσθη ὁ ἀρχειομαρξιστὴς Ἀβραματζίδης.

Ὡς δράσται τῶν κακουργημάτων φέρονται οἱ Θεοδωρακόπουλος, Παπαδάκης καὶ Τσεπελίδης οἵτινες συνελήφθησαν. Διὰ τὰ ἀνωτέρω κακουργήματα κατηγοροῦνται καὶ πλεῖστοι ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ὅμως μέχρι τῆς στιγμῆς διέφυγον τὴν σύλληψιν.

Ἀπὸ τὴν πορείαν τῶν ἀνακρίσεων προκύπτει σαφῶς ὅτι ὁ διευθύνων νοῦς τοῦ ὅλου κινήματος ἦτο ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ξένης ὑπηκοότητος.

Ἐπίσης διαπιστοῦται ὅτι μεταξὺ τῶν ὅπλων τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησεν ὁ ΕΛΑΣ κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν Ἀθηνῶν περιελαμβάνοντο καὶ Βουλγαρικῆς προελεύσεως, σημαντικὸς ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ἔχει εὑρεθῆ ἤδη καὶ κατασχεθῆ».

Ἡ Ἀθηναϊκὴ «Ἑσπέρα», τὴν 16-1-45 ἔγραψε τὰ ἑξῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ποῖος εἶναι ὁ διαβόητος ἐλασίτης δήμιος Μπαρμπαθανάσης»:

«Μέχρις ὅτου ἡ Ἱστορία συνθέσῃ τὸ κεφάλαιο τῶν ἀγρίων Δεκεμβριανῶν ἑβδομάδων ποὺ περάσαμε, καὶ κλείσει τὸ «Χρονικὸ τῆς Ἐαμικῆς ἀνταρσίας», πολλοὶ τύποι αἱμοσταγεῖς καὶ δακρύβρεκτοι θὰ ἔλθουν στὴν δημοσιότητα. Ἐρευνημένοι, φωτισμένοι καὶ ἀξιοκατάκριτοι ἀπὸ τὸ κοινὸ ἀνθρώπινο αἴσθημα καὶ στιγματισμένοι ἀπὸ τὴν ποινικὴ Δικαιοσύνη.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἔξω ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς «μεγάλους» πρωταγωνιστὸς τῆς Δεκεμβριανῆς τραγωδίας ἕνας τύπος ξεπηδᾶ ὡς φοβερὸς θρῦλος: Ὁ ἐλασίτης δήμιος Μπαρμπαθανάσης.

Τὰ γύρω ἀπὸ αὐτὸν λεγόμενα ἀνεπισήμως καὶ εἰς τὰ δικόγραφα συμπεριλαμβανόμένα, δίνουν στὴν προσωπικότητα τὰ ὅρια σχεδὸν τῶν δημίων τῆς γκιλοτίνας τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, τοῦ μακελλάρη τῶν ἰδικῶν μας χρόνων τοῦ Ὄθωνος, ποὺ περιέφερε τὴν καρμανιόλα του ἀπὸ Μωριᾶ καί Ρούμελη, γιὰ νὰ ἀποκεφαλίσῃ τοὺς κσταδικασμένους ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ κακουργοδικεῖα.

Ἀλλὰ καὶ κάτι χειρότερο. Ἐκεῖνοι ἀπεκεφάλιζαν μὲ ἕνα ἀνθρώπινο κἄπως ὄργανο καὶ σύμφωνα μὲ ἀπόφασι τῶν δικαστηρίων. Ὁ ἑαμικὸς Μπαρμπαθανάσης, ἄν πιστέψουμε τοὐλάχιστον τὰ ὅσα περὶ αὐτοῦ λέγονται καὶ καταιίθενται, μακέλευε, ἔσφαζε καὶ σκότωνε, γιατὶ ἔτσι τοῦ ἄρεσε. Δίχως ἀποφάσεις τακτικῶν δικαστηρίων καὶ μόνον γιατὶ τά θύματά του δὲν εἶχαν τὰ ἴδια μὲ αὐτὸν φρονήματα. Πρώτη φορὰ τὸ ὄνομά του ἦλθε στὴν δημοσιότητα ἐξ αἰτίας τῆς ἐκτελέσεως τοῦ δημοσιογράφου Θ. Μαλαβέτα. Γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ἀλησμονήτου συναδέλφου, πρέπει τώρα νά ἀποκαλύψω, πὼς ὁ δυστυχισμένος Μαλαβέτας ἀνῆκε στὴν ἀριστερὴ παράταξι τοῦ Ε. Δ. Ε. Σ. στὴν σοσιαλιστική. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπὶ κα τοχῆς κυνηγήθηκε περισσότερο ἀπὸ τὴν Εἰδικὴ Ἀσφάλεια καὶ ὁ ἴδιος μοῦ ἔλεγεν, ὅτι ἀπὸ ὄργανά της εἶχε σκοτωθῆ προπέρυσι ὁ ἀείμνηστος Γιαννακόπουλος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ μακαρίτης Μαλαβέτας ἐξέδιδε τὴν λαθραία ἐφημερίδα τοῦ ΕΔΕΣ. Ὡς τόσο γιὰ τὴν ἄγρια ψυχὴ τοῦ ἐκτελεστοῦ τοῦ ἀειμνήστου φίλου, χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ βεβαίωσι τοῦ γιατροῦ Καράβολου, ποὺ συνήντησε τὸν Μπαρμπαθανάση λίγο μετὰ τὸν φρικαλέο ἄθλο του. Ὁ Μαλαβέτας εἶχε σπάσει μὲ τὶς κλωτσιὲς—ἦταν γεμᾶτος ὑγεία καὶ ρώμη ὁ μακαρίτης—λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσί του τὸ πόδι τοῦ δημίου του. Ἐκούτσαινε ὁ αἱμοσταγὴς Μπαρμπαθανάσης καὶ καθὼς βεβαιώνει ὁ γιατρός, ζητοῦσε ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ θύματά του—μελλοθανάτους καὶ σκοτωμένους—ποὺ νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο «κότσι», γιὰ νὰ βάλῃ τὸ χαλασμένο δικό του.

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς τῆς χωροφυλακῆς Τσιλιβάκος ποὺ διέφυγε τὸν θάνατον ὡς ἐκ θαύματος, βεβαιώνει ἐπίσης ὅτι ὁ Μπαρμπαθανάσης εἶναι ὁ ἐκτελεστὴς τῶν ἀειμνήστων ἀστυνομικῶν τοῦ 4ου τμήματος Ζαρούλη, Πίλια καὶ Παπαδάκη. Καὶ τῶν τριῶν δυστυχῶν ἀστυνομικῶν — σημειοῦμεν πάλιν γιὰ τὴν ἱστορία, πὼς καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν δημοκρατικοὶ καὶ γιὰ τὸν μακαρίτη Πίλια ὅτι ὁ Βενιζέλος εἶχε κάμει εὔφημη μνεία στὴν περίφημη πρὸς Τσαλδάρην ἐπιστολήν του διὰ τὴν ἐναντίον του δολοφονικὴν ἀπόπειρα — ὁ θάνατος εἶχε προλογισθῆ μὲ μαχαιριὲς στὸ λαρύγγι. Κατόπιν τοὺς κτύπησαν, ἀφοῦ τοὺς βασάνισαν, μὲ πολυβόλο. Καὶ γιὰ τέτοιες «λαιμομαχαιριὲς» βεβαιώνουν πολυάριθμοι, εἰδικότης καὶ ἡδονὴ ἦταν τοῦ Μπαρμπαθανάση. Φρικαλεώτερα εἶναι ὅσα λέγονται ὅτι ἔκανε στὸ Μεταξουργεῖο καὶ τὰ ἐπεβεβαίωσεν ὡς αὐτόπτης ὁ χορευτὴς Φλερὺ στὸν τενόρο κ. Κάσση, ὁ ὁποῖος μοῦ τὰ μεταδίδει.

—Καθόταν, λέει, ὁ Μπαρμπαθανάσης σὲ μιὰ καρέκλα, Καὶ τὰ θύματά του περνοῦσαν μπροστά του. Τοὺς ἔπιανε τὺ κεφάλι, τὸ σήκωνε ψηλὰ καὶ μὲ μιὰ πελώρια κάμα τοὺς μαχαίρωνε τὸ λαρύγγι. Τοὺς καρύκωνε, καθὼς ἔλεγε καὶ φώναζε στὰ θύματά του ὁ ἀρχιδήμιος:

—Προτιμῆστε ἐμένα. Ἔχω τὸ ἐλαφρότερο χέρι γιὰ νὰ σᾶς καρυκώσω εὐκολώτερα!

Προβάλλεται τώρα γενικὸ τὸ ἐρώτημα: Ποιὸς νὰ εἶνε; Ἀπὸ ὅλους περιγράφεται ὡς ὄχι πολὺ γέρος γιὰ νὰ δικαιολογεῖται τὸ παρατσοῦκλι «Μπαρμπαθανάσης». Συγκρούονται, ὅμως, οἱ καταθέσεις γιὰ τὰ χαρακτηριστικά του. Ἄλλοι τὸν θέλουν ψαρομάλλη, ἄλλοι ψηλὸν ἀρκετά, ἄλλοι μετρίου ἀναστήματος. Ὅλοι τους, ὅμως, συμφωνοῦν πάλι ὅτι εἶναι μελαμψὸς μὲ μεγάλα ἄτακτα μαλλιὰ καὶ μουστάκια. Ἀπὸ τὶς περιγραφές, ὡς τόσο, δὲν βγαίνει καθαρὸ νόημα, ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία μολονότι ἀποδίδει τὶς συγκρουόμενες περιγραφὲς στὴν σύγχυσι, ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ πέρασαν οἱ μάρτυρες, αἰσιοδοξεῖ ὅτι θὰ τὸν συλλάβῃ. Ἐκτὸς καὶ ἂν ἐπῆρε τὰ βουνὰ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους στασιαστάς.

Ὑπάρχει, ἐν τούτοις, καὶ μία ἄλλη ἐντύπωσις. Μήπως δὲν εἶνε ἕνα πρόσωπο, ἀλλὰ πολλά, τὰ ὁποῖα συμβολικὰ πῆραν τὸ ἀγαθώτατο μέχρι τώρα παρατσοῦκλι Μπαρμπαθανάσης. Γιατὶ περὶ Μπαρμπαθανάση μιλοῦν στὴν Κυψέλη, στὸν Βουρλοπόταμο στὸ Δουργούτι, στὸ Κατσιπόδι, στὴν Ἡλιούπολι καὶ στὰ Ταμποῦρια ἀκόμη. Καπετάνιος καὶ παρακαπετάνιοι, ὅταν συγγενεῖς θυμάτων τοὺς πλησίαζαν γιὰ νὰ μάθουν τὶ ἀπέγιναν οἱ αἰχμάλωτοι οἰκεῖοι των, ἔδιναν τὴν ἀπάντησι:

—Αὐτὸν τὸν πῆρε ὁ Μπαρμπαθανάσης, Τώρα εἶνε γραμμένος στὰ δεφτέρια τοῦ Μπαρμπαθανάση! Καὶ ἐπειδὴ Θαν. Κλάρας ὀνομάζεται ὁ Καπετὰν Βελουχιώτης, ποὺ ἡγεῖται τῶν φανατικῶν μαυροσκούφηδων, τῆς λεγομένης «διεθνοῦς φάλαγγος ἀπελευθερωτῶν», ὑπόνοιαι διατυποῦνται μήπως συμβολικὰ ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦ κόκκινου ὁπλαρχηγοῦ στὸν ἕνα ἢ στοὺς πολλοὺς «Μπαρμπαθανάσηδες». Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μία τρίτη ἄποψις, ἡ ὁποία συμπίπτει μὲ τὴν συμφωνία τῶν περιγραφῶν, ὅτι ὁ διαβόητος ἀρχιμακελλάρης—ἂν εἶνε σωστὲς—εἶνε μελαμψός. Μοῦ τὴν ὑποστηρίζουν φίλο: ἀντάρται τῶν ΕΟΕΑ τοῦ στρατηγοῦ Ζέρβα. Ἀφηγοῦνται δηλαδή, ὅτι ὅταν τὰ εἶχαν καλὰ οἱ ὁμάδες τους μὲ τὶς ὁμάδες τοῦ Βελουχιώτη (1942) καὶ κατέβαιναν ἀπὸ τὰ βουνὰ στὸ δημόσιο δρόμο γιὰ τρόφιμα, ἀπὸ μέρους τοῦ Κλάρα κατέβαινε ἕνας μελαμψὸς μαυροσκούφης, ποὺ εἶχε τὸ ὄνομα Θανάσης καὶ καπετὰν Ἀράπης. Καὶ ἦταν τόσον αἱμοχαρής, εἶχε τόση δίψα γιὰ αἷμα, ὥστε τὸν ἄκουσαν νὰ λέῃ συχνὰ στοὺς χωριάτες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔπαιρναν τὰ τρόφιμα:

—Μὴ μοῦ μιλᾶς πολὺ ἐκμεταλλευτή. Βλέπω τὸ λαιμό σοῦ καὶ ζαχαρώνομαι. Ἄ! καὶ μοῦρχεται νὰ σοῦ μπήξω τὸ λεπίδι στὸ λαρύγγι. Καὶ πολλὲς φορὲς τὸν συγκράτησαν νὰ μὴ σφάξῃ τοὺς ἔντρομους χωριάτες. Νὰ εἶνε αὐτός; Ἡ ἀνάκρισις ὅλα τὰ πιθανολογεῖ».

Ἡ ἡμερησία ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν «Ἐλευθερία» τὴν 18)1)45 μὲ τὸν τίτλον «Καὶ ἄλλα πτώματα ἐκτελεσθέντων» ἐδημοσίευσε τὰ κάτωθι:

«Χθὲς ἐξετάφησαν 45 πτώματα ἄνωθεν τῆς συνοικίας Γκύζη, ἀρκετὰ εἰς τὴν Καισαριανήν, ἰδίως χωροφυλάκων, καὶ εἰς τὴν θέσιν Χωματερὴ τοῦ Περιστερίου. Ἐξ ἄλλου ἐξηκολούθησεν ἡ ἐκταφὴ πτωμάτων ὄπισθεν τοῦ νεκροταφείου Ἅγ. Βασίλειος τοῦ Περιστερίου καὶ παρὰ τὰ ἐκεῖ λιγνιτωρυχεῖα. Μέχρι τῆς ἑσπέρας εἶχον ἐξαχθῆ ἑκατὸν πτώματα, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἱερέως ἀγνώστου ταυτότητος. Ἐκ τῶν ἑκατὸν πτωμάτων ἀνεγνωρίσθησαν τὰ τοῦ Κ. Τσούμου μαθητοῦ, Ι. Παπαϊωάννου ἀρτεργάτου, Πανταζῆ ἐνωμοτάρχου, Σ. Ἀλεξίου 18ετοῦς κουρέως, Δ. Παπαλεξοπούλου καὶ τοῦ ὑπαστυνόμου Εὐθ. Γεροστάθη.»

Ἐπίσης τὰ «Καθημερινὰ Νέα» τῶν Ἀθηνῶν, τὴν 31)1)45 μὲ τὸν τίτλον: «Εὑρέθησαν τὰ πτώματα τῶν Μπάκου καὶ Πειρουνάκη», ἐδημοσίευσαν τὴν κάτωθι εἴδησιν:

«Ἐγνώσθη χθὲς τὴν ἑσπέραν ὅτι οἱ ἐπὶ κατοχῆς διατελέσαντες ὑπουργοὶ Μπάκος καὶ Πειρουνάκης, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ΕΛΑΣ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν φυλακῶν Ἀβέρωφ, ἐξετελέσθησαν ὑπὸ ὀργάνων αὐτοῦ εἰς τὴν θέσιν Βιλιαρῆ πρὸ τῶν Θηβῶν. Τὸ πτῶμα τοῦ Πειρουνάκη εὑρέθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ διεκομίσθη εἰς τὰς Ἀθήνας. Μετὰ τῶν Μπάκου καὶ Πειρουνάκη ἐξετελέσθη ἐπίσης καὶ εἷς καθηγητής, τοῦ ὁποίου δὲν ἐγνώσθη τὸ ὄνομα».

Τὸ «Ἔθνος» τῶν Ἀθηνῶν ἐδημοσίευσε τὴν τραγωδίαν 25 ἐπιφανῶν Θεσσαλονικέων, οἱ ὁποῖοι ἐξετελέσθησαν ἐντὸς πλοιαρίου, δίδον τὰς κάτωθι λεπτομερείας:

«Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Τσάτσος ἀνέγνωσε σήμερον εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου ἀναφορὰς τῶν στρατιωτικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν τῆς Χαλκιδικῆς ἐν σχέσει μὲ τὰς ἐκτελέσεις ποὺ ἔγιναν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ κινήματος εἰς τὴν Νέαν Ποτίδαιαν.

Αἱ ἀναφοραὶ αὐται περιέχουν τὸ πόρισμα ἐνόρκων ἐξετά-

σεων πολλῶν κατοίκων τῆς Νέας Ποτιδαίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀποκαλύπτονται ἀνατριχιαστικαὶ λεπτομέρειαι ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως 25 καὶ πλέον κατοίκων τῆς Θεσσαλονίκης.

Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι μετεφέρθησαν, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ κίνημα, δι' αὐτοκινήτων εἰς τὴν Νέαν Ποτίδαιαν καὶ ὡδηγήθησαν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ πετρελαιοκίνητα μικρὰ πλοιάρια, τὰ ὁποῖα ἀνῆκον εἰς τὸ ΕΛΑΝ. Τοὺς ἐνέκλεισαν εἰς τὰ ἀμπάρια καὶ τὸ πλοιάριον διετάχθη νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ πέλαγος.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πλοιαρίου οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ποτιδαίας ἤκουσαν εὐκρινέστατα κρότους καὶ κραυγὰς ἁλυσσοδεμένων ἀνθρώπων. Μετ' ὀλίγην ὥραν τὸ πλοιάριον ἀπέπλευσε πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Ἀρκεταὶ ἡμέραι παρῆλθον ἔκτοτε, ὅταν ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ ἐκβράζῃ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Χαλκιδικῆς τὰ πτώματα, ὅπως ἐξηκριβώθη, τῶν ἐκτελεσθέντων εἰς τὸ πλοιάριον τοῦ ΕΛΑΝ.

Οἱ κάτοικοι ἐφρόντισαν ἀμέσως διὰ τὴν ταφήν των. Καὶ ὅταν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὴν τρομοκρατίαν τοῦ ΕΛΑΣ, ἔσπευσαν ἀμέσως καὶ κατήγγειλαν τὸ γεγονὸς εἰς τὰς νομίμους ἀρχάς. Ἤρχισαν δὲ κατόπιν αὐτοῦ σύντονοι ἀνακρίσεις καὶ ἰατροδικαστικαὶ ἔρευναι, αἱ ὁποῖαι ἀπεκάλυψαν ὅλας τὰς φρικώδεις λεπτομερείας τῶν ἐκτελέσεων.

Ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐκταφέντων πτωμάτων προκύπτει ὅτι αἱ ἐκτελέσεις ἔγιναν διὰ κτυπημάτων μὲ σιδηρᾶ ὄργανα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ μαχαίρας. Ὅλα σχεδὸν τὰ πτώματα φέρουν ἴχνη φοβερῶν βασανιστηρίων. Οἱ κακοῦργοι ἔχουν ἐξορύξει τὰ μάτια μερικῶν. Εἰς ἄλλους ἔχουν ἀποκόψει τὰ γεννητικὰ ὄργανα ἢ ἔχουν σπάσει τὰ κάτω ἄκρα. Γενικῶς ἡ ἐκτέλεσις ἔγινε κατὰ τὸν ἀπαισιώτερον τρόπον. Τὸ γεγονὸς ἔχει προκαλέσει τὴν ἐξέγερσιν τῶν κατοίκων τῆς Χαλκιδικῆς, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν τὴν ἀνακάλυψιν καὶ αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων».

Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἰδίᾳ ἐφημερὶς δημοσιεύει τὴν κάτωθι τηλεγραφικὴν ἀναφορὰν τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν Χαλκιδικῆς:

«Κατὰ τηλεγραφικὴν ἀναφορὰν τῶν στρατιωτικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν τῆς Χαλκιδικῆς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς κωμοπόλεως Ἀρνέα ἀνευρέθησαν πολυάριθμοι τάφοι κατοίκων τῆς Χαλκιδικῆς σφαγιασθέντων

κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ κινήματος ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν.

Ἡ ἔρευνα ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς τὸν πρῶτον τάφον ἀπεκάλυψε τὴν ὕπαρξιν ἐντὸς αὐτοῦ ἄνω τῶν 130 πτωμάτων.

Ὅλα σχεδὸν τὰ πτώματα εὑρίσκονται ἐν τελείᾳ ἀποσυνθέσει καὶ ὡς ἐκ τούτου καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἀναγνώρισις. Ἑνὸς μόνον πτώματος κατωρθώθη ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ ταὐτότης. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ χωρικοῦ Ἀλεξάνδρου Ταπούλα Τὰ ἄλλα πτώματα διεπιστώθη ὅτι ἔφερον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καινουργεῖς χωρικὰς ἐνδυμασίας. Ἐντὸς δὲ τῶν θυλακίων ἀνευρέθησαν ταὐτότητες, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὅμως ἔχουν ἀφαιρεθῆ αἱ φωτογραφίαι καὶ ἔχουν σβυσθῆ τὰ ὀνόματα τῶν κατόχων.

Ἡ νεκροψία τῶν πτωμάτων ἀπεκάλυψεν ὅτι οἱ δυστυχεῖς οὗτοι κάτοικοι τῆς Χαλκιδικῆς ἐθανατώθησαν ἄλλοι δι' ἐμπήξεως μαχαιρῶν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἄλλοι δι' ἀποκοπῆς τῶν καρωτίδων.

Ἀπὸ τὰς διεξαχθείσας μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς ἀνακρίσεις ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ ἀτυχῆ θύματα ἔπεσαν εἰς παγίδα τῶν ἐλασιτῶν. Ἐνόμισαν ὅτι ἐκλήθησαν νὰ μετάσχουν εἰς κάποιαν ἑορτὴν καὶ μετέβησαν ἐκεῖ ἀμέριμνοι, ἐνδεδυμένοι μὲ τὰ καινουργῆ των ἐνδύματα. Τοὺς ἐπερίμενεν ὅμως ὁ ἄγριος θάνατος. Οἱ ἐλασῖται τοὺς ἔσφαξαν κατὰ τὸν ἀπαισιώτερον τρόπον.

Εἰς τὴν ἰδίαν περιοχὴν ἀνευρέθησαν ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἄλλοι τάφοι μὲ πτώματα ἐθνικοφρόνων πολιτῶν τῆς Χαλκιδικῆς.

Εἰς τοὺς τάφους αὐτοὺς τὰ πτώματα ἀνευρέθησαν τελείως ἀπογυμνωμένα καὶ μὲ τραύματα διὰ μαχαίρας εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸν λαιμόν».

Εἰς τὸ ἴδιον φύλλον του τὸ «Ἔθνος» δημοσιεύει τὸ κάτωθι τηλεγράφημα τοῦ ἐν Κορίνθῳ ἀνταποκριτοῦ του διὰ τὸ ἀπαίσιον βάραθρον Γκούρα:

«Ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα ἐκ Κορινθίας πρὸς τὰς ἐνταῦθα Ἀρχὰς δίδουν φρικιαστικὰς λεπτομερείας σχετικῶς μὲ τὸ βάραθρον Γκούρα, ὅπου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ κινήματος ἐρρίπτοντο ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν οἱ ἐκτελούμενοι ὑπ' αὐτῶν ἐθνικόφρονες χωρικοὶ τῆς περιφερείας Κορίνθου. Τὸ βάραθρον αὐτό,

τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε ἀπύθμενον, εἶναι τώρα πλῆρες ἀπὸ τὰ πτώματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν φθάσει ἕως τὸ χεῖλος αὐτοῦ.

Ὑπολογίζεται ὅτι ἐντὸς τοῦ βαράθρου εὑρίσκονται ἄνω τῶν 2.500 πτωμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν τελείως πλέον ἀποσυντεθῆ καί ἀποπνέουν φοβερὰν καὶ ἀποπνικτικὴν δυσοσμίαν. Διὰ τῶν τηλεγραφημάτων των αἱ Ἀρχαὶ Κορινθίας ζητοῦν ἐπειγόντως τὴν ἀποστολὴν ἰατροδικαστικοῦ συνεργείου».

Ἀλλὰ τὸ ἀποκορύφωμα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀπαισίων ἐγκλημάτων τὸ δίδει ἡ κάτωθι, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» τὴν 1ην Ἀπριλίου 1945, ὁμολογία τῶν ἐκτελεστῶν τῶν διυλιστηρίων τῆς Οὔλεν, μὲ τὸν τίτλον: «Οἱ ἐκτελεσταὶ δείχνουν πῶς ἐσκότωναν»:

«Εἰς τὸ Σφαγεῖον τῶν διυλιστηρίων τῆς Οὔλεν, ὅπου ἑκατοντάδες ἀθώων πολιτῶν ἐπλήρωσαν μὲ τραγικὸν θάνατον τὴν μανίαν τῶν ἐλασιτῶν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ κινήματος καὶ ὅπου μεταξὺ ἄλλων ἐσφάγησαν ἡ ἀτυχὴς πρωταγωνίστρια τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου Ἑλένη Παπαδάκη καὶ 53 ἀστυνομικοὶ καὶ ἄλλοι πολλοί, ἐπίσης, πολῖται, ἔγινε χθὲς ἀναπαράστασις τῆς φρικώδους κακουργίας.

Τρεῖς ἐκτ λεσταὶ, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶχε φονεύσει δεκάδας πολιτῶν, οἱ Τζογανάκης Πέτρος, Κουκούτσης Ἰωάννης καὶ Λιόλιος Στέφανος, συλληφθέντες πρὸ ἡμερῶν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας ὡδηγήθησαν χθὲς τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ «σφαγεῖον» των, διὰ ν' ἀποκαλύψουν τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον «ἐκαθάριζαν τοὺς ἀντιδραστικούς».

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφθασαν εἰς τὰ διυλιστήρια συνοδεύοντες τοὺς ἐκτελεστὰς καὶ τὸν «φρούραρχον» εἰς τὰς 3 1)2 μ.μ. καὶ ἀμέσως ἤρχισεν ἡ ἀναπαράστασις. Μὴ εὑρισκομένων ἐκεῖ πελέκεων, ἐχρησιμοποιήθη μία σανίς, τὸ θῦμα δὲ ἐδέχθη νὰ παραστήσῃ ἕνας πολίτης, ὅπως φαίνεται καὶ εἰς τὴν φωτογραφίαν. Τὰ ἀτυχῆ θύματα, ὅπως ἀπεκάλυψαν οἱ ἐκτελεσταὶ αὐτῶν Πέτρος Τζογανάκης καὶ Σταμ. Λιόλιος, παρεσύροντο μέχρι τῶν διυλιστηρίων ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τῆς πολιτοφυλακῆς καὶ παρεδίδοντο εἰς τὸν φρούραρχον τῆς περιοχῆς Ἰωάννην Κουκούτσην, τροχιοδρομικόν. Ἀπ' ἐκεῖ ἕνα—ἕνα ὡδηγοῦντο εἰς τὸν χῶρον τῶν ἐκτελέσεων καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀφήρουν ὅ,τι πολύτιμον ἀντικεί-

μενον ἔφερον, ὡς καὶ τὰ ἐνδύματά των, τὰ ὑπεχρέωναν νὰ σκύψουν διὰ νὰ ἀφαιρέσουν τὰ ὑποδήματά των. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἐκτελεστὴς τοὺς κατέφερεν ἐκ τῶν ὄπισθεν ἰσχυρὸν κτύπημα εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ πελέκεως. Πλημμυρισμένοι εἰς τὸ αἷμα των παρελαμβάνοντο ἀπὸ τὸν σφαγέα τῶν στασιαστῶν Βλάσσην Μακαρόναν, ὁ ὁποῖος καὶ τοὺς ἀπέκοπτε τὸν λαιμόν. Τὰ πτώματά των ἀπερρίπτοντο εἰς λάκκους, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀνοίξει προηγουμένως οἱ Τζογανάκης καὶ Λιόλιος κατ' ἐντολὴν τοῦ φρουράρχου τῆς περιοχῆς Γαλατσίου Κουκούτση.

Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐξετελέσθησαν 17 ἀστυνομικοὶ τοῦ 16ου Τμήματος καὶ 36 χωροφύλακες, ἡ Παπαδάκη, ὁ ταγματάρχης χωροφυλακῆς Κόνσολας, ὁ ταξινόμος τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου Εὐθυμίου, ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος Ν. Ἰωνίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι πολῖται.

—Ἕνας χωροφύλαξ, λέγει ὁ Τζογανάκης, ἐμυρίστηκε πῶς θὰ τὸν σκοτώναμεν ὅταν τοῦ εἴπαμε νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ παπούτσια του. Γύρισε τότε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τὸ δικό μου καὶ μὲ βλέπει νὰ κρατάω τὸ τσεκοῦρι δίπλα στοὺς λάκκους φρεσκοσφαγμένων χωροφυλάκων. Σάλεψε τότε τὸ μυαλό του κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, χρειάστηκε δὲ νὰ τὸν πιάσουμε ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ τὸν... κάνουμε καλά.

Ἀκόμη πιὸ τραγικὴ εἶνε ἡ περίπτωσις ἑνὸς πολίτου, τὸν ὁποῖον ὡδήγησεν εἰς τὸν τόπον τῶν ἐκτελέσεων ὁ Μακαρόνας. Ὁ Λιόλιος τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὴν ἀφηγεῖται ὡς ἑξῆς:

—Τὸν τράβηξε, λέγει, ὁ Μακαρόνας κοντὰ σ' ἕνα λάκκο φρεσκοανοιγμένο καὶ τὸν πυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα, ὅμως, τὸν πῆρε ξέσκουρα καὶ τότε αὐτὸς τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ζήσῃ ἀφοῦ ἦταν γραφτὸ ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ γλυτώσῃ καὶ ἄρχισε νὰ κάνῃ τὸν σταυρόν του.

Μὰ ὁ Μακαρόνας δὲν ἦταν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κάνουνε πίσω καὶ τοὔδωσε ἀκόμη, λέγοντάς του πῶς δὲν θὰ ζήσῃ ἀλλὰ θὰ πεθάνῃ.

Εἰς ἐρώτησιν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Τύπου περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκτελέσεων, τὰς ὁποίας εἶχε διαπράξει, ὁ Τζογανάκης ἀπήντησε μὲ καταπληκτικὴν ἀπάθειαν;

—Μὰ ἂν θυμᾶμαι καλά, θὰ σκότωσα καμμιὰ σαρανταριά.

Ἐπεμβαίνων τότε ὁ σύντροφός του εἰς τὰς ἐκτελέσεις Λιόλιος, τοῦ λέγει :

—Γιατὶ μωρὲ δὲ λὲς τὴν ἀλήθεια ; Σὺ δὲν τοὺς σκότωνες ὅλους;

—Πέστα μωρὲ σύ, ἂν τὰ θυμᾶσαι, ἐγὼ ὅ,τι εἶχα νὰ πῶ τὸ εἶπα.

—Τὰ θυμᾶσαι καὶ τὰ παραθυμᾶσαι. Ἐγὼ σκότωσα 4 μονάχα, καὶ ὅπως ξέρεις μὰ δὲν θὲς νὰ πῇς, πῆρα τὸ τσεκοῦρι ὅταν τὸ πέταξες σὺ ποὺ σὲ πῆραν τὰ αἵματα ὅταν κτύπησες τὸν χωροφύλακα καὶ σκότωσα δύο ἀστυνομικούς, ἕνα χωροφύλακα καὶ ἕναν πολίτη. Ἔτσι δὲν εἶναι ;

—Ἔτσι εἶναι, ἀφοῦ τὸ λές, μπορεῖ νὰ μὴ θυμᾶμαι καλὰ πόσους σκότωσα. Μιὰ φορὰ δὲν φταίγαμε μεῖς, αὐτὸ πρέπει νὰ ξέρουν οἱ κύριοι ἀπ' ἐδῶ. Δὲν ξέρω τὶ θἄκαναν κι' αὐτοὶ ἂν ἦσαν στὴ θέσι μας. Πίσω μας στεκόταν ἕνας ἀντάρτης μὲ τὸ αὐτόματο καὶ ἂν δὲν κτυπάγαμε μὲ τὸ τσεκοῦρι, θὰ μᾶς σκότωναν.

Τὰ ἴδια ἀκριβῶς ἰσχυρίζεται καὶ ὁ Λιόλιος, ὁ ὁποῖος διαμαρτύρεται καὶ τονίζει, ὅτι... δὲν εἶναι ἐγκληματ ας.

Ὡς πρὸς τὴν Ἑλένην Παπαδάκη, ὁ Τζογανάκης λέγει τὰ ἑξῆς :

—Τὴ ὥρα ποὺ τὴν φέρνανε ἤμουν μπροστά, ἄκουσα μάλιστα τὸ Μακαρόνα ποὺ ἔλεγε πὼς δὲν λυπήθηκε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ παλτὸ π οὺ φοροῦσε καὶ τὸ πῆρε ὁ καπετὰν Ὀρέστης. Τῆς εἶπαν κι' αὐτῆς νὰ γδυθῇ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε, τὴν ἔγδυσαν μὲ τὴ βία καὶ τὴν ἀφῆκαν μὲ τὶς κάλτες καὶ τὴν κομπινεζόν. Τότε τὴν κάθησαν χάμω καὶ τὴν σκότωσαν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐτερματίσθη ἡ ἀναπαράστασις, ἀποδειχθείσης πλήρως τῆς ἐνοχῆς τῶν κατηγορουμένων».

Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἰδία ἐφημερὶς δημοσιεύει τὸ κάτωθι τηλεγράφημα τοῦ ἐν Καλάμαις ἀνταποκριτοῦ της διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν 700 πτωμάτων τοῦ Μελιγαλᾶ :

«Ἐγένετο χθὲς εἰς Μελιγαλᾶ ἡ ταφὴ τῶν ἀνευρεθέντων 700 πτωμάτων τῆς Πηγάδας παρουσίᾳ τοῦ νομάρχου καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν. Τὰ πτώματα ἐτέθησαν εἰς κοινὸν τάφον μήκους 30 καὶ πλάτους 10 μέτρων ὑπὸ τοὺς θρήνους ὑπὲρ χιλίων συγγε ῶν τῶν σφαγιασθέντων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν τῆς Μεσσηνίας.

Αἱ μητέρες καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῶν θυμάτων ἀπεδοκίμασαν διὰ ζωηρῶν ἐκδηλώσεων τὴν μελετωμένην ἀμνήστευσιν τῶν ἐγκλημάτων τοῦ ΕΑΜ—ΕΛΑΣ, ἐνῶ ἄλλοι ἐκραύγαζον: «Κατάρα εἰς τὸ ΚΚΕ! Θάνατος εἰς τοὺς δολοφόνους!»

Εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον τοῦ «Ἐμπρὸς» δημοσιεύεται ἄλλο φρικιαστικὸν τηλεγράφημα ἐκ Θεσσαλονίκης:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Εἰς τὴν περιφέρειαν Λουβιὰ ἀνευρέθη ὁμαδικὸς τάφος μὲ πτώματα νέων, ἡλικίας 20—28 ἐτῶν, ἀγρίως παραμορφωμένων. Πλείστων ἔχουν ἀποκοπῆ διὰ πελέκεως αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες. Ἐπίσης ἀνεκαλύφθη ἐκεῖ πλησίον καὶ ἄλλος τάφος μὲ 400 πτώματα. Ἀνεγνωρίσθησαν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ πτώματα τῶν ἐκ Πειραιῶς Δ. Ζαρεντζιώτη, Β. Ὀρκοπούλου καὶ Δ. Γραβαρία.

Εἰς τὸ χωρίον Πικρολίμνη παρὰ τὸ Κιλκὶς καθ' ὃν χρόνον δύναμις χωροφυλακῆς ἠσχολεῖτο μὲ τὴν ἐκταφὴν ἄλλων πτωμάτων, ἐδέχθη ἐπίθεσιν ὁμάδος 50 κομμουνιστῶν μὲ προφανῆ σκοπὸν τὴν παρεμπόδισιν τοῦ ἀνακριτικοῦ ἔργου. Οὗτοι διελύθησαν βιαίως, συλληφθέντος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὁμάδος Ζαζελίδου γνωστοῦ κομμουνιστοῦ».

Ἕνα ἀκόμη δεῖγμα τῆς Δεκεμβριανῆς θηριωδίας δημοσιεύεται εἰς τὴν ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» καὶ εἰς τὸ φύλλον τῆς 17ης Σεπτεμβρίου 1948, μὲ τὸν τίτλον: «Ἐκτελοῦν πατέρα καὶ δύο παιδιά!....»:

«Ἦτο τοιαύτη ἡ μανία των ὥστε ἐξηφάνισαν ὁλοκλήρους οἰκογενείας. Ἡ θηριωδία των δὲν ἐσταμάτησε οὔτε πρὸ τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς οἰκογενείας Κομάσου—Φασουλᾶ. Ἐπειδὴ ἦσαν ἐθνικισταὶ συνελήφθησαν κατὰ τὸν ἀπαίσιον Δεκέμβριον πρῶτα ὁ πατέρας, καὶ τὴν ἑπομένην τὰ δύο παιδιὰ καὶ κατεκρεουργήθησαν εἰς τὸ Περιστέρι.

Μεταξὺ τῶν κατακρεουργηθέντων ἦσαν καὶ οἱ ἑξῆς: 1) Βασίλειος Κομᾶσος—Φασουλᾶς, πτυχιοῦχος τῆς Νομικῆς Σχολῆς καὶ τῆς Ἀνωτάτης Γεωργοοικονομικῆς Σχολῆς. Πολεμιστὴς τοῦ Ἀλβανικοῦ πολέμου. Ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους νέους ἐπιστήμονας, διακρινόμενος διὰ τὰ ἀγαθά του αἰσθήματα καὶ τὸν ἁγνόν του πατριωτισμόν. 2) Λάμπρος Ἠλ. Φασουλᾶς, ἐκ Μεγαλουπόλεως, ἀπόστρατος μοίραρχος, ὑπάλληλος τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Διεκρίθη κατὰ τὸν ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον καὶ ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀξιωματικούς μας. Ἔλαβε

μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα ἀντιστάσεως, ἀλλὰ δὲν προσεχώρησεν εἰς τὸ ΕΑΜ, καὶ διὰ τοῦτο ἐδιώχθη καὶ κατεκρεουργήθη. 3) Νικόλαος Κομάσος—Φασουλᾶς. Ἕνα νέο καλὸ παιδὶ μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου καὶ τοῦ Ὠδείου. Ποτέ του δὲν ἔκαμε κακό, οὔτε εἶχεν ἀναμιχθῆ εἰς πολιτικὰς διαμάχας. Οὔτε τοῦ νέου αὐτοῦ ἐφείσθησαν τὴν ἀθωότητα, καὶ μαζὶ μὲ τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφόν του ἐγνώρισε τὸν ἀπαίσιον θάνατον ἀπὸ τὴν πολιτοφυλακὴν τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐφιλοδόξησαν νὰ σώσουν αὐτὸν τὸν τόπον».

Καὶ ἡ καθημερινὴ ἐφημερὶς τοῦ Ἀγρινίου «Αἰτωλοακαρνανικὴ Δρᾶσις» δημοσιεύει τὰ κάτωθι ἀπὸ τὸ Αἰτωλικὸν διὰ τὰ ἐγκλήματα τῶν Ἐλασιτῶν:

«Οἱ ἔρευνες στὴν περιφέρειά μας πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν θυμάτων τῆς ἑαμοκομμουνιστικῆς μαφίας συνεχίζονται. Οὕτω πρὸ ἡμερῶν ὁ Δ)τὴς τῆς ἐνταῦθα ὑποδ)σεως Χωροφυλακῆς ἀνθυπομοίραρχος κ. Γ. Φραγκαδάκης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος Γ. Χιόνου μετέβη εἰς τὴν θέσιν Ἀνάχωμα τῆς περιοχῆς Κατοχῆς ὅπου ἀνεκαλύφθη πελώριος τάφος πλήρης πτωμάτων.

Κατὰ τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος καὶ τῶν μελῶν τῆς ἐκεῖ ὀργανώσεως Χ ἐκταφὴν τῶν πτωμάτων, ἀνεγνωρίσθησαν οἱ Διονύσιος Γαλιατσᾶτος ἐξ Ἀσπρογεράκων—Κεφαλληνίας, καὶ Διον. Κυπριώτης, τέως ἀχ)κος Α.Α. ἐκ Χιονάτων—Κεφαλληνίας.

Ἡ ἀναγνώρισις τῶν πτωμάτων ἐγένετο ὑπὸ τοῦ μετανοήσαντος ἐλασίτου Διον. Κουλούρη, ἐκ Κατοχῆς, τέως Λαϊκοῦ Ἐπιτρόπου. Οἱ ἐκτελεσθέντες ἀ έρχονται εἰς 25—30.

Ἀνατριχίλαν ἐπροξένησεν ἡ ἀφήγησις τοῦ τρόπου τῆς ἐκτελέσεως τοῦ Κυπριώτη. Ἀφοῦ οὗτος ὡδηγήθη εἰς τὰ χωράφια «δι' ἀνάκρισιν» ἐκεῖ ἐκτυπήθη διὰ μαχαίρας. Κατόπιν ἀφοῦ ἔσχισαν τὴν κοιλίαν του, ἔβγαλαν τὰ ἔντερά του καὶ ὑπεχρέωσαν τὸ ἑτοιμοθάνατον θῦμα νὰ κρατᾶ εἰς χεῖρας του τὰ ἔντερά του καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἐξετέλεσαν.

Εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν ἐπαφιέμεθα διὰ τὰ σχόλια».

Ἡ «Ἑστία» τῆς 8—2—45 ἐδημοσίευσε τὰ κάτωθι μὲ τὸν τίτλον: «Μετεφέρθησαν τὰ πτώματα τῶν ἐκτελεσθέντων ὁμήρων»:

«Τὴν μεσημβρίαν διεκομίσθησαν δι' ἀγγλικῶν ὀχημάτων

εἰς τὸ Νεκροτομεῖον Ἀθηνῶν, τὰ πτώματα τῶν εἰς Ἅγιον Τρύφωνα τῆς Λεβαδείας ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τῶν Ἐλασιτῶν, τὴν 10ην Ἰανουαρίου, Κερασιώτου, ἀρεοπαγίτου, Δημουλίτσα, μηχανικοῦ, Στ. Κορυζῆ, μεταλλειολόγου, ἀδελφοῦ τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον πρωθυπουργοῦ Ἀλ. Κορυζῆ, Ἐμμ. Κατσιγιαννάκη, ἀντιστρατήγου τῆς Χωροφυλακῆς, Σπυρ. Τρικούπη, πολιτευτοῦ, Ι. Θεοφανοπούλου, προπρυτάνεως τοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου, Ἀνδρουλῆ, μηχανικοῦ, Γκορτσᾶ, ἀντιστρατήγου, Ἡλιάκη, τέως διοικητοῦ Κρήτης, Ρώτα, ὑποδηματοποιοῦ, Ἀποστολίδου, προέδρου τῆς Κοινότητος Ἐκάλης, Παπαευσταθίου, διευθυντοῦ τῆς Σωφρονιστικῆς Διοικήσεως ὑπουργείου Δικαιοσύνης καὶ Σ. Σταυροπούλου, δικηγόρου.

Ἐξ ἄλλου ἀνεγνωρίσθησαν τὰ ἐκταφέντα εἰς Περιστέρι πτώματα τῶν Ε. Χατζηϊωάννου, ἐτῶν 16, μαθητοῦ, Στ. Παπαγεωργίου, ἐτῶν 20, φοιτητοῦ, Π. Λάμπρου, ἐτῶν 42, σωφὲρ Κ. Καϊμαλῆ, ἐτῶν 40, ἐμπόρου, Ἐμμ. Τσακμάκη, δικηγόρου, Κ. Πουλάκη, μουσικοῦ καὶ Ε. Συριανοῦ, κουρέως.

Ὡσαύτως ἐξετάφησαν παρὰ τὰς Τρεῖς Γεφύρας δέκα πτώματα, ἐκτεθέντα πρὸς ἀναγνώρισιν.

Ἰδοὺ καὶ ὁ ἐπίσημος πίναξ τῶν ἐκτελεσθέντων ἀξιωματικῶν τῆς ἡρωϊκῆς χωροφυλακῆς, τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὸ σύνταγμα Μακρυγιάννη:

Α΄ Φονευθέντες: Μοίρ. Νιαρχᾶκος Π. Ι., Ὑπομ. Καπάτος Δ. Χ., Ἀντύπας Δ. Γ., Ἀνθ)ρχοι Κοράλης Γ. Δ., Ψαρρός Γ. Δ., Δελῆς Π. Α., Ἀνθ)στὴς Στρογγυλάκος Δ. Ν., Ἐνωμ)ρχαι Ἀλεβίζος - Α. Ε., Δικαῖος Θ. Ι., Ζαμπός Α. Ι., Ζευγαρᾶς Θ. Β., Παπακωνσταντίνου Σ. Γ., Μπιτσιβῆς Α. Β., Τσάμης Ι. Β., Φῆνος Δ. Π., Ἐφ. ἐνωμ. Νάσκος Κ. Δ., Ψυλλάκης Ε. Β., Ὑπενωματάρχαι: Ἡλιόπουλος Ξ. Ν., Καποῦτσος Κ, Γ., Κίτσος Α. Β., Κοντάκος Κ, Π., Οἰκονόμου Α. Π., Χειμῶνας Η. Δ., Ἐφ. Ὑπεν. Καναβὸς Κ. Γ., Καραχάλιος Χ. Α., Κωστογιάννης Λ. Κ., Ρέππας Λ. Χ., Σάλτας Α, Α., Χωροφύλακες Ζουγανέλης Ι. Ι., Κάντζος Ν. Χ., Καραγκούνης Ν. Δ., Νικολάου Δ. Π., Νικολόπουλος Ε. Γ., Τριάντης Π. Γ.

Β΄ Ἐκτελεσθέντες: Μοίρ. Παπακώστας Κ. Δ., Στεφανίδης Κ. Ε., Ἀνθ)στής Βισβίκης Σ. Θ., Ἐνωμ)ρχαι Δελῆς Δ. Α., Παπαδάκης Α. Γ., Ὑπεν)ρχαι Γαλάνης Ν. Α., Γουργούρης Γ. Α., Γρίβας Δ. Α., Δημητρίου Ι. Δ., Δημητρακόπουλος Κ. Ι., Κουρούβανης Δ. Κ., Μπουντᾶς Η. Γ., Μῶρος Γ. Ξ., Παναγιώτου Κ. Β., Πετράκης Χ. Ε., Ὑπεν. Καμπάνης Π. Α.

'Από τάς συγκεντρωθείσας είς τό ύπουργεῖον Στρατιωτικῶν πληροφορίας διαπιστοῦται ὅτι ὑπό τῶν ἐλασιτῶν καί ἀναρχικῶν στοιχείων πρό τοῦ Δεκεμβιανοῦ κινήματος καί κατά τήν διάρκειαν τούτου ἐξετελέσθησαν οἱ κάτωθι ἀξιωματικοί:

'Αντιστράτηγοι Χ. Καβρᾶκος, Κρέων Μπουφίδης, 'Εμμ. Κατσιγιαννάκης, ὑποστράτηγος Α. Μεταξᾶς, συνταγματάρχαι Κ. Κουμανᾶκος, Σ. Οἰκονομόπουλος, Β. Γριάμπελος, Χ. Δαούλης, Κ. Μπριλῆς, ἀντισυνταγματάρχαι Δ. Κουτήφαρης, Γ. Παπαχρήστου, Β. 'Αβδελᾶς, Γ. Χρήστου, Σ. Παπαναστασίου, Ν. Παπαδάκης, Ι. Γεωργανᾶς, Γ. Ξυπολητᾶς, ταγματάρχαι, Γ, Γρηγορᾶς, Ι. 'Ινιωτάκης, Ι. Βλαχάκης, Γ. Διακάκης, Π. Καραγεωργίου, Γ. Παντελάκης, Γ. Μαντζούκης, Δ. Φουστανάκης, Σ. Γκριλιώτης, Μ. Δελετάκης, Α. Σμυρλῆς, Κ. 'Αγγελάκης, Α. Τσῖγκος, Π. Γεωργανᾶς, Γ. Σταθᾶτος, Π. Στούπας, Π, Βαλτετσιώτης, Δ. Δημητριάδης, Α. Κιούσης, Φ. Μορφονιός, Ι. Χριστόφιλος, Δ. Δηματᾶς, Ε. Μάρκου, Ι, Παπαγεωργίου, Η. Φραγκιαδάκης, Θ. Μπουλοῦκος, Ε. Τρουλιανός, λοχαγοί Γ. Θεοχαρόπουλος, Τ. Καραθανάσης, Ι. Λαγογιάννης, Π. 'Ιωαννίδης, Α. Ντούνης, Δ. Κωνσταντινίδης, Σ. Σπυρίδων, Θ. Προκοπίδης, Γ. Γεωργόπουλος, Ι. Λαμπρακόπουλος, Γ. Μπερδούσης, Α. Νέρης, Δ. Καραπούλιος, Ι, Μητροβιᾶς, ὑπολοχαγοί Δ. Ζαμπέλης, Σ. Κασκουτᾶς, Λ. Βασιλείου, Ε. 'Αλεξάκης, Α. Κρίτσελης, Π. Τσιρῖγος, Μ. Μαστοράκης, Α., Χήναρης, ἀνθ)γοί Ν. 'Αλεξόπουλος, Ν. Κοσμόπουλος, Λ. Κουτριάδης, 'Ιωάνν. Γιαννακόπουλος, Α. Σκαλτσέρας, Γ. Ζάχος, Π. Ψυχογυιός, Ι. Παπαϊωάννου, Κ. Γαλάνης, Η. Φωτόπουλος, Ζ. Γιαννακάκης, Κ. Διορίδης, Κ, Κουτσονίκας, Δ. Παπαγεωργίου, Σ. Χαβέλας, Π. Πετμάνογλου, ἀνθυπασπισταί Δ. Φινόπουλος, Π. 'Αγγελόπουλος, Χ. Κολυβᾶς, Γ. Τσιλιᾶνος, Ε. Έξαρχος, Λ. Κατεβελᾶκος, Χ. Μπακατσέλος, Ε. Γαλιατσᾶς, Α. Τζίβας, Δ. Σπυρόπουλος, Β. Γκριτσάλης, Δ, Γαρτιτζιώτης, Γ. Κανελλόπουλος, Λ. Λύκος, Δ. Μέργιος, Β. Μπασιονάκης, Ν. Περγάντης, Α. Τσολᾶκος καί Ν. Σκεπάρνιας.

Μεταξὺ τῶν ἀπαχθέντων καὶ ἐκτελεσθέντων εἰς τὸ Περιστέρι εἶναι καὶ ὁ Τάκης 'Αλ. Λασκαρίδης, πρώην διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ἐκ Καρπενησίου, καθ' ὅλα ἄριστος ἄνθρωπος καὶ ἀξιωματικός.

Τὸ ἔγκλημά του εἶναι ὅτι ἔμεινεν ἀκάμπτως ἐθνικόφρων καὶ τίμιος.

Τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1944 ἐφονεύθη κατὰ τὸν τραγικώτερον τρόπον ἐντὸς τῆς οἰκίας του καὶ ἐν μέσαις 'Αθήναις ἀπὸ ἐλασίτας, ὁ 'Αντώνιος Καραγιάννης, διευθυντὴς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ περιοδικοῦ «Ἑρμῆς».

Ἀπώλεια διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν ὑγιῶς σκεπτομένην Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, δυσαναπλήρωτος, ἐπειδὴ ὁ φονευθεὶς ὑπῆρξεν ἐγκέφαλος ἰσχυρός, καρδία χριστιανικὴ καὶ μύστης τῶν αἰωνίων καὶ ἀφθάρτων ἀληθειῶν, ἀνυπόκριτος. Καὶ ἐφονεύθη κατ' ἀξίωσιν διδασκάλων, τυφλῶν ἀπὸ πάθος κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ φθονούντων τὴν πρόοδον τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Κατὰ τὰ Δεκεμβριανὰ ἐφονεύθησαν καὶ 7 ἄλλοι ἐπιθεωρηταὶ Δημ. Σχολείων, εὑρεθέντες εἰς Ἀθήνας καὶ χαρακτηρισθέντες ἀπὸ τὸ ΕΑΜ ὡς φασίσται.

Μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ ἀείμνηστος Φίλιππος Ματαράγκας, ἀφ' οὗ προηγουμένως τὸν ἐτύφλωσαν εἰς τὸ Περιστέρι.

Ἂς σταθμίσουν τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ οἱ ἐθνικόφρονες διδάσκαλοι, καὶ ἂς ἐξυγιάνουν τὴν ἐκπαίδευσιν, περιφρονοῦντες καὶ ἀπομονώνοντες τὰ σεσηπότα μέλη της.

Δεκεμβριανά Λαμίας

Ἀνεγράφησαν τὰ κάτωθι φρικιαστικὰ εἰς τὴν ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα «Ὁ Ρουμελιώτης» τὴν 19ην Μαΐου 1945 καὶ τὰ ὁποῖα ἀντικατοπτρίζουν τὰς φρικτὰς τραγῳδίας ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944, ὅτε αὗται ἐστέναζον κάτω ἀπὸ τὸ κόκκινον πέλμα τοῦ δολοφόνου καὶ σφαγιαστοῦ ΕΛΑΣ, μὲ τὸν τίτλον: «Πῶς ἀνεκαλύφθη ἕνα στυγερὸν ἔγκλημα εἰς τὴν Λαμίαν».

«Ἕνα ἀπὸ τὰ στυγερώτερα ἐγκλήματα ποὺ διεπράχθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ κινήματος τοῦ Δεκεμβρίου εἰς τὴν περιφέρειάν μας ἀπεκαλύφθη πρὸ ἡμερῶν. Τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον εἶχον μεταφερθῆ ἐκ Χαλκίδος διὰ πλοιαρίων εἰς Στυλίδα καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν πόλιν μας 1400 ὅμηροι ἐκ Χαλκίδος, ἀφεθέντες μετά τινας ἡμέρας ἐλεύθεροι.

Ἐξ αὐτῶν ὅμως ἠγνοεῖτο ἡ τύχη 14. Κατόπιν ἐνεργειῶν τῆς ἐνταῦθα στρατιωτικῆς διοικήσεως ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἑξῆς: Δύο τῶν ἐξαφανισθέντων, ὁ ἀνθ)τὴς χωροφυλακῆς Μέργος καὶ ὁ σημαιοφόρος Προβατᾶς, μετεφέρθησαν εἰς Λιανοκλάδιον καὶ παρεδόθησαν εἰς τὴν ἐκεῖ ΟΠΛΑ. Ἐνεκλείσθησαν εἰς ἕν ὑπόγειον καὶ ἀφοῦ ἐπὶ 10ήμερον ἐβασανίσθησαν, ἐξετελέσθησαν κατόπιν κατὰ τὸν ἀ γ ρ ι ώ τ ε ρ ο ν τρόπον. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι οἱ κάτοικοι Λιανοκλαδίου ἦσαν τόσον τρομοκρατημένοι, ὥστε οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου δὲν ἀπεκάλυπτε τὸ μέρος τῆς ταφῆς, τὸ ὁποῖον ὑπεδείχθη κατόπιν ἀσκηθείσης πιέσεως. Οἱ ἐκτελεσταὶ —μέλη τῆς ΟΠΛΑ— συνελήφθησαν καὶ ὡμολόγησαν τὴν πρᾶξιν των.

Μὲ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ἐτέθησαν ἐπὶ τὰ ἴχνη καὶ τῶν ἄλλων ἐξαφανισθέντων. Οὕτω ἐξηκριβώθη, ὅτι εἰς τὸ Πλατύστομον εἶχε μεταφερθῆ ἐκ τῶν δεκατεσσάρων ἀγνοουμένων, ὁ χωροφύλαξ Μπερτόλης. Οὗτος παρεδόθη εἰς τὸν ἐκεῖ ἐκτελεστὴν τῆς ΟΠΛΑ— ἕνα πραγματικὸν

ἀνθρωπόμορφον κτῆνος— ὁ ὁποῖος τοῦ ἔγδαρε τὰ πόδια καὶ τὸν ἐθανάτωσε διὰ μυρίων ἄλλων βασάνων. Ὁ ἐκδορεὺς φέρων τὸ ὄνομα Δημ. Ντάλιος καὶ γνωστὸς ὡς Μῆτρος, συνελήφθη καὶ ὡμολόγησε τὸ φρικτὸν ἔγκλημά του καὶ ὑπέδειξε τὸν τάφον τοῦ τραγικοῦ του θύματος. Ἠγνοεῖτο ἀκόμη ἡ τύχη τῶν 11 ἐκ τῶν 14 ἐξαφανισθέντων. Μὲ μίαν ἐπιτυχῆ ἐνέργειαν τῆς στρατιωτ. διοικήσεως ἐχύθη πλῆρες φῶς. Οἱ 11 ἐφέροντο ὡς ἐξελθόντες τῶν φυλακῶν Λαμίας τὴν 9—1—45. Ἐξηκριβώθη, ὅτι οὗτοι μετεφέρθησαν δι᾽ αὐτοκινήτου εἰς τὸ παρὰ τὴν Λαμίαν παραθαλάσσιον χωρίον Ἁγία Μαρίνα. Ἐκεῖ παρεδόθησαν εἰς τὴν ΟΠΛΑ, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἀφοῦ ἔδεσαν χειροπόδαρα τὰ θύματά των τὰ ἐπεβίβασαν πλοιαρίου καὶ τὰ μετέφερον εἰς τὴν πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σπερχειοῦ ἔρημον νησίδα Γλαρονῆσι. Οἱ ἐγκληματίαι ὡμολόγησαν, ὅτι λόγῳ τοῦ ἀβαθοῦς τῶν ὑδάτων μετέφερον τὰ θύματά των ἐκ τοῦ πλοιαρίου εἰς τὴν νησίδα ἐπ᾽ ὤμου εἰς ἀπόστασιν 150 μέτρων. Ἐκεῖ ἀφοῦ τοὺς ἔσπασαν χέρια, πόδια, κεφαλὰς καὶ πλευρὰ μὲ τοὺς ὑποκοπάνους τῶν ὅπλων των, ἔρριπτον ἕναν—ἕναν εἰς ἀβαθῆ λάκκον καὶ συγχρόνως τοὺς ἐσκότωναν διὰ πυροβολισμῶν. Ἀφοῦ ἐξετέλεσαν κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τοὺς ἕνδεκα, ἐκάλυψαν τὸν τάφον μὲ ὀλίγον χῶμα καὶ οἱ κακοῦργοι ἐπανῆλθον εἰς Ἁγίαν Μαρίνα. Οὗτοι συνελήφθησαν ὅλοι. Εἶνε οἱ Ἰωάννης, Ἀνδρέας καὶ Κωνσταντῖνος Κουλακιώτης, ἁλιεῖς ἐκ Μικρασίας, Πέτρος Σαράφης, Κων. Ζήσης καὶ ἡ γυναῖκα του Ἰουλία, Διαμαντῆς Τσαρμακλιώτης, Χουλιάρος καὶ Μαρία Παπαδοπούλου. Οἱ συλληφθέντες κατ᾽ ἀρχὰς ἠρνοῦντο τὴν ἐνοχήν των. Πρῶτος ὡμολόγησεν ὁ ἐκ τῶν τριῶν ἀδελφῶν Κουλακιώτη—οἵτινες εἶνε καὶ οἱ κυριώτεροι αὐτουργοὶ—Ἀνδρέας Κουλακιώτης. Τὴν 27ην παρ. Ἀπριλίου οἱ κακοῦργοι ὡδηγήθησαν εἰς τὸ Γλαρονῆσι, ὅπου ὑπέδειξαν τὸν τάφον τῶν θυμάτων των καὶ ἐγένετο ἡ ἐκταφὴ αὐτῶν.

Τὰ πτώματα δὲν εἶχον σχεδὸν διόλου ἀποσυντεθῆ λόγῳ τοῦ ἐμπεριεχομένου εἰς τὸν ἀέρα ἅλατος καὶ τοῦ ἀβαθοῦς τοῦ τάφου καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ἀμέσως. Τὰ ἕνδεκα θύματα εἶναι 1) Δημ. Λυκίδης, ταγ)ρχης πεζικοῦ, 3) Σπῦρος Παλαιοδημόπουλος, λοχαγός, 4) Ἀθαν. Τσιροδῆμος, ἀνθ)ρχος, 5) Ἀναστ. Λύκος,

ἀνθ)στής χωρ)κῆς, 6) Δημ. Κουκουρῖκος, ἀνθ)στὴς χωρ)κῆς, 7) Ν. Σκοπελίτης ὑπ)ρχης, 8) Νικόλ. Ντουρνταβέλας ἔφεδρος ἀνθυπασπιστής, 9) Ἰωάννης Ἀγγελάτος, χωροφύλαξ, 10) Γ. Καραθανάσης, ἔμπορος (ὁ ἀμνηστευθεὶς λήσταρχος) καὶ 11) Σπῦρος Σπυρόπουλος, ἀν)ρχος. Τὰ πτώματα μετεφέρθησαν ὑπὸ τῶν οἰκείων των εἰς Χαλκίδα ὅπου ἐκηδεύθησαν.

Εἰς τὸ Γλαρονῆσι ἀνευρέθησαν καὶ δύο τουφέκια γερμανικά, 1 ἀραβὶς ἰταλικὴ καὶ 1 αὐτόματον ὅπλον γερμανικόν.

Ἀγγλία ἡ Προστάτρια

Τσῶρτσιλ ὁ εὐεργέτης
Σκόμπυ ὁ ἐλευθερωτής

Οὐρανομήκη νέφη καπνοῦ, ἀπὸ τὰς πυρπολήσεις οἰκιῶν καὶ ἀνατινάξεις πολυκατοικιῶν καὶ τετραγώνων, ἐκάλυπτον τὸν οὐρανὸν τῶν Ἀθηνῶν, αἱ ὁποῖαι ἔτρεμον καὶ ἐσείοντο ἀπὸ τὸ τροχάδην τῶν κόκκινων φαλάγγων ποὺ ἔσπευδον πρὸς τὴν πρωτεύουσαν διὰ νὰ τὴν παραδώσουν ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὴν καταστροφήν.

Ἡ ἐξαπολυθεῖσα ἀπὸ τὸ ΕΑΜ—ΚΚΕ τρομακτικὴ θύελλα ἠπείλει νὰ σαρώσῃ τὸ πᾶν· ἄφοβοι ὅμως οἱ ἥρωες τοῦ Ρίμινι προέτασσον τὰ στήθη των. Τὰ σώματα Ἀσφαλείας ἀτρόμητα ἠγωνίζοντο νὰ σώσουν τὴν σφαδάζουσαν Ἑλλάδα. Ἡ χωροφυλακὴ τοῦ Μακρυγιάννη, μεταβληθεῖσα εἰς σῶμα Γιγάντων καὶ Τιτάνων, ἥρπασεν ἀπὸ τὰ κέρατα τὸν στασιαστικὸν δαίμονα, καὶ ἔσωσε τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἀπὸ ὁμαδικὸν πελέκημα.

Ἀλλά, δόξα τῷ Θεῷ. Ἠγρύπνουν ἀκόμη διὰ τὴν σωτηρίαν μας οἱ ἐρασταὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν· ἠγρύπνει ἡ Ἀγγλία ἐκπροσωπουμένη ἀπὸ τὸν μεγαλοφυᾶ Τσῶρτσιλ καὶ τὸν γενναῖον Σκόμπυ.

Ἡ Μεγάλη Βρεττανία, πανίσχυρος Αὐτοκρατορία, πάντοτε ὑπῆρξε φίλη καὶ προστάτρια τῆς Ἑλλάδος. Καὶ κατὰ τὸ 1821 ἐκλεκτὰ τέκνα της, ἐν οἷς ἀλησμονήτου μνήμης, ὁ ποιητὴς λόρδος Βύρων, ἔδωκαν τὸ αἷμα των ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας μας. Καὶ ἡ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου, ὅπου ἐπεσφραγίσθη ἡ ἐλευθερία μας, διαλαλεῖ διὰ τοῦ χρόνου, καὶ θὰ διαλαλῇ εἰς τὸ διηνεκές, τὴν στοργὴν τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὴν αἰωνίαν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἡ ὑψίστη ὑπηρεσία ἣν προσέφερέ ποτε ἡ Ἀγγλία εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὑπῆρ-

ΟΥΙΝΣΤΩΝ ΤΣΩΡΤΣΙΛ

Ὁ μεγαλύτερος ἐγκέφαλος τοῦ αἰῶνος μας
Αὐτὸς ποὺ ἔσωσε τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν Δουνκέρκην
ἀπὸ τὸν Γερμανικὸν κατακλυσμόν. Αὐτὸς ποὺ ἐλύτρωσε
τὴν Ἑλλάδα τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944 ἀπὸ τὸν ἐρυθρὸν
βρυκόλακα καὶ τὸν κόκκινον σατανᾶν

ξεν, ὅτι μᾶς ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸ ΕΑΜ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποφασίσει τὸν ἐκσλαυϊσμόν μας, καὶ τὴν διαγραφὴν μας ἀπὸ τὴν βίβλον τῶν ζώντων Ἐθνῶν.

Τσῶρτσιλ

Καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν ἐξεπροσωπήθη ἡ Ἀγγλία ἀπὸ τὸν Γίγαντα Τσῶρτσιλ.

Ὁ Τσῶρτσιλ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐγκέφαλος τοῦ αἰῶνος ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Εἶναι προσωπικότης παγκόσμιος, ἡ ὁποία ἐστάθη ἀλύγιστος ὅταν ἔπνεεν ὁ τρομερὸς τυφὼν τοῦ Χιτλερισμοῦ, ἀπειλῶν νὰ παρασύρῃ τὴν Εὐρώπην καὶ κατόπιν ὁλόκληρον τὴν Οἰκουμένην.

Εἶναι ὁ ἥρως τῆς ἀνθρωπότητος, ὅστις ἐστάθη εἰς τὴν Δουνκέρκην, ὁρόσημον ἀμετακίνητον μεταξὺ τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ ὅν ἔσωσε, καὶ τοῦ ἐπαράτου Ναζισμοῦ, ὃν ἐκονιορτοποίησε.

Τῷ 732 μ. Χ. κατὰ τὴν μάχην τοῦ Τούρ, ὁ Κάρολος Μάρτελλος κατετρόπωσε τοὺς Σαρακινούς, φονεύσας 375.000, καὶ ἔσωσε τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὸν πολιτισμὸν τῆς Δύσεως.

Εἰς τὴν Δουνκέρκην ὁ Τσῶρτσιλ ἔσωσε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸν παγγερμανισμόν.

Εἶναι ὁ Τσῶρτσιλ, ὄχι ἁπλῶς ἡ συνισταμένη τοῦ Ἀγγλικοῦ μεγαλείου, τὸ ὁποῖον ἐξεδηλώθη ἀπὸ σμῆνος ἐκλεκτῶν φύσεων διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀλλ' εἶναι ἡ μεγαλοφυὴς ἔκφανσις τοῦ παναθρωπίνου μεγαλείου, τὸ ὁποῖον κατ' ἀραιότατα διαστήματα διαγράφει φευγαλέαν τὴν τροχιάν του εἰς τοὺς εὐρεῖς ὁρίζοντος τῆς σκέψεως καὶ τῆς προοπτικῆς.

Κανείς, πλὴν τοῦ Τσῶρτσιλ, δὲν συνέλαβε τὴν οὐσίαν τοῦ Δεκεμβριανοῦ δράματος εἰς πλάτος καὶ βάθος μὲ τόσην ὀξύτητα καὶ τόσην ταχύτητα. Καὶ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων τὴν 18—1—45 ἀπεκάλυψε, Πρωθυπουργὸς ὢν τῆς Μ. Βρεττανίας, ὅτι μία δρὰξ Βρεττανῶν ἔσωσε τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι τὸ ΕΑΜ ἐπεδίωξε νὰ κάμῃ τὴν Ἑλλάδα Κομμουνιστικὸν Κράτος, καὶ ὅτι δὲν ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γερμανῶν, ἀλλὰ συνειργάσθη μὲ τοὺς Βουλγάρους.

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Μεγ. Βρεττανίας κ. Οὐΐνστων Τσῶρτσιλ εἰς λόγον του περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καταστάσεως ἐκφωνηθέντα εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων τὴν 18ην Ἰανουαρίου 1945, περιέγραψε μὲ παραστατικὴν σαφήνειαν τὴν δρᾶσιν, τὰ ἔργα καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τοῦ ΕΑΜ καὶ τοῦ ΕΛΑΣ. Ἰδοὺ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν ἐκεῖνον λόγον του:

«... Μετέβημεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ βοηθήσωμεν τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία ἀντιμετώπιζε τὴν σύγχυσιν ποὺ εἶχε προκαλέσει εἰς τὴν χώραν ὁ τρόμος τῶν Γερμανῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπὶ 6 περίπου ἑβδομάδας ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις περιεσπᾶτο ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν διαίρεσιν καὶ τὰς διαδηλώσεις εἰς τὰς ὁδούς, ἐν ᾧ διαρκῶς δυνάμεις διευθυνόμεναι ἀπὸ κομμουνιστὰς ἤρχοντο πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ βορρᾶ καὶ εἰσεχώρουν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου εἶχον ἰσχυρὰν τοπικὴν ὀργάνωσιν. Εἴχομεν προμηθεύσει εἰς τοὺς ἄνδρας αὐτοὺς ὅπλα εἰς σημαντικὰς ποσότητας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐμάχοντο κατὰ τῶν Γερμανῶν. Τὰ ὅπλα ταῦτα μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα ἐκυρίευσαν ἢ ἠγόρασαν ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, τὰ ἐκράτησαν μὲ τὸ σχέδιον νὰ καταλάβουν τὴν ἀρχὴν ἐν Ἀθήναις, εὐθὺς ὡς ἀνεχώρουν οἱ Γερμανοί. Μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων αὐτῶν κομμουνιστῶν στοιχεῖα ἐκ Μακεδονίας καὶ Βουλγαρίας εὑρέθησαν ἐπίσης μὲ ἐδαφικὰς ἰδέας πιθανῶς ὅπως αἱ ἰδικαί των. Εἶναι ταῦτα τρομερὰ στοιχεῖα. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν Γερμανῶν, ἀλλὰ κατὰ μέγα μέρος ἔλαβον ἁπλῶς τὰ ὅπλα αὐτὰ καὶ ἐνήδρευον περιμένοντας τὴν στιγμὴν νὰ καταλάβουν τὴν ἀρχὴν καὶ νὰ κάμουν τὴν Ἑλλάδα κομμουνιστικὸν κράτος μὲ ὁλοκληρωτικὴν ἐκκαθάρισιν ὅλων τῶν ἀντιθέτων.

»... Ἀσφαλῶς τοὺς ὑπετίμησα ὡς μαχητικὴν δύναμιν, ἴσως ἀπὸ τὴν ἐλαχίστην χρησιμοποίησιν τῶν ὅπλων των ἔναντι τῶν Γερμανῶν. Τὸ ΕΑΜ καὶ οἱ κομμουνισταὶ ὑπουργοί, οἱ ὁποῖοι ηὐξήθησαν εἰς 7 εἰς τὴν Κυβέρνησιν Παπανδρέου, ἔπαιζαν διαφορετικὸ παιγνίδι. Ἠγωνίζοντο διὰ τὴν ἀρχὴν καὶ ἔπαιζαν τὸ παιγνίδι τῶν συμμοριῶν τοῦ ΕΛΑΣ καὶ τῶν κομμουνιστῶν ἡγετῶν του. Ἐνῷ παρεκάθηντο εἰς τὴν Κυβέρνησιν Παπανδρέου, εἰργάζοντο ἐν στενῷ συνδέσμῳ μετὰ τῶν δυνάμεων αἱ ὁποῖαι συνεκεντροῦντο ὅπως καταστρέψουν τὴν χώραν των καὶ πᾶσαν ζωὴν ἐν Ἑλλάδι. Τὸ ΕΑΜ καὶ οἱ κομμουνισταὶ ὑπουργοὶ ἔπρα-

ξαν ὅ, τι ἠδύναντο διὰ νὰ παρεμποδίσουν τὴν διανομὴν τροφίμων προκαλοῦντες ἀπεργίας.

»... Ὅταν ἐπέστη ἡ στιγμή, αἱ δυνάμεις αὗται, αἱ ὁποῖαι τόσον κακὰ ἐπολέμησαν τοὺς Γερμανούς, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν.

»... Ὁ ἐξωπλισμένος ΕΛΑΣ κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν ἔπαιξε πολὺ μικρὸν ρόλον εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν Γερμανῶν. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξάρω τὸν ρόλον του, ὅπως θὰ ἔπραττον ἀποτίων φόρον θαυμασμοῦ εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς Γάλλους Μακὶ καὶ τοὺς Βέλγους τοιούτους».

Κύριε Οὐΐνστων Τσῶρτσιλ.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναί τι τὸ φθαρτόν καὶ μεταβλητὸν, ἀλλ' εἶναι ἰδέα, αἰωνιότης, πνοὴ τοῦ Θεοῦ, Ναὸς Τρισάγιος, βωμός ἀπρόσιτος, τὸ ἱερὸν ἄδυτον τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ εἰς τὸ ἄδυτον αὐτὸ, εἰς τὸ ὁποῖον γονατίζει ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις, ἡ δὲ ψυχὴ φθάνει τὸν θρόνον τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, εἰς τὸ ἄδυτον αὐτό, λέγω, θὰ εὐλογῆται τὸ ὄνομά Σου, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ κόσμῳ θὰ ὑπάρχῃ ἡ Ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας.

Σὲρ Ρόναλντ Σκόμπυ

Ὁ κ. Σκόμπυ, Ἀρχηγὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι Συμμαχικῶν δυνάμεων, εἶναι ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἑπομένως ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, διότι αἱ Ἀθῆναι ὑπῆρξαν τὸ Βατερλὼ τοῦ Ἐαμοκομμουνισμοῦ, ὅστις ἐσκύλευσε ζῶσαν τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ εὐψυχία του, ἡ τόλμη του, ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν ἐξύμνησεν ὁ λόρδος Βύρων καὶ ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἔδωκε τὴν ζωήν του, τὸν ἀνέδειξαν ἀντάξιον τέκνον τῆς Μ. Βρεττανίας καὶ μὲ τὰς ὀλίγας ἀρχικῶς Ἀγγλικὰς δυνάμεις ἐσκόρπισε τὰ φουσάτα τῶν κόκκινων φαλάγγων τοῦ ΕΑΜ καὶ ἐταπείνωσε τήν ὀφρῦν τοῦ αἱμοδιψοῦς ΕΛΑΣ. Κατέστησεν ὁ Σκόμπυ τὰς Ἀθήνας βῆμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀκούεται ὁ ὕμνος πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἔπαλξιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας

ἠγωνίσθη ὁ γίγας Τσῶρτσιλ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν.

Τὸ κλεινὸν Ἄστυ, αἱ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι, ἡ καρδία τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀνθρωποτητος, διότι ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ὁ φάρος τῆς οἰκουμένης, τὸν ἀνεγνώρισαν πολίτην των, τέκνον των, ἐλευθερωτήν των καὶ διετράνωσαν διὰ τῆς πράξεως αὐτῆς τὴν ἀΐδιον εὐγνωμοσύνην ποὺ θὰ αἰσθάνεται κάθε Ἕλλην πρὸς τὸ ὄνομά του, διὰ μέσου τῶν γενεῶν καὶ τῶν ἐπιγόνων αὐτῶν.

—

Ἡ ἡρωϊκὴ Ἑλληνικὴ Χωροφυλακὴ

Ἀλλ' αἱ δυνάμεις τοῦ Σκόμπυ, μέχρις ὅτου ἐνισχυθοῦν, θὰ κατεβάλλοντο ἀπὸ τὴν συμμορίαν τῶν προδοτῶν ποὺ διηύθυνε τὸν κόκκινον ΕΛΑΣ διὰ νὰ μᾶς παραδώσῃ εἰς τοὺς Σλαύους, διότι εὑρέθησαν πρὸ αἰφνιδιασμοῦ, ἂν δὲν ὑπῆρχον καὶ Ἑλληνικαὶ δυνάμεις. Καὶ αἱ δυνάμεις αὐταὶ ἦσαν ἡ Ὀρεινὴ Ταξιαρχία, ὁ Ἱερὸς λόχος, ἡ Χωροφυλακὴ καὶ ἕν μικρὸν ποσοστὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ αὗται δυνάμεις ἐπολέμησαν κατὰ τῶν ἐξωμοτῶν καὶ καπήλων τοῦ Ἔθνους μὲ θάρρος, ἀποφασιστικότητα καὶ ἀγάπην θερμὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀλλὰ ἡ Χωροφυλακὴ μετεβλήθη εἰς σῶμα γιγάντων, τὸ ὁποῖον μὲ τὰ στήθη του ἐπύργωσε τὴν Ἑλλάδα, αἱμόφυρτον καὶ σπαράσσουσαν. Διότι πρέπει νὰ μάθῃ ὁ κόσμος, ὅτι εἰς μίαν στιγμὴν Ἑλλὰς ἦσαν ἡ πλατεία Συντάγματος, ἡ Ὁμόνοια, τοῦ Μακρυγιάννη καὶ ἡ πλατεῖα Ρηγίλλης. Ὅλα τὰ ἄλλα τὰ κατέλαβεν ὁ αἱμοχαρὴς ΕΛΑΣ διοικούμενος ἀπὸ Γερμανοὺς καὶ Βουλγάρους, καὶ ἂν κατελάμβανε καὶ τὸ Σύνταγμα καὶ τοῦ Μακρυγιάννη, τώρα ἐδῶ θὰ ὑπῆρχε Τῖτο καὶ θὰ εἶχον σφαγῆ ἑκατομμύρια Ἑλλήνων.

Ἡ Χωροφυλακὴ ὅμως, ἐβροντοφώνησε «Μολὼν λαβὲ» καὶ ἐστάθη ἀλύγιστος μέσα εἰς τὴν κόλασιν τοῦ πυρός, καὶ εἰς τὰς λυσσώδεις ἐπιθέσεις τῶν ἐρυθρῶν Σατανάδων ἀντέταξε φλογερὰν πνοήν, ἥτις διέλυσε τοὺς μητραλοίας καὶ κατερράκωσε τοὺς πωλημένους.

Διὰ τὴν Χωροφυλακὴν χρειάζεται νὰ γραφῇ ὁλόκληρον σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον θὰ περιέχῃ μόνον θριάμβους αὐτῆς καὶ ὕμνους, οἱ ὁποῖοι ὑπεραξίζουν εἰς τὸ Σῶμα αὐτό, ποὺ ἔσωσε τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος μας...

Προχείρως ἐνθυμοῦμαι τοῦ Μακρυγιάννη, ὅπου ὁ αἱμοσταγὴς ΕΛΑΣ εὗρηκε τὸ Βατερλώ του.

Ἡ Ἑλληνικὴ Χωροφυλακὴ συνέλαβεν ὁλόκληρον τὸ νόημα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπολέμησεν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας της ἐνῷ οἱ προδόται Ἀρχηγοὶ τοῦ ΕΑΜ Σιάντος, Παρτσαλίδης, Μάντακας, Σβῶλος, Σοφιανόπουλος, τὸ νόημα αὐτὸ τὸ ὡραῖον, τὸ δημιουργικόν, τὸ κατεπάτησαν καὶ τὸ ἐπώλησαν ἀντὶ πινακίου φακῆς καὶ ὀλίγης μωροφιλοδοξίας.

Ἠγνόησαν αὐτοὶ οἱ πατραλοῖαι, ὅτι Ἑλλὰς σημαίνει λίκνον τοῦ πολιτισμοῦ, βάθρον τῆς καθαρᾶς συνειδήσεως καὶ τῆς ἐλευθέρας σκέψεως, κοιτὶς τῶν Πατρίδων, πνοὴ ἱερά. Ἑλλὰς σημαίνει Ἑλληνικὴν Ψυχὴν ἀδούλωτον καὶ εὐγενῆ, ποὺ ἔγινεν ἀπείρως τολμηροτέρα μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς τριετοῦς νυκτὸς τοῦ ἐξανδραποδισμοῦ τοῦ ΕΑΜ.

Καὶ ἡ Ἑλλὰς δὲν δύναται νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ ἐπιθέσεις τοῦ κόκκινου βρυκόλακα καὶ τοῦ ἐρυθροῦ Σατανᾶ, τὸν ὁποῖον συνέτριψεν ἡ Χωροφυλακή, δώσασα τὴν μάχην τοῦ Ἀρμαγεδῶνος ἐν μέσαις Ἀθήναις.

Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὴν Βασιλικὴν Ἑλληνικὴν Χωροφυλακήν.

Ἡ Ἔκθεσις Σιτρίν

Διὰ νὰ μὴ μείνῃ οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ ΕΑΜ εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἀγέλη λυσσασμένων λύκων, καὶ ὅτι τὸ ΚΚΕ ἂν ἐπεκράτει θὰ ἔσφαζεν ἑκατομμύρια τιμίων πολιτῶν, παρατίθενται ὀλίγαι λέξεις, ἀπὸ τὰς ἐκτενεῖς καὶ ἐπανειλημμένας δηλώσεις τοῦ Σιτρίν.

Ὁ κ. Σιτρὶν εἶναι κομμουνιστὴς ἀλλ' ἰδεολόγος, καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἰδεολογίας του διὰ τῆς πειθοῦς, καὶ ὄχι διὰ τῆς κοπῆς καρωτίδων· διὸ καὶ ἐξανέστη κατὰ τῶν συντρόφων, καὶ μὲ τὰς δηλώσεις του, τοὺς ἀπεγύμνωσε καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἠθικοῦ ἐρείσματος.

« Ὑπὸ ὀργάνων τῆς στρατιωτικῆς διοικήσεως ἀνευρέθησαν 2.000 πελέκεις εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστάσιον Ραυτήρη· Ὡσαύτως εἰς μίαν οἰκίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἀνευρέθησαν κρυπτόμενα, κοπτερώτατα μαχαίρια εἰς σχῆμα δρεπάνου ».

(Ἐφημερίδες τῆς 26ης Ἰανουαρίου 1945).

«.... Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνετελέσθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶναι μία συστηματικὴ καὶ ψύχραιμος δολοφονία».

(Δηλώσεις τοῦ κ. Σιτρὶν, δημοσιευθεῖσαι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς 27ης Ἰανουαρίου 1945).

«.... Παριστάμεθα κατάπληκτοι πρὸ τοῦ θεάματος τῆς σφαγῆς ἐργατῶν ἀπὸ ἐργάτας. Τὸ γεγονὸς τοῦτο θὰ προξενήσῃ ὀδυνηρὰν κατάπληξιν εἰς τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν».

(Δηλώσεις τοῦ κ. Σιτρὶν εἰς τὴν Γενικὴν Συνομοσπονδίαν τῶν ἐργατῶν τῆς Ἑλλάδος τὴν 27ην Ἰανουαρίου 1945).

«.... Ὅλα τὰ ἐκταφέντα πτώματα εἶχον πυροβοληθῆ ἐκ τῶν ὄπισθεν ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ὄ χ ι ἐ ν μ ά χ ῃ, ἀποκλειστικῶς δὲ ἐ π ὶ ἐ δ ά φ ο υ ς κ α τ ε χ ο μ έ ν ο υ ὑ π ὸ τ ο ῦ ΕΛΑΣ».

[Ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Σιτρὶν πρὸς τὴν Βρεττανικὴν Κυβέρνησιν, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1945].

Λεηλασίαι — Καταστροφαὶ

Ἀνθρωπίνη φαντασία δὲν δύναται νὰ ἐννοήση τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς ποὺ ἐπροξένησαν οἱ Ἐλασῖται εἰς τὸν ἰδιωτικὸν καὶ δημόσιον πλοῦτον μὲ τὰς λεηλασίας, οὔτε γλῶσσα νὰ ἐξιστορήση τὸν ἐξολοθρεμὸν τῶν καταστημάτων τῆς περιοχῆς τῆς στεναζούσης ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ ΕΑΜ, δηλαδὴ ὁλοκλήρων τῶν Ἀθηνῶν πλὴν τῆς Πλατείας Συντάγματος

Χρυσοχοεῖα, ὡρολογοποιεῖα, καταστήματα μηχανῶν, ὑφασμάτων, ψιλικῶν, εἰδῶν πολυτελείας, ἐλαστικῶν, τροφίμων, ποτῶν κ.λ.π. ἐλεηλατήθησαν καὶ διηρπάγησαν κατὰ τὸν μᾶλλον ἄγριον τρόπον, καὶ ἐφορτώθησαν μέχρι βελόνας εἰς αὐτοκίνητα.

Ἐπὶ ἡμέρας καὶ εἰς μακρὰς σειρὰς αὐτοκινήτων νυχθημερὸν μετεφέροντο τὰ λάφυρα τῶν Ἀθηνῶν πρὸς Λεβάδειαν καὶ ἐκεῖθεν πρὸς Λαμίαν, Φάρσαλα καὶ Λάρισαν.

Ἐκ τῶν λαφύρων τούτων, πολλὰ ἐκρατήθησαν ἀπὸ τοὺς Ἐλασίτας καὶ ἐπωλήθησαν ἀντὶ πινακίου φακῆς, ἀλλὰ τὸ μέγιστον μέρος αὐτῶν ἐξῆλθε τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος μαζὺ μὲ τὰς χιλιάδας τῶν ὅπλων, διὰ νὰ ἀποτελέσουν τὸν πυρῆνα, τὸν οἰκονομικὸν καὶ τὸν πολεμικόν, νέας ἐκστρατείας κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηνῶν τὴν 5ην Ἰανουαρίου 1945, ἡ ὡραία, ἡ πάλλευκος καὶ καθαρὰ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ προπολεμικῶς ἐπέσυρε τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν Εὐρωπαίων καὶ Ἀμερικανῶν, παρουσίαζεν ὄψιν αὐτόχρημα φρικιαστικήν.

Τὰ καταστήματα λεηλατημένα, μὲ χαίνοντα παράθυρα, ὡς νὰ κατηρῶντο τοὺς ἅρπαγας καὶ λαφυραγωγούς, μὲ πόρτες διερρηγμένες, καὶ στὰ πεζοδρόμια μὲ ἀπομεινάρια τῶν ἐμπορευμάτων των, ἐπληροφόρουν ἐντοπίους καὶ ξένους, ὅτι ὀρδαί ἄτακτοι, πρωτόγονοι καὶ ἀνθρωποφάγοι ἐπέρασαν ἀπὸ αὐτά.

Ὅτι μπουλούκια ἀπὸ ἀγριανθρώπους τῆς ζούγκλας, μὲ

ἔνστικτα ἐντελῶς καταστροφικά, πέρασαν ὡσὰν θύελλα καὶ λαῖλαψ, αἱ ὁποῖαι παρέσυρον ὁτιδήποτε συνήντησαν εἰς τὸν δρόμον των.

Δίπλα ἀπὸ τὰ καταστήματα στὴν Ὁμόνοια, ἦσαν σπίτια ἀνατιναγμένα εἰς τὸν ἀέρα, πολυκατοικίαι ἠρειπωμέναι καὶ μὲ τοίχους κατάμαυρους, σὰν τὴν ψυχὴν τῶν ἐπιδρομέων, παρακάτω γκρεμισμένα διαμερίσματα καὶ ὁλόκληροι κατοικίαι, ποὺ μὲ τὸ χάλασμά τους ἔκαμαν ὁδοφράγματα οἱ Ἐλασῖται γιὰ νὰ ἐμποδίζουν τὸν Ἐθνικὸν στρατὸν νὰ καθαρίζῃ τόν τόπον ἀπὸ τὸν «ἡρωϊκὸν ΕΛΑΣ».

Καὶ γενικῶς ἐσχηματίζετο ἡ ἐντύπωσις ὅτι τὰ ἀσύντακτα κοπάδια τοῦ Τσιντζισχάν, τὰ χωρὶς νόμον καὶ πειθαρχίαν, ἔκαμαν ἐδῶ τὴν ἐμφάνισίν των, καὶ ἀφοῦ ἐλεηλάτησαν, διήρπασαν, κατέσκαψαν καὶ ἀνετίναξαν εἰς τόν ἀέρα, ἀπεσύρθησαν συναποκομίζοντα πλουσιωτάτην λείαν.

Εἰς τὴν Λαμίαν καὶ τὰ χωρία τοῦ Δομοκοῦ εἶδον βραδύτερον νὰ πωλῶνται ἐμπορεύματα καὶ εἴδη τῶν Ἀθηναϊκῶν καταστημάτων.

Μὲ τὰς λεηλασίας καὶ τὰς διαρπαγάς, τὸ ΕΑΜ ἐδημιούργησεν ἀκένωτον πηγὴν πλούτου, ὥστε χωρὶς καμμίαν δυσχέρειαν νὰ ἐπιδιώκῃ τοῦτο τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀντεθνικῶν του σκοπῶν. Καὶ εἰς τὴν πηγὴν ταύτην τοῦ πλούτου του καθὼς καὶ εἰς ἄλλας πηγὰς δι᾽ ἐκβιασμῶν καὶ ἀπειλῶν, πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ σοβαρωτάτη καὶ σημαντικωτάτη ἐνίσχυσις τὴν ὁποίαν τοῦ παρέχουν καὶ ἀρκετοὶ μεγαλέμποροι

Οἱ μεγαλέμποροι οὗτοι, κατὰ τὴν Κατοχήν, ροφήσαντες τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ δι᾽ ἀγρίου καὶ ἀνηθίκου μαυραγοριτισμοῦ, δίδουν τεράστια ποσὰ εἰς τὸ Κ.Κ.Ε. ἵνα, ὅπως λέγεται εἰς τὴν καθομιλουμένην, ἐξασφαλίσουν καὶ πισινήν. Τουτέστιν, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ὁ τρίτος γῦρος, αὐτοὶ γλυτώσουν τὰ εὐτελῆ τομάρια των!! χωρὶς νὰ γνωρίζουν οἱ δείλαιοι ὅτι ἂν γκρεμισθῇ τὸ Κράτος καὶ δουλωθῇ εἰς τὸ ΕΑΜ, οὐδεὶς ἀπολύτως ἐξ αὐτῶν θὰ ζήσῃ, διότι τὰ χρήματά των καὶ ἡ περιουσία των θὰ χρειάζωνται εἰς τὸ προλεταριᾶτον. Καὶ οἱ χορηγηταὶ αὐτοὶ ἔμποροι, ἰσχυρίζοντ ι ὅτι εἶναι καὶ Ἐθνικόφρονες καὶ καθαρόαιμοι Ἕλληνες! Ἀλλὰ καὶ τώρα δὲν εἶναι ἀργὰ νὰ συνέλθουν καὶ ἀφοῦ ἐννοήσουν ὅτι προδίδουν τὴν Πατρίδα, ἀντιτάξουν ἄρνησιν καὶ θάρρος κατὰ τῶν διαφόρων ἐκβιαστῶν.

ΜΕΡΟΣ Ε΄

1. ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ ΟΜΗΡΩΝ
2. Η ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ
3. Η ΑΠΑΙΣΙΑ ΟΠΛΑ

Τὸ δρᾶμα τῶν ὁμήρων

Τὸ ἐγκληματικὸν ΕΑΜ, διευθυνόμενον καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ἀπὸ τὸν μαῦρον ἐγκέφαλον τοῦ κακούργου ΚΚΕ, δὲν ἐχόρτασε μὲ τὴν σφαγὴν χιλιάδων ἀθώων Ἑλλήνων καὶ τὴν ἀτίμωσιν χιλιάδων τιμίων οἰκογενειῶν. Τὸ λεπίδι τῶν κτηνωδῶν σφαγέων, δὲν ἐκρίθη ἱκανὸν νὰ χορτάση ἀπὸ αἷμα καὶ σάρκας τὸν ὄχλον τῶν ὑπανθρώπων, ποὺ ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἔπρεπεν ἡ ἀτίμωσις κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ τῆς ἡμερότητος τῶν ἠθῶν μας, νὰ προχωρήση καὶ πέραν ἀκόμη ὥστε αἱ ἐπερχόμεναι γενεαί, ὅταν θὰ πλησιάζη κατ' ἔτος ὁ μὴν Δεκέμβριος, νὰ καταλαμβάνωνται ἀπὸ φρίκην καὶ ρῖγος καὶ νὰ διέρχωνται νύκτας αὐτόχρημα ἐφιαλτικάς. Καὶ πρὸς τοῦτο τὸ ΕΑΜ συνέγραψε τὸ δρᾶμα τῶν ὁμήρων.

Καὶ τὸ συνέγραψε κατὰ τρόπον ἀφαντάστως σκληρόν, ἀπάνθρωπον καὶ ἀνήθικον, ὥστε ἡ ὕπαιθρος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν νὰ παρουσιάζη παροξυσμοὺς φρίκης, αἱ δὲ πόλεις νὰ δείχνουν ὅτι κατελήφθησαν ἐκ φόβου, ἀπὸ παραλήρημα σιγηλόν.

Ἀνεγείρω ἤδη τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν πτυχὴν ἀπὸ τὸ αἱμοσταγὲς τρίπτυχον τοῦ ΕΑΜ καὶ οἱ καθαρόαιμοι Ἕλληνες, οἱ νοικοκυραῖοι, οἱ θέλοντες ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν, ἄς σκεφθοῦν καὶ ἀποφασίσουν περὶ τῆς τύχης τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ ἀρχηγίσκοι τοῦ ΕΑΜ μὲ τὸν σκοτεινὸν νοῦν καὶ τὴν μαύρην ψυχήν, ἄν ὑπερέβησαν εἰς σκληρότητα ὅλους τοὺς κακούργους ὅλων τῶν ἐπαναστάσεων τῆς Εὐρώπης, ὅμως εἰς μεθόδους, ἁπλῶς ἀντέγραψαν τὴν Παρισινὴν Κομμούναν τοῦ 1871 καὶ τοὺς Γερμανοὺς τοῦ 1942, οἵτινες ἐφήρμοσαν τὴν μέθοδον τῶν ὁμήρων. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ Γερμανοὶ διεθνῶς εἶναι ἄξιοι ἐμπτυσμοῦ, ἐπειδὴ ἐστράφησαν κατὰ πολιτῶν ἀθώων καὶ ἀδρανῶν, κατὰ γυναικῶν καὶ παιδίων, ἀνικάνων καὶ νὰ ρίψωσι καὶ πέτραν ἀκόμη.

Ἀλλὰ οἱ ἐπαναστάται τοῦ Δεκεμβριανοῦ κινήματος, εἰς ἀ-

τιμίαν καὶ φρικαλεότητα ὑπερέβησαν καὶ τὴν Κομμούναν τοῦ 1871 καὶ τὰς γερμανικὰς μεθόδους ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἑλλάδι. Καὶ καμμιὰ ἐποχή, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν, δὲν ἐγέννησεν ἀνθρώπους, ὅπως συνέβη εἰς τὸν τόπον μας, μὲ ἀκόρεστον δίψαν αἵματος, μὲ ἀχόρταστον ἡδονισμὸν ἐπὶ τῶν βασανιζομένων, μὲ ἀκοίμητον πάθος σφαγῆς καὶ ἀφανισμοῦ.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς στάσεως, ἔχασαν τὴν ἐλπίδα τῆς Νίκης, διότι ἠγρύπνει ὁ Δίκαιος Θεός, ἐφρύαξαν ἀπὸ λύσσαν, κατελήφθησαν ἀπὸ πρωτοφανῆ μανίαν, καὶ ὥρμησαν κατὰ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ.

Ἥρπασαν ἐπιστήμονας καὶ ἀγραμμάτους, γέροντας καὶ νέους, γυναῖκας καὶ παιδία, ὑπαλλήλους καὶ ἀγρότας, καὶ διὰ τῶν χιόνων, τοὺς ὡδήγησαν πρὸς Θήβας καὶ Λεβάδειαν μὲ πρῶτον σταθμὸν τὸ χωρίον Κρῶρα.

Καὶ ἥρπασαν ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσαν καὶ ἀπὸ τὰ χωρία, ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰς κωμοπόλεις τῆς ὑπαίθρου, καὶ ἀπὸ τὰς νήσους ἀκόμη.

Καὶ ἥρπασαν Ἐπιστήμονας, Διδασκάλους, Ἐμπόρους, Ἀξιωματικούς, Ἀκαδημαϊκούς, Καθηγητὰς Πανεπιστημίου, Ἀρεοπαγίτας, πρώην Ὑπουργούς, Ἀνωτάτους λειτουργοὺς τοῦ Κράτους, ἐκλεκτοὺς ἐκπροσώπους τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης.

Προχείρως σημειῶ μερικὰ ὀνόματα ἀπαχθέντων, ἐκ τῶν ὁποίων πλεῖστοι ἐφονεύθησαν, οἱ δὲ ὑπόλοιποι ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὸν Δ. Ε. Σ.: Πετρόπουλος, Καθηγ. Πανεπιστημίου, Νικολούδης, ἀρχιτέκτων Δημαρχίας, Ἀναστασιάδης καὶ Ἀγγελόπουλος, Καθηγηταὶ τῆς Νομικῆς, Λογοθέτης, Καθηγ. τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, καὶ Χόνδρος τῶν Μαθηματικῶν, Κερασιώτης Ἀρεοπαγίτης, Ἀλιβιζᾶτος, πρών Ὑπ υργός, Τζοβάρας, γραμματεὺς τῆς Νομ. Σχολῆς, Φοντάνας, ἔμπορος, Μπίτσης, Πρεσβευτής, Ζώρας, ἀρχιμουσικὸς Λυρικῆς Σκηνῆς, Ἠλιάκης, πρώην Γεν. Διοικητὴς Δ. Μακεδονίας, Κουτρουμπούσης,, Εἰσαγγελεύς, Μαυραγάνης, συνταγματάρχης, Γράψας, διευθυντὴς γραφείου Βουλῆς, Οἰκονόμου καὶ Ἰωαννίδης, Ναύαρχοι, Μπᾶκος, στρατηγός, Πειρουνάκης καὶ Παπαδήμας, πρώην Ὑπουργοί, κυρία Διάμεση, στρατηγοῦ, κ. Ἀντωνιάδου, συνταγματάρχου, κ. Κοριζῆ, μηχανικοῦ κ. λ. π.

Μέσα εἰς τὸν δριμύτατον χειμῶνα τοῦ Δεκεμβρίου, γυμνοὶ καὶ ξυπόλητοι, ἢ διότι τοὺς ἥρπασαν ἀπὸ τὰ κρεββάτια, ἢ διότι τοὺς ἐλήστευσαν καθ' ὁδόν, τρέμοντες καὶ τουρτουρίζοντες, νηστικοί, διψασμένοι, μὲ ματωμένα πόδια καὶ ἀπὸ ἀπάτητα μονοπάτια τῶν βουνῶν, διὰ τὸν φόβον τῶν ἀεροπλάνων, ἐσύροντο πρὸς τὸν Γολγοθᾶν, θρηνοῦντες, κλαίοντες, ὀδυρόμενοι καὶ μὴ εὑρίσκοντες καμμίαν αἰτίαν τῆς τραγικῆς των καὶ ἐπιθανατίου πορείας.

Ἀλλ' ἂν τὰ θύματα δὲν εὕρισκον τὴν αἰτίαν, οἱ Ἐλασῖται ἐγνώριζον καλῶς διατὶ τοὺς ὡδηγοῦν εἰς τὴν ὁμηρίαν.

Τοὺς ἤθελον ὡς ἐμπόρευμα παζαρεύματος· αὔριον ποὺ θὰ ζητήσῃ λόγον ἡ Νέμεσις, οἱ πανάθλιοι Ἐλασῖται μετὰ τῶν καταπτύστων ἀρχηγῶν των, γιὰ νὰ σώσουν τὰς βρωμερὰς κεφαλάς των ἀπὸ τὴν ἀγχόνην, θὰ ἀξιώσουν μὲ ἀναίδειαν χιλιάδων πιθήκων, νὰ γλυτώσουν τὸ τομάρι των, ἀλλὰ ν' ἀφήσουν τοὺς ὁμήρους!

Ἀλλὰ πόσοι θὰ ἐπιζήσουν, διὰ νὰ ἀποτελέσουν ἐμπορεύσιμον ὑλικόν; Θὰ ἐπιζήσουν ἀπὸ τὰ δεινά, ἀπὸ τὰς στερήσεις, ἢ τὸ ἀνηλεὲς μαχαῖρι τῶν σφαγέων; Διότι εἰς τὴν τραγῳδίαν τῶν ὁμήρων, τίποτε δὲν ἐσεβάσθησαν καὶ τίποτε δὲν συνεκίνησε τὰς λιθίνας καρδίας των. Οὔτε κυρτωμένα γηρατειά, οὔτε χιονώδεις κεφαλαί, οὔτε ἱκεσίαι, οὔτε θρῆνοι μωρῶν, οὔτε χαμόγελο νηπίων, οὔτε ἀναστεναγμὸς μάννας, οὔτε ἐπίκλησις τοῦ Θεοῦ, οὔτε τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχεν ἀπὸ πληγὰς καὶ ἐρράντιζε τὸ χιόνι, σημειῶνον τὸν δρόμον ἑνὸς φρικιαστικοῦ Γολγοθᾶ.

Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε!

Καὶ θὰ πεισθῇ ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὰς παρακάτω σελίδας.

Τὸ ΕΑΜ συνέλαβε τὰς χιλιάδας τῶν ὁμήρων ἐν Ἀθήναις καὶ τὰς χιλιάδας εἰς τὰς ἐπαρχίας, διότι ἤθελε νὰ ἐκβιάσῃ τὴν δικαιοσύνην, ἵνα σώσῃ τοὺς στασιαστὰς μετὰ τὴν συντριβὴν τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἐκ τῶν συλληφθέντων ποτὲ κανεὶς δὲν ὑπῆρξεν ἐπίφοβος εἰς τὰ σχέδια τοῦ ΕΑΜ· ἦσαν ἄνθρωποι τῆς ἡσυχίας, τῆς ἐργασίας καὶ τῆς γαλήνης· ἀλλὰ τοὺς ἤθελε τὸ ΕΑΜ, διὰ νὰ καλύψῃ τὰ ἀνήκουστα κακουργήματά του.

Καὶ ἄν ἡ στάσις τοῦ Δεκεμβρίου, τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ ΕΑΜ

τοὺς ἐστέρησε παντὸς ἐρείσματος, ἔστω κάπως ἀνθρωπίνου, ἡ ἀπαγωγὴ τῶν ὁμήρων ὅμως τοὺς παρουσίασεν ὡς τροφίμους τῶν κατέργων, ὡς θαμῶνας τῆς σχολῆς τοῦ ἐγκλήματος, ὡς ἀνθρώπους θηριωδεστέρους τῶν θηρίων καὶ τοὺς παρέδωκεν εἰς τὴν περιφρόνησιν καὶ τὴν χλεύην διὰ μίαν χιλιετίαν.

Χρειάζεται γλῶσσα Δημοσθένους καὶ φαντασία Αἰσχύλου διὰ νὰ περιγραφῇ τὸ δρᾶμα τῶν ὁμήρων, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἔκτασιν ξεσπιτώματος ὁλοκλήρων πόλεων καὶ χωρίων καὶ ἀπὸ ποίους;

Ἀπὸ τοὺς κοπτομένους μὲ τὰ συχαμερά των ἔντυπα καὶ τὰ διαβόητα χωνιά, «γιὰ τίς ἐλευθερίες τοῦ λαοῦ».

«Ἀ δ ο ύ λ ω τ ε λ α ὲ τ ῆ ς Ἀ θ ή ν α ς», ἐγκάριζαν εἰς κάθε γωνίαν τετραγώνου τά πωλημένα ὄργανα τῶν Βουλγάρων καὶ τοῦ Χότζα, «πολεμᾶμε γιά τὴ λευθεριά σου», ἐνῷ χιλιάδας ἀθώων, χιλιάδας ἀμάχων, χιλιάδας ἀπολέμων, χιλιάδας ρακενδύτων οἰκογενειαρχῶν, χιλιάδας πτωχοτάτων ὑπαλλήλων, χιλιάδας γυναικῶν καὶ νεανίδων, τοὺς ἔσυρον εἰς τὴν ὁμηρίαν, φονεύοντες αὐτοστιγμεὶ τοὺς βραδυποροῦντας, ἁρπάζοντες τὰ νήπια ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῶν μητέρων, διὰ νὰ μὴ τὰς ἐμποδίζουν δ ῆ θ ε ν καὶ ρίπτοντες εἰς τὰς χαράδρας καὶ κατακρεουργοῦντες ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πάντα τολμῶντα νὰ παραπονεθῇ ὅτι ἐκουράσθη.

Τὸ δρᾶμα τῶν ὁμήρων, ἡ τραγωδία τῆς ἀπαγωγῆς τῶν χιλιάδων ἀθώων, ἠτίμασε τὴν Ἑλληνικὴν φυλήν, κατήσχυνε τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν καὶ προεκάλεσε παγκόσμιον ἀγανάκτησιν. Εὐτυχῶς ὅτι οἱ δράσται τῆς ἀνηκούστου αὐτῆς φρικαλεότητος δὲν εἶναι Ἕλληνες. Οἱ αἱμοδιψεῖς ἀρχηγοὶ τοῦ ΕΑΜ, τοῦ ΕΛΑΣ καὶ τοῦ ΚΚΕ, εἶναι ὄργανα ξένης προπαγάνδας, πωλήσαντα τὴν συνείδησίν των καὶ τὴν τιμήν των ἀντὶ ὀλίγων ἀργυρίων, τὸ δὲ σύμφυρμα τῶν ὀπαδῶν των, εἶναι ἀπελέκητος μάζα, πωληθεῖσα εἰς τοὺς Βουλγάρους ἀντὶ πινακίου φακῆς.

Τὰ 93 ο/ο τῶν Ἑλλήνων τίμια εἰς τὰς ἐθνικάς καὶ θρησκευτικὰς παραδόσεις, ἀρνοῦνται νὰ τοὺς θεωρήσουν ἀνθρώπους κἂν καὶ τοὺς παραδίδουν εἰς τὸ ἀνάθεμα καὶ κατάραν. Ἀλλὰ τὸ δρᾶμα τῶν ὁμήρων ὑπῆρξε τόσον τερατῶδες, ἀπάνθρωπον, ἀποτρόπαιον καὶ βδελυρόν, ὑπῆρξε τόσον ξένον πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη, ὥστε ἐξήγειρε παγκόσμιον ἀγανάκτησιν καὶ φρίκην καὶ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν τύχην τῶν ὁμήρων.

Ὁ Διεθνὴς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἐξαπέστειλεν ἀμέσως τὸν ἐκλεκτόν του ἀντιπρόσωπον κ. Λαμπέρ, λίαν φιλάνθρωπον μετὰ τῆς ἐξαιρέτου συζύγου του, οἵτινες μὲ ἐπίσης ἐκλεκτοὺς καὶ φιλανθρώπους

Έλληνας καὶ Ἑλληνίδας, ὡς τοὺς κ. κ. Ἀδοσίδην καὶ Τρυπάνην καὶ τὰς κ. κ. Νίαν Ἠλιοπούλου, Ἀλεξάνδραν Μελᾶ, Ζαρίφη κ.λ.π., ἐπεδόθησαν μὲ θέρμην, μὲ στοργήν, μὲ πόνον καὶ ταχύτητα, εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ὁμήρων καὶ κατώρθωσαν νὰ ἀπελευθερώσουν πλέον τῶν 15.000, δεκάδων ἄλλων χιλιάδων εὑρόντων φρικτὸν θάνατον εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν θηρίων τοῦ ΕΛΑΣ, ἢ ἀποθανόντων ἀπὸ τὰς κακουχίας καὶ τὴν πεῖναν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ΔΕΣ ποῦ νὰ πρωτοτρέξῃ καὶ ὁ Ε. Σ. ποῦ νὰ πρωτοφθάσῃ, ἀφοῦ ὁ «ἡρωϊκὸς ΕΛΑΣ» ἐδημιούργησε τόσα στρατόπεδα συγκεντρώσεως ὑπερβαίνοντα εἰς φρίκην τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἄουσβιτς τοῦ Χίτλερ;

Ἀκούσατε καὶ φρίξατε.

Ἐν Αἰτωλοακαρνανίᾳ, στρατόπεδα ἱδρύθησαν εἰς Κομποτήν, Κωνωπίναν, Σιβίσταν, Λομποτινᾶν καὶ Μπερίκον.

Ἐν Φθιώτιδι, εἰς Λιμογόρδι, Δομοκόν, Παλαιόκαστρον, Πλατύστομον καὶ Φτέρην.

Ἐν Εὐρυτανίᾳ, εἰς Καρπενήσιον, εἰς Βουτύρον καὶ Κουφάλαν.

Εἰς τὰ στρατόπεδα αὐτὰ ἀκόμη ἀντηχοῦν καὶ θὰ ἀντηχοῦν ἐπὶ ἔτη οἱ θρῆνοι καὶ οἱ σπαραγμοὶ τῶν ἀθώων θυμάτων, ποὺ ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα.

Ἀλλ' ὁ Δίκαιος Θεὸς «ἀργεῖ, μὰ δὲν λησμονεῖ».

Ἡ πολιτοφυλακὴ καὶ ἡ ἐγκληματικὴ ὁμηρία

Οἱ ἀντεθνικοὶ οὗτοι ἐργάται πάσης βαρβαρότητος καὶ θηριωδίας, δὲν ἐσεβάσθησαν οὔτε τοὺς Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι πρὸς χάριν μας κατήργησαν τὸν ἀποκλεισμὸν ἀπὸ τοῦ 1942 καὶ ἔσωσαν ἀπὸ ὁμαδικὸν θάνατον τὴν φυλήν μας.

Οἱ ὁποῖοι Ἄγγλοι, ὅταν ἀπήργουν οἱ φορτοεκφορτωταί, κατὰ παρακίνησιν καὶ ὑπόδειξιν πάντοτε τῶν κομμουνιστῶν, ἐφορτώνοντο οἱ ἴδιοι τὰ σακκιὰ μὲ τὸ ἀλεῦρι καὶ τὰ ἔβγαζαν εἰς τὴν προκυμαίαν, διὰ νὰ μὴ λείψῃ τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν.

Εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «Δημοκρατία», τὴν ἀγωνισθεῖσαν ἐπὶ κατοχῆς, ἐδημοσιεύθησαν τὰ κάτωθι τὴν 19ην Ἰανουαρίου 1945, μὲ τὸν τίτλον «Ἀποκαλύψεις διὰ τὸν θάνατον δύο ἀπαχθέντων ὁμήρων». «Βαρβαρότητες τῶν Ἐλασιτῶν»:

«Κατ' ἀφήγησιν Ἄγγλου ἀξιωματικοῦ, στρατιωτικοῦ παρατηρητοῦ, ὅταν τὰ βρεττανικὰ στρατεύματα εἰσῆλθον τὴν 10ην Ἰανουαρίου εἰς τὴν Λεβάδειαν, τὸ ἐκεῖ παράρτημα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος προέβαλε τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι εἶναι ἡ μόνη ὀργάνωσις ἡ ὁποία δικαιοῦται ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τοὺς κατοίκους καὶ ἠμπόδισε τὸν μητροπολίτην νὰ καταρτίσῃ ἐπιτροπὴν ἐξ ὅλων τῶν κομμάτων διὰ τὴν διοίκησιν τῆς πόλεως, ὅπως τοῦ ἐζητήθη ἀπὸ τὰς βρεττανικὰς ἀρχάς, δεδομένου ὅτι ὁ δήμαρχος εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν ΕΛΑΣ εἰς τὰ ὄρη. Ἐπίσης τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἐσυκοφάντει τοὺς Βρεττανοὺς ἐνώπιον τῶν χωρικῶν ὡς ξένους φασίστας. Τέλος διεπιστώθη, ὅτι κατὰ τὴν κατοχὴν τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ ΕΛΑΣ μετεδίδοντο ἀπὸ ραδιοφώνου εἰδήσεις ἐκ Βερολίνου ὡς προερχόμεναι δῆθεν ἐκ Λονδίνου.

Κατ' ἄλλας, ἀγγλικῆς πηγῆς πληροφορίας, τὴν 10ην Δεκεμβρίου συνελήφθησαν ὡς ὅμηροι τὸ ἀγγλικὸν ζεῦγος Ρέτζιναλδ Χέντερσον διαμένον εἰς Κηφισιάν, τὸ ὁποῖον ὡδηγήθη μέχρις Ἀταλάντης, ὅπου ἀπέθανεν ὁ σύζυγος Χέντερσον. Εἰς τὴν ἰδίαν ὁμάδα Χέντερσον περιελαμβάνοντο 35 διακεκριμένοι Ἕλληνες καὶ 100 χωρικοί.

Ὡς ἐβεβαίωσεν ἡ κυρία Χέντερσον, ἡ μεταχείρισις τῶν ὁμήρων ὑπῆρξε βάρβαρος, κατὰ δὲ τὴν πορείαν ἀπέθανεν ἐκ τῶν κακουχιῶν ὁ γηραιὸς δημοσιογράφος Στεφάνου».

Εἰς τὴν ἀπογευματινὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «Ἔθνος» τὴν 14ην Φεβρουαρίου 1945, ἐδημοσιεύθησαν τὰ κάτωθι μὲ τὸν τίτλον «Ἐφόνευε τοὺς ὁμήρους, διότι χαλοῦσαν τὴν γραμμήν».

«Εἰς ἕνα τῶν ἀνακριτῶν τῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως παρουσιάσθη ὁ ἐξ ὁμηρίας ἐπανελθὼν ἰδιώτης Ρωμ. Σκουλίδης καὶ κατήγγειλεν ὅτι ὅταν συνελήφθη εἰς τὴν ἐν Παγκρατίῳ οἰκίαν του, παρὰ τῆς Πολιτοφυλακῆς, ἀνεγνώρισε μεταξὺ τῶν συλλαβόντων αὐτὸν τριῶν ἀτόμων, ἕνα Βούλγαρον καὶ ἕνα Ἰταλόν. Ὁ τρίτος ἦτο Ἕλλην καὶ μετὰ δυσκολίας κατώρθωνε νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν δύο ἄλλων συντρόφων του οἱ ὁποῖοι ἐψέλλιζον μόνον τὴν Ἑλληνικὴν καὶ προσεπάθουν νὰ συμπληρώσουν τὴν συνεννόησίν των διὰ νευμάτων. Τὰ ἴδια αὐτὰ ἄτομα συνέλαβον καὶ τὸν ἀρχίατρον τοῦ στρατοῦ Ἀρ. Μαντζουράνην, τὸν ὁποῖον κατόπιν καὶ ἐξετέλεσαν, παρὰ τὴν Γούβαν, ὄπισθεν τοῦ νεκροταφείου, μετὰ δύο δεσποινίδων, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐλέγετο Λιλίκα Παναγιωτοπούλου καὶ ἡ ἄλλη Ἠλέκτρα, ἀγνώστου εἰς τὸν μάρτυρα ἐπωνύμου.

Ὁ ἴδιος μάρτυς κατέθεσεν, ὅτι ἐνῷ ὠδηγεῖτο εἰς τὴν ὁμηρίαν, μετὰ 184 ἄλλων κατοίκων τοῦ Παγκρατίου, τῆς Ἡλιουπόλεως κ.λ.π διὰ τῶν προσβάσεων τοῦ Ὑμηττοῦ, ὁ ἐκ τῶν συνοδευόντων αὐτοὺς ἐκτελεστὴς ἐλασίτης καὶ μέλος τῆς ΟΠΛΑ Μαχαίρας, ἀδελφὸς τοῦ εἰς τὸ τέρμα Παγκρατίου διατηροῦντος φωτογραφεῖον Μαχαίρα, ἐξετέλεσε τὴν κυρίαν Κωνσταντινίδου, διότι αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίζῃ γρήγορα καὶ τοῦ «ἐχάλαγε τὴν γραμμήν», ὅπως εἶπεν ὁ ἴδιος.

Ὁ ἴδιος μάρτυς περιέγραψεν ἐπίσης καὶ τὸν φόνον τοῦ ταγματάρχου Σπυράκη, παρὰ τὸν Ἅγιον Γεώργιον Μαυρομάτην διότι καὶ αὐτὸς ἐξαντληθεὶς ἀπὸ τὴν πορείαν δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίζῃ γρήγορα. Ἔδωσεν ὡσαύτως πληροφορίας περὶ τῆς αἰσχρᾶς συμπεριφορᾶς τῶν ἐλασιτῶν πρὸς τρεῖς Ἄγγλους στρατιώτας, αἰχμαλωτισθέντας εἰς Κηφισιὰν καὶ ἀπαχθέντας κατόπιν εἰς τὰ ὄρη».

Ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος Λ. Λουΐζος, συλληφθεὶς ὅμηρος τῶν Ἐλασιτῶν, ἀπαχθεὶς καὶ δραπετεύσας, ἀφηγεῖται τὴν ὀδύσσειάν του εἰς τὴν «Ἀθηναϊκὴν Ἑσπέραν» τῶν Ἀθηνῶν, εἰς σειρὰν ἄρθρων συγκλονιστικῶν, τὴν 21ην, 22αν, 23ην Ἰανουαρίου 1945 κλπ., ἐξ ὧν παραλαμβάνω τὰ κάτωθι:

«....Διὰ ν' ἀποδείξω πράγματι ὅτι οἱ συλληφθέντες ὡς ὅμηροι, ἦσαν ἐντελῶς ξένοι πρὸς οἱανδήποτε ἀνάμιξιν εἰς τὴν τραγωδίαν ποὺ διῆλθεν ἡ Ἑλλάς, ἀναφέρω ὀνόματα ὁμήρων ποὺ ἐγνώρισα, εἴτε στὰ κρατητήρια τῆς ὁδοῦ Σπετσῶν, ὅπου μετεφέρθην ἀμέσως μετὰ τὴν σύλληψίν μου, εἴτε εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους, τὰ Καλύβια τῆς Χασιᾶς, ἢ τέλος στὴ Μάνδρα τῆς Ἐλευσῖνος, ἀπ' ὅπου κατώρθωσα νὰ δραπετεύσω παίζοντας τὸ κεφάλι μου κορῶνα—γράμματα.

Ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων ἀναφέρω τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κορυτσᾶς, τὸν καθηγητὴν τῆς Ἑλλην. Ἱστορίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν κ. Κορύλλαν, συλληφθέντα, ἐπειδή, ὡς ἰσχυρίζοντο, ἦτο βασιλόφρων. Τοὺς συναδέλφους κ. κ. Οἰκονομίδην, διευθυντὴν τοῦ «Ἔθνους», Μαλαβέταν Θωμᾶν, Εὐστρ. Κτεναβέαν, Σπ. Μεταξᾶν, Γ. Κασιμάτην, τὸν Δ Βρατσάνον ὑπερεβδομηκοντούτη δημοσιογράφον καὶ τὴν νεαρὰν θυγατέρα του, καθηγήτριαν τοῦ πιάνου στὸ Ὠδεῖον, τὸν καθηγητὴν τοῦ Μετσο-

βείου Πολυτεχνείου κ. Σαρόπουλον, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἀφῆκε μετεξεταστέους μερικοὺς ἐλασίτας φοιτητάς, τὸν δικηγόρον κ. Σαράντην, τὸν Ν. Μοιάχον, τελειόφοιτον Ἐμπορικῆς σχολῆς τοῦ Βελγίου, ἐπειδὴ ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὸν Ζέρβαν ὡς ἀνθυπολοχαγός, τὴν δίδα Ὄλγαν Κοκκίνη, ράπτριαν, ἐπειδὴ στὸ σπίτι της βρῆκαν τρεῖς ταινίας τοῦ ΕΔΕΣ καὶ δι' αὐτὸ ἐκτελεσθεῖσαν στὰ Κρῶρα-Θηβῶν μὲ ἄλλους 35 ἄνδρας, γυναῖκας, ἀγόρια καὶ κορίτσια, τὸν ἰατρὸν Δημητρακόπουλον, ἐπειδὴ ἔδωκε συσσίτιον εἰς ἀντιδραστικοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, τὴν δίδα Ἰάσμην Βελισσαρίου, διότι τὴν κατήγγειλεν ἡ νοικοκυρά της ὡς βασιλόφρονα, τὰς δίδας Εὐγενοπούλου καὶ Ντούνη, ἐπειδὴ ἦσαν ἀρραβωνιασμένες μὲ ἀξιωματικοὺς τῆς Ὀρεινῆς Ταξιαρχίας, τὴν κ. Πομόνη τοῦ Βρεφοκομείου ὡς ἀντιδραστικὴν καὶ πλείστους ἄλλους ἀκόμη· διότι ἂς μὴ λησμονῇ κανείς, ὅτι οἱ συλληφθέντες ἐν Ἀθήναις ὑπερβαίνουν τὰς 15.000».

Καὶ ἐν συνεχείᾳ διηγεῖται ὁ κ. Λουΐζος πῶς τοὺς συνέλαβον σπουδασταὶ τῶν ἀνωτέρων σχολῶν Ἀθηνῶν, ἀνήκοντες στὴν «ΚΟΒΑ», πῶς τοὺς ἐλήστευσαν στὸ σπίτι, πῶς δὲν τοὺς ἀφῆκαν νὰ πάρουν μιὰ κουβέρτα μαζύ τους, πῶς τοὺς ἐλήστευσαν δευτέραν φορὰν εἰς τὰ κρατητήρια τῆς ὁδοῦ Σπετσῶν, πῶς ἔφθασαν στὰ κρατητήρια Ἁγ. Ἀναργύρων καὶ πῶς μετὰ 5ωρον πορείαν μέσα σὲ χωράφια καὶ μονοπάτια στὰ βουνά, μὲ σκοτάδι πηχτό, ἔφθασαν στὰς 10 τὸ βράδυ στὰ Καλύβια τῆς Χασιᾶς.

Ὁ κ. Λουΐζος εἰς τὸ 3ον ἄρθρον τῆς «Ἀθηναϊκῆς Ἑσπέρας» τῆς 23ης Ἰανουαρίου 1945, συνεχίζει, καὶ ἂν δύνασαι ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, μὴ ταράττεσαι, μὴ τρέμεις, μὴ φρικιᾶς.

«Μπορεῖ, βέβαια, κανεὶς νὰ φαντασθῇ σὲ ποιὰ χάλια φθάσαμε ἐκεῖ. Τὰ δικά μας ὅμως ἦσαν ἐντελῶς ἀσήμαντα ὅταν κατὰ τὶς 11 τὸ βράδυ ἔφθασαν κι' ἄλλοι ποὺ ἦλθαν ποδαρόδρομο ὅλην τὴν διαδρομήν, βαδίζοντας συνεχῶς πάνω σὲ λόφους, βουναλάκια ἢ μέσα σὲ χωράφια. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀτυχεῖς αὐτούς, κυρίως οἱ γυναῖκες, ἄφησαν τὰ παπούτσια τους μέσα στὶς λάσπες καὶ ἐξηκολούθουν τὴν πορείαν ξυπόλητοι. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ περισσότεροι ἔφθασαν στὰ Καλύβια ὄχι μόνον μουσκίδι ἀπὸ τὴ βροχή, ἀλλὰ καὶ μὲ πληγωμένα τὰ πόδια.

Κατὰ τὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἔφθασαν ἀκόμη ἄλλοι 30 περί-

που σὲ χειρότερη κατάστασι ἀπὸ τοὺς προηγουμένους. Αὐτοὶ ἤρχοντο κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ δυὸ ἀεροπλάνα μὲ τὰ πολυβόλα καὶ τὰ μυδριαλλιοβόλα των ἔβαλαν κατ' αὐτῶν. 'Ως ἐκ τούτου ἐθρηνοῦντο καί θύματα. 2 νεκροὶ ὅμηροι καὶ ἄλλοι 7 τραυματίαι. 'Εκ τῶν τραυματιῶν οἱ τρεῖς ἔφθασαν ὥς τὰ Καλύβια σὲ φρικτὴν πραγματικῶς κατάστασιν μὲ τραύματα στὰ πόδια, τὰ χέρια καὶ τὸ στῆθος, χωρὶς δὲ νὰ παρασχεθῇ σ' αὐτοὺς ἡ ἐλαχίστη συνδρομὴ ἀπὸ ἰατρὸν ἢ ἔστω καί νοσοκόμον.

Κατὰ συνέπειαν ὅλην τὴν νύκτα μέσα στὸ ὁλοσκότεινο ὑπόγειο ἀχοῦρι ποὺ μᾶς εἶχαν κλεισμένους, τὸ κλάμα καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ πόνου δὲν σταματοῦσαν.

Δὲν εἶχε περάσει, ὅμως, οὔτε μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἔφθασεν ἡ δευτέρα ἀποστολὴ ὁμήρων κι' ἡ πόρτα τοῦ ὑπογείου δεσμωτηρίου μας ἄνοιξε κι' ἐνεφανίσθη ἕνας νεαρός, μὲ στολὴν ὑπολοχαγοῦ κι' ἕνα λυχνάρι στὸ χέρι.

—'Εμπρός, σηκωθῆτε, ὅλοι, διατάσσει. Θὰ μεταφερθῆτε ἀλλοῦ. 'Εκεῖ θὰ εἶνε καλύτερα γιὰ σᾶς. Μιὰ ὥρα δρόμος εἶνε. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ ξεκινήσετε.

Οἱ γυναῖκες κυρίως ποὺ ἦσαν σ' ἐλεεινὰ χάλια, ἱκέτευαν ν' ἀναβληθῇ ὥς τὸ πρωΐ τοὐλάχιστον ἡ ἀναχώρησις. 'Η διαταγὴ ὅμως τοῦ καπετάνιου ἦτο ρητή. Δυό πολιτοφύλακες ἄρχισαν νὰ σπρώχνουν ὅλους νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ βγοῦν στὸ προαύλιο γιὰ νὰ μποῦν στὴ γραμμὴ ἀνὰ δύο.

Φορτώθηκα κι' ἐγώ, ὅπως κι' ὅλοι, τὴν κουβέρτα στὸν ὦμο κι' ἐβγῆκα στὸ προαύλιο. Ἄρχισε ὅμως νὰ στριφογυρίζῃ μέσα στὸ μυαλό μου ἡ ἰδέα τῆς ἀποδράσεως κι' ὅ,τι βρέξῃ ἄς κατεβάσῃ. Εὐτυχῶς ὅταν παρετάχθημεν ὅλοι, ὁ καπετάνιος στὴν τύχη ξεχώρισε καμμιὰ ἑνενηνταριὰ γέρους ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κι' ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ξεκινήσουν ἀμέσως συνοδευόμενοι ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ πολιτοφύλακας. 'Εν συνεχείᾳ ἡτοίμασε δεύτερη ἀποστολὴ ἀπὸ καμμιὰ πενηνταριά, ἀφοῦ ὅμως ξεχώρισε περὶ τοὺς 20 ποὺ ἦτο ἀδύνατον νὰ βαδίσουν μὲ τὴν ἐντολὴ αὐτοὶ νὰ μείνουν γιὰ νὰ ἀναχωρήσουν τὸ πρωΐ.

Μέσα σ' αὐτοὺς εἶχα τὴν τύχη νὰ περιληφθῶ κι' ἐγώ. 'Εν τῷ μεταξὺ εἶχαν ἀναχωρήσει πάλι μὲ σοῦστα ὁ μητροπολίτης Κορυτσᾶς καὶ ὁ στρατηγὸς Μπάκος και ὁ ὑφυπουργὸς Πειρουνάκης, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἐπληροφορήθην, ἐκρατοῦντο ἀπὸ 48ώρου στὸ πατάρι τοῦ ἀχουριοῦ,

Διαρκῶς κατὰ τὶς τραγικὲς αὐτὲς ὧρες μέσα στὸ μυαλό μου ἐγὼ φρόντιζα νὰ βρῶ τὸν κατάλληλον τρόπον δραπετεύσεως. Διότι κατέληξα στὸ συμπέρασμα ὅτι ἦτο ὁ μόνος τρόπος σωτηρίας μου. Κι' εὐτυχῶς ἡ ἀναζητουμένη εὐκαιρία μοῦ ἐδόθη τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου. Τὴν ἰδίαν σχεδὸν ὥρα ποὺ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν στὰ

Κρῶρα τῶν Θηβῶν ἐξετελοῦντο κατὰ τὸν πλέον ἀπάνθρωπον τρόπον οἱ 45 ἀπὸ τοὺς 86 συντρόφους μου ποὺ ξεκίνησαν μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἀπὸ τὰ Καλύβια.

Μᾶς εἶχε δοθῆ ἡ διαταγὴ νὰ ξεκινήσουμε στὶς 8 τὸ πρωί τοῦ Σαββάτου, ἕνδεκα ἐν ὅλῳ, 5 ἄνδρες καὶ 6 γυναῖκες, ἐλαφρῶς τραυματισμένοι ἢ πάσχοντες, συνοδείᾳ 4 πολιτοφυλάκων. Ρωτούσαμε γιὰ ποῦ, ἡ ἀπάντησις ὅμως ἦτο στερεότυπος καὶ αὐτή:

«Ἐδῶ κοντὰ θὰ πᾶτε. Μισὴ ὥρα δρόμος εἶνε».

Θέλοντας καὶ μὴ ξεκινήσαμε. Μαζύ μας ἦτο κι᾿ ἕνας ποὺ ἤξερε τὰ μέρη καὶ μετὰ λίγη ὥρα πορείας μᾶς πληροφόρησε πὼς πήραμε τὸν δρόμο γιά τὴ Μάνδρα τῆς Ἐλευσῖνος.

Ἡ βροχή, ἐννοεῖται, ἐξηκολούθει. Εὐτυχῶς μετὰ καμμιὰ ὥρα πορείας ἐπειδὴ ἄρχισαν ἀεροπλάνα νὰ πολυβολοῦν πάλι, ἐγὼ δὲ δὲν μποροῦσα ν᾿ ἀκολουθήσω, ἐπείσθη ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας νὰ διατάξῃ μιά σοῦστα ποὺ περνοῦσε, μὲ δυὸ τραυματίες, γιὰ τὴ Μάνδρα, νὰ μὲ παραλάβῃ κι᾿ ἐμένα. Ἔτσι ἔφτασα στὴ Μάνδρα.

Νόμισα πὼς ἦτο κατάλληλος ἡ εὐκαιρία νὰ δραπετεύσω ἀμέσως. Πείσθηκα, ὅμως ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ πραγματοποιήσω τὸ σχέδιό μου, γιατὶ ἀπηγορεύετο ἡ ἀναχώρησις οἱουδήποτε πολίτου ἢ στρατιωτικοῦ ἂν δὲν εἶχε ἄδεια τῆς πολιτοφυλακῆς».

Ἀλλὰ τὸ δρᾶμα τῆς ὁμηρίας εἶναι ἄνευ τέλους, ὅπως ἄνευ τέλους εἶναι καὶ ὁ πόνος τῶν θυμάτων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των ποὺ εὗρον φρικώδη θάνατον μέσα εἰς τὰς χαράδρας καὶ τὰ βάραθρα, ἢ τὰ στρατόπεδα Καρπενησίου, Καρδίτσης, Ρεντίνας, Λαζαρίνας, Πλατυστόμου καὶ ἄλλων, ἅτινα εἰς φρίκην, ἱκανοποίησαν τὴν ὀργιώδη διάθεσιν τῶν σφαγέων. Καὶ νὰ γιατί, κανένα μάτι τιμίου Ἕλληνος δὲν θὰ μείνῃ ἀδάκρυτο καὶ τὰ δάκρυα αὐτὰ δὲν θὰ στεγνώσουν εἰς τὴν παροῦσαν γενεάν.

Καὶ ἡ Ἑλλάς, ποὺ ἦτο χώρα δόξης, τιμῆς καὶ θριάμβου καὶ σχετικῆς εὐμαρείας, ἔγινεν ἀπέραντον νεκροταφεῖον. Καὶ δὲν ὑπάρχει πόλις, κοινότης, χωριὸ ἢ ἀπόκοσμος συνοικισμός ποὺ νὰ μὴ κλαίῃ καὶ θρηνῇ νεκρὸν καὶ μάλιστα μὲ θάνατον ἀσυνήθη διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἡμερότητα.

Ἔτσι ἠθέλησεν ὁ κομμουνισμὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔτσι τὴν κατήντησε μὲ τὴν συνεργασίαν ὀλίγων ἀσυνειδήτων τέκνων της· ἐπεχείρησε δὲ τὸν Δεκέμβριον διὰ νὰ τὴν παραδώσῃ σιδηροδέσμιον εἰς τὴν ρυπαρὰν φυλὴν τῶν Κρούμμων.

Καὶ ἐδημιούργησε τὸ δρᾶμα τῆς ὁμηρίας, τὸ ὁποῖον εἶναι κύκλος ἀπεριγράπτου φρίκης, ἀπείρου ὀδύνης, πυρίνων δακρύων,

ποταμὸς πόνου καὶ λαχτάρας, ποὺ ἔζωσε τὴν δύστηνον Ἑλλάδα ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ ἥτις εἰς γενεάς γενεῶν θὰ ἐνθυμῆται μὲ ἀνατριχιασμοὺς τὰς θηριωδίας τοῦ ἐαμικοῦ ἀνοσιουργήματος.

Ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος κ. Εὐαγγελίδης ἀπήχθη ὅμηρος, ἐσώθη δὲ ὡς ἐκ θαύματος, δραπετεύσας μὲ προφανέστατον κίνδυνον τῆς ζωῆς του. Περιέγραψε δὲ τὰ δεινά του καὶ τὴν τραγικότητα τῆς φρικτῆς περιπετείας του εἰς σειρὰν ἄρθρων ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἔθνος» ἀπὸ 29ης Ἰανουαρίου 1945 μέχρι 10ης Φεβρουαρίου.

Ὁ κ. Εὐαγγελίδης, γνωστὸς δημοκρατικὸς μὲ τὴν ἁπλῆν παρατήρησίν του, μὲ τὴν ἀμεροληψίαν του, τὸν καθαρόν του νοῦν, καὶ τὴν διαυγῆ κρίσιν, χωρὶς ὑπερβολὰς καὶ λυρισμούς, διηγεῖται τὴν ἐπιθανάτιον πορείαν τῶν συνομήρων του, ἐκ τῶν ὁποίων πλεῖστοι ἐξετελέσθησαν καθ' ὁδὸν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς καὶ αἰτίας.

Διηγεῖται ὅτι τὴν πρώτην νύκτα ποὺ πέρασαν εἰς τὴν «Πολιτοφυλακὴν» ἐκάλεσαν εἰς... ἀνάκρισιν τὸν συλληφθέντα Γυμνασιάρχην Μαρούλην, ὅστις ἐπανῆλθε μετὰ μιάμιση ὥρα, ἀγνώριστος· τὸ πρόσωπό του παραμορφωμένο, πρισμένο, κατακόκκινο σὰν σηκότι βωδιοῦ καὶ μὲ χείλη ἄσπρα σάν... βαμβάκι...·

Γιὰ τὸ Περιστέρι γράφει:

«Ἡ καρδιά μου κάνει σὰν ριπὴ αὐτόματου ὅπλου· πότε σταματάει ὁλότελα, καὶ πότε σημειώνει τριάντα χτύπους στὸ δευτερόλεπτο. Νοιώθω τὴν παγωνιὰ τοῦ θανάτου μέσα μου καὶ τριγύρω· προσπαθῶ ν' ἀναπνεύσω.... Οἱ πνεύμονες ἀρνοῦνται νὰ μ' ἐξυπηρετήσουν....».

Γιὰ «τοὺς ἀνακριτὲς» τῆς λαοκρατίας σημειώνει τὰ κάτωθι ἀξιοπρόσεκτα:

«Μπαίνουν οἱ «ἀνακριταί». Θὰ δοῦμε ἐμπράκτως πῶς λειτουργεῖ ἡ κόκκινη Θέμις· φέρονται μὲ παγερὴ εὐγένεια καὶ σαδιστικὴ εἰρωνία· ἐδῶ μάσκα πολιτισμοῦ· καμμία βαρβαρότης ἢ φωνή. Ἡ ἀνάκρισις, ἢ βασίζεται στὶς πιὸ πρόχειρες καταδόσεις τῶν χαφιέδων τῆς Πολιτοφυλακῆς— ἀνθρώπων τύπου Ἔς—Ἔς —ἢ παίρνει τὸ δρόμο τῆς γενικῆς στερεότυπης κατηγορίας: Ἀντιδραστικός, Ἀγγλόφιλος, ἐθνικιστής, πολέμιος τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐχθρὸς τῆς ἐπανάστασης... Ὅταν δὲν μποροῦν νὰ σὲ βγά-

λουν συνεργάτη τῶν Γερμανῶν, σὲ βγάζουν μαυραγορίτη, καταδότη κομμουνιστῶν, κατάσκοπο τῶν Ἄγγλων, ὑποστηρικτὴ τῆς Ἀσφαλείας....».

Φεύγουν ἀπὸ τὸ Περιστέρι, καὶ ἀρχίζουν μαρτυρικὴν πορείαν μέσα σὲ πηχτὴ λάσπη· βάζουν τὰ δυνατά τους νὰ τρέχουν, γιατί, ἀλλοίμονο, ὅποιος καθυστερήσει· πληροφορεῖται ἀπὸ τὸν «ἐπὶ κεφαλῆς» περὶ τῆς τύχης του.

Ἡμεῖς, λέγουν, δὲν εἴμαστε Ἀσφαλῖτες· εἴμαστε ἀνθρωπιστές, καὶ κάνομε ἀγῶνα γιὰ τή... λευθεριά, ἐνάντια.... στὴ βία ἀλλ' ὅποιος μείνῃ πίσω, θὰ ἐχτελεσθῇ....».

Τρέχει τὸ ἀνθρώπινο κοπάδι, κινούμενον ἀπὸ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως· μιὰ στιγμὴ προσπερνᾶ ἕνα αὐτοκίνητο μὲ ὀπαδοὺς τῆς «λαοκρατίας» ποὺ φωνάζει ὑβριστικὰ στὴν κινουμένην μᾶζαν: «Μεγάλη Ἑλλάδα θέλατε, ἔ; Παληανθρῶποι....».

Μερικοί, ἐξαντλημένοι μέχρι θανάτου, κοντοστέκονται λίγο, ἀλλὰ μερικὲς σφαῖρες τοὺς ἀναπαύουν διὰ παντός....

Ἐντὸς δύο λεπτῶν «οἱ συνοδοὶ» πλησιάζουν τὸ ἀσθμαῖνον κινούμενον ἀνθρώπινο ὑλικό.

Προχωρᾶτε, εἴπαμε, προχωρᾶτε!!!
«... τῆς λευθεριᾶς ἀνοίγω δρόμο...»

. . . .

«Ξυπόλητοι, λέγει ὁ κ. Εὐαγγελίδης, μουσκεμμένοι, νηστικοί, χωρὶς παλτὸ οἱ περισσότεροι, μὲ τὰ πόδια γεμᾶτα πληγές, ποὺ ἀφήνουν κόκκινα ἴχνη ἐπάνω στὸ χιόνι, τραβᾶμε μοιρολατρικὰ κι' ἀποφασισμένα γιὰ τὸ ἴσως ἀνύπαρκτο τέρμα μας....»

Πληροφοροῦνται οἱ ὅμηροι ἐμπιστευτικῶς ἀπὸ χωρικὸν Ἐλασίτην, ὅτι ἄρχισεν ἡ ἀνάκρισις, ὅτι τοὺς ἀνακρίνουν δέκα—δέκα, καὶ ὅτι κανείς.... δὲν ξαναγυρίζει....

«Καὶ ὅμως, λέγει ὁ κ. Εὐαγγελίδης, ἦσαν ἀνίκανοι νὰ ὑπερασπίσουν τὸν ἀθῷο ἑαυτό τους, ποὺ πρέπει νὰ προσφερθῇ βορὰ στὴν ἄγρια πεῖνα τοῦ ὀχλοκρατικοῦ θηρίου, τῆς ἀπάνθρωπης πολυκέφαλης δικτατορίας τοῦ «προλεταριάτου» ποὺ θυμίζει Λερναία Ὕδρα...»

Καὶ γράφει ὁ ἐκλεκτὸς δημοσιογράφος:

«Θὰ συνεχίσωμε τὴν τραγικὴ ἐξιστόρηση, γιατὶ ἔχομε νὰ ποῦμε ἀκόμα πολλά, πάρα πολλά, γιὰ νὰ σχηματισθῇ τὸ μαῦρο

κεφάλαιο τῆς πιὸ ἀπίστευτης ἀνθρώπινης τραγωδίας, ποὺ ἔγραψαν οἱ ψευτοϋπερασπιστὲς τῆς «λευτεριᾶς» ἀνάμεσα στὶς χρυσὲς ἐπικὲς σελίδες τῆς σύγχρονης Ἱστορίας μας· ἔχομε νὰ σημειώσωμεν ἀκόμη ἀτελείωτη σειρὰ γεγονότων, γεμάτων ὠμὴ φρικαλεότητα καὶ βάρβαρο μένος....»

Ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν θὰ συνεχίσωμεν, διότι εἶναι ἀνεξάντλητον τὸ ἐγκληματικὸν κεφάλαιον τοῦ ἐαμισμοῦ. Ἄλλως τε πρὸς τὶ νὰ συνεχίσωμεν; Χρειάζεται ὑπεράνθρωπος πέννα διὰ νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὰς φρικαλεότητας τῶν Δεκεμβριανῶν, αἵτινες προεκάλεσαν ποταμοὺς δακρύων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐποτίσθη ἡ πρωτεύουσα καὶ ἡ ὕπαιθρος καὶ ποταμοὺς αἵματος, τὸ ὁποῖον ἔβαψε τὰ καταγάλανα ἀκρογιάλια μας.

Καὶ μὴ δὲν εἶδεν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὴν ἀπαθλίωσιν τῆς πατρίδος του, μέσα εἰς κύκλον φωτιᾶς, αἵματος καὶ σιδήρου ἐξ αἰτίας των;

Καὶ μὴ δὲν ἐδοκίμασεν ἀπὸ τοὺς «λαοκράτας» πᾶσαν βαναυσότητα, χυδαιότητα καὶ ἀπανθρωπίαν;

Καὶ μὴ δὲν ἐπείσθη κάθε λογικός καὶ τίμιος ἄνθρωπος, ὅτι τὸ ΕΑΜ εἶναι ἡ συνισταμένη ὅλων τῶν προδοτικῶν προθέσεων τοῦ ΚΚΕ καὶ ἡ συμπύκνωσις ὅλων τῶν ἀνομολογήτων ἐγκλημάτων ἀπὸ καταβολῆς κόσμου;

Καὶ μὴ δὲν ἠννόησεν ἀκόμη κάθε Ἕλλην, ὅτι καὶ σήμερον τὸ ΕΑΜ συνεχίζει τὸ ἔργον του διὰ τῆς ΕΠΟΝ, ὅπου διδάσκεται τὸ ἔγκλημα, ἡ ἀναλγησία, ὁ θάνατος, τὸ αἷμα, ἡ θηριωδία, ἡ δολοφονία, ἡ προδοσία;

Ὅσοι δὲν εἶχον πεισθῆ, διέλυσαν τὰς ἀμφιβολίας των, μὲ τὸν αἱμοσταγῆ Δεκέμβριον.

Διότι πρέπει νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν καὶ δίς καὶ τρίς καὶ χιλιάκις, μέχρις ὅτου ἡ δημοσία συνείδησις παραλάβῃ τὴν στυγνὴν πραγματικότητα καὶ τὴν μετατρέψῃ εἰς θρῦλον, ὅστις θὰ ψιθυρίζεται ἀπὸ ἑκατομμύρια στόματα εἰς τὴν ροὴ ὁλοκλήρων αἰώνων, ὅτι τὸ ΕΑΜ καταπλημμυρισμένον ἀπὸ κόκκινους ἀφροὺς λύσσης κατὰ τοὺς Κράτους καὶ τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος, ἐδημιούργησε τὸν αἱματηρὸν Δεκέμβριον, κατὰ τὸν ὁποῖον, ὡς τρομακτικὸς τυφὼν ἀφαντάστου θηριωδίας, ἔσεισεν ἐκ βάθρων τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν μὲ τὴν τρισχιλιετῆ ἱστορίαν της, διὰ νὰ τὴν

κρημνίση εἰς τὸ κόκκινον χάος, χωρὶς ἐλπίδα νὰ ἀναστηθῆ πλέον.

Κατὰ τὸν αἱματηρὸν Δεκέμβριον, τό ΕΑΜ ἀποτελούμενον ἀπὸ Σατανάδες τοῦ σκοτεινοῦ Ταρτάρου, ὥρμησε νὰ κατακαύση τὴν Ἑλλάδα καὶ πυρίκαυστον καὶ στενάζουσαν καὶ ἁλυσσοδεμένην χειροπόδαρα, τὴν παραδώση ὡς φέουδον εἰς τοὺς ρυπαροὺς Βουλγάρους.

Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη, κάθε Ἕλλην νὰ ἐμβαθύνη εἰς τὸν ἐρυθρὸν βρυκόλακα τοῦ Δεκεμβρίου, ὥστε νὰ διαφωτισθῆ ἡ παροῦσα γενεὰ καὶ παραδώση καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας, τὸν παγερὸν τρόμον, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν λέξιν ΕΑΜ.

Οἱ Ρωμαῖοι ἐπὶ αἰῶνας ἐψιθύριζον περίφοβοι: «ὁ Ἀννίβας πρὸ τῶν πυλῶν».

Καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ γενεαὶ περίτρομοι ἐπὶ μίαν χιλιετίαν θὰ μονολογοῦν ἐκ βαθέων: «Κατάρα εἰς τὸ ΕΑΜ».

Ὅσοι λοιπὸν ἦσαν ἀκόμη διστακτικοὶ περὶ τῶν σκοπῶν καὶ σχεδίων τοῦ ΕΑΜ, τοῦ ΕΛΑΣ, τῆς ΕΠΟΝ καὶ τῶν ἄλλων φαρμακερῶν παραφυάδων των, ὁ τραγικὸς Δεκέμβριος τοὺς ἐξύπνησεν ἀπὸ τὴν πνευματικὴν των νάρκην.

Ὅσοι, καὶ μετὰ τοῦτον, συνεχίζουν τὴν ἀντεθνικήν δρᾶσίν των, παύουν νὰ εἶναι Ἕλληνες καὶ ἡ Ἑλλὰς καὶ χωρὶς αὐτούς, «ΠΡΟΩΡΙΣΤΑΙ ΝΑ ΖΗΣΗ ΚΑΙ ΘΑ ΖΗΣΗ».

Καὶ θὰ ζήση ἡ Ἑλλάς, διότι ἔχει ὁρισθῆ ἀπὸ τὴν Θείαν Πρόνοιαν νὰ διατρέξη ὡρισμένην τροχιάν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ μὴ λησμονῶμεν ὅτι, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐγράφη τὸ Εὐαγγέλιον καὶ διὰ ταύτης ἐκηρύχθη «πᾶσι τοῖς ἔθνεσι» καὶ ὅτι, ἡ Ἑλλὰς εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅθεν, Ἕλληνες καὶ Πανέλληνες:

Ἄνω τὸν νοῦν καὶ ὑψηλὰ τὰς καρδίας! Μὴ δειλιᾶτε καὶ μὴ κύπτετε! Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀνατείλουν ἡμέραι γλυκεῖαι καὶ πλήρεις θριάμβου καὶ τιμῆς διὰ τὴν Πατρίδα μας:

ΜΕΡΟΣ ΣΤ΄
ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

1) ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
2) ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ
3) ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ
4) ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ
5) ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ
6) ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ
7) ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΟΔΟΤΑΣ
8) ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΑΣ
9) ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ

Συμβουλαί

Ἡ παροῦσα βίβλος δὲν ἐγράφη ἀπὸ αἴσθημα ἐκδικήσεως, ἀλλὰ ἀπὸ ἐπιθυμίαν νὰ συγκρατηθοῦν εἰς τὰ πάτρια οἱ Ἕλληνες καὶ νὰ διαφωτισθοῦν οἱ κομμουνισταί, ὅτι ἀκολουθήσαντες ξένα δόγματα καὶ διδάγματα, εὑρέθησαν ἔξω τοῦ ἐθνικοῦ κύκλου καὶ ἐθεωρήθησαν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἀπόβλητοι.

Δύνανται ὅμως νὰ ἐπανέλθουν, ἂν θέλουν, εἰς τὴν ἐθνικὴν οἰκογένειαν καὶ νὰ θερμανθοῦν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Ἑλλάδος, ἥτις τοὺς ἐγαλούχησε μὲ ἀθανάτων ἰδεῶν γάλα.

Καὶ ἀκριβῶς, αἴσθημα στοργῆς πρὸς πάσας τὰς τάξεις, μᾶς ὑποχρεώνει νὰ ἀπευθύνωμεν τὰς κάτωθι συμβουλάς, αἵτινες ἀναβλύζουν ἀπὸ τὸ περίσσευμα τῆς καρδίας ἡμῶν. Καὶ

1) Πρὸς τὸ Κράτος

Ἑλληνικὸν Κράτος!

Ἔχεις ἱστορίαν καὶ παράδοσιν.

Ἱστορίαν τριάκοντα αἰώνων, καὶ παράδοσιν, βυθίζουσαν τὰς ρίζας της εἰς τὴν προϊστορίαν καὶ τὴν μυθολογίαν. Καὶ αἱ δύο αὐταὶ σοῦ ἀφῆκαν ὡς κληρονομίαν πολιτισμόν, πνευματικὸν καὶ ὑλικόν, ἀνυπέρβλητον, διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ ὁποίου ἔχεις εὐθύνας πολὺ μεγάλας.

Καὶ πρέπει τὸν πολιτισμὸν αὐτὸν νὰ τὸν διατηρήσῃς, νὰ τὸν ἐπαυξήσῃς καὶ τὸν παραδώσῃς εἰς τὰς κατόπιν γενεάς. Ἔχεις δὲ πρὸς τοῦτο ὅσην δύναμιν θέλεις· ἀλλ' ἔχεις ἀκόμη καὶ κῦρος καὶ γόητρον καὶ μεγαλεῖον.

Αἱ στρατιωτικαὶ μονάδες, οἱ ὀργανισμοὶ ἀσφαλείας, αἱ διάφοροι ἐξουσίαι, οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ πλοῦτος, ἀποτελοῦν εἰς τὰς χεῖρας σου δυνάμεις ἀκαταβλήτους καὶ συντριπτικάς.

῾Ελληνικόν Κράτος!

Δὲν εἶσαι πρᾶγμα ὑλικὸν καὶ πεπερασμένον, οὔτε προσωπικὸν κἄν.

Εἶσαι ὀργανισμὸς ἀπρόσωπος καὶ διατρέχεις τὸν χρόνον ὡς ἰδέα καὶ ἔννοια. Καὶ μέσα εἰς τὸν θυελλώδη δρόμον σου ἐμπνέεσαι ἀπὸ τὴν παράδοσιν καὶ τὴν ἱστορίαν, καὶ γιγαντώνεσαι καὶ φρονηματίζεσαι. Διότι ἡ ἠθικὴ δύναμις τῆς ῾Ιστορίας σὲ χειραγωγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἐθνικοῦ καθήκοντος. Αὐτὴ σοῦ δίδει τὴν σημερινὴν μορφὴν τοῦ ἀστικοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον εἶναι συντηρητικὸν μὲ αἰωνίας ἀξίας καὶ ἀνόλεθρα ἰδεώδη, τὸ ὁποῖον ἐκτιμᾶ τὴν παραγωγικὴν ἐργασίαν καὶ τὸ ὁποῖον μισεῖ τοὺς τυχοδιωκτισμοὺς καὶ ἀντιστρατεύεται πρὸς τὰ ἐπικίνδυνα ἅλματα ἀποτυχημένων ἀνθρώπων. ᾿Αλλὰ πρὸς συμφοράν σου καὶ ὄλεθρον τῶν πολιτῶν ποὺ σὲ ἀποτελοῦν, εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας ἀνεφάνησαν σκοτειναὶ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἀπεργάζονται τόν ὄλεθρόν σου, ἐπειδὴ βάλλεσαι ἀπὸ δίζυγον πῦρ, ἀπὸ ἐξωτερικοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐσωτερικοὺς τοιούτους.

Καὶ τοὺς μὲν ἐξωτερικοὺς θὰ τοὺς καταπολεμήσῃς ἐν συνεργασίᾳ πρὸς ἄλλα συντηρητικὰ καὶ πανίσχυρα Κράτη, ἀλλὰ τοὺς ἐσωτερικούς, καλεῖσαι μόνον σου νὰ ἐξουθενώσῃς καὶ νὰ διαλύσῃς.

Καὶ εἶναι ἐσωτερικὸς ἐχθρός, δηλητηριώδης, ἐπικίνδυνος καὶ ὕπουλος, ὁ Κομμουνισμός, ὅστις ἤρχισε νὰ ροκανίζῃ αὐτὴν τὴν ρίζαν τοῦ ᾿Εθνικοῦ δένδρου. ῾Ως ἐκ τούτου ἡ ῾Ελλὰς διατρέχει τήν χειροτέραν περιπέτειαν ποὺ ἐγνώρισέ ποτε λαός.

῾Ο ἐχθρὸς οὗτος ἐσκόρπισε συστηματικῶς καὶ μὲ μέθοδον ἰδέας ἀνατρεπτικάς, ἰδέας ἀπαρνήσεως τῆς Πατρίδος, ἰδέας ἀνατροπῆς καὶ διχασμοῦ, ἰδέας διαλύσεως τῆς οἰκογενείας καὶ προπηλακισμοῦ τῆς Θρησκείας, ἰδέας ἐχούσας ὡς κέντρον τὴν ὕλην καὶ τὴν ἡδονήν.

Καὶ εἶναι ἀληθές, ὅτι μέχρι πρό τινος οὐδεμίαν σημασίαν ἀπέδιδες εἰς τὸν κίνδυνον τὸν προερχόμενον ἐκ τοῦ κομμουνισμοῦ· καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλ᾿ ἐδέχεσο εἰς τὰς ὑπηρεσίας σου δεδηλωμένους κομμουνιστάς, καὶ ἐτοποθέτεις ὡς προϊσταμένους ὑπηρεσιῶν ἀνθρώπους διακηρύττοντας ὅτι ἡ σχέσις των πρὸς τὸ Κράτος ἦτο ἁπλῆ συναλλαγή.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν τραγικὴν αὐτὴν πλάνην σὲ ἐξήγαγεν ἡ Ἐαμοκρατία, ἥτις ὑπῆρξεν ὁ δούρειος ἵππος ἀγριωτάτου κομμουνισμοῦ· ὄχι κομμουνισμοῦ ἰδεολογικοῦ ἐπιχειροῦντος τὴν ἐξάπλωσίν του μὲ τὴν πειθώ, ἀλλὰ κομμουνισμοῦ τερατώδους καὶ αἱμοχαροῦς μεταχειριζομένου ἀντὶ τῆς πειθοῦς εἰς κάθε ἀντιλέγοντα, τὸ τσεκοῦρι καὶ τὴ φωτιά.

Σὲ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν ἀδικαιολόγητον πλάνην σου, ὁ φρικτὸς Δεκέμβριος τοῦ 1944, ὅστις ἠτίμασε τὴν ἡμερότητα τῶν ἠθῶν μας, καὶ ἐσκόρπισε παντοῦ τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν φρίκην.

Καὶ τώρα πρέπει νὰ προσέξῃς τοὺς ὑπαλλήλους σου, ἂν θέλῃς νὰ σκορπίζῃς πνοὴν εὐνομίας, ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης.

Νὰ προσέξῃς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς προϊσταμένους αὐτῶν, καὶ νὰ ἐξυγιάνῃς τὴν Πολιτείαν ἀπὸ τοὺς χρησιμοποιουμένους ὡς ὄργανα ξένων βουλήσεων καὶ ἀλλοτρίων συμφερόντων.

Ἀλλ' ἡ ὅλη προσοχή σου πρέπει νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν γεωπόνων καὶ διδασκάλων.

Διότι οἱ μὲν γεωπόνοι ἔρχονται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν καθ' ἑκάστην μὲ τὸν χωρικόν, καὶ ἂν δὲν εἶναι καθαρόαιμοι Ἕλληνες, σιγά, σιγὰ δύνανται νὰ σταλάξουν δηλητήριον εἰς τὴν ψυχήν του, οἱ δὲ διδάσκαλοι, διότι κρατοῦν εἰς τὰ χέριά των τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Διδάσκαλοι διεφθαρμένοι ψυχικῶς, καὶ παραστρατημένοι πνευματικῶς, διδάσκαλοι μὴ κλείσαντες εἰς τὴν ψυχήν των ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, τοὺς μαθητάς των θὰ τοὺς ἐκτρέψουν ἀπὸ τὰς παραδόσεις τῶν πατέρων μας, καὶ θὰ τοὺς κάμουν ἀπάτριδας καὶ διεθνιστάς. Καὶ ὅταν αὔριον οὗτοι ἀνδρωθοῦν, θὰ πολεμήσουν κατὰ τοῦ Κράτους μὲ τὸν φανατισμὸν τῶν νεοφωτίστων.

Εἰς τὴν Ἐκπαίδευσιν νὰ δοθῇ μεγίστη προσοχὴ εἰς τοὺς προϊσταμένους αὐτῆς, διότι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐμψυχωταὶ καὶ πρωτοστάται, οἱ σύμβουλοι καὶ οἱ ἡγέται.

Καὶ ἐπειδὴ γενικῶς οἱ ὑπάλληλοι εἶναι τὰ νεῦρα τοῦ Κράτους, ἀδήριτος ἀνάγκη, νὰ ἐπανέλθῃ δι' αὐτοὺς ἡ νομοθεσία τοῦ πιστοποιητικοῦ τῶν Κοινωνικῶν φρονημάτων.

Πρὸς τὸν ἱερὸν Κλῆρον

Καὶ τὸ ὄνομα ἀκριβῶς, Κλῆρος, φανερώνει, ὅτι ἄνωθεν ἐκληρώθητε δι' ὕψιστον ὑπούργημα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶσθε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

'Αρχιερεῖς, 'Ιερεῖς καὶ Διάκονοι!

'Εφ' ὅσον ἐπλησιάσατε τό "Αβατον Θυσιαστήριον, ἐνῷ τελεῖται ἡ ἀναίμακτος καὶ φρικωδεστάτη Θυσία, καθ' ἥν προσφέρων καὶ προσφερόμενος εἶναι Αὐτὸς ὁ Θεός, ἔχετε ἀναλάβει βαρυτάτην εὐθύνην διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς 'Ελλην. κοινωνίας.

Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Κλῆρος εἶναι τεραστία κοινωνικὴ δύναμις, ὑποχρεοῦσθε νὰ ριφθῆτε εἰς τὸ παγχάλεπον ἔργον σας μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός σας. "Αλλως ὁμοιάζετε μὲ τὸν δοῦλον τοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις ἔκρυψε τὸ τάλαντόν του.

Εἶσθε ποιμένες ποίμνης λογικῆς, ἥν σᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Κύριος, καὶ ὀφείλετε νὰ προφυλάξετε ταύτην ἀπὸ λύκους νοητούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ λύκους αἰσθητούς, ὡσὰν τὸν Κομμουνισμόν, ὅστις εἶναι κοσμοθεωρία ἀθεϊστική.

'Οφείλετε νὰ ὁδηγήσητε τὴν ποίμνην σας εἰς νομὰς σωτηρίους, καὶ νὰ μὴ διστάσετε οὔτε στιγμὴν νὰ θυσιάσετε τὴν ζωήν σας ὑπὲρ τῶν προβάτων σας, ὡς παραγγέλλει ὁ Κύριος ἡμῶν.

Τὴν ποίμνην σας ἀπειλοῦν καὶ ἄλλοι σοβαρώτατοι κίνδυνοι, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσετε ἔρημον, διότι θὰ δώσετε λόγον εἰς τὸν Θεόν, "Οστις σᾶς κατέστησεν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς 'Ιερωσύνης, καὶ "Οστις, κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν, θὰ σᾶς καταισχύνῃ ἐνώπιον τῶν 'Αγγέλων, καὶ θὰ σᾶς ρίψῃ εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον....

Θὰ διδάξετε τὸ ποίμνιόν σας νὰ προσεύχεται, νὰ ἐκκλησιάζεται, νὰ ἀποφεύγῃ τὰς σαρκικὰς ἀταξίας, νὰ μισῇ τὴν μέθην καὶ τὴν χαρτοπαιξίαν, νὰ εἶναι τίμιον εἰς τὰς συναλλαγάς του καὶ ἠθικὸν εἰς τὰς σχέσεις του.

"Αν σωθοῦν αἱ ψυχαὶ τοῦ ποιμνίου σας, σεῖς θὰ εὐλογηθῆτε παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἄν ὅμως πέσουν εἰς τὰ βάθη τοῦ "Αδου, σεῖς θὰ κατακριθῆτε.

Θὰ σώσετε δὲ τὰς ψυχὰς τοῦ ποιμνίου σας καὶ μὲ τὸ κή-

ρυγμά σας καὶ τὰς διδασκαλίας σας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς μὲ τὸ παράδειγμά σας, καὶ τὸν ἐνάρετον βίον σας.

Ὁ Ἀπόστολος Τιμόθεος παραγγέλλει διὰ τὸν κληρικὸν νὰ εἶναι «νηφάλιος, σώφρων, κόσμιος, φιλόξενος, ἐπιεικής, ἀφιλάργυρος, καὶ μὴ πάροινος, μὴ πλήκτης, μὴ αἰσχροκερδής».

Καὶ ἀληθῶς· διάσημος θεολόγος εἶπε: «τὸ παράδειγμα ἄνευ τοῦ λόγου ὠφελεῖ· ὁ λόγος ἄνευ τοῦ παραδείγματος ἐνοχλεῖ».

Καὶ μὴ τοῦτο δὲν ἐπικυροῖ ἡ κ θ' ἡμέραν πεῖρά μας καὶ δὲν ἐπαληθεύει ἡ παρατήρησίς μας;

Μικροὶ καὶ μεγάλοι, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι, δὲν προσέχουν τόσον, τὸ τὶ λέγομεν, ὅσον, τὸ τὶ εἴμεθα καὶ πῶς συμπεριφερόμεθα.

Καὶ ἰσχυρότερον ὅπλον διὰ τὴν ἀνάπλασιν τῆς κοινωνίας, διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῶν ψυχῶν, διὰ τὸν ἐξαφανισμὸν τῆς ἁμαρτίας καὶ κατασίγασιν τῶν παθῶν, δέν εἶναι τόσον ὁ λόγος, οὔτε ἡ περίτεχνος διδασκαλία, οὔτε τὸ κομψὸν καὶ τετορνευμένον κήρυγμα, ὅσον ἡ ἁπλότης τοῦ βίου, ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμα.

Ἂν δὲ ἀποτυγχάνουν οἱ διάσημοι ρήτορες τοῦ ἄμβωνος, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι δὲν ἐφαρμόζουν τὰς ἀληθείας τὰς ὁποίας κηρύττουν, ἀφ' οὗ ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἐφαρμογὴ καὶ πρᾶξις καὶ ὄχι ἁπλῆ φιλολογία.

Καὶ τὸ ἀκόμη χειρότερον εἶναι, ὅτι ὄχι μόνον σκανδαλίζουν τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν καὶ ταράσσουν τὴν πίστιν των, ἀλλὰ καλλιεργοῦν καὶ τὴν ἀνίερον σκέψιν, ὅτι ὁ ἠθικὸς νόμος εἶναι δύσκολος, ἀκατόρθωτος, ἀνεφάρμοστος!

Ἐν ᾧ μὲ τὸ ἅγιον παράδειγμά του ὁ Κληρικὸς βροντοφωνεῖ πρὸς τοὺς πιστοὺς καὶ ἀπίστους ὅτι «ὁ ζυγὸς τοῦ Κυρίου εἶναι χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον του ἐλαφρόν».

Ἱερὲ Κλῆρε τῆς Ἑλλάδος!

Πρέπει νὰ πλατύνῃς τοὺς ὁρίζοντας τῆς δράσεώς σου, καὶ νὰ ἀποβῇς πηγὴ κοινῆς ὠφελείας.

Ἀντλῶν δύναμιν ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνίαν σου μὲ τὸν Θεόν, πρέπει νὰ ἀπομάξῃς τὰ δάκρυα τῆς χήρας, νὰ προστατεύσῃς τὸ ὀρφανὸν καὶ νὰ τὸ σώσῃς ἀπὸ τοὺς ἠθικοὺς κινδύνους οἵτινες

τὸ περιστοιχίζουν. Πρέπει νὰ βοηθήσῃς τὸν ἐργάτην, νὰ παρασταθῇς εἰς τὸν ἐγκαταλελειμμένον, νὰ ἐνισχύσῃς τὸν ἀπροστάτευτον καὶ νὰ βοηθήσῃς τὸν ἀδύνατον. Πρέπει νὰ καθοδηγήσῃς τὸν ἐργοδότην καὶ τὸν κεφαλαιοῦχον, νὰ φέρωνται πατρικῶς καὶ μετὰ στοργῆς πρὸς τοὺς συνεργάτας των, διότι ἡ δυστυχία τῆς κοινωνίας μίαν ἡμέραν θὰ πλήξῃ καὶ αὐτούς, καθ᾽ ὅσον, ὅταν σεισθῇ ἐπικινδύνως ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα, δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἐν ἀσφαλείᾳ τὸ παράθυρον.

᾽Οφείλεις νὰ ἀνακουφίσῃς τοὺς ἐν δυστυχίᾳ καὶ νὰ ἐπισκεφθῇς τοὺς ἐν φυλακῇ, κατὰ ρητὴν παραγγελίαν τοῦ Κυρίου.

Κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον πολιτευόμενος, θὰ ἀκούσῃς εἰς τὸ ᾽Επέκεινα, τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, λέγουσαν: «Εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ»!

Οἱ κόποι τοὺς ὁποίους ὑπέφερες εἰς τὸ γήϊνον στάδιον, αἱ διώξεις τὰς ὁποίας ὑπέστης χάριν τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ πόνοι οἵτινες διηυλάκωσαν τὸ σαρκίον σου, τὰ δάκρυα ἅτινα ἔπλυνον τὸ πρόσωπόν σου καὶ αἱ πικρίαι καὶ αἱ θλίψεις καὶ οἱ στεναγμοί, οἵτινες ἐκαλλιέργησαν τὴν καρδίαν σου, θὰ ἐξαφανισθοῦν διὰ παντὸς μόλις ἀκούσῃς τὴν θεϊκὴν πρόσκλησιν: «Εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου»!

3). Πρὸς τὰς Ἑλληνίδας μητέρας

Ἑλληνίδες μητέρες!

Ὁ ρόλος, τὸν ὁποῖον ἐκλήθητε ἀπὸ τὴν Θείαν Πρόνοιαν νὰ παίξετε, εἶναι ἀνυπολογίστου ἀξίας καὶ τὰ καθήκοντά σας βαρύτατα. Ἐκλήθητε νὰ δημιουργήσητε Χριστιανικὴν οἰκογένειαν καὶ νὰ προφυλάξητε τὰ τέκνα σας ἀπὸ παντὸς ἠθικοῦ παραπτώματος καὶ ἀπὸ κάθε ψυχικὴν ἀκαθαρσίαν.

Καὶ θὰ ἐκπληρώσητε ὁλόκληρον τὴν ἀποστολήν σας, διότι σᾶς ὥπλισεν ὁ Θεὸς μὲ ἀκατανίκητον ὅπλον, τὴν ἀγάπην!

Ἡ δὲ ἀγάπη κινεῖ τὸ πᾶν καὶ δύναται τὸ πᾶν!

Ὑποχωροῦσα ἐπιβάλλεται, διακονοῦσα κερδίζει, ἀνεχομένη κατακτᾶ!

᾽Αλλὰ τὸ ὅπλον αὐτὸ διὰ νὰ τὸ κρατήσητε ἀνίκητον καὶ ἀ-

κατάβλητον, πρέπει νὰ τὸ ἀρωματίζετε κάθε ἡμέραν μὲ τὸ ἄνθος τῆς ἁγνότητος. Τοῦτέστι, πρέπει τὸ ἦθος σας ὡς συζύγων, νὰ ἦναι ἀνεπίληπτον καὶ θὰ προσέχετε τὴν συζυγικὴν τιμιότητα μετὰ φόβου καὶ τρόμου· διότι κάθε ζημία αὐτῆς τῆς τιμιότητος, δι' ἔργου, ἢ διὰ λόγου, ἢ καὶ διὰ σκέψεως ἀκόμη, εἶναι κακὸν ἀνεπανόρθωτον.

Ἔγγαμος γυνὴ ποὺ ἠτίμασε τὴν συζυγικὴν κλίνην, ἔπεσεν εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἁμαρτίας, ἔχασε τὸ ὅπλον τῆς ἀγάπης καὶ πλησίον τοῦ συζύγου καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ πλέον νὰ ἀναθρέψῃ τέκνα τίμια καὶ ἀρρενωπά.

Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὰς Σειρῆνας τῶν δῆθεν κοσμικῶν κυρίων, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ βοῦρκος καὶ ἠθικὴ σηψαιμία, σκεπασμένη μὲ ἐνδύματα τῆς μόδας καὶ τρόπους δῆθεν εὐγενικούς.

Ἡ τιμία διαγωγὴ διὰ μίαν σύζυγον εἶναι βασιλικὸν στέμμα εἰς τὴν κεφαλήν της, καὶ τὸ πολυτιμότερον διάδημα διὰ τὴν κοινωνικὴν της ἐμφάνισιν.

Πλειστάκις γυναῖκες ἐνάρετοι, ἠθικαὶ καὶ τίμιαι ἔσωσαν τοὺς παραστρατημένους ἄνδρας των ἀπὸ τὴν φαυλότητα καὶ ἀσωτίαν καὶ τοὺς ἐπανέφερον εἰς τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος.

Διὰ νὰ ἔχετε δύναμιν καὶ ἐπιβολὴν εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς οἰκογενείας σας, πρέπει νὰ ἔχετε ἠθικὸν στολισμὸν πλουσιώτατον καὶ ὅστις ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν φιλοστοργίαν, ἀπὸ τὴν αὐταπάρνησιν, ἀπὸ τὴν ὑπομονὴν, ἀπὸ τὴν πραότητα, ἀπὸ τὴν τάξιν, ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν, ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν διαρκῆ προσευχὴν πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεόν.

Καὶ μόνον ὁ στολισμὸς αὐτὸς εἶναι ἀθάνατος καὶ ἀσκεῖ τεραστίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς Κοινωνίας.

Ἀλλὰ θεμέλιον καὶ βάσις τῆς Κοινωνίας εἶναι ἡ οἰκογένεια, ἥτις ἀποτελεῖ σχολὴν ἠθικοποιήσεως καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως, ὅταν γονεῖς καὶ τέκνα λατρεύουν τὸν Κύριον καὶ ἀκολουθοῦν τὸν δρόμον Του.

Εἰς τὴν οἰκογένειαν ἀναπτύσσονται τὰ θρησκευτικὰ συναισθήματα, ἡ πεποίθησις εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὰ πεπρωμένα αὐτῆς, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἰσότητα καὶ εὐγένειαν.

Μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν διδάσκεται τὸ παιδὶ νὰ προσεύχε-

ται, ἡ δὲ προσευχὴ εἶναι ἀκλόνητον στήριγμα εἰς τὰς τρικυμίας τοῦ βίου, καὶ ὅπλον ἀποτελεσματικόν.

Τὸν θεσμὸν τῆς οἰκογενείας ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὸν εὗρεν εἰς τελείαν ἀπαθλίωσιν καὶ τὸν ἀνύψωσε καὶ τὸν ἐξυγίανε καὶ τὸν καθηγίασεν. Ἐπετεύχθη δὲ ἡ ἀνύψωσις τῆς οἰκογενείας διὰ τῆς ἐξυψώσεως τῆς γυναικὸς ὡς συζύγου καὶ ὡς μητρός.

Ἱερώτερον καὶ γλυκύτερον καὶ προσφιλέστερον ὄνομα δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς Μητρός.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ λέγει ὅτι «ἡ ἀπώλεια τῆς μητρὸς εἶναι κακὸν ποὺ παρηγορεῖται μόνον ἐν τῷ οὐρανῷ».

Ἡ μήτηρ εἶναι τὸ τελευταῖον καταφύγιον τῆς ἁγιότητος καὶ ὅταν ἐμπνέωμεν, αὐτὴν ἐπικαλούμεθα.

Καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος καταπέσῃ εἰς τὴν τελευταίαν ὑποστάθμην τῆς ἀνθρωπίνης ἀπαθλιώσεως, ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς λάμπει ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ τὰ χείλη του ψιθυρίζουν τὸ τρισάγιον ὄνομα αὐτῆς.

Ἐπλάσθη ἡ μήτηρ διὰ νὰ ἀγαπᾷ καὶ ὅλη της ἡ ζωὴ εἶναι μία συνεχὴς αὐταπάρνησις.

Διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως δὲ ἐπιτελεῖ τὸν δυσχερέστατον προορισμόν της, ὅστις εἶναι νὰ ἀναθρέψῃ παιδιὰ ἐνάρετα καὶ ἠθικὰ καὶ ὑγιῆ. Καὶ εἰς τὸν ὑψηλὸν αὐτὸν προορισμὸν φθάνει μόνον μὲ τὰς πτέρυγας τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως.

Καὶ ἀληθῶς, ποῖον ἔργον ἄλλο εἶναι ἱερώτερον, εὐγενέστερον, ὑψηλότερον ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων;

Τὶ ἄλλο θὰ ἐζήλευε χριστιανὴ Ἑλληνίς, ἀπὸ τοῦ νὰ διευθύνῃ τὴν κοινωνίαν διὰ τῶν τέκνων της;

Φροντίσατε οὕτω μὲ κάθε θυσίαν, νὰ ἀναθρέψητε τὰ τέκνα σας χριστιανικῶς καὶ ἐθνοπρεπῶς. Ποτίσατε αὐτὰ μὲ τὸ γάλα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων.

Δημιουργήσατε εἰς τὰς καρδίας των συναισθήματα πόνου διὰ τὸν πλησίον.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχετε εἰς τὸν ὕψιστον αὐτὸν ρόλον, πρέπει νὰ ζῆτε βίον ἀδιάβλητον καὶ νὰ ἀποφεύγετε τὰς βλακώδεις ἰδέας περὶ χειραφετήσεως.

Αἱ ὑψηλαὶ ἀλήθειαι ποὺ θὰ διδάξετε εἰς τὰ τέκνα σας δὲν θά ἔχουν οὐδεμίαν ἀξίαν, ὅταν μὲ τὴν διαγωγήν σας ἀποτελεῖτε αἰσχράν διάψευσιν αὐτῶν.

Πῶς ὁ νέος καὶ ἡ νέα θὰ ἀκολουθήσουν τὸν ὀρθὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, ὅταν βλέπουν τὴν μητέρα των νὰ ἁμαρτάνῃ καθ' ἑκάστην καὶ νὰ διαπράττῃ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συμβουλεύει;

Αἱ διδασκαλίαι καὶ αἱ συμβουλαὶ τότε μόνον ἀφήνουν ἴχνη ἀνεξάλειπτα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν παιδίων, τότε ἀποβαίνουν ὠφέλιμοι, τότε ἐπιδρῶσιν ἀποτελεσματικῶς, ὅταν συνοδεύωνται ἀπὸ ἠθικὸν καὶ ἐμπνευσμένον παράδειγμα.

Τὰ τέκνα προσέχοντα τὴν στάσιν τῆς μητρός, μιμοῦνται ὡς ἐξ ἐνστίκτου τὴν διαγωγὴν της, καὶ ἀκολουθοῦν τὸν δρόμον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἀποβαίνουν χρηστοὶ ἄνθρωποι, ἐνάρετοι πολῖται, τίμιοι Ἕλληνες.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ μήτηρ πρέπει νὰ εἶναι εἰς τὸ ἔπακρον ἐνάρετος καὶ νὰ προκαλῇ σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν.

Ἑλληνίδες μητέρες!

Μακρὰν ἀπὸ τὰς ἠλιθίας θεωρίας περὶ χειραφετήσεως, τὰς ὁποίας ἀνεκάλυψαν γύναια ἐξημμένα καὶ γεροντοκόραι ἀφηνιάσασαι!

Ἀκούσατε τὶ ἔγραψεν ἡ περιώνυμος Sévigné:

«Ὑπάρχουσι γυναῖκες ἀσχολούμεναι εἰς τὴν πολιτικήν καὶ θέλουσι νὰ κυβερνήσωσι τὸ Κράτος. Ταύτας πρέπει νὰ φονεύωσι δημοσίᾳ δαπάνῃ».

Μείνατε ὅθεν προσηλωμέναι εἰς τὰς παραδόσεις τὰς Χριστιανικὰς καὶ Ἐθνικάς, ἵνα μεγαλουργήσῃ τὸ ἔθνος μας.

Καὶ τελειώνω μὲ τὸν Russeau, ὅστις ἔλεγε:

«Δός μοι μητέρας, ἵνα σοὶ δώσω μεγάλους πολίτας».

4). Πρὸς τους διδασκάλους

Ἕλληνες διδάσκαλοι!

Εἶσθε ὄργανα τῆς Θείας Προνοίας καὶ ἐκλήθητε ἀπὸ Αὐτὴν

νὰ μεταλαμπαδεύσετε τὰ φῶτα τῶν προηγουμένων γενεῶν εἰς τὴν παροῦσαν καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας, ἵνα ἐπαυξηθῇ ὁ πολιτισμὸς καὶ νὰ προκόψῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Νὰ εἶσθε ὑπερήφανοι καὶ εὐτυχεῖς διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἱερᾶς σας ἀποστολῆς.

Σεῖς, ὑπὲρ τὸν γονέα, χαράσσετε τὸν δρόμον τῶν γενεῶν, σχεδιάζετε τὴν ἱστορίαν καὶ θεμελιώνετε τὴν δόξαν—ἀλλὰ ἂν δὲν εἶσθε καθαρόαιμοι Ἕλληνες, δημιουργεῖτε τὴν ἐκμηδένισιν!

Εἴτε τὰ στοιχειώδη γράμματα διδάσκετε, εἴτε ἀνώτερα, μορφώνετε μαθητάς, οἵτινες θὰ ἀποβοῦν ἀρχηγοὶ γενεῶν καὶ θὰ διαιωνίσωσι τὸ ἀγαθόν.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος διακηρύξας, ὅτι εἰς τὸν πατέρα του ὀφείλει ἁπλῶς τὸ ζῆν, εἰς δὲ τὸν διδάσκαλόν του τὸ εὖ ζῆν, ὡμολόγησεν ἀλήθειαν ἀξιομνημόνευτον, ὅσον καὶ αἱ σπουδαιότεραι νίκαι του.

Ἀπέραντοι σειραὶ ἀπογόνων, αἵτινες θὰ κληρονομήσωσι τοὺς μυστικοὺς θησαυροὺς τῆς ἀρετῆς καὶ παιδείας, θὰ εὐλογῶσι τὸ ὄνομά σας καὶ θὰ σᾶς ἀποκαλοῦν εὐεργέτας.

Δάφναι εἰρηνικῶν ἀγώνων καὶ τρόπαια ἐνδόξων νικῶν, θὰ εἶναι ἔργον ἰδικόν σας.

Ἀλλὰ γνωρίζετε καλῶς καὶ πρέπει νὰ κατανοήσητε ἄριστα, ὅτι γνώσεις ποικίλαι καὶ παιδεία δαψιλής, χωρὶς θρησκευτικὴν ἀγωγήν, εἶναι πρᾶγμα ἄχρηστον, ἂν μὴ ἐπικίνδυνον.

Ἄνθρωπος χωρὶς θρησκευτικὴν ἀνατροφήν, χωρὶς ἠθικήν, εἶναι ἵππος χωρὶς χαλινόν. Εἶναι πλοῖον χωρὶς κυβερνήτην καὶ πυξίδα, τὸ ὁποῖον κυλίεται ἐντὸς τῶν ἀγρίων κυμάτων τρικυμιώδους θαλάσσης, μέχρις ὅτου καταποθῇ εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία ἐξασκεῖ μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου· τὸν διδάσκει νὰ σκέπτεται εὐγενῶς καὶ νὰ ζῇ ἐναρέτως· τὸν ἐξυψώνει ὑπεράνω τῶν ταπεινῶν ἀπολαύσεων καὶ τοῦ ἀνοίγει κόσμους πνευματικοὺς ἀρρήτου κάλλους.

Ἡ θρησκεία ἐλαφρύνει τὴν συνείδησιν καὶ φαιδρύνει τὴν μελαγχολίαν· δίδει ἐλπίδα εἰς τὴν καρδίαν, φῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ καθιστᾷ γλυκεῖαν τὴν ζωήν.

Ἐμπνέει θάρρος εἰς τὸν δειλόν, δύναμιν εἰς τὸν ἀσθενῆ, καὶ ἀφαιρεῖ τὸν τρόμον τοῦ τάφου.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι ἐπίστευον καὶ πιστεύουν εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐκήρυττον ὑπὲρ τῆς Θρησκείας.

Μόνον ἡμιμαθεῖς τῆς σήμερον καὶ γελοῖοι δοκησίσοφοι τολμοῦν νὰ ὁμιλοῦν ἐμπαικτικῶς περὶ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας.

Ἀλλὰ τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγὴν θὰ τὴν δώσητε Σεῖς, Ἕλληνες Διδάσκαλοι.

Διότι σεῖς ἀσκεῖτε ἔργον ἀνθρωποποιόν, καὶ σεῖς ἐκλήθητε ἀπὸ τὴν Θείαν Πρόνοιαν, ἀπὸ τὴν ἄπλαστον μᾶζαν τοῦ παιδίου, ν' ἀποκαλύψητε τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν ἐνδύσητε μὲ τὴν πολυτελῆ ἁλουργίδα τῆς καθαρᾶς σκέψεως καὶ τοῦ ἠθικοῦ συνειδότος καὶ νὰ τὸν ὀρθοποδήσητε εἰς τὸν δρόμον τῆς ἠθικῆς ζωῆς. Διότι ὅσα δήποτε καὶ ἂν λέγωνται ἀπὸ νέους προφήτας τῆς κακῆς ὥρας, πάντοτε θὰ ὑπάρχῃ ἠθικὴ ζωή, καὶ πάντοτε θὰ ὑπάρχῃ Πίστις πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὸν Ὁποῖον θὰ αἴρωνται αἱ ἁγναὶ ψυχαὶ καὶ αἱ φωτειναὶ διάνοιαι.

Τὴν θρησκευτινὴν δὲ ἀγωγὴν πρέπει νὰ τὴν δώσετε εἰς τοὺς τροφίμους σας λίαν ἐγκαίρως, ὥστε νὰ χαραχθῇ εἰς τὸ πνεῦμά των καὶ τὴν καρδίαν των κατὰ τρόπον ἀνεξίτηλον.

Σεῖς, Ἕλληνες Διδάσκαλοι, ἐκλήθητε νὰ δώσετε εἰς τὴν οἰκογένειαν φιλόστοργον μέλος, εἰς τὸν πλησίον φίλον πιστόν, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν εὐεργέτην.

Συναισθάνεσθε μετὰ προσοχῆς τὰς εὐθύνας σας;

Ἂν δὲν ἐμφορῆσθε ἀπὸ ἀκλόνητον πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, ἀπὸ ἄπειρον ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ ἀπὸ ἀκένωτον στοργὴν πρὸς τὴν οἰκογένειαν, τότε θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν Ἑλληνοπαίδων, τὸ δὲ ἔργον σας ἀπὸ θεῖον, θὰ ἐκπέσῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν χειρωνακτικῶν, χάριν ἁπλοῦ ψωμισμοῦ.

Καὶ ἡ Ἱστορία τότε θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ρίψῃ ἐναντίον σας τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος καὶ νὰ σᾶς δώσῃ τὸν ἀτιμωτικὸν τίτλον τοῦ μητραλοίου.

Τὸν θρίαμβον τοῦ 1912 καὶ τὸ πάμφωτον μεγαλούργημα τῆς Ἀλβανίας τὸ ἐδημιούργησαν οἱ δημοδιδάσκαλοι.

Ἀλλὰ καὶ σεῖς ἀσφαλῶς κεντρίζεσθε ἀπὸ τὴν φιλοτιμίαν,

νὰ τοὺς ὑπερβῆτε εἰς τὸν εἰρηνικὸν ἀγῶνα, κηρύττοντες τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας, καὶ ἐπιμένοντες ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων.

Τοιουτοτρόπως, αἱ σκιαὶ τῶν μεγάλων Διδασκάλων τοῦ Γένους θὰ σᾶς εὐλογοῦν καὶ ἡ Πατρὶς θὰ σᾶς εὐγνωμονῇ.

5). Πρὸς τοὺς μαθητάς

Ἀγαπητοὶ μαθηταί.

Σήμερον εἰς τὰ διδακτήρια τοῦ Κράτους μορφώνεσθε ἢ ἐκπαιδεύεσθε παρὰ καθηγητῶν καὶ διδασκάλων.

Ἀλλὰ ὅταν λέγωμεν μ ό ρ φ ω σ ι ν ἢ π α ι δ ε ί α ν, δὲν ἐννοοῦμεν ἁπλῶς τὴν μάθησιν τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ ἐννοοῦμεν καὶ τὴν ἀπόκτησιν ἄλλων ἀρετῶν. Τοὐτέστιν ἐννοοῦμεν τὴν καλὴν ἀνατροφήν, τὴν πειθαρχίαν τοῦ πνεύματος, τὸν σχηματισμὸν ἀρχῶν, τὴν διάπλασιν τῆς καρδίας καὶ τὴν δημιουργίαν ἠθικοῦ χαρακτῆρος.

Διότι ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔμαθε μόνον γράμματα, χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ ἀγωγὴν καὶ πειθαρχίαν τῆς διανοίας, χωρὶς νὰ σχηματίσῃ ἀρχὰς καὶ χαρακτῆρα, χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ καλοὺς τρόπους καὶ χωρὶς νὰ μορφώσῃ τὴν καρδίαν, δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ μ ο ρ φ ω μ έ ν ο ς.

Τὰ γράμματα μόνα των δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ κάμουν τὸν ἄνθρωπον καλλίτερον, ἠθικώτερον, εὐτυχέστερον· τοὐναντίον μάλιστα ὅταν λείψῃ ἀπὸ αὐτὰ ἡ ἀρετὴ τὸν κάνουν δυστυχέστερον.

Γνωρίζετε καλῶς, ὅτι σεῖς εἶσθε ἡ ἀγαπημένη τάξις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μᾶς πληροφορεῖ περὶ τῆς προτιμήσεως ταύτης αὐτὸ τοῦτο τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον μᾶς λέγει ὅτι ὁ Κύριος σᾶς ἀνέβασεν εἰς θρόνον, σᾶς ἐφόρεσε χρυσοῦν στέμμα καὶ σᾶς εἰσήγαγεν εἰς τὴν Βασιλείαν Του.

Ὅταν ἐκήρυττεν εἰς τὴν λίμνην τῆς Γενησαρὲτ καὶ ἐπλησίασαν μητέρες μὲ τὰ παιδία ἵνα εὐλογηθοῦν παρ᾽ Αὐτοῦ, οἱ Ἀπόστολοι τὰ ἠμπόδιζον. Τότε εἶπεν ὁ Κύριός μας: «Ἄφετε

τὰ παιδία ἐλθεῖν πρός με· αὐτῶν γὰρ ἐστίν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Εἰς ἄλλην περίστασιν, μᾶς πληροφορεῖ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, οἱ Ἀπόστολοι συνεζήτουν ποῖοι θὰ εἰσέλθουν πρῶτοι εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος τότε καλέσας ἕνα παιδίον, τὸ ἔστησεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς: «Ἂν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ εἰσέλθετε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν».

Καὶ ἄλλοτε εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς Του: «ὁ δεχόμενος ἓν παιδίον ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται».

Κατὰ δὲ τὴν Βαϊφόρον ἡμέραν, παῖδες ἔσειον κλάδους φοινίκων και ἔψαλλον «ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Κατόπιν αὐτῶν ἐννοεῖτε, ὅτι εἶσθε ὑποχρεωμένοι νὰ γίνετε ἐνάρετοι χριστιανοὶ καὶ φιλοπάτριδες Ἕλληνες.

Καὶ θὰ γίνετε ἠθικοὶ καὶ ἐνάρετοι, ἂν προσέχετε ἐξαιρετικῶς τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα, ἂν μελετᾶτε καθ' ἑκάστην τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνῃ ὁ ἀχώριστος σύντροφός σας, ἂν φοιτᾶτε τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον.

Ἐπιθυμῶ νὰ μάθετε, ὅτι τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἔφερον εἰς τὴν πατρίδα μας τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἄνθησιν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν μόνον καὶ ἀληθινὸν πολιτισμόν.

Θὰ γίνετε δὲ φλογεροὶ πατριῶται, ὅταν γνωρίσετε κατὰ βάθος τὸ Πάνθεον τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορικῶν προσώπων, καὶ ὅταν τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ πρόσωπα γίνουν πρότυπα διὰ τὴν ἐθνικήν σας ζωήν.

Γνωρίζετε καὶ διδάσκεσθε, ὅτι οἱ πρόγονοί σας ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὑπῆρξαν τόσον φιλοπάτριδες, ὥστε τὴν ἰδέαν τῆς Ἐλευθερίας τὴν ἐθεοποίησαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐλευθερίου Διός.

Πρὸς τιμὴν τῆς ἐλευθερίας ἵδρυσαν τὰ Ἐλευθέρια, ἡ δὲ λέξις ἐλευθερία γεμίζει ὅλα τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων ποιητῶν φιλοσόφων.

—Πῶς ὕστερα ἀπὸ αὐτά, σεῖς θὰ δεχθῆτε νὰ χάσῃ ἡ Πατρίς μας τὴν ἐλευθερίαν της καὶ νά γίνωμεν δοῦλοι;

—Πῶς θὰ λησμονήσητε, ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας ἀπησχόλησε τὴν ἀρχαίαν τέχνην καὶ παρήγαγε τὴν Νίκην τῆς Δήλου, τὴν Νίκην τοῦ Παιωνίου, τὸν Ναὸν τῆς Ἀπτέρου Νίκης;

—Καὶ δὲν σᾶς συγκινοῦν, ἀγαπητοὶ μαθηταί, οἱ μοναδικοὶ ἡρωϊσμοὶ τοῦ 1821, ποὺ συνεκίνησαν ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα;

—Καὶ ξεχάνετε, ὅτι Σοῦλι, Μεσολόγγι καὶ Ἀρκάδι, οὐδεμία ἄλλη Ἱστορία δύναται νὰ παρουσιάσῃ, καὶ οὐδεὶς ἄλλος λαὸς νὰ ἐπιδείξῃ;

—Τὸ περίλαμπρον 1912 δὲν ἔκαμε τὴν πατρίδα μας Κράτος ἰσχυρὸν καὶ ἔνδοξον, καὶ τὸ φωτεινὸν μεγαλούργημα τῆς Ἀλβανίας δὲν ἔγινε φάρος, ποὺ θὰ φωτίζῃ, ἐφ᾽ ὅσον ζῇ ὁ κόσμος, τὰ μεγάλα ἔθνη, πῶς νὰ ἀγωνίζωνται διὰ τὴν ἐλευθερίαν των;

—Σᾶς συνιστῶ νὰ ἔχετε πίστιν πρὸν τὸν Θεόν, ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα, στοργὴν πρὸς τὴν οἰκογένειαν.

—Νὰ αἰσθάνεσθε ἀποστροφὴν καὶ βδελυγμίαν πρὸς τὰς θεωρίας τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ νὰ περιφρονῆτε κάθε βιβλίον του·

—Νὰ παρακολουθῆτε μὲ ἀφοσίωσιν τὰ μαθήματά σας, νὰ σέβεσθε τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς γονεῖς σας, νὰ τιμᾶτε τοὺς ξένους, νὰ περιποιῆσθε τὸν διαβάτην, νὰ περιθάλπετε τὸν πτωχόν.

Μὲ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας νὰ συνδέεσθε ἀρρήκτως μὲ αἰσθήματα στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως καὶ ἡ ζωή σας καὶ εἰς τὸν οἶκον καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, νὰ ἦναι ἁπλῆ, αὐστηρὰ καὶ ὀλιγαρκής.

Κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον, σὺν Θεῷ Ἁγίῳ, θά πραγματοποιήσετε τὸν προορισμόν σας, ὅστις εἶναι, νὰ εὐαρεστήσητε τὸν Θεόν, νὰ δοξάσητε τὴν Πατρίδα καὶ νὰ φανῆτε βοηθοὶ καὶ προστάται τῶν συνανθρώπων σας.

6). Πρὸς τὴν νεότητα

Ἑλληνικὴ νεότης !

Εἶσαι προνομιοῦχος, ἀλλὰ φέρεις καὶ βαρυτάτας εὐθύνας.

Προνομιοῦχος μέν, διότι διατρέχεις τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς σου καὶ ἀνοίγεται ἐμπρός σου στῖβος εὐρυτάτων ἐπιδιώξεων, βεβαρημένη δὲ μὲ εὐθύνας, διότι φέρεις τὴν ἀτίμητον κληρονομίαν ἐνδόξων προγόνων.

Καὶ πρὸς σὲ στρέφονται αἱ ἐλπίδες τοῦ Ἔθνους καὶ ἐπὶ σοῦ ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία στηρίζει τὴν ὕπαρξίν της, ἵνα προχωρήσῃ εἰς τὸν μοιρόγραπτον δρόμον της.

Καὶ πολὺ δικαίως. Διότι ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων οἱ διάφοροι λαοὶ πρὸς τὴν νεότητα ἀπέβλεψαν καὶ δι' αὐτὴν ἐδημιούργησαν θρύλους.

Ἡ ἀρχαία Σπάρτη ἐλάμβανε φροντίδα διὰ τὴν νεότητα λίαν ἐγκαίρως καὶ εἰς τὰ διάφορα στάδια ἀντήχει ἡ φωνὴ τῶν νέων ὡς ὕμνος πρὸς τὴν δόξαν τῆς πόλεως.

Εἰς τὰς Ἀκαδημίας τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ἐγίνετο ἡ μεγάλη προσπάθεια ἵνα ἡ νεότης βαδίσῃ πρὸς τὰς παραδόσεις τοῦ Ἄστεως.

Καὶ σήμερον ὅλοι οἱ λαοὶ τὴν νεότητα προσέχουν, ἵνα γίνῃ ἀθλητικὴ κατὰ τὸ σῶμα καὶ ρωμαλεα κατὰ τὸν νοῦν.

Ἡ πατρίς μας, ἡ γλυκυτάτη Ἑλλάς, τίποτε δὲν παραλείπει διὰ νὰ σὲ μορφώσῃ καὶ σὲ καταστήσῃ ἀξίαν τῆς κληρονομίας τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος.

Ἀλλὰ πρέπει καὶ μόνη σου νὰ καταβάλῃς προσπαθείας συστηματικάς, διὰ νὰ ἀναπτύξῃς τὴν ζωτικότητά σου καὶ παρουσιάσῃς δραστηριότητα δημιουργικήν. Χρειάζεται ὅθεν νὰ προσέξῃς μερικὰς συστάσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἀσπίδα κατὰ πάσης διαφθορᾶς σου. Καὶ

1) Θὰ προσέξῃς τὸν ἑαυτόν σου. Πιθανὸν νὰ ἔχῃς πνευματικὸν πολιτισμόν, τουτέστι νὰ δύνασαι νὰ συζητήσῃς, νὰ ἀναπτύξῃς θεωρίας περὶ κοινωνίας καὶ θρησκείας, ἀλλὰ ὑλικὸν πολιτισμὸν ἔχεις πολὺ μικρόν. Διότι δὲν γνωρίζεις σπουδαῖα πράγματα περὶ καθαριότητος, δὲν γνωρίζεις πῶς νὰ τρέφεσαι, πῶς νὰ ἀποφεύγῃς τὴν ὑπερκόπωσιν, πῶς νὰ κοιμᾶσαι φυσιολογικῶς. Τουναντίον καταπονεῖσαι, ξενυχτᾶς, φοιτᾶς εἰς πολυσύχναστα καὶ μολυσμένα κέντρα, παραδίδεσαι εἰς τὴν οἰνοποσίαν καὶ ἐκτίθεσαι εἰς τὰς καιρικὰς μεταβολάς.

Κατόπιν αὐτῶν δὲν δύνασαι νὰ εἶσαι οὔτε εὔρωστος, οὔτε ρωμαλέα.

'Αφ' οὗ προσέξῃς αὐτά, θὰ στρέψῃς τὴν προσοχήν σου εἰς τὴν ἠθικήν σου ὑγείαν. 'Οφείλεις νὰ εἶσαι τιμία καὶ τὴν ὑπόληψίν σου θὰ τὴν θεωρῇς ὡς τὸ σπουδαιότερον κεφάλαιον τῆς ζωῆς σου. Πρέπει νά τηρῇς τὰς ὑποσχέσεις σου, νὰ σέβεσαι τοὺς πρεσβυτέρους καὶ νὰ προστατεύῃς τοὺς ἀδυνάτους.

Διαρκῶς θὰ βελτιώνεσαι ἠθικῶς καὶ θὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου τὸ ἑλληνικώτατον **«Αἰὲν ἀριστεύειν»**.

2) Θὰ προσέξῃς τὴν οἰκογένειάν σου, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχεις βαρυτάτα ἠθικὰς ὑποχρεώσεις.

Θὰ εὐγνωμονῇς τοὺς γονεῖς σου, θὰ περιποιῆσαι αὐτούς, θὰ συντρέχῃς τοὺς ἀδελφούς σου καὶ θὰ ἀποκαταστήσῃς τὰς ἀδελφάς σου. Θὰ φέρῃς τὴν οἰκογένειάν σου εἰς σχέσιν μὲ ἄλλας ἠθικὰς οἰκογενείας, τῶν ὁποίων θὰ σέβεσαι τὴν τιμὴν καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ ἀκόμη.

3) Νὰ προσέξῃς τὴν πατρίδα σου, τὴν αἰωνίαν 'Ελλάδα.

Γνωρίζεις καλῶς ποία ἔννοια ὑπάρχει εἰς τὴν λέξιν Π**ατρίς**.

Προσθέτομεν ὅμως, ὅτι ἡ ἑνότης τὴν ὁποίαν δημιουργοῦν κοιναὶ περιπέτειαι, κοινὰ κατορθώματα, κοινὰ παθήματα καθαγιαζόμενα ἀπὸ κοινὰ δάκρυα, ἡ ἑνότης εἰς τὴν ἀμοιβαίαν βοήθειαν καὶ συνδρομήν, ἰδοὺ ἡ Πατρίς.

'Η Πατρὶς σοῦ παρέχει τὸ ὡραιότερον ἀπὸ τὰ ἐπίγεια ἀγαθά, τὴν ἐλευθερίαν, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος χάνει τὰς ἀνατάσεις τῆς ψυχῆς του καὶ ὁ βίος του γίνεται αὐτόχρημα ζωώδης.

'Η Πατρὶς σοῦ παρέχει τὸ ἀγαθὸν νὰ λατρεύῃς ἐλευθέρως τὸν ἀληθινὸν Θεόν, νὰ ὁμιλῇς τὴν ὡραίαν γλῶσσαν σου καὶ νὰ ἔχῃς ἀπέραντον ἐλευθερίαν σκέψεως.

'Η Πατρίς μας ὅμως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη χειμάζεται. Καὶ χειμάζεται δεινῶς ἀπὸ ἀπροκάλυπτον ἐσωτερικὸν ἐχθρόν, τὸν **Κομμουνισμόν**.

'Ο Κομμουνισμὸς ὅμως εἶναι θεωρία καθαρῶς ὑλιστική, ἀποτελοῦσα τὴν μεγαλυτέραν πλάνην τοῦ αἰῶνος μας.

Εἶναι κοσμοθεωρία **ἀθεϊστική**, ζητοῦσα νὰ γυμνώσῃ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἀπὸ ὅ,τι ὡραῖον, εὐγενὲς καὶ ἀνώτερον τῆς ἐχάρισεν ὁ Θεός.

Καὶ προσπαθεῖ ὁ Κομμουνισμὸς νὰ σὲ πείσῃ, φίλη νεότης, ν' ἀπαρνηθῇς τὴν ἀθάνατον καὶ πανωραίαν 'Ελλάδα καὶ νὰ στραφῇς πρὸς μίαν ξένην πατρίδα, ἑνιαίαν δι' ὅλα τὰ ἔθνη.

Πρὸς πάντα σάτυρον, ὅστις θὰ σοῦ προτείνῃ αὐτά, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὸν ἐμπτύσῃς κατὰ πρόσωπον καὶ νὰ στρέψῃς τὰ νῶτα.

4) Νὰ προσέξῃς τὴν δημοσίαν συνείδησιν ἢ τὴν κοινὴν γνώμην, ἂν θέλῃς νὰ μὴ δοκιμάσῃς πολλὰς πικρίας.

'Η κοινὴ γνώμη κατὰ μέγα μέρος κρίνει ἐσφαλμένως, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα· τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι αὕτη βαρύνει ἐπὶ τῆς

σταδιοδρομίας σου.

Φρόντισε λοιπὸν νὰ εἶσαι ἀκατάγνωστος καὶ ἀδιάβλητος ἠθικῶς, νὰ εἶσαι φρόνιμος, ταπεινή, ἀλτρουϊστική, ἀκεραία, φιλάνθρωπος, πονετικὴ καὶ ἀνεκτική, καὶ τότε εὐχερῶς θὰ προχωρήσῃς εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σου.

Συμβαίνει συχνά, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, ἄνθρωποι χωρὶς καμμίαν ἀξίαν, νὰ καταλαμβάνουν ὑψηλὰ ἀξιώματα. Τοῦτο μὴ σὲ ἐκπλήττει. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐπιτήδειοι, οἱ ἀρριβίσται, οἱ τυχάρπαστοι, οἱ εὐτελεῖς κόλακες ποὺ ἐπιπλέουν εἰς κάθε κατάστασιν, καὶ εἰς κάθε περίστασιν.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ λάμπουν ἐξωτερικῶς, καὶ ἐξαπατοῦν τοὺς ἀφελεῖς. Ἀλλὴ ἡ κοινὴ γνώμη ἐν τῷ συνόλῳ της, οὐδεμίαν ἔχει πρὸς αὐτοὺς ἐκτίμησιν, καὶ μόλις ἀπαλλαγοῦν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας των, καὶ ἀποβάλουν τὸ ἀξίωμα, καταρρέουν κυριολεκτικῶς καὶ καθίστανται ράκη ἠθικά.

Ἐπαληθεύει δι' αὐτοὺς ὁ μῦθος τοῦ ὄνου μὲ τὴν λεοντῆν.

Σὺ θὰ σταδιοδρομήσῃς μὲ ἀληθῆ κριτήρια καὶ μὲ ἀκλόνητα ἠθικὰ αἰσθητήρια, διὰ νὰ δύνασαι καὶ εἰς δυσκόλους χρόνους νὰ παρουσιάζῃς τὴν ἀξίαν σου, ἐπειδή, κατά τὸν Μένανδρον, **«ἄγει πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν ὁ χρόνος».**

5) Νὰ εἶσαι ἐγκρατής.

Ἡ ἐγκράτεια εἶναι ἡ μεγίστη τῶν ἀρετῶν, λέγει ὁ Κάτων.

Οὔτε παιδεία, οὔτε ἐργασία, οὔτε οἱαδήποτε ἄλλη ἀρετὴ δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον χωρὶς τὴν θεμελιώδη αὐτὴν ἀρετήν.

Ἡ ἐγκράτεια, κατὰ τὸν Κικέρωνα, συνίσταται εἰς τὸν μετριασμὸν τῶν ἐπιθυμιῶν, ὡς ὑπαγορεύει ἡ λογική. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, κρατεῖ τὸν μέσον ὅρον εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος.

Καὶ γενικώτερον πᾶσα ὑπερβολὴ εἰς τὸ σοφὸν ρητὸν **«Μηδὲν ἄγαν»** εἶναι παράβασις τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸν κλονισμὸν τῆς ὑγείας, τὴν βλάβην τῶν αἰσθήσεων καὶ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἐγκράτεια εἶναι μήτηρ τῆς ὑγείας καὶ τῆς αἰωνίου νεότητος· διατηρεῖ ὑγιὲς τὸ πνεῦμα, ὑψηλὸν τὸ φρόνημα, ἀκατάβλητον τὴν θέλησιν, ἰσχυρὰν τὴν ἀγωνιστικότητα.

Ἡ ἐγκράτεια προφυλάσσει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν πενίαν, καὶ τὴν οἰκογένειαν ἀπὸ τὴν ἐξαθλίωσιν.

Μὲ τὴν ἐγκράτειαν ὁ ἄνθρωπος διακρίνεται τῶν ζώων, διότι ἡ ψυχὴ ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων καὶ χαλιναγωγεῖ τὴν σάρκα.

Ἡ ἐγκράτεια δίδει δύναμιν εἰς τὸ σῶμα, φαιδρότητα εἰς τὸ πρόσωπον, ἐπιβολὴν εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ εὐγένειαν εἰς τὴν καρδίαν.

Ἰδίᾳ, φίλη Νεότης, θὰ προσέξῃς τὰς σαρκικὰς ἀταξίας.

Πᾶσα σχέσις σαρκικὴ ἐκτὸς τοῦ γάμου εἶναι ἀνηθικότης καὶ ἀποκτήνωσις. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ παρασυρθῇς ἀπὸ τὴ μοντέρνα ψευτοθεωρία τοῦ Freud, ἥτις εἶναι βλακώδης, ἅμα δὲ καὶ κακοήθης. Οὔτε ἰατρούς, ὀπαδοὺς τῆς θεωρίας αὐτῆς νὰ ἀκούσῃς, διότι οἱ ἰατροὶ αὐτοὶ ἢ εἶναι ἀγράμματοι, ἀνεπιστήμονες καὶ κομπογιαννῖται, ἢ παραδέχονται τὴν θεωρίαν αὐτὴν διὰ νὰ συμβιβασθοῦν μὲ τὴν συνείδησίν των δι' ὅσα αἶσχη ἐπετέλεσαν,

Ἡ Ἁγία Γραφή, ἡ Ἱστορία, ἡ Φιλοσοφία, ἡ ἀληθὴς Ἰατρική, ἐντελῶς διαφορετικὰ κηρύττουν.

Καὶ κηρύττουν, ὥστε νὰ ἀκούῃ ὁλόκληρος ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα, ὅτι ὁ ἀρχαῖος κόσμος κατεστράφη, ἐπειδὴ ἡ νεότης του καὶ αἱ ἡγούμεναι τάξεις τῆς κοινωνίας του, εἶχον ριφθῆ ἀκράτητοι εἰς τὰ ἀφροδίσια. Ὅτι ἡ ἀρχαία Βαβυλὼν καὶ ἡ Νινευὴ ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, διότι ἐκαλλιέργουν τὴν ἀκολασίαν καὶ τὴν κραιπάλην εἰς τὰ σαρκικὰ καὶ τὴν αἰσχρότητα εἰς τὰς γενετησίους σχέσεις των.

Φίλη Νεότης!

Κρούω τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου διὰ τὴν ὕπαρξίν σου, καὶ σὲ καλῶ εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς αὐστηρότητος τῶν ἠθῶν.

Ὁ Young λέγει: «Ὁ θάνατος μεταχειρίζεται ὡς βοηθόν του τὴν ἡδονήν, διὰ νὰ θερίσῃ μυριάδας ἀνθρώπων».

7). Πρὸς τοὺς ἐργοδότας

Ἕλληνες ἐργοδόται!

Ἕλληνες κεφαλαιοκράται!

Ἔχετε ἰδιάζουσαν θέσιν ἀπέναντι τῶν ἐργατῶν· τὴν θέσιν τοῦ πατρὸς καὶ προστάτου καὶ ὄχι τὴν θέσιν τοῦ τυράννου καὶ τοῦ ἐκμεταλλευτοῦ.

Οἱ ἐργάται εἶναι τὰ νεῦρα τῆς ἐπιχειρήσεώς σας καὶ ἄνευ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν καὶ παράγουν, σεῖς, ὁ ἐγκέφαλος, παραμένετε μὲ μίαν ἁπλῆν ἐπιθυμίαν καὶ τίποτε περισσότερον.

Ἔχετε ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, νὰ τοὺς τιμᾶτε ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας σας καὶ νὰ τοὺς ἀμείβετε πλουσιοπάροχα. Καὶ ἀκόμη περισσότερον, νὰ τοῖς παρέχετε πᾶσαν συνδρομήν, ὥστε οἱ καλλίτεροι ἐξ αὐτῶν νὰ γίνουν καὶ ἐπιχειρηματίαι.

Λησμονεῖτε τὰ ἀνεξήγητα τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ;

Τουτέστι, πόσοι ἐργοδόται ἐξέπεσαν εἰς ἐσχάτην ἀπαθλίωσιν καὶ πόσοι ἐργάται ἔγιναν ἀφεντάδες;

Λησμονεῖτε τὶ εἶπεν ὁ σοφὸς Σόλων πρὸς τὸν βαθύπλουτον Κροῖσον, τοῦ ὁποίου τὰ παλάτια ἦσαν ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν;

Νά, τὶ εἶπε: «Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε».

Καὶ ὁ Δημοσθένης, ὁ μέγιστος ρήτωρ ὅλων τῶν αἰώνων καὶ διάσημος ἠθικολόγος, εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ὁ χρόνος ἀεὶ ρέων, ἄλλοτ' ἄλλως, τὰ τῶν θνητῶν ἀνέλκει καὶ καθέλκει».

Πρέπει ὅθεν καὶ ἐπιβάλλεται νὰ ἀλλάξετε τακτικὴν καὶ σύστημα ἀπέναντι τῶν ἐργατῶν, διὰ νὰ συντελῆτε εἰς τὴν προκοπὴν τῆς κοινωνίας καὶ διὰ νὰ ἔχετε γαλήνην συνειδήσεως.

Διότι μόνον εἰς τὴν ἠρεμίαν τῆς συνειδήσεως ὑπάρχει εὐτυχία καὶ ὄχι εἰς τὸ πολὺ χρῆμα.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς ζητοῦν χρήματα καὶ μόνον χρήματα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἱκανοὶ νὰ ὑποτάξουν τὴν ἠθικήν.

Ἡ μανία τοῦ χρήματος εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀσθένεια τῆς γενεᾶς μας. Ὅλοι ζητοῦν νὰ θησαυρίσουν διὰ μιᾶς, νὰ ἁρπάσουν χρήματα, νὰ ἀφήσουν εἰς τοὺς κληρονόμους χρήματα.

Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἀδικία ἥτις γίγεται εἰς τοὺς ἐργάτας μὲ τὰ γλίσχρα ἡμερομίσθια καὶ τὰς εὐτελεῖς ἀμοιβάς, αἵτινες δὲν ἐπαρκοῦν οὔτε εἰς τὰς στοιχειώδεις ἀνάγκας τῶν οἰκογενειῶν των.

Ἂν ἐπληρώνετε πολὺ καλὰ τοὺς ἐργάτας, ἂν εἴχετε πρὸς αὐτοὺς εἰλικρινῆ ἀγάπην καὶ ἀληθινὴν στοργήν, ποτὲ δὲν θὰ ἐσκέπτοντο νὰ γίνουν κομμουνισταὶ διὰ νὰ σᾶς λεηλατήσουν καὶ σᾶς ἀνατρέψουν.

Ὥστε, σεῖς εἶσθε οἱ μεγαλύτεροι ὑποστηρικταὶ τοῦ κομμουνισμοῦ, παρ' ὅσον ἂν φωνάζετε, ὅτι εἶσθε ἐθνικόφρονες καὶ χριστιανοί.

Τοιούτους χριστιανοὺς δὲν τοὺς θέλει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, Ὅστις παρήγγειλεν: «ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, δότω τῷ μὴ ἔχοντι».

Καὶ σεῖς δὲν ἔχετε δύο χιτῶνας μόνον, ἀλλ' ὁλόκληρον ἱμα-

τιοθήκην μὲ πολλὰ κοστούμια διὰ κάθε ἐποχήν, ἔχετε μέγαρα, αὐτοκίνητα καὶ κινεῖσθε πρὸς θέρετρα καὶ λουτρὰ μὲ πᾶσαν ἄνεσιν, ἐν ᾧ ὁ ἐργάτης δὲν ἔχει κινίνο γιὰ τὸ παιδί του.

Καὶ τίθεται σκληρότατον τὸ ἐρώτημα:

Τὶ τὰ θέλετε τὰ πολλὰ χρήματα, ὅταν οἱ ἐργάται σας κακοδαιμονοῦν;

Ἀναμφισβητήτως τὸ ὀλίγον χρῆμα συντελεῖ εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ὀλίγου χρήματος εἶναι εὐγενὴς ἐπιθυμία, ὅταν ὁ ἐπιθυμῶν αὐτό, τὸ ἐπιδιώκει διὰ θεμιτῶν μέσων καὶ μὲ σκοπὸν νὰ κάμῃ καλὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

Καὶ ὄχι μόνον εἶναι εὐγενὴς ἐπιθυμία, ἀλλ' εἶναι καθῆκον παντὸς ἀνθρώπου, νὰ προσπαθῇ μὲ κάθε ἠθικὸν μέσον καὶ τιμίαν ἐργασίαν νὰ κάμῃ χρήματα, πρῶτον μὲν διὰ τὴν θεραπείας τῶν ἰδίων του ἀναγκῶν καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καὶ δεύτερον διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἄλλων καθηκόντων, τὰ ὁποῖα ἔχει ὁ καθένας ἀπέναντι τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ μέλος.

Ἀλλὰ πέραν αὐτοῦ τοῦ σημείου ἀνοίγεται ἡ ἄβυσσος καὶ ἡ καταστροφή. Ἡ περαιτέρω προσπάθεια νύκτα—μέρα καὶ ἡ δίψα τοῦ κέρδους ἡ ἄσβεστος, ἀποτελοῦν μανίαν ἡ ὁποία φέρει τοὺς ἀνθρώπους εἰς πειρασμοὺς καὶ παγίδας, εἰς σκοτεινὰς καὶ ἁμαρτωλὰς ἐπιθυμίας καὶ βυθίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς πνευματικὸν ὄλεθρον.

Ἀκόμη δέ, κλονίζει τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὸ φρενοκομεῖον!

Ἡ ἐπισώρευσις λοιπὸν χρήματος δὲν εἶναι κἂν πλοῦτος, ἀλλὰ πενία καὶ μάλιστα τῆς χειροτέρας μορφῆς, διότι ἐπιφέρει πνευματικὴν λιμοκτονίαν καὶ ἠθικὴν γυμνότητα, ἀφαιρεῖ τὴν εὐτυχίαν καὶ ζωτικότητα τοῦ σώματος καὶ καθιστᾶ τοὺς κατόχους του ναυάγια καὶ ἐρείπια.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει ἐν τῇ Α΄ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ του: «Ἔστι δὲ πλουτισμὸς μέγας, ἡ εὐσέβεια μετ' αὐταρκείας».

Βεβαιωθῆτε λοιπόν, ὅτι τὴν εὐτυχίαν δὲν θὰ τὴν εὕρητε εἰς τὸ πολὺ χρῆμα, οὔτε εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὁρμῶν σας.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ καὶ ἡ ἱστορία ἀναφέρουν πλεῖστα ὅσα πα-

ραδείγματα ἀνθρώπων, ποὺ ἀπέκτησαν ἄφθονον χρῆμα καὶ ἐμάζευσαν ἀμυθήτους θησαυρούς· ποὺ ἔκτισαν ἀνάκτορα πολυτελῆ καὶ ἔβαλον μέσα πᾶν ὅ,τι ἡ καρδία των ἐπεθύμησε· πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο τὸ χρῆμα νὰ ἀγοράσῃ· οἱ ὁποῖοι ἐδοκίμασαν ὅλας τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ὁποίας μπορεῖ νὰ δώσῃ τὸ χρῆμα, καὶ ὅμως δὲν κατώρθωσαν νὰ εὕρουν τὴν εὐτυχίαν.

Οὐδεὶς πλούσιος εὗρε τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸ χρῆμα καὶ οὐδεὶς ποτὲ ἀποθνήσκων, ἔκαμε τοιαύτην ἐξομολόγησιν.

Ἀνοίξατε ὅθεν τὴν καρδίαν σας καὶ τὸ πορτοφόλιόν σας πρὸς τοὺς ἐργάτας σας πρῶτον, καὶ πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην κατόπιν.

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου λέγει ὁ Ἱερὸς Ὑμνῳδός:

«Πλούσιοι, ὅσοι τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἐν χερσὶ πενήτων ἐναποτίθενται».

Καὶ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ παραγγέλλει :

«Πλούσιος ἀνὴρ, ὁ ἐλεῶν ὅλην τὴν ἡμέραν».

Ἐργοδόται καὶ πλούσιοι!

Πῶς μπορεῖτε νὰ ἀναπαύεσθε, ὅταν ὁ ἐργάτης σας ὑποφέρει;

Πῶς μπορεῖτε μὲ τὴν οἰκογένειάν σας νὰ τρέφεσθε πολυτελῶς καὶ νὰ πίνετε ἀναψυκτικά, ὅταν ὁ ἐργάτης λυώνει εἰς τὸ κάμα, καὶ πίνει νερὸ ζεστό;

Μὴ δὲν εἴμεθα ἀδελφοί ;

Ἤ, μὴ τὰ πλούτη τὰ εὑρήκατε χωρὶς συνδρομὴν ἄλλων;

Ἢ μὴ πιστεύετε, ὅτι ἐδῶ θὰ ζήσετε αἰωνίως, ἢ θὰ σᾶς παρακολουθήσουν εἰς τὸ μνῆμα;

Συμμορφωθῆτε μὲ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὰς ἀνάγκας τῆς Κοινωνίας, καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα.

1) Νὰ πληρώνετε ἀφειδῶς τοὺς ἐργάτας σας.

2). Νὰ τοὺς ὑποστηρίζετε ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας σας καὶ νὰ εἶσθε ἀνεκτικοὶ εἰς τὰς ἀδυναμίας των.

3) Νὰ τοὺς διδάξετε τὰ στοιχειώδη καθήκοντά των πρὸς τὸν Θεόν, τὴν Πατρίδα, τὴν Οἰκογένειαν, τὴν Κοινωνίαν καὶ νὰ τοὺς ἀποτρέπετε ἀπὸ βαρύτατα ἐλαττώματα, ὅπως ἡ οὐζοποσία, ἡ χαρτοπαιξία καὶ τὸ ξενύχτι.

4) Νὰ ἀνακουφίσετε τὴν κοινωνικὴν δυστυχίαν μὲ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ πλούτου σας.

5) Τὸ μεγάλο ποσοστὸν τῶν κερδῶν σας πρέπει νὰ τὸ λαμβάνουν οἱ ἐργάται.

6) Νὰ γίνετε λιτοί, ἁπλοῖ καὶ ἐγκρατεῖς, καὶ νὰ ἀποβάλετε κάθε πλεονεκτικὴν διάθεσιν εἰς βάρος τῶν ἐργατῶν καὶ τῆς λοιπῆς Κοινωνίας.

7) Νὰ ἐνθυμῆσθε κάθε ἡμέραν τὴν παραβολὴν τοῦ ἄφρονος πλουσίου. Ἐκεῖ ὁ ἀνόητος πλούσιος, ὅστίς ἐσκέπτετο μόνον τὸν ἑαυτόν του, τὰ ἀγαθά του καὶ τὰς ὀρέξεις του, ἤκουσεν αἰφνιδίως τὴν φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου λέγουσαν : «Ἄφρον, ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτὶ ζητοῦσι τὴν ψυχήν σου ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας, τίνι ἔσται»;

Ἡ σκέψις τοῦ θανάτου εἶναι σωτήριον φάρμακον καὶ δραστικόν. Κατευνάζει τὴν σάρκα, ἁπαλύνει τὰς ὀξύτητας, σβύνει τὴν μνησικακίαν, ἀπομακρύνει τὸν φθόνον καὶ καλλιεργεῖ τὴν ἀγάπην, τὴν αὐτάρκειαν καὶ τὴν καλωσύνην.

8) Πρὸς τοὺς ἐργάτας

Ἕλληνες Ἐργάται !

Ἡ ἐργασία εἶναι καθῆκον κάθε ἀνθρώπου καὶ ἀποτελεῖ ἓν μέρος τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς μας. Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐργάζεται, εἴτε μὲ τὸ πνεῦμά του, εἴτε μὲ τὰ χέρια του, καὶ ἄριστον θὰ εἶναι νὰ ἐργάζεται καὶ μὲ τὰ δύο.

Ὅποιος ἐργάζεται μὲ τὸ πνεῦμά του, συντελεῖ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ὁ ἐργαζόμενος μὲ τὸ σῶμά του δημιουργεῖ τὸν ὑλικὸν πολιτισμόν.

Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ πολιτισμοὶ ἀλληλοσυμπληρώνονται καὶ ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ὑψηλὸν προορισμόν του, οἱ ἐργάται δὲ καὶ τῶν δύο αὐτῶν πολιτισμῶν, εἶναι ἄξιοι πάσης τιμῆς, ἀγάπης, ὑποστηρίξεως καὶ εὐγνωμοσύνης.

Σεῖς εἶσθε ἐργάται τοῦ ὑλικοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις εἶναι σπουδαιότατος, ἐπειδὴ θεραπεύει ἀμεσώτατα τὰς ἀνάγκας μας.

Εἶσθε ἐργάται τοῦ πρακτικοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον, ὡς εἰς ἀκλόνητον βράχον, στηρίζεται ὁ ἠθικὸς πολιτισμός.

Ἡ ἐργασία δὲν εἶναι μόνον ἀνάγκη, ἀλλ' εἶναι καὶ δια-

σκέδασις, εἶναι εὐχαρίστησις, εἶναι τιμή, δόξα καὶ ἀθανασία.

Νὰ εἶσθε ὑπερήφανοι, διότι κάθε τι ποὺ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ὑψηλὸν καὶ μέγα, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας.

Ἡ ἐργασία δίδει ζωήν, εὐχαρίστησιν, γαλήνην συνειδήσεως, καὶ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ πλούτου εἰς κάθε χώραν.

Τὸ κεφάλαιον εἶναι προϊὸν ἐργασίας, κόπου καὶ ἱδρῶτος.

Ὁ Γαριβάλδης ὁμιλῶν κάποτε πρὸς τοὺς ἐργάτας, ἔλεγεν, ὅτι ὁ τιμητικώτερος τίτλος εἶναι ὁ τοῦ ἐργάτου, ἐπειδὴ οὗτος σχετικῶς εἶναι ὁ μᾶλλον ἀνεξάρτητος.

Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ἐργάτης δὲν εἶναι λόγος καταφρονήσεως· τοὐναντίον εἶναι τιμὴ καὶ ἔπαινος.

Τοῦ ἐργάτου σήμερον εἶναι ὑπηρέται οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ ἔμποροι, τὸ δὲ Κράτος τὸν θεωρεῖ ἀπαραίτητον παράγοντα διὰ τὴν εὔρυθμον λειτουργίαν του, καὶ ἔλαβε καὶ λαμβάνει εἰσέτι ὑπὲρ αὐτοῦ, πάντα τὰ προστατευτικὰ μέτρα.

Ἀλλὰ διὰ νὰ εἶσθε ὠφέλιμοι εἰς τὸν ἑαυτόν σας, τὴν οἰκογένειάν σας καὶ τὴν Κοινωνίαν πρέπει νὰ καλλιεργῆτε καὶ τὸ πνεῦμά σας μὲ ἀνάγνωσιν ὠφελίμων βιβλίων, χρησίμων περιοδικῶν καὶ ἀπηλλαγμένων ἀπὸ ἰδέας ἀθεϊστικὰς καὶ ἀντιπατριωτικάς.

Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ καταφεύγετε μετὰ τὴν ἐργασίαν σας εἰς τὰς ταβέρνας καὶ οὐζοπωλεῖα, ὅπου ἐξανεμίζονται τὰ χρήματά σας, ἀποβλακώνετε μὲ τὰ ποτὰ τὸ πνεῦμα σας, ἐξαχρειώνετε τὴν ψυχήν σας, καὶ σκορπίζετε τὸ πένθος καὶ τὴν πικρίαν εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.

Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ μείνετε πιστοί, πιστότατοι εἰς τὴν ἁγίαν ἡμῶν Θρησκείαν, ἥτις σᾶς ἐξυψώνει μέχρι τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἥτις ἐπευλογεῖ τὴν ἐργασίαν σας.

Πρέπει νὰ γνωρίζετε καλῶς, ὅτι κάθε ἡμέραν εἰς τὴν ζωήν μας συναντῶμεν πικρίας καὶ ἀδικίας, διὰ τὰς ὁποίας μᾶς παρηγορεῖ μόνον ἡ Θρησκεία, ἥτις μᾶς δίδει θάρρος καὶ ἐλπίδα, ὥστε νὰ ἀναβαίνωμεν ἀτάραχοι τὸν Γολγοθᾶν μας.

Εἶναι ἀνάγκη σας ἐσωτερική, νὰ ἀγαπᾶτε τὴν πατρίδα σας μὲ ὅλην σας τὴν ψυχήν, ἐπειδὴ αὕτη σᾶς ἐξασφαλίζει τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν σας.

Βουλώσατε τὰ αὐτιά σας εἰς τὰ δηλητηριώδη λόγια τοῦ

Κομμουνισμοῦ, ὅστις θέλει τὸν ἐργάτην ἄθλιον καὶ τρισάθλιον διὰ νὰ τὸν μεταχειρίζεται ὡς ὄργανόν του ἄτιμον καὶ ἀνήθικον, ἐπειδὴ δὲν ριζοβολεῖ κομμουνισμὸς εἰς χώραν ποὺ ἔχει σχετικὴν ἄνεσιν.

Καὶ ἀποτείνεται συχνότατα πρὸς σᾶς ὁ Κομμουνισμός, ἀλλὰ λαμβάνει ραπίσματα, ἀφ' οὗ τοῦ δείχνετε, ὅτι δὲν εἶσθε μάζα ἄβουλος, ἀλλὰ ἐργάται μὲ νοῦν, μὲ κρίσιν καὶ μὲ θέλησιν, ὥστε μόνοι σας νὰ εὑρίσκετε τὸν ὀρθὸν δρόμον.

Ἐπιθυμῶ νὰ ἐννοήσητε, ὅτι αἱ ἀπεργίαι δὲν εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον διὰ τὴν λύσιν τῶν προβλημάτων, ἅτινα σᾶς ἀπασχολοῦν.

Τὸ ἀποτελεσματικώτερον καὶ ἠθικώτερον μέσον, εἶναι ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ τοῦ ἐργοδότου καὶ ὁ σεβασμὸς ἐκ μέρους σας πρὸς τὸ κεφάλαιον, ἄνευ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσετε.

Θεμελιώσατε δικαιοσύνην μεταξὺ τῆς ἐργασίας σας καί τοῦ κεφαλαίου καὶ ἀμέσως θὰ ἀντιληφθῆτε ποία ἁρμονία θὰ ἀναπτυχθῇ εἰς τὰς ἐπαγγελματικάς σας σχέσεις, ἥτις θὰ σᾶς φέρῃ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ εὕρετε μὲ τὰ σαμποτάζ. Ἡ ἁρμονία αὐτὴ θὰ σᾶς βοηθήσῃ, ὥστε σιγά, σιγὰ νὰ ὑψώνεσθε εἰς τὴν θέσιν τῆς ἡγέτιδος τάξεως καὶ νὰ δυνηθῆτε νὰ ἀντικαταστήσητε καὶ τὸν κεφαλαιοῦχον, ὅταν οὗτος θέλει πλέον νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸ στάδιον τῆς δράσεως.

Φιλοτιμηθῆτε νὰ μορφώσετε τὰ παιδιά σάς, ὅπως παραγγέλλουν οἱ νόμοι τῆς πατρίδος καὶ ἐνδιαφερθῆτε ἰδιαζόντως, ὥστε νὰ μεταδοθοῦν εἰς αὐτὰ γνώσεις κατάλληλοι, χρήσιμοι καὶ ἐπωφελεῖς.

Νὰ μὴ γελασθῆτε, ὅτι δὲν χρειάζεται ἐργασία δι' αὐτά, ἂν τυχὸν ἔχετε νὰ τοὺς ἀφήσετε χρήματα, διότι ὁ τροχὸς τῆς τύχης διαρκῶς γυρίζει καὶ πλήρης ἀσφάλεια εἶναι μόνον ἡ ἐργασία.

Ὅσοι εἰλικρινῶς ἀγαποῦν τὰ παιδιά των, ἂς τὰ διδάξουν ἀπὸ ἐνωρὶς μίαν ἐργασίαν, παράλληλα πρὸς τὰ γράμματα καὶ ἂς τὰ μάθουν, ὅτι τὸ γλυκύτερο ψωμὶ εἶναι ἐκεῖνο πού τρώγεται μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου.

9) Πρὸς τὸν ἔξω Ἑλληνισμὸν

Ἕλληνες τῆς ξένης!

Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν Πατρίδα εἶναι ἔμφυτος, καὶ ὁ περισσότερον φιλόπατρις λαὸς τοῦ κόσμου εἶναι οἱ Ἕλληνες, ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῶν ὁποίων εἶναι ὁ Ὀδυσσεύς, ὅστις ἱκέτευε τοὺς θεούς νὰ τῷ ἐπιτρέψουν νὰ ἴδῃ τῆς πατρίδος του ἀπὸ μακράν, *καπνὸν ἀναθρώσκοντα*!

Ἡ πατρὶς εἶναι θεσμὸς πανάρχαιος καὶ φέρει τὴν ἱστορικὴν δικαίωσιν χιλιάδων ἐτῶν. Ὁ θεσμὸς δὲ οὗτος συνυφανθεὶς μὲ τὴν ὕπαρξιν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων μέσα εἰς τὴν ροὴν τῶν χιλιετηρίδων, ἔχει δύναμιν ἀκατάλυτον, καὶ τίποτε δὲν δύναται νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. Μόνον δὲ ἀφιλοσόφητοι καὶ ἀνιστόρητοι ζητοῦν τὴν κατάργησιν τῆς πατρίδος.

Ἀπόδειξις τῆς αἰωνίου δυνάμεως τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀκαταγωνίστου ἕλξεώς της πρὸς τὰ τέκνα της, εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ ξενιτευόμενοι ἐργάζονται μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιστροφῆς, καὶ ἑπομένως ἡ ψυχή των εὑρίσκεται εἰς τὴν πατρίδα καὶ ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην.

Καὶ οἱ πρὸ χιλιάδων ἐτῶν χάσαντες τὴν πατρίδα των Ἰσραηλῖται καὶ διασπαρέντες εἰς ὅλον τὸν κόσμον, πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἔχουν ἐστραμμένην τὴν ψυχήν των, καὶ δάκρυα χύνουν, ὅταν ἀκούσουν τὴν λέξιν Σιών.

Ἀλλὰ τὶ εἶναι Πατρίς;

Εἶναι μία γωνία τοῦ Παραδείσου· εἶναι ὁ ἱερὸς τόπος, ὅπου θὰ ἀγωνισθῶμεν ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, εἶναι τὸ κέντρον τῆς εὐτυχίας μας.

Εἰς τὴν πατρίδα μας εἴδομεν πρώτην φορὰν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ ἐλούσθημεν μὲ τὸ γλυκύτατον φῶς τῆς σελήνης. Εἰς τὴν πατρίδα μας ἐγνωρίσαμεν τὸ πρῶτον τὰ ἅγια πρόσωπα τῶν γονέων μας, καὶ ἐδιδάχθημεν τὴν μητρικὴν γλῶσσαν. Εἰς τὴν πατρίδα μας ἐπαίξαμεν τὸ πρῶτον μὲ τοὺς ἀδελφούς μας, καὶ ᾐσθάνθημεν δι' αὐτοὺς τὰ ἱερὰ σκιρτήματα τῆς στοργῆς. Εἰς τὴν πατρίδα ἐδιδάχθημεν περὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ συνελάβομεν τὴν ὑψηλὴν ἔννοιαν τῆς Θρησκείας.

Αὐτοῦ ἐθέσαμεν τὰς βάσεις τῆς ἠθικῆς μας μορφώσεως, ὥστε, σὺν τῷ χρόνῳ, ν' ἀποβῶμεν πολῖται ἐνάρετοι.

Ἀφ' οὗ αὐτὰ τὰ δῶρα τὰ ἀνεκτίμητα ἐλάβομεν παρὰ τῆς Πατρίδος, ἀντιστοίχως ἔχομεν πρὸς αὐτὴν καθῆκον ἱερὸν καί βαρύτατον.

Καὶ εἶναι τοῦτο, ἡ ἀγάπη μας πρὸς αὐτήν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ φθάνῃ μέχρι θυσίας καὶ τῆς ζωῆς μας ἀκόμη, χωρὶς δισταγμὸν καὶ ἀμφιβολίαν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων παραδειγμάτων τῆς ἀρετῆς τὰ ὁποῖα μᾶς ἀφῆκεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἕν εἶναι καί ἡ πρὸς τὴν Πατρίδα Του θερμοτάτη ἀγάπη.

Καίτοι ὁ Κύριος ἐσταυρώθη ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ καθιέρωσε τὴν παγκόσμιον ἀγάπην, διὰ τὴν ἰδιαιτέραν Του πατρίδα ἐξεδήλωσεν ἰδιάζουσαν ἀγάπην, συμπάθειαν, εὐμένειαν καὶ π.οτίμησιν. Καὶ ἔκλαυσεν ἀπὸ πόνον καὶ στοργήν διὰ τὸ ἔγκλημα τῆς Χριστοκτονίας, ποὺ προέβλεπε, μὲ τὴν σπαρακτικὴν φράσιν: «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου...».

Ἡ Πατρὶς μᾶς ἐχάρισεν ὅ,τι ὡραῖον καὶ εὐγενὲς ἔχομεν καὶ αὐτὴ συνεχίζει πρὸς ἡμᾶς ἀδιακόπως τὰς εὐεργεσίας της.

—Ἔχομεν ἱεροὺς ναούς, ὅπου προσευχόμεθα καὶ γινόμεθα μέτοχοι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων; Εἰς αὐτὴν τοὺς ὀφείλομεν.

—Ἔχομεν σχολεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκπορεύεται ὁ φωτισμὸς τῆς Κοινωνίας; Εἰς ταύτην τὰ χρεωστοῦμεν.

—Ἔχομεν νόμους, ἀσφάλειαν, δικαιοσύνην, ἰσοπολιτείαν; Ἔχομεν ἀπολαύσεις, κτήματα, ἐμπόριον, λιμένας, ποταμοὺς καὶ κοιλάδας; Αὐτὴ μᾶς τὰ δίδει καὶ αὐτὴ τὰ κατασφαλίζει.

Συμπατριῶται ἐν τῇ ξένῃ!

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα εἶναι συναίσθημα τῶν λογικῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν εὐγενῶν ψυχῶν. Ἀλλὰ δυνάμεθα καὶ περισσότερον νὰ προχωρήσωμεν. Καὶ τὰ ἄλογα ζῷα ἀκόμη πονοῦν τὸν τόπον ὅπου ἐγεννήθησαν, καὶ ὅταν τὰ ἀπομακρύνουν διὰ πωλήσεως εἰς γειτονικὰ χωριά, ἐπανέρχονται δὶς καὶ τρίς, ἐκδηλώνοντα τὸν πόνον των μὲ τὰς ἀνάρθρους κραυγάς των, ποὺ μᾶς συγκινοῦν βαθύτατα.

Σεῖς, πατριῶται φλογεροὶ καὶ μὲ καθαρὸν νοῦν καὶ ὑψη-

λὴν καρδίαν, μὴ λησμονήσητε ποτὲ τὴν Ἑλλάδα μας.

Οἱ Ἑβραῖοι, ὁδηγούμενοι εἰς αἰχμαλωσίαν ἑκατοντάδας ἐτῶν π. Χ. εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τῆς Βαβυλῶνος, ἔκλαυσαν καὶ ὡρκίσθησαν νὰ μὴ λησμονήσουν ποτὲ τὴν πατρίδα των.

Ἔλεγον: «Ἱερουσαλήμ, ἄν σὲ λησμονήσωμεν, νὰ κολλήσῃ ἡ γλῶσσα εἰς τὸ στόμα μας καὶ νὰ μᾶς λησμονήσῃ ὁ Θεός»!

Καὶ ἂν ὅλοι οἱ λαοὶ ἀγαπῶσι τὰς πατρίδας των, οἱ Ἕλληνες τὴν φιλοπατρία των ἀνήγαγον εἰς πάθος ἱερόν, διότι ἔχουσι τὴν λαμπροτέραν πατρίδα τῆς ἀνθρωπότητος.

Πατρίδα ὡραιοτάτην ὑπὸ θαυμάσιον οὐρανόν, εὐφορωτάτην μὲ τὴν ἐδαφικήν της ποικιλίαν καὶ τὰς ἀπεριγράπτους φυσικὰς καλλονάς της καὶ κατοικουμένην ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ ὑψίστας ἀρετάς.

Διότι ὁ Ἕλλην ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων διεκρίθη εἰς ὅλα τὰ στάδια τοῦ πολιτισμοῦ, ὑπῆρξεν ὁ διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ διετύπωσε τοὺς αἰωνίους νόμους τοῦ Καλοῦ, τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Ἀληθοῦς.

Ἀλλὰ τώρα τελευταῖα, φίλτατοι συμπατριῶται μου, ἡ γλυκυτάτη Ἑλλάς μας κινδυνεύει τὸν τρομερώτερον τῶν κινδύνων ποὺ διέτρεξέ ποτε εἰς τὴν μακραίωνα ἱστορίαν της.

Ὀλίγα ἀχάριστα τέκνα της, χάριν ὀλίγης μωροφιλοδοξίας καὶ πολλοῦ συμφέροντος, συνεμάχησαν μὲ ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς, ἐπιθυμοῦντας νὰ μᾶς καταβροχθίσουν καὶ ἔγιναν ὄργανα τῆς θελήσεως αὐτῶν καὶ τῶν συμφερόντων των.

Καὶ τοιουτοτρόπως ἐξαπέλυσαν εἰς τὸν τόπον μας ὄλεθρον, συμφοράν, φρίκην καὶ θάνατον.

Διωργάνωσαν ληστρικὰς συμμορίας μὲ Βουλγάρους, Ἀλβανοὺς καὶ Σλαύους καὶ ζητοῦν νὰ μᾶς ἁρπάσουν τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονὶαν καὶ σφάζουν τοὺς πατριώτας, ποὺ θέλουν νὰ παραμείνουν Ἕλληνες.

Ἀφ' οὗ αὐτοὶ οἱ ἀπάτριδες, οἱ μητραλοῖαι, οἱ προδόται μετέβαλον κατὰ τὸ 1944 ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα εἰς μαῦρα ἐρείπια, εἰς τὰ ὁποῖα κλαῖνε οἱ κουκουβάγιες, καὶ ἐφόνευσαν καὶ 100.000 Ἕλληνας, τώρα θέλουν νὰ παραδώσυν αὐτὰ τὰ ἐρείπια εἰς τὸ κόκκινον θηρίον, ποὺ λέγεται Κομμουνισμός, διὰ νὰ μὴ ἀκούεται τὸ τρισένδοξον ὄνομα Ἑλλάς.

Θέλουν νὰ μὴ ἔχωμε πατρίδα τὴν Ἑλλάδα μας· θέλουν νὰ μὴ ἔχωμεν ἐκκλησίας, οὔτε σχολεῖα· θέλουν νὰ μὴ ἔχωμεν καταγάλανα ἀκρογιάλια καὶ πανεύμορφα βουνά· νὰ μὴ ἔχωμεν μυρωμένες βουνοπλαγιὲς καὶ καταπράσινες ρεματιές· νὰ μὴ ἔχωμε τὸν παρήγορον ἀντίλαλον τῆς καμπάνας τοῦ χωριοῦ μας, καὶ τὸν ἦχον τῆς γλυκυτάτης φλογέρας τοῦ βοσκοῦ. νὰ μὴ ἔχωμεν λουλούδια στὸ παράθυρόν μας, καὶ βασιλικὸν στὴν αὐλή μας...... Ἀλλὰ νὰ ἔχωμε μία πατρίδα ξένη, σκληρὴ σἂν ἀτσάλι καὶ κόκκινη σἂν τὸ αἷμα ποὺ θὰ μᾶς ροφήσουν.

Ἕλληνες τῆς ξένης.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ φωνὴ τῆς πονεμένης Ἑλλάδος ζητεῖ τὴν συνδρομήν σας, καὶ τὴν ἰσχυρὰν βοήθειάν σας.

Νὰ ὑψώσετε τὸ ἀνάστημά σας καὶ τὴν φωνήν σας καὶ νὰ διαλαλήσετε πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι ὅσα γράφουν τὰ βρωμερά των ἔντυπα εἶναι συκοφαντίαι πωλημένων ἀνθρώπων, ὅσα λέγει τὸ ρυπαρόν των στόμα, εἶναι ἀφροὶ κόκκινης λύσσης, ἀπὸ μῖσος κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἂν ὑπάρχῃ τρομοκρατία εἰς τὸν τόπον μας, τὴν προκαλοῦν αὐτὰ τὰ ἀποβράσματα, ποὺ θέλουν νὰ μᾶς κάμουν Βουλγάρους... θέλουν νὰ μᾶς κάμουν νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν πίστιν τῶν πατέρων μας, θέλουν νὰ ἀρνηθῶμεν τὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς μας, καὶ τὸ καθῆκόν μας πρὸς τὸ Ἔθνος.

Σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα βασιλεύει ἀπεριόριστος ἐλευθερία, καὶ εἰς τὸν τύπον, καὶ εἰς τὴν σκέψιν, καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν, ἀφ' οὗ αὐτοὶ οἱ ἐρυθροὶ βρυκόλακες ὑβρίζουν τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας καὶ μένουν ἀκαταδίωκτοι ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀνεξικακίαν τοῦ Κράτους.

Κάθε ἕνας ἀπὸ σᾶς νὰ μεταβληθῇ καὶ εἰς ἱεροκήρυκα τῶν δικαιωμάτων τῆς πατρίδος μας, καὶ κάθε ἕνας σας ὅπου σταθῇ, νὰ στηλιτεύῃ τὴν διαγωγὴν τῶν δολοφόνων αὐτῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ νὰ ἀποκαθιστᾶ πέρα—πέρα τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὀλίγοι ἀσυνείδητοι, ὄργανα ξένων βουλήσεων καὶ ξένων συμφερόντων, ἐσήκωσαν ἄτιμο χέρι καὶ ραπίζουν τὴν Πατρίδα, καὶ μὲ μαχαῖρι κόκκινο τῆς ξεσχίζουν τὰ σπλάγχνα της.

Τρέξατε εἰς βοήθειαν, καὶ προτάξατε τὰ στήθη σας ὑπὲρ τῆς κοινῆς Μητρός,

Ὁ φιλόσοφος Πλάτων πρὸ χιλιάδων ἐτῶν εἶπεν:

«Ἁπάντων τιμιώτερον καὶ ἁγιώτερον εἶναι ἡ Πατρίς».

Ἐπίλογος

Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες

Ἀπόγονοι τῶν ἡρώων τοῦ 21 καὶ τοῦ 12, δημιουργοὶ τοῦ θρύλου τῆς Β. Ἠπείρου, ὅστις θὰ ἐμπνέῃ ὅλας τὰς γενεὰς πασῶν τῶν ἐποχῶν τοῦ σύμπαντος κόσμου, νὰ ἀντιστέκωνται καὶ ἀντεπιτίθενται κατὰ πάσης ὑλικῆς βίας!!

Γονεῖς καὶ ἀδελφοὶ τῶν ἡμιθέων τοῦ Ρίμινι, ξυπνήσατε, ἐπὶ τέλους, ἀπὸ τὸν θανάσιμον ὕπνον σας, διότι τὸ ΚΚΕ, ἑτοιμάζει τὸν ἀφανισμὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὡς Ἰδέας, καὶ ὡς Ἱστορίας, καὶ ὡς Κράτους, καὶ τὸν ὄλεθρον ὅλων τῶν Ἑλλήνων, ποὺ μισοῦν τὴν συνωμοσίαν κατὰ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων καὶ γράφουν ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν.

Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ χώρα τῆς τραγικῆς μοίρας καὶ τῆς ἠλιθίας μακαριότητος! Ἄλλως, μειοψηφία 10 ο)ο δὲν θὰ ἐδέσποζε τῆς ὁλότητος σχεδὸν τῶν Ἑλλήνων, καὶ δὲν θὰ ἐτόλμα τὰ φρικώδη ἐγκλήματα τοῦ Δεκεμβρίου νὰ τὰ παρουσιάζῃ «ὡς ξύπνημα τοῦ λαοῦ». Καὶ τοῦτο, διότι ἡ τερατώδης αὐτὴ μειοψηφία ἔχει πειθαρχίαν, ἐπιμονήν, μαχητικότητα καὶ ἀλληλεγγύην, ὥστε νὰ τολμοῦν ἐράνους πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν Ἀρχῶν, νὰ ἐνισχύουν ὑλικῶς τοὺς συνεγκληματίας των, καὶ νὰ διαδίδουν παντοῦ τὰ μαθήματα τῆς σχολῆς τῶν δημίων, διὰ νὰ καταλάβωσι τὴν Ἀρχήν.

Καὶ ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν 90 ο)ο;

Αἴ, αὐτὴ στηρίζεται εἰς τὴν ἔνοπλον ἐξουσίαν καὶ μόνον, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Στρατὸς καὶ ἡ Χωροφυλακὴ ἔχουν ἀνάγκην ἠθικῆς καὶ πρὸ παντὸς ὑλικῆς ἐνισχύσεως.

Καὶ ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τοῦ ἁγνοῦ λαοῦ;

Αἴ, αὐτὴ κοιμᾶται, καὶ ὅταν δὲν κοιμᾶται, φροντίζει νὰ μὴ ἐξοδεύσῃ ποτὲ μίαν δραχμὴν διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν, διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἐθνικῶν ἐφημερίδων, διὰ τὴν ἔκδοσιν βιβλίων

διαφωτισμοῦ, διὰ τὴν ἀποστολὴν εἰς Εὐρώπην κηρύκων τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐπιτακτικῶν δικαίων της, καὶ διὰ τὴν ἄμυναν τῆς κεφαλῆς της ἀκόμη.

Εἶσαι, Ἑλληνικὲ Λαέ, ὁ ἐξυπνότερος ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς καὶ ὁ τολμηρότερος πάντων· ἀλλὰ τώρα ἔπαθες μίαν πνευματικὴν χαύνωσιν, ὡσὰν ἡ φθοροποιὸς δύναμις τοῦ ἐρυθροῦ τέρατος, νὰ σοῦ ἀφήρεσε κάθε ἰκμάδα. Ἄλλως, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃς κανένα, θὰ ἐτέντωνες τὰ χαλύβδινα μπράτσα σου, θὰ ἥρπαζες ἀπὸ τὰ κέρατα τὸν ἀνθρωποφάγον Μινώταυρον καὶ θὰ τοῦ ἐπολτοποιοῦσες τὴν κεφαλήν.

Μήπως τὸ αἱμοστάζον αὐτὸ θηρίον δὲν τὸ ἐγνώρισες ὅταν ἐκυβέρνα ἡ «λαοκρατία»;

Μήπως δὲν τὸ εἶδες εἰς τὸ πρόσωπον τῆς αἱμοσταγοῦς Πολιτοφυλακῆς;

Μήπως δὲν τὸ ἀντελήφθης μὲ τὰ ἴδια σου τὰ μάτια, ὅταν ἔσφαζεν, ἔκαιεν, ἐβίαζεν, ἐλεηλάτει καὶ καθύβριζε τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια εἰς τὴν Ρούμελην, τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Πελοπόννησον, τὴν ὁποίαν μετέβαλεν εἰς ἀπέραντον νεκροταφεῖον;

Ἑλληνικὲ Λαὲ καθαρόαιμε!

Ξύπνα, διότι τὸ ΚΚΕ δὲν κοιμᾶται.

Ἵδρυσε σχολὴν αἵματος καὶ δημίων. Σχολὴν ἀκρωτηριασμῶν καὶ ἐγκλήματος. Σχολὴν κοπῆς καρωτίδων καὶ ἐξορύξεως ματιῶν. Σχολὴν ἐκδορᾶς ζωντανῶν Ἑλλήνων καὶ τεμαχισμοῦ γυναικείων μαστῶν.

Ματαίως ἐργάζεσαι στὸ χωράφι σου καὶ διορθώνεις τὴν καλύβα σου, διὰ νὰ ἀναπαυθῇς μὲ τὴν οἰκογένειάν σου. Ἡ βιομηχανία τοῦ φόνου καιροφυλακτεῖ νὰ σὲ ρίξῃ νεκρὸν σὲ κάποιο ρέμα τοῦ χωριοῦ σου, μίαν σκοτεινὴν νύκτα τοῦ Δεκεμβρίου.

Νοικοκυρὰ τιμημένη!

Στὰ χαμένα περιποιεῖσαι τὸν κῆπόν σου καὶ ποτίζεις τὰ λουλούδια στὴν αὐλή σου. Ὁ βρυκόλακας τοῦ ΚΚΕ ποὺ τώρα ὑποκρίνεται τὸν καλὸν γείτονα, κάποιο σούρουπο θὰ σὲ κάμῃ κομμάτια, γιατὶ δὲν ἀφῆκες τὸ παιδί σου νὰ πάρῃ τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς δολοφονίας καὶ τῆς προδοσίας εἰς τὴν σχολὴν τῆς ΕΠΟΝ.

Τὸ ΚΚΕ ὑπέστη πλέον πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀλλοίωσιν, ἀφ' οὗ οἱ ἀρχηγοί του διεφθάρησαν πρῶτον.

Καὶ τώρα δὲν ἐπιδέχεται διόρθωσιν καὶ μετατροπήν. Χρειάζεται ἐναντίον τῆς φθοροποιοῦ δυνάμεώς του, ἄμυνα ἰσχυροτάτη καὶ ἀρραγής καὶ μοναδικὸν φάρμακον ἡ ἕνωσις ὅλων μας.

Καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία νὰ γίνουν ὁμάδες ἰσχυραὶ καθαρῶν Ἑλλήνων καὶ Χριστιανῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀντισώματα εἰς τὸν ἐθνικὸν ὀργανισμὸν κατὰ πάσης δηλητηριώδους κινήσεως τῶν ἐχιδνῶν τοῦ ΕΑΜ καὶ τῶν σκορπιῶν τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἂν δὲν ἐξυπνήσῃς, Ἑλληνικὲ λαέ, ἔχε τὴν φιλοτιμίαν νὰ ἀποθάνῃς ἡρωϊκῶς αὔριον ποὺ θὰ σὲ κλαδέψῃ τὸ ΚΚΕ, καὶ ὅταν θὰ διαβῇς πρὸς τὴν ἄλλην ζωὴν, νὰ φωνάξῃς εἰς τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, ὅτι ἐδῶ κάτω κάποτε ὑπῆρξεν Ἑλλάς, τὴν ὁποίαν ἔχαψεν ἡ προδοσία ὀλίγων ἀτόμων μὲ συνεργασίαν τοῦ Σλαυϊσμοῦ!

Τέλος

Παροράματα

Εἰς τὴν σελίδα 60 στοῖχος πρῶτος ἀνάγνωθι «εἰς τὸ πρόσωπον».

Εἰς τὴν σελίδα 140 στοῖχος ἕβδομος ἀνάγνωθι ἀντὶ «κατηγορουμένους» «κατηραμένους».

Εἰς τὴν σελίδα 228 στοῖχος δέκατος τέταρτος ἀντὶ «ἐμπνέομεν» ἀνάγνωθι «ἐκπνέομεν».

Πίναξ Περιεχομένων